

ARTHUR HAILEY
REPÜLŐTÉR

ELSŐ RÉSZ

18 óra 30 perc - 20 óra 30 perc

1.

Egy januári péntek este hat óra harminckor az illinoisi Lincoln International repülőtér üzemelt ugyan, de nehezen. Üzemeltetését az Egyesült Államok középanyugati részében dúló hóvihár - az utóbbi hat év legalattomosabb, legkegyetlenebb hóvihara - zavarta. A vihar már harmadik napja tartott, s egyre nagyobb problémákat okozott.

A United Airlines egyik, kétszáz adag vacsorával megrakott furgonja elveszett; feltehetőleg valahol a repülőtér környékén vesztegelt behavazva. Felkutatása a havazás és a sötétség miatt mindeddig nem járt sikerrel.

A United 111-es, Los Angeles-i közvetlen járata - egy DC-8-as, mely az élelemszállító kocsira várt - máris néhány óras késésben volt, s a vacsoraszállítmány körüli zűr tovább késleltette az indulását. Különböző okokból húsz más társaság legalább száz járata késlekedett hasonlóképpen a Lincoln repülőtéren.

Kint a pályán használhatatlanná vált a három-nullás kifutó: az Aéreo-Mexican társaság egyik Boeing 707-es gépe kerekeivel mélyen belesüppedt a kifutópálya széle melletti, hóval borított sáros talajba, s a hatalmas jettet sehogy se sikerült elmozdítani. Két óra hosszat tartó próbálkozás után az Aéreo-Mexican, mivel saját erőforrásai kimerültek, a TWA-hoz fordult segítségért. A kifutópálya kiesése miatt a Légi Irányítóközpont korlátozást rendelt el a környező légi kikötőkből - Minneapolisból, Clevelandből, Kansas Cityből, Indianapolisból és Denverből érkező gépek számát illetően. Ennek ellenére húsz beérkező járat körözött a repülőtér légterében, s néhány gép üzemanyaga már kifogyóban volt. A földön kétszer ennyi gép készülődött felszállásra. Mivel a landolásra váró gépek számát nem tudja csökkenteni, az irányítóközpont a kimenő forgalom további késleltetését rendelte el.

A légitársaságok raktáraiban a szokásos gyors árukezelést a vihar szintén akadályozta. Ideges szállítási felügyelők figyelték a romlandó árukat: a szerződések értelmében gyorsan és friss állapotban kellett rendeltetési helyükre jutniuk.

Az American Airlines raktárában például egy néhány ezer főből álló napospulyka-rakomány okozott különleges fejtevést: a fiókák alig néhány órája kerültek ki az inkubátorokból, s a keleti partra való szállításukat a kikelésüktől számított

negyvennyolc órán belül kellett lebonyolítani; az érzékeny kis jószágok ennyi időt bírnak ki élelem és ivóvíz nélkül. A kis pulykák menetrendje máris néhány órával eltolódott. Egy gépet kivontak az utasforgalomból, és így még az est folyamán a pulykáké lesz az elsőbbség a levegőben, még a VIP-ekkel (a nagyon fontos személyiségekkel) szemben is.

A központi csarnokban káosz uralkodott. A várótermek zsúfolva voltak a késésben levő vagy leállított járatok utasaival. Poggyászhalmok mindenütt.

Az épület tetején a büszke jelmondat - LINCOLN INTERNATIONAL - A VILÁG ÉGI ÚTKERESZTEZŐ-DÉSE - teljesen láthatatlanná vált a hófúvásban.

Csoda, hogy még egyáltalán működik itt valami - gondolta Mel Bakersfeld.

A fegyelmezett energia mintaképének mondható magas, szikár Mel, a repülőtér vezetője, a Hóellenőrző Szolgálat asztala mellett állt, fent az irányítótoronyban, és kibámult a sötétbe. Máskor ebből az üvegfalú helyiségből az egész repülőtér - a kifutópályákkal, gurulópályákkal, a rajtuk és a levegőben zajló forgalommal együtt - még éjszaka is olyan áttekinthető volt, mint egy jól elrendezett makett. De ezen az estén csak néhány közeli fényforrás halvány derengése tört át a szélfúttá, opálféher hófüggönyön. Mel gyanította, hogy erről a térről jó néhány évig fognak beszélni a meteorológuskongresszusokon.

A vihar öt nappal ezelőtt, a Colorado-hegység lejtőin született, átvonult Kansas és Oklahoma felett, Arkansasban megpihent, másnap dagadtan, félelmetesen özönlött fel a Mississippi völgyén, s végül Illinois felett pakolt ki: szélviharokkal, fagypont alatti hőmérséklettel és huszonnégy óra alatt tízhüvelyknyi hótakaró lezúdíttásával szinte megbénította az állam életét.

A repülőtéren a karbantartók hóeltakarító egységei erejük fogytán voltak. Noha a repülőtéren az ilyen sürgősségi esetekre berendezett pihenőhelyeken a személyzet tagjai felváltva alhattak, az utóbbi órákban jó néhány embert haza kellett küldeni, annyira kimerültek.

A Hóellenőrző asztalánál, Mel oldalán Danny Farrow, a hóeltakarítási munkálatok irányítója, rendes körülmények közt a repülőtér helyettes vezetője ült. Rádíofonon éppen a karbantartók hóközpontját hívta.

- Egyre több parkolóhelyet veszítünk el. Kérek még hat rakodókocsit és egy bendzsóegyüttest az Y-hetvennégyesre. A Hóellenőrző Szolgálat egy háromszemélyes, széles pult volt. Danny és két kisegítője előtt telefonok, teleautográfok és rádiók ütegei sorakoztak. Ezeket térképek, grafikonok és

táblázatok vették körül, melyeken a hóeltakarításban részt vevő munkagépek, hómunkások és munkavezetők helyzete volt feltüntetve. Külön táblázaton szerepeltek a "bendzsóegyüttesek" - a lapátokkal felszerelt emberekből álló, mozgó hóeltakarító egységek.

Danny tar feje búbján verejtékcseppek gyöngyöztek; a repülőtér négyzetekre osztott, nagy léptékű térképére jegyeztett. Itt fent, a hóeltakarítást irányító központban, akárki vezette is a munkálatokat, a repülőteret egységében kellett néznie, bűvészkednie kellett a kérésekkel, és a felszerelést mindig oda kellett irányítania, ahol pillanatnyilag a legnagyobb szükség volt rá. Csak az volt a bökkenő - és ettől izzadt Danny feje is - hogy akik ott lent a feladatok végrehajtásával küszködtek, nem mindig osztották ezt a véleményt.

- Persze, persze, még hat rakodót - recsegte egy hang a repülőtér szemközti oldalán levő karbantartó központból. - Majd kérünk a Mikulástól. - Szünet, majd még agresszívebb lett a hang. - Más hülye kívánság nincs?

Mel Dannyre nézett, megcsóválta a fejét. A hangban ráismert egy rangidős munkavezetőre, aki minden bizonnyal a hószakadás kezdete óta dolgozott egyhuzamban. Vékonyra kopnak az idegek ilyenkor, s bizony nem ok nélkül.

- Négy rakodót küldtünk ki a United-furgonért - mondta Danny a rádiófonba. - Már végezniök kellett.

- Igen, ha a furgon megkerült volna.

- Még mindig nem került meg? Hát mit csináltok ott, fiúk, vacsorát rendeztek csurglipartival? - Danny már nyújtotta is a kezét, hogy lehalkítsa a hangszóróból visszarobbanó választ.

- Van fogalmatok róla abban a rohadt toronyban, hogy itt kinn a terepen mi folyik? Kipisloghatnátok időnként az ablakon. Mintha az Északi-sarkon lennének!

A szóváltásra Mel Bakersfeld oda sem figyelt, nagyon is tudta, mi a helyzet odakint. Egy órája, hogy keresztülhajtott a repülőtéren. A szolgálati utakat jól ismerte, néhányszor mégis majdnem eltévedt.

A karbantartók hóközpontját ment ellenőrizni; akkor is megfeszítetten dolgoztak, és most is. Onnan indultak és oda érkeztek a fáradt különítmények hol izzadva, hol összefagyva

- a tényleges munkások csoportjai, kisegítőikkel: ácsokkal, víz- és villanszerelőkkel, rendőrökkel megerősítve. A szükségállapot végéig másfélszeres bért kapnak. Tudták, mi a feladatuk. Egész nyáron és ősszel hóeltakarítási gyakorlatokat végeztek a bekötőpályákon és kifutókon. A kívülállóknak gyakran szórakoztak forró nyári napokon a leeresztett lemezekkel, dübörgő elszívókkal vonuló gépesített hóeltakarító egységek

láttán. De a karbantartók hóközpontja csak télen működött, egy hatalmas, barlangszerű helyiségben az egyik teherkocsi-garázs felett, egy diszpécser vezetésével. A mikrofonhang halatán Mel arra következtetett, hogy az állandó diszpécser jelenleg a "Kék Szobában" tartózkodik, valószínűleg szunyókál egy kicsit. A hóeltakarító különítmények pihenőhelyét nevezték Kék Szobának.

- Mi is izgulunk azért a furgonért, Danny - hangzott újra a karbantartók munkavezetőjének hangja a rádiófonból. - Az a szegény sofőr még összefagyhat odakinn. De legalább nem hal éhen, ha van egy kis esze.

- Az a United-járat végül is vacsorák nélkül indult el, ugye? - kérdezte Mel.

- Hallottam, mikor a kapitány elmondta az utasoknak - felelte Danny Farrow, anélkül hogy felnézett volna - hogy még egy órába telne az újabb ételszállító beszerzése, s hogy a fedélzeten van mozi, meg ital bőven, és Kaliforniában süt a nap. Egy emberként benne voltak, hogy tűnés innét, akár a pokolba is. Én is benne volnék.

Mel bólintott. Legyűrte magában a kísértést, hogy személyesen vegye kézbe az eltűnt furgon utáni kutatást. A cselekvés pedig gyógyszerként hatna. A napok óta tartó hideg és nedvesség hatására újból sajogni kezdett a sebe - egy élete végéig tartó háborús emlék, Koreából.

Aztán örült, hogy nem avatkozott be. Danny megtette, amit kellett: embereket és hóekéket csoportosított át a központi zónából a külsőbe. Az eltűnt sofőr sorsa mindennél fontosabb. Talán nehéz elképzelni, hogy fagyhalál fenyegethet valakit a civilizáció olyan központjában mint egy repülőtér, de előfordulhat. A repülőtér elhagyatottabb részein nem lehet céltalanul kóborolni egy olyan estén, mint a mai. És ha a gépkocsivezető úgy dönt, hogy a kocsiban marad és melegítésként a motort járátja, a járművet gyorsan beborító, szigetelő hóréteg alatt felgyűlik a halált okozó szénmonoxid.

Danny egyik kezével a vörös telefon után nyúlt, amely közvetlenül a repülőtér tűzoltóparancsnokához kapcsolt. Ismertette vele a helyzetet.

- Amint lokalizáltuk a furgont, küldjétek azonnal mentőkocsit a helyszínre; légzőkészülékre vagy melegítőre is szükség lehet, esetleg mindkettőre. De ne induljatok addig, amíg nem tudjuk a pontos helyet. Nem szeretnénk, ha titeket is ki kellene ásni, fiúk.

Mel tisztában volt vele, hogy Danny gyűlöli azt, amit most csinál; szívesebben foglalkozna saját, repülőtér-fejlesztési osztályán mozgató, utánpótlási és elhelyezési tervekkel, a repülés jövőjével. Ahogy némelyeknek a múlt, úgy a Danny

Farrow-k számára a jövő jelent menedéket, gondolta Mel. Átnyúlt Danny válla felett, és felvette a Légi Irányítóközponthoz kapcsolt készülék kagylóját. A megfigyelőtorony főnöke jelentkezett.

- Mi a helyzet a hét-nulla-hetes Aéreo-Mexicannel?

- Változatlan, Mr. Bakersfeld. Már két órája próbálják kimozdítani. Mindeddig hiába.

Az ügy röviddel sötétedés előtt kezdődött, mikor az Aéreo-Mexican gép kapitánya, útban a kifutópályára, egy kék irányjelző lámpát véletlenül jobbról került meg, és nem balról.

Sajnos, a jobbról levő füves területen vízelvezetési problémák voltak, és a talaj az erős havazástól függetlenül is teljesen át volt ázva. A téves manőver következtében a százhusz tonnás gép másodperceken belül mélyen a sárba süppedt.

Mikor nyilvánvalóvá vált, hogy a megterhelt gép saját erejéből képtelen kimozdulni, a zúgolódó utasokat sebtében bérelt buszokkal eltávolították. Azóta több mint két óra telt el, s a hatalmas jet farka és törzse még mindig blokkolta a háromnullás kifutópályát.

- A kifutó- és a bekötőpálya is használhatatlan? - kérdezte Mel.

- Egyértelműen. A gépeket kerülő utakon a többi kifutóhoz irányítjuk. Pillanatnyilag tíz járat vár a felszállás megkezdésére, egy másik tucat pedig a hajtóművek beindítására. Itt a bizonyíték, gondolta Mel, milyen égető szükség van újabb guruló- és kifutópályák építésére. Három éve sürgeti egy, a három-nullás kifutóval párhuzamos pálya építését, több más, jobb működést biztosító intézkedéssel együtt. De a Repülőtér Vezetőségi Tanácsa, városi politikai körök nyomására, nem egyezik bele. Ugyanis a városi tanácsstagok nem vállalják a költségeket.

- Más baj is van - mondta a torony vezetője. - A háromnullás kiesésével Meadowood fölé kellett irányítanunk a felszállásokat. Máris kezdenek befutni a tiltakozások.

Mel felnyögött. A repülőtérrel délnyugati irányban szomszédos meadowoodi település állandó nehézségeket jelentett a légi közlekedés számára. Lakói elkeseredetten panaszkodtak a házaik felett elhúzó gépek zaja miatt. Hosszas, politikát is érintő egyezkedések után a repülőtér, valamint a Szövetségi Légügyi Vezetőség beleegyezett, hogy a település felett fel- és leszállást csak akkor hajthatnak végre, ha azt valami rendkívüli helyzet megkívánja. Az amúgy is kevés kifutópályával rendelkező repülőtér számára ez tetemes teljesítménycsökkenést jelentett.

Ráadásul azt is kikötötték, hogy a Meadowood feletti felszállások - jóformán rögtön a levegőbe emelkedés után -

zajt csökkentő eljárással történjenek. Ez viszont a pilóták tiltakozását váltotta ki, mivel veszélyesnek tartották az eljárást. A légitársaságok mégis alkalmazkodásra szólították fel pilótáikat. De a meadowoodi település lakóit ez nem elégítette ki.

- Hány telefonáló volt eddig? - kérdezte Mel.

- Mondhatom, legalább ötven. Hiába magyarázzuk, hogy kényszerhelyzetben vagyunk, senkit sem érdekel. Csak az, hogy a gépek ne szálljanak a házaik felett. Ha Meadowoodban laknék, én is osztanám a véleményüket.

- Maga nem. Maga hallgatott volna ránk, amikor még évekkkel ezelőtt megmondtuk nekik, hogy ne építkezzenek oda.

- Valószínűleg. Hallom, hogy ma este újabb gyűlést tartanak.

Újabb gyűlést tartanak? Akkor minél előbb használhatóvá kell tenni a három-nullás kifutót - villant át Mel agyán.

- Rögtön kimegyek a három-nullásra, hadd lássam, hogy állunk. Az öcsém szolgálatos ma este? - kérdezte Mel témát változtatva.

- Igen, Keith a radarnál van, nyugati érkezés.

- Jól van Keith? Nem látszik túlságosan fáradtnak?

Gondolatnyi szünet után jött a válasz.

- De igen. A szokottnál is fáradtabbnak. Őszintén szólva, szívesen könnyítenék rajta - mondta a főnök. - De nem tudok. Kicsi a csapat, és mindenki fegyverben van. Én is - tette hozzá.

- Tudom, és köszönöm, hogy szemmel tartja Keith-t. Később lehet, hogy benézek.

- Rendben, uram. - A megfigyelők főnöke letette a kagylót.

Az "uram" pusztán udvariassági formula volt. A Légi Irányítóközpont nem tartozott Mel hatáskörébe, felelősséggel csak a Washingtonban székelő Szövetségi Légügyi Vezetőségnek tartozott. De az irányító és a repülőtér vezetősége között jó volt a kapcsolat, és Mel ügyelt rá, hogy az is maradjon. Letette a telefonkagylót. Egy másik vonalon Danny Farrow a gépkocsiparkoló ingerült felügyelőjével vitázott, aki már néhány órája a hozzáférhetlenné vált autók dühödt tulajdonosaival hadakozott. Akárki vezeti ezt a repülőtérrel, nem veszi észre, hogy havazik? - kérdik az emberek. És ha igen, akkor csipkedjék magukat, és tisztítsák meg a pályát, hogy az ember alkotmányos jogai szerint akármikor akárhová meheszen a kocsijával.

- Mondja meg nekik, hogy bevezettük a diktatúrát.

Újabb hívás érkezett az Irányítótornyból. A legfrissebb időjárás jelentés szerint egy órán belül megváltozik a szél irá-

nya. Eszerint más kifutópályákra lesz szükség, meg tudnák-e sűrgetni az egy-hetes kifutó megtisztítását? Danny megígérte, hogy mindent belead. Kapcsolatba lép a Conga Vonal vezetőjével, aztán visszahívja a tornyot.

Ez a szünni nem akaró nyomás három éjjel és három napja tart, a hóvihar kezdete óta. Fel voltak rá készülve, s ez csak még dühítőbbé tette a feljegyzést, melyet negyedórával előbb küldönc kézbesített Melnek. Ez állt benne:

"m-

gondoltam figyelmeztetek - légi forgó hóbizság
(vern demerest sűrgetésére . . . miért utál a sógorod?)
bíráló jelentést készít mert kifutók bekötők megtisztítása (v. d. mondja) lassú hatástalan . . . jelentés
röpteret hibáztatja (téged) járatok késéséért . . . állítja 707 beragadása sem történik ha bekötők hamarabb jobban hókézve . . . ezért összes légitársaságok bírságnak stb. stb. . . érted a hajtást . . . és hol vagy? . . . bújj ki fizess egy kávét

csók

t"

A "t" Tanya Livingstont, a Trans America utasszolgálatának alkalmazottját, Mel jó barátját jelentette. Mel újraolvasta a feljegyzést, mint mindig, ha Tanya írt, mivel csak másodszorra világosodott meg az értelmük. A közönségkapcsolatokkal és az ebből adódó zűrök elsimításával foglalkozó Tanya ugyanis nem szerette a nagybetűket, és rávette a Trans America egyik műszerészét, hogy reszelje le hivatali írógépéről valamennyi nagybetűt. A feljegyzésben szereplő Vern Demerest (Vernon Demerest kapitány) szintén a Trans America alkalmazottja volt. Mint a társaság egyik rangidős kapitánya és a Légitársaságok Pilótaszövetségének harcos tagja, a Lincoln International ez évi Hóbizottságában is benne volt. Havazások alkalmával ez a bizottság ellenőrizte a guruló és kifutópályákat, s döntött használhatóságukról.

Vernon Demerest történetesen Mel sógora volt. Mel nővérét, Sarah-t vette feleségül. Mel nagyképűnek és beképzeltnek tartotta sógorát, és a kettőjük közti viszony nem volt éppen szívélyesnek mondható. Nemrég dühös vita alakult ki köztük a Repülőtér Vezetőségi Tanácsában, ahol Demerest a pilóták szövetségét képviselte. Mel gyanította, hogy a hóbizottság bíráló jelentése - melyet Tanya szerint sógora kezdeményezett - e vita viszonzásaként született.

A jelentés nem nagyon izgatta Melt, de mégiscsak kényelmetlen volt. Másolatokat küldenek belőle a légitársaságoknak, holnap aztán megindulnak a számonkérő telefonhívások, feljegyzések - és magyarázkodni kell.

A pult mellett Danny Farrow újból a karbantartókkal beszélt. Mihelyt egy pillanatnyi szünet adódott, Mel odaszólt neki.

- Az utasforgalmi részben leszek, aztán kint a reptéren. Eszébe jutott, hogy Tanya kávézni hívta. Előbb benéz a saját irodájába, aztán útban a reptérre beugrik Tanyához a Trans Americánál. A gondolat izgalommal töltötte el.

2.

Mel a saját kulccsal működtethető felvonóval ment le a toronyból az adminisztratív félemeletre. Az ő részlege csendes volt, sehol senki, csak a villanyok égtek. Belső irodájában a széles mahagóni íróasztal mellett álló szekrényből vastag nagykabátot és egy pár prêmes csizmát vett elő.

Ezen az estén nem látott el meghatározott feladatot a reptéren. A tomboló vihar három napjának java részét azért töltötte itt, hogy szükség esetén kéznél legyen. Különben gondolta, most otthon lenne Cindy és a gyerekek mellett.

Vagy mégsem?

Lehet, hogy ha nincs vihar, valami másért maradt volna itt. Az utóbbi időben szinte életformájává vált az otthonról való távolmaradás. Persze, a foglalkozása jó okot szolgáltatott erre, a mostani havazástól eltekintve is, de őszintén szólva a reptéren menedéket is jelentett számára a Cindyvel folytatott szakadatlan civódások elől.

Nehéz csizmaiban íróasztalához cammogott. Egy pillantás a titkárnője által gépelt emlékeztetőre igazolta előbbi gondolatait. Ezen az estén újabb jótékonyági akció lesz, felesége unalmas ügyleteinek egyike. Koktélparti, utána vacsora (ez állt a gépelt emlékeztetőn) a belvárosi, puccos Lake Michigan Innben. Hogy a jótékonykodás mire megy ki, arról nem szólt a feljegyzés. De nem is érdekes. Cindy Bakersfeld ügyei hervasztóan egyformák. Értéküket - Cindy szerint - tagtársainak társadalmi rangja jelenti.

Szerencsére későre esik a kezdés időpontja, lehet, hogy el tud menni, miután felülvizsgálta a kinti helyzetet. Visszatérhet, megborotválkozhat és átöltözhet az irodában, és egy kis késéssel a belvárosba érhet. Azért talán jobb lesz szólni Cindynek. Feltárcsázta a lakását.

Idősebbik lánya, Roberta vette fel a kagylót.

- Szia - mondta Mel. - Itt az öreged.

- Igen, tudom. - Roberta hangja ridegen csengett.

- Mi volt ma az iskolában?

- Nem tudnál pontosabban kérdezni, apa? Több óránk volt. Melyik érdekel?

Mel sóhajtott egyet. Úgy látszik, Roberta undok hangula-

tainak egyikében leledzik. Vajon minden apának megszakad a kapcsolata a lányával, mikor az tizenhárom éves lesz? Még alig egy éve annyira közel voltak egymáshoz, amennyire apa és lánya csak lehet. Mel nagyon szerette a lányait, Robertát és a kis Libbyt. Időnként rádöbbsent, hogy házasságát csak a két gyermek tartja össze.

- Nem fontos - mondta Mel. - Anyád otthon van?

- Már elment. Azt mondta, ha telefonálsz, mondjam meg, hogy a belvárosban találkoztok, és most az egyszer próbálj pontos lenni.

Mel visszanyelte a mérgét. Roberta kétségkívül szó szerint idézte anyját.

- Ha anyád telefonálna, mondd meg, hogy esetleg kicsit késni fogok, és hogy nem tehetek róla.

- Jó - válaszolta a lánya. - Akarsz még valamit, apa?

Házi feladatot kell csinálnom.

- Otthon minden rendben?

- Igen. De Libby beszélni akar veled.

- Rögtön. Még csak azt akarom neked mondani, hogy a vihar miatt esetleg nem is mehetek haza ma éjjel. Rengeteg a zűr a reptéren.

- Akarsz Libbyvel beszélni, vagy nem? - kérdezte türelmetlenül Roberta.

- Igen. Jó éjt, Robbie.

- Jó éjszakát.

Miután váltott néhány szót a hétéves Libbyvel, Mel elhagyta irodáját. Vitte magával a nehéz kabátot. A részlege előtti folyosón megállt, és lenézett a tömegre, amely mintha még jobban megnőtt volna az utóbbi félórában. A váróteremben minden ülőhely foglalt volt. Az újságárusok és tudakozók fülkéit gyűrűben vették körül az emberek, köztük sok egyenruhás katona.

A légitársaságok pultjai előtt hosszú sorok álltak, a pultok mögött jegyárusok és ellenőrök, a szokottnál nagyobb számban, előttük, akár egy zenekar kottái, jegytömbök és táblázatok.

A vihar okozta késések, az útvonal-módosítások megviselték az emberek idegeit. A Braniff jegypénztáránál - Mel pont fölötté állt - egy sárga sálas fiatalember hangoskodott.

- Ez mégiscsak arcátlanság. Méghogy menjek Kansas Citybe, ha New Orleansba akarok érni. Maguk itt tisztára megbolondultak? Átírják a földrajzot?

A jegyárusító, húsz év körüli, csinos barna lány, hivatásos udvariassággal válaszolt:

- Közvetlen járatunk is van, uram, csak nem lehet tudni, mikor. Az időjárás miatt a hosszabb úton ér oda hamarabb,

az ár pedig ugyanaz.

A United pultjánál egész kis pantomim játszódik le. Egy jól öltözött üzletember előrehajolva, halkan mondott valamit. Arc kifejezéséből és mozdulataiból Mel kitalálta, hogy mit mondhat.

- Nagyon szeretnék a következő járáttal elmenni.

- Elnézést, uram, de megtelt. Esetleges visszalépésre is sokan várnak már . . . - Mielőtt befejezte volna a mondatot, a férfi eléje tett egy kis műanyag lapocskát. A "100000 Mér-föld Klub" jelvénye volt, a United kivételezett klienseit látta el ilyenekkel. Az alkalmazott arc kifejezése megváltozott, pillanatnyi habozás után kihúzott egy nevet a listáról, valakiét, akinek már lett volna helye a gépen, és helyébe az előtte álló úriemberét írta be. A többi sorbanálló észre sem vette, mi történik.

Mel tudta, hogy ilyesmi minden járat pultjánál előfordul.

Csak a be nem avatottak, a naivak hiszik, hogy a helyfoglalások részrehajlás nélkül intéződnék.

Mel a központi csarnok Trans America által elfoglalt szárnya felé indult. A bejáratnál egyenruhás ellenőr lépett mellé.

- Stét, Mr. Bakersfeld. Mrs. Livingstont keresi?

Bármekkora is a hajtás, pletykára mindig van idő, gondolta Mel.

- Igen. Őt keresem.

Az ellenőr egy, CSAK SZEMÉLYZET RÉSZÉRE feliratú ajtó felé intett.

- Ott megtalálja, Mr. Bakersfeld. Egy kis zúr adódott.

Ő próbálja elintézni.

3.

A nagyon fontos személyek számára fenntartott kis hallban egy, a Trans America egyenruháját viselő jegyárúsító lány zokogott hisztérikusan. Egy széken ült, Tanya mellette.

- Nyugodj meg - biztatta Tanya a lányt. - Aztán majd beszélgetünk.

Ketten voltak a helyiségben, ahol a síráson kívül csak a légkondicionáló zümmögése hallatszott.

A két nő között jó tizenöt év volt. A lány alig múlt húsz, Tanya pedig rég túl volt a harmincon. S ahogy tanya a lányt nézte, még nagyobbnak érezte a korkülönbséget. Lehet, hogy a házassága miatt, bár az már régen volt, és rövid ideig tartott.

Ezen a napon már másodszor jutott eszébe a kora. Először reggel: fésülködés közben szürke szálakat vett észre rövidre vágott, égővörös hajában. Figyelmeztetés volt, hogy a negyvenes éveikhez közeledik. Most eszébe jutott, hogy tizenöt év

múlva az ő lánya is annyi idős lesz, mint ez a lány itt előtte. Patsy Smith egy Tanyától kapott nagy zsebkendővel törölgette kivörösödött szemeit.

- Otthon . . . a feleségükkel . . . nem beszélnének így . . . ilyen gorombán - hüppögte.

- Az utasok?

A lány bólintott:

- Szívvel-lélekkel dolgoztam . . . egész nap . . . meg tegnap . . . és tegnapelőtt is . . . De hogy így beszéljenek . . .

- Mi történt tulajdonképpen? Nekem csak akkor szóltak, mikor már vége volt az egésznek.

A lány kezdett magához térni.

- Annak az embernek . . . a 72-es járatra szólt a jegye, de az nem indult az idő miatt. Helyet csináltunk neki a 114-este, azt meg lekéste. Az étteremben volt, és állítólag nem hallotta, hogy jelentették a járatot. Úgy viselkedett, mintha az én hibám lett volna, és . . .

- És mit csináltál?

- Szereztem neki egy pótülést a 2122-este.

- Na és?

- Tudni akarta, milyen filmet fognak vetíteni a gépen.

Megérdeklődtem, mire azt mondta, hogy azt már látta. Ő azt a filmet akarta megnézni, amelyet az első járaton játszottak volna, azon, amit nem indítottak. Követelte, hogy szerezzek neki olyan gépre jegyet, amin azt a filmet vetítik . . . És én...

- Akkor vágtad hozzá a menetrendet? - kérdezte Tanya.

Patsy Smith szerencsétlenül bólintott.

- Remélem, eltaláltad vele a pasast.

A lány felnézett, az arcán halvány mosoly jelent meg.

- Igen . . . Utána meg . . .

- Tudom, mi történt utána. Kiborultál, és ez nem is csoda. Azért hoztalak ide, hogy kisírd magad. Most, hogy kisírtad magad, szépen taxiba ülsz és hazamész.

- Úgy érti . . . hogy . . . ennyi az egész?

- Persze. Azt hitted, el fogunk bocsátani?

- Hát . . . nem is tudom.

Kopogtak. Kinyílt az ajtó, Mel Bakersfeld nézett be. Karján vastag kabát, lábán bélelt csizma.

- Erre jártam - mondta Tanyának. - Visszajöhetek később, ha akarod.

- Maradj - mosolygott Tanya. - Már végeztünk.

Kitöltött egy űrlapot, és átadta a lánynak.

- Ezt odaadod a taxielosztónak, Patsy, hazavisznek. Pihend ki jól magad az éjjel, és holnapra légy friss és vidám.

Mikor a lány elment, Tanya székestől Mel felé fordult.

- Halihó - mondta vidáman. - Megkaptad a cédulámat?

- Azt jöttem megköszönni. Bár anélkül is eljöttem volna.

- Az ajtó felé intett, a lány után. - Mi volt ez? Ütközet utánifáradtság?

- Az. - Tanya elmondta, mi történt. Mel nevetett.

- Én is kivagyok. Engem is elküldhetnél egy taxival.

- Beszélhetünk róla. Ha a taxi a lakásomra megy, és hagyod, hogy vacsorát készítek neked. Mondjuk, egy báránysültet . . .

- Bárcsak mehetnék. De pillanatnyilag bajban vagyunk, később meg a belvárosba kell mennem. - Felállt. - De a kávéért igyuk meg.

- Két óra múlva végzek - mondta Tanya.

Ahogy utat törtek maguknak a tömegben és az egyre növekvő csomaghalmok között, szokott gyors járását Mel cammogásához igazította. Észrevette, hogy Mel jobban bíceg, mint máskor. A legszívesebben karon fogta volna, hogy segítsen, de jobbnak látta, ha nem teszi. Rajta volt a Trans America formaruhája. A pletyka úgyis gyorsan terjed, minek még rájátszani? Az utóbbi időben gyakran látták együtt őket, és Tanya biztos volt benne, hogy már pletykálnak róluk. Valószínűleg elkönnyvelték, hogy már le is feküdt vele, pedig ez nem volt igaz.

A központi előtérben működő Cloud Captains kávézó felé tartottak.

- Ami azt a báránysültet illeti - szólalt meg Mel - nem tehetnénk át egy másik estére? Mondjuk, holnaputánra?

Tanya meghívása meglepetésszerűen érte. Eddig még soha nem hívta meg a lakására. Persze, a meghívás csak vacsorára szólt. Bár lehet, hogy nem csak.

Mel az utóbbi időben érezte, hogy kapcsolatuk egy igen természetes, kézenfekvő irányba halad. De ösztöne figyelmeztette, hogy egy ilyen kapcsolat Tanyával több lesz egyszerű kis kalandnál. Ugyanakkor ott volt a másik probléma: Cindy.

Ennek a megoldása - ha egyáltalán van rá megoldás - rengeteg fáradságot igényelne, és annak is van határa, hogy hány problémával tud megküzdeni az ember egyszerre. Fura, gondolta, hogy egy kaland könnyebben megoldható, ha a házasság szilárd, mint akkor, ha a házasság ingatag.

- Holnapután vasárnap - figyelmeztette Tanya.

Mel el is felejtette, hogy holnapután vasárnap. De hát Cindy is elment hazulról már nemegyszer vasárnap, bejelentés nélkül.

- A vasárnap is oké - felelte.

Ahogy beléptek a kávézóba, az egyik kiszolgálólány felis-

merte Melt, és a helyiség végében levő asztalkához vezette őket, amelynél általában repülőtéri alkalmazottak szoktak ülni, és most is rajta állt a FOGLALT tábla. Leüléskor Mel kissé megbotlott, és megmarkolta Tanya karját. A kiszolgáló lány egy félmosollyal nézett végig rajtuk. A pletykagép működésre kész, gondolta Tanya.

- Láttál már ilyen tömeget? - kérdezte aztán fennhangon. - Ez a három nap tiszta örület.

- Hát még akkor mi lesz, ha beindítják a C-SA polgári változatát.

- Tudom. A 747-csekkel is alig tudunk megbirkózni; de hogy ezer utas érkezzon egyszerre a pulthoz . . . isten óvjon tőle! - Tanya megborzongott. - El tudod képzelni, mi lesz a poggyászkiváltásnál? Még rágondolni se jó.

- Sokan nem is gondolnak rá, még azok sem, akiknek gondolniuk kellene - mondta Mel. Mulattatta, hogy máris a repüléssel kapcsolatos problémákról beszélnek. Tanya imádkozott a légi járatokról és repülőgépekről beszélni. Mel többek közt ezért is élvezte annyira a társaságát.

- Kikre gondolsz? - kérdezte Tanya.

- Akik azt hiszik, hogy a mai jettek repülnek majd az idők végeztéig. És szeretnék megspórolni az új géptípusokhoz szükséges földi, repülőtéri ésszerűsítéseket.

- De hiszen rengeteg építkezés folyik a reptereken - mondta elgondolkozva Tanya. - Amerre csak jársz, mindenütt.

- Ezek az építkezések csak toldozgatások; az 50-es, 60-as években felhúzott épületeket bővítik ki. Persze azért kivételek is akadnak, például Los Angeles, aztán a floridai Tampa, Dallas-Fort Worth, ezek az első repülőterek a világon, amelyek szuperszónikus gépek és mammutjetek fogadására is képesek. Kansas City, Houston és Toronto is jónak látszik. San Franciscóban vannak tervek, de ezek politikai okokból még befulladhatnak. Aztán egész Észak-Amerikában sehol semmi.

- És Európában?

- A helyzet ugyanaz - mondta Mel. - Kivételesen Párizs; az új Északi repülőtér a legjobbak közé tartozik, London? Egy rakás szerencsétlenség, amelyet csakis az angolok tudtak létrehozni. De semmi értelme megszólunk más országokat, az is elég rossz, ami nálunk van. New Yorkban a helyzet félelmetes, a Kennedyn végzett változtatásokkal együtt; egyszerűen nem elég a város felett a légitér. Már azon gondolkodom, hogy a jövőben csak vonattal fogok odautazni. Washington, D. C. maga a káosz: a Washington National, akár a calcuttai Fekete Lyuk, a Dulles pedig óriási balfogás volt. Ami Chicagót illeti, egy szép napon arra fognak ébredni, hogy húsz év hátrányban vannak. Emlékezz csak vissza néhány évvel ez-

előttre, amikor a DC-9-esek és Constellationok részére tervezett repülőtereken megjelentek az első jetek.

- Emlékszem. Dolgoztam is egy ilyen reptéren - mondta Tanya. - Borzalmas volt.

- És még nem is beszéltem az igazi nagy gondról, amivel eddig még senki sem számolt, pedig rohamosan közeledik az az idő, amikor a légi áruszállítás túlnövi a személyszállítást - jósolta Mel. - Máris közelebb állunk ehhez, mint gondolnánk. Amint az áru lesz a nagykutya, a repülőterekkel kapcsolatos jelenlegi elképzeléseink jó része elavulttá válik. S az ilyen irányú fejlődés jelei már is mutatkoznak. Elég megfigyelni a repülőtéri igazgatásba manapság bekapcsolódó fiatalokat. Nem is olyan rég alig akadt valaki, aki az áruszállításnál akart volna dolgozni; mindenkit az utasszállítás csábított. De ennek vége! Az okos fiúkat újabban az áruszállítás érdekli. Tudják, hogy ebben van a jövő és előrehaladási lehetőség.

- Lehet, hogy régimódi vagyok, de én kitartok az utasok mellett - nevetett Tanya. - Engem az áruk valahogy . . . Kiszolgálólány lépett az asztalukhoz.

- A különlegességeink kifogytak, és ha ez így megy tovább, nemsokára semmink se lesz.

Kávét rendeltek, hozzá Tanya fahéjas süteményt, Mel pedig rántottás szendvicset. Mikor a lány otthagya az asztalukat, Mel elvigyorodott.

- Valóságos szónoklatot vágtam ki. Ne haragudj.

- Nem árt, ha gyakorolod. - Tanya kíváncsian nézett rá. - Az utóbbi időben nem sok beszédet mondtál.

- Nem vagyok már a repülőterek Irányító Tanácsának elnöke. Nem nagyon jutok el se Washingtonba, se máshova. - De nem ez volt az igazi oka annak, hogy kevesebb beszédet tartott és ritkábban szerepelt a nyilvánosság előtt. Gyanította, hogy ezt Tanya is tudja.

Furcsamód éppen Mel egyik beszéde hozta össze őket. A légitársaságok ritka közös gyűléseinek egyikén. Mel a repülésben várható fejleményekről tartott előadást, szembeállítva a földi szervezés elmaradottságát a levegőben végbemenő fejlődéssel. A beszédet két héttel később országos fórum előtt szándékozott megtartani, s a gyűlést jó alkalomnak találta, hogy főpróbát tartson belőle. Tanya ott volt a Trans America küldöttségében, s másnap elküldte első szűkszavú üzenetét: "mr.

beszéd nagy. mi földi rabszolgák üdv magát mert megmondta reptérterv észgyárosok alszanak rajztáb mellett. ezt ki kellett mondani. lehet javaslat? élet könnyebb lenne kevesb faxni több okos ember . . .

ha utas lesz gyomorban (reptér v bálna, jónás, emlék-
szik?) ledül magával törődik, rendszer nem érdek.
fogadok orville (wilbur) hasonlót érzett földtől
elszakadva. igaz?

T"

Az üzeneten Mel jót mulatott, de el is gondolkozott rajta.
Rájött, hogy a nőnek igaza van: ő csak az elvekre, rendsze-
rekre összpontosított, figyelmen kívül hagyva az embereket,
egyéneket. Átnézte jegyzeteit, s a hangsúlyokat a Tanya által
sugalmazott irányba helyezte át. Az eredmény: élete legsike-
resebb előadását tartotta meg. Telefonon mondott köszönetet
Tanyának, s akkor kezdtek el találkozgatni egymással.
Tanya első üzenetére gondolva eszébe jutott a ma esti üze-
net.

- Kösz a hóbizottság jelentéséről szóló cédulát. De érde-
kelne, hogyan jutottál előbb a jelentéshez, mint én.

- Semmi varázslat. A Trans America irodájában gépel-
ték. Láttam, hogy Demerest kapitányunk átnézi, és viháncol
örömeiben.

- Vernon megmutatta neked?

- Nem, de kitergette maga előtt a lapokat, én meg tudok
fejfel lefelé olvasni. Erről jut eszembe, még nem válaszoltál a
kérdésemre: miért utál a sógorod?

Mel fintorgott.

- Gondolom, tudja, hogy én sem lelkesedem érte.

- Ha akarod, ezt akár most mindjárt meg is mondhatod
neki - szólt Tanya. - Ott a nagy ember személyesen - in-
tett a fejével a pénztár felé.

Vernon Demerest, a Trans America kapitánya éppen a
számláját fizette ki. A magas, széles vállú férfi lezserül volt
öltözve - Harris tweedzakó, kifogástalanul ráncosodó far-
mernadrág - s valahogy mégis tekintélyt sugárzott. Mint
egy civil ruhába öltözött aktív tábornok, gondolta Mel. Deme-
rest fizetés után körülpillantott a kávézóban, észrevette sógo-
rát Tanyával, s kurtán, hidegen odabíccentett nekik. Majd
megnézte az óráját, és kivonult a helyiségből.

- Úgy látszik, siet valahova - mondta Tanya. - De akár-
hová siet, nem maradhat sokáig. Ugyanis D. kapitány viszi
Rómába a ma esti Kettes Járatot.

- Az Aranyhajó-t? - kérdezte Mel mosolyogva.

- Azt bizony. Úgy látom, uram, olvassa a hirdetéseinket.

- Nem olvasni nehezebb volna.

Mel is tudta, hasonlóan több millió más emberhez, aki meg-
csodálja a LIFE, a LOOK, a POST és más nagy magazinok
kétoldalas, négyszín nyomású hirdetéseit, hogy az Aranyhajó,
a Trans America Kettes Járata a légitársaság büszkesége. Azt

is tudta, hogy a járat parancsnokságát mindig a társaság valamelyik rangidős kapitánya látja el.

Mel egy pillanatra eltűnődött, hogy sógora vajon hova igyekszik. Lehet, hogy számos - és köztudott - szerelmi kalandja egyikéről van szó. Demerest kapitány már el is tűnt a kint nyüzsgő tömegben.

Az asztal másik oldalán Tanya azzal a mozdulattal simította le egyenruhája szoknyáját, amelyet Mel már régen megfigyelt és szeretett.

- Nemsokára kibújok az egyenruhából - jegyezte meg.

- Hogyhogy?

- A körzeti szállítási vezetőnket New Yorkba helyezték.

A helyettese kerül a helyébe, én pedig megpályáztam az ő állását.

- Biztosan megkapod. És ez még csak a kezdet.

- Gondolod, hogy alelnök is lehet belőlem? - kérdezte Tanya.

- Nem gondolom, hiszem. Ha arra vágysz.

Kihozták a rendelésüket. Tanya folytatta:

- Nekünk, dolgozó nőknek nincs sok választásunk. Ha nem a jelenlegi állásunkból akarunk nyugdíjba menni, egyetlen kivezető utunk van: felfelé.

- Házasság kizárva?

- Nincs kizárva. De egyszer már nem sikerült, és lehet, hogy másodszorra sem sikerülne. Egyébként a kérők sem tolakodnak egy használt menyasszonyért, gyerekekkel.

- Esetleg találsz kivételt.

- Tapasztalatból tudom, Mel drágám, hogy a férfiak nem szeretik, ha a feleségük másfelé is le van terhelve. Kérdezd meg az exférjemet. Ha megtalálsz egyáltalán; nekem ugyanis nem sikerült.

- A gyerek születése után hagyott ott?

- Úristen, dehogy! Roy számára az még hat felelősségteljes hónapot jelentett volna. Ha jól emlékszem, egy csütörtöki napon mondtam meg neki, hogy állapotos vagyok, s mire pénteken hazaértem a munkából, Roy eltűnt.

- Azóta nem láttad?

Tanya a fejét rázta.

- Végül is ez megkönnyítette a válást. De nem szeretnék igazságtalan lenni. Roy nem volt teljesen romlott. Nem vette ki a spórolt pénzünket, pedig megtehetette volna. Nem tudom, ezt jóindulatból tette-e, vagy egyszerűen csak megfélemlített róla. Akárhogy is, mind a nyolcvan dollár nekem maradt.

Az egyik szomszédos asztalnál ülő nő felkiáltott:

- Úristen, mennyi az idő!

Mel is ösztönösen megnézte. Már háromnegyed órája, hogy

Danny Farrow-t a hóellenőrző pult mellett hagyta.

- Telefonálnom kell - mondta Tanyának. - Ne menj el.

A pénztár melletti készüléken a hóellenőrző Szolgálat egyik titkos számát tárcsázta. Danny Farrow jelentkezett.

- Már éppen hívni akartalak. Jelentést kaptam a megfeneklett 707-es Aéreo-Mexicanról.

- Mi van vele?

- Azt az átkozott gépet még mindig nem tudták kimozdítani. Most Joe Patroni után üzentek.

- Hamarabb is eszükbe juthatott volna.

A TWA repülőtéri karbantartó főnöke, Joe Patroni született bajelhárító volt, s Mel legjobb cimborái közé tartozott.

- Mindjárt az elején megpróbálták elérni - mondta Danny. - De Patroni már otthon volt, és csak nehezen tudtak kapcsolatba lépni vele. A vihar miatt egy csomó telefonvonalunk is kikészült. De már úton van.

Joe Patroni a repülőtértől úgy huszonöt mérföldre lévő Glen Ellynben lakott, az út pedig még a legkedvezőbb útvonalok esetén is húsz percet vesz igénybe. De ma, ebben a hóvihárban örülhet, ha kétszer ennyi idő alatt ideér.

- Ha van valaki, aki ki tudja mozdítani azt a gépet, az Joe - mondta Mel. - De amíg ideér, se üljenek tétlenül. Értesd meg mindenkivel, hogy szükségünk van a három-nullás kifutóra, mégpedig sürgősen.

- Már megmondtam nekik - biztosította Danny. - De van egy jó hírem is. Megtaláltuk a United élelemszállító furgonját.

- A vezetője oké?

- Eszméletlen volt, a motor járt, kocsi behavazva. Szén-monoxid, pont ahogy gondoltuk. De légzőkészülék is volt a fiúknál, úgyhogy rendbe jön.

- Jó! Indulok én is kifelé, egy kis ellenőrzésre. Majd hívlak rádión.

Tanya még az asztal mellett ült, de látszott rajta, hogy menni szeretne.

- Én is megyek - mondta Mel.

Miközben Mel fizetett, a Trans America két ellenőre lépett be a helyiségbe. Egyikük, Tanyát megpillantva, odament hozzájuk.

- Elnézést, Mr. Bakersfeld . . . Mrs. Lívíngston, keresi a nagyfőnök. Újabb zúr van.

Mel zsebre tette a visszajáró aprót.

- Megint hozzávágta valaki egy utashoz a menetrendet?
- kérdezte.

- Nem, uram. Egy potyautas van a Los Angeles-i 80-as beérkező járaton. Még hozzá, úgy hallom, dörzsölt. A kapitány

rádióüzenetet küldött, és a biztonságiak egyik embere már várja a gépet. Mindenesetre magára is szükségük van, Mrs. Livingston.

Mel és Tanya kiléptek a központi csarnokba. Mel az alagsori garázsba készült a kocsijáért.

- Óvatosan vezess - figyelmeztette Tanya. - Nehogy valamelyik repülőgép útjába kerülj.

- Megpróbálok még beugrani hozzád, mielőtt elindulnék, hogy lássam, miféle potyautasról van szó. - Pillanatnyi této-vázás után hozzátette: - Jó ürügy rá, hogy még egyszer lássalak ma este.

- Miért kell ahhoz ürügy? - kérdezte Tanya.

4.

Joe Patroni csakugyan úton volt már a repülőtér felé. A zömök, hetyke amerikai olasz, a TWA repülőtéri karbantartó szolgálatának vezetője peremkerületi bungalójából autóval indult útnak jó húsz perccel ezelőtt. Csak nagyon lassan tudott haladni, ahogy azt Mel előre látta. Buick Wildcatje pillanatnyilag éppen forgalmi dugóba került. Előtte és mögötte, már amennyire ki tudott látni, kocsik sora vesztegelt. Patroni újabb szivarra gyújtott.

Joe Patroni legendás alak volt. Pályafutását mint zsírozófiú kezdte egy garázsban. Már a kezdet kezdetén kockajátékon elnyerte tulajdonosától a garázst, s ennek eredményeképp egy csomó gyanús ügyleten kívül egy kivénhedt Waco biplánt is örökölt. Leleményessége és mechanikai rátermettsége segítségével működőképes állapotba hozta a gépet, sőt sikeresen repült is vele, anélkül hogy repülőleckéket vett volna - mivel ezt nem engedhette meg magának.

A repülőgép annyira lekötötte Patronit, hogy volt munkaadóját rávette egy újabb kockajátékra, és hagyta, hogy az visszanyerje tőle a garázst. Ezek után Joe otthagya a garázst, és repülőgép-szerelőként helyezkedett el. Esti iskolában tanult, előbb vezető szerelővé, majd munkavezetővé lépett elő, és elsőrendű hibaelhárító hírében állott. Egy idő múltán, ha valahol rohammunka vagy valami nehéz javítanivaló akadt, máris kiadták a jelszót: Hívjátok Joe Patronit! Néhány bámulatos esete után főfelügyelővé léptették elő, néhány év múlva pedig már a karbantartó szolgálat vezetőjének felelősségteljes állását töltötte be a Lincoln Internationalen.

Személyes dolgait illetően az a pletyka járta, hogy esténként úgy szeretkezik a feleségével, ahogy más ember felhajt egy pohárával vacsora előtt: Ez igaz is volt. A pletykának folytatása is volt: Patroni a szeretkezést is szája sarkában vidáman fityegő hosszú, vékony szivarral csinálja. Ez viszont nem volt

igaz. Marie, aki házasságuk első éveiben jó néhány párnatüzet küzdött le, szigorúan megtiltotta neki az ágyban való szivarozást. Joe beletörődött a dologba, mert szerette a feleségét. Nem ok nélkül. Mikor feleségül vette, Marie az egész légítársaság legszebbnek mondható hostesse volt, és tizenkét év meg három gyerek után is felvehette a versenyt akármelyik utódjával.

Még valamit kell tudni Joe Patroniról: ha sürgős beavatkozásról volt szó, sosem vesztette el a fejét. Ma este, amikor a telefonhívást megkapta, gyorsan becsomagoltatott a feleségével néhány szendvicset, s már indult is. Az, hogy az egész napi munka után visszahívják a repülőtérre, nem volt számára újdonság. De a ma esti időjárás veszélyessé, megfeszített figyelmet követelővé tette a vezetést. Óriási hókupacok szegélyezték az utcákat, és még mindig ömlött a hó. Az autópályákon is csigalassúsággal haladt a forgalom, ha éppen nem állt. Most éppen állt. Patroni megnézte az óráját. Már néhány perce álltak. A mellette jobbra húzódó sávban is állt a forgalom. Sőt egy ideje már szembe jövő járműveket sem lehetett látni, tehát olyasvalami történhetett, ami mind a négy sáv forgalmát megbénította. Elhatározta, hogy ha öt percen belül nem változik a helyzet, kiszáll és körülnéz, bár semmi kedve nem volt hozzá. Felerősítette a rádiót, amely egy rock-and-roll adóra volt beállítva, és pőfékelt.

Eltelt öt perc. Láta, hogy az előtte álló kocsikból emberek szállnak ki és előremennek. Ő is nekikészülődött. Prém-mel szegett anorákját szoroson maga köré tekerte, fejére húzta a csuklyát, és magához vette nagy teljesítményű zseblámpáját. Szél és hó csapott be a kocsiba, ahogy kinyitotta az ajtót.

Miközben nagy nehezen előrehaladt, villódzó fényeket vett ki maga előtt, árnyakat látott mozogni, aztán megpillantotta egy nagy, sötét tömeg körvonalait. Jókora, pótkocsis vontató volt, oldalára dőlve. A behemót, tizennyolc kerekű jármű keresztbe feküdt az úttesten, megbénítva mindenfajta forgalmat. Rakományának egy része - ételkonzervekkel teli ládák - szanaszét szóródott.

Az állam rendőrségének két járőkocsija már a helyszínen volt. Rendőrök faggatták a vontató vezetőjét, aki sértetlennek látszott.

Egy vontató autómotó, tetején sárga villogóval, lassan közelített a torlasz túlsó felén. Vezetője kiszállt, és kételkedve kezdte rázni a fejét, mikor jobban szemügyre vette a vontató méreteit és helyzetét.

Joe Patroni előrelépett. Szivarjának vége vörösen izzott a szélben.

- Ide figyeljen, fiam - fordult az egyik rendőrhöz - egy vontatóval az életben el nem mozdítják azt a gubancot.

- Misztér, itt minden locsog a benzintől - felelte a rendőr. - Jobban tenné, ha nem szivarozna.

Patroni eleresztette füle mellett az utasítást, s a szivarral a kezében a felborult vontató felé intett.

- Csak az időt lopják, ha talpra akarják állítani ezt a szemétdombot. Inkább az útból kell félrehúzni, hogy megindulhasson a forgalom, ahhoz pedig még két vontatóra van szükség. Az egyik innen tolja, a másik kettő a túloldalon húzza. Először a vezetőfülkét kell meghúzni, gyorsan. Így nem csuklik össze az utánfutóval. Aztán . . .

- Hank - kiabált át a rendőr egy másik tisztnek. - Van itt egy tag, aki úgy látszik tudja, mit beszél.

Tíz percen belül gyakorlatilag Joe Patroni vette át a vezétést. Két újabb autómentő vontatót kértek rádión. Mialatt azokra vártak, az első vontató vezetője Patroni irányításával láncokat erősített a felborult kocsi tengelyeihez.

Aztán Patroni visszament a kocsijához; a rádiótelefonon felhívta a repülőtéri karbantartó központját, s bejelentette, hogy késik. Ugyanakkor átadták neki Mel Bakersfeld üzenetét a három-nullás kifutópálya mielőbbi szabaddá tételének sürgősségéről.

Joe Patroni máris leadott néhány erre vonatkozó utasítást, de tudta, hogy a legfontosabb minél hamarább a helyszínre érkeznie.

Még mindig erősen havazott, amikor másodszor is elhagyta kocsiját. A veszteglő autók mellett felgyűrt hóbuckákat kerülgetve visszament az úttorlaszhoz, hogy siettesse a dolgokat. Megkönnyebbülve látta, hogy a két kisegítő vontató egyike már megérkezett.

5.

Mel Bakersfeld mustársárga, rádióval felszerelt szolgálati gépkocsijával kihajtott az alagsori garázból; a kijárat egy repülőgép-parkolóra nyílt, ahol rátört a vihar. Széltől kavart hópelyhek tömege vágódott vadul a szélvédőnek.

Közvetlenül előtte repülőgépek váraoztak a rámpán, utasfogadásra készen. Némelyikben már el is helyezkedtek az utasok. A gépek a torony utasítását várták a hajtóművek beindítására; ennek késlekedését a három-nullás kifutópálya kiesése okozta. Távolabb, a kifutópályákon más gépek elmosódott navigációs fényeit vette ki; nemrég beérkezett járatok voltak, még működő motorokkal. A várakozási zónában álltak, és innen csak akkor indulhattak tovább, ha az utasforgalmi rámpánál felszabadult egy-egy hely. Kétségtelenül ugyanez volt a

helyzet a másik két rámpánál is.

Mel kocsijában felreccsent a földi irányítóközpont hullámhosszára állított rádió adó-vevő. A türelmetlenül várakozó gépeknek adott - többnyire csak további türelemre intő - utasításokat.

Az irányító ideges volt, érezni lehetett a hangján. De ki nem lenne az ma este, ilyen körülmények között, gondolta Mel. S újból eszébe jutott az öccse, Keith, aki a nyugati érkezések szünni nem akaró nyomásával birkózik.

Kivárta, amíg befejeződik az egyik párbeszéd az irányítótorony és a gépek közt, és rögtön bekapcsolta mikrofonját.

- Földi központnak egyes jármű. Helyzetem hatvanötös bejárat, haladási irányom a három-nullás kifutó, a 707-es elakadásának helyszínére.

- Torony egyes járműnek. Jelentést vettem, kövesse a bejáratnál maga előtt kihúzó Air Canada DC-9-et. A kettő-egyes kifutónál. vigyázzon.

Mel már látta is az egyik kapunál kifelé forduló Air Canada-járat sziluettjét.

óvatosan vezetett, figyelte a rámpatetveket. A repülőtériek így nevezték a földön levő repülőgépek körül elszaporodó különböző járműveket. A megszokott fajtákhoz ma este néhány sebesen mozgó "mézesbödön" is csatlakozott, amely a rámpától indult útjára, hogy kiokádhassa magából a repülőgépek toalettjeiből kipumpált négyszáz gallon súlyú bűzlő szállítmányt. Ez egy speciális építménynél fog megtörténni, ahol a kocsis terhe darálógépre kerül, onnan pedig a városi csatornahálózatba. A művelet általában simán ment végbe, de Mel tudta, hogy ma nehéz éjszakájuk lesz az egészségügyieknek. Az időjárás romlásával egyenes arányban szokott nőni a mellékhelyiségek iránti igény, földön és levegőben egyaránt. Az előtte haladó Air Canada jet elhagyta az épületek környékét, és növelte futósebességét. Mel is gyorsított, hogy a nyomában maradhasson.

Negyedórába telt, amíg elérte a három-nullás kifutón az Aéreo-Mexican 707-ese által elzárt kereszteződést. Leállította kocsiját és kiszállt. Itt kint, az üres sötétségben még kegyetlenebbnek tűnt a vihar, mint a repülőtéri épületek közelében.

A kihalt kifutópályán üvöltve söpört végig a szél.

- Mr. Patroni? - kérdezte egy árnyék a sötétben.

- Nem, nem ő. - Rájött, hogy ordítania kell, ha hallhatóvá akarja tenni a hangját. - De Joe Patroni is útban van.

Az ember közelebb lépett.

- Boldogok leszünk, ha megérkezik. Bár nem tudom, mihez tud itt még kezdeni. Körülbelül mindent megpróbáltunk,

hogy kimozdítsuk innét ezt a rohadékot. - Intett a háta mögött homályos árnyékként tornyosuló repülőgép felé. - Alaposan lecövekelt.

- Maga kicsoda? - kérdezte Mel, miután közölte kilétét.

- Ingram, uram. Az Aéreo-Mexican karbantartóinak munkavezetője. Most éppen szeretném, ha valami más állásom lenne.

Beszélgetés közben a két férfi ösztönösen a Boeing 707-es magasan fejük fölött levő teste és szárnya alá húzódott. A hatalmas jet hasa alatt vörös vészjelző villogott ritmikusan. Fényénél Mel kivehette a hóval kevert sártengerbe mélyen besüppedt futóműveket. A kifutón és a környező bekötőpályákon aggódó hozzátartozók gyanánt csoportosultak a vonatok és szervizkocsik, köztük egy üzemanyag-szállító, néhány poggyászkocsi, egy postakocsi, két légénységi busz és egy bömbölő erőgép.

Mel szorosra húzta nyakán a kabát gallérját.

- Égető szükségünk van erre a kifutóra, még ma este. Eddig mit csináltak? - kérdezte.

Az utóbbi két órában deszkalejtőket gurítottak ide az épületektől, emberi erővel tolták őket a gépig, hogy kiszállhassanak az utasok, jelentette Ingram. Az utasokat - a stewardessekkel és a másodtiszttel együtt - azóta buszokon elszállították. A kapitány és az első tiszt a gépen maradt.

- Kétszer beindították a hajtóműveket - mondta a munkavezető. - A kapitány annyi erőt adott bele, amennyit csak mert. De a gép meg se moccant. Sőt, mintha még mélyebbre süppedt volna.

- És most mi történik?

- Lehordjuk a mozdítható terheket a gépről, hátha ez segít. - Ingram még hozzátette, hogy az üzemanyag nagy részét átpumpálták a tartálykocsikba, ezzel is tetemesen csökkentve a gép súlyát. A poggyászokat és az áruszállítmányt is kihordták a gép belsejéből. A postacsomagokat egy postakocsiba rakták át.

Mel bólintott. Tudta, hogy a postával nem lesz semmi baj.

A repülőtér postahivatala menetrend-módosulás esetén gyorsan átcsoportosította a csomagokat egyik gépről a másikra.

Az elakadt gép postája jobb szállításban fog részesülni, mint utasai. A zsákok legkésőbb félóra múlva már egy másik gép fedélzetén lesznek.

- Minden szükséges segítséget megkaptak? - kérdezte Mel.

- Igen, uram. Legalábbis ahhoz, amit eddig tenni tudtunk. Az Aéreo-Mexican majdnem egész gárdája itt van, tucatnyi ember. Lehet, hogy Patroninak több ember kell majd,

de ez attól függ, mihez akar kezdeni. - Ingram megfordult, és komoran végignézett a hatalmas gépen. - De ha engem kérdez, hosszú munka lesz ez; nehéz darukra, emelőkre, esetleg felfújható tömlőkre is szükség lehet, hogy felemelhessük a szárnyakat. Ezekkel pedig meg kell várni a napvilágot. Még rámehet az egész holnapi nap is.

- Nemhogy a holnapi nap, még a ma este sem mehet rá - válaszolt Mel élesen. - Ezt a kifutót azonnal szabaddá kell tenni . . . - Hirtelen abbahagyta, mert valami rossz előérzet fogta el. A repülőtér túlsó végéből idehallatszott a hajtóművek dübörgése, a szél zúgását is túlszárnyalva. A zaj időnként felerősödött, majd lehalkult, ahogy egy-egy járat a levegőbe emelkedett. Egyiket követte a másik. Arrafelé rendben volt minden. De itt?

Röpke érzés volt: egy készülődő nagyobb csapás előérzete. Egyszer régen már hatalmába kerítette ugyanez az érzés, s most eszébe jutott a vég, amelyet akkor teljességgel képtelen volt elkerülni . . .

Újból a 707-esre pillantott. Józan eszére hallgatva tisztában volt azzal, hogy az eltorlaszolt kifutótól és a Meadowood feletti repülések okozta kényelmetlen helyzettől eltekintve az ügy ártalmatlan. Baleset történt, sérülések és szemmel látható károsodások nélkül. Semmi több.

- Jöjjön a kocsihoz - szólta az Aéreo-Mexican embe-
réhez. - Rászállunk a rádióra, lássuk, mi történik.

Mielőtt kiszállt, nem kapcsolta ki a kocsi fűtését, úgyhogy most kellemes meleg fogadta őket. Ingram elismerően dörögött. Mel a karbantartó szolgálat hullámhosszára hangolta az adó-vevőt.

- Egyes jármű a Hóellenőrző Szolgálatnak. Danny, a három-nullás kifutón vagyok, az eltorlaszolt kereszteződésnél. Hívd a TWA karbantartóit, és érdeklődj Joe Patroni után. Danny Farrow hangja recsegett vissza a műszerfalba épített hangszóróból.

- Hóellenőrző pult egyes járműnek. Meglesz. És Mel, a feleséged telefonált.

- Nem hagyott telefonszámot? - kérdezte Mel, miután lenyomta a mikrofon gombját.

- De igen.

- Egyes jármű Hóellenőrző Szolgálatnak. Danny, légy szíves, hívd fel. Mondd meg, hogy nagyon sajnálom, de kicsit késni fogok. De ezt csak Patroni után.

- Értettem. Tartsd a kapcsolatot. - A mikrofon elnémult. Mel kabátja alá nyúlt, s elővett egy csomag Marlborót. Odakínálta Ingramnek.

- Köszönöm.

Rágyújtottak; az ide-oda mozgó ablaktörőket bámulták. Ingram az Aéreo-Mexican jet kivilágított pilótafülkéje felé intett a fejével.

- Ott fent az a nyavalyás kapitány valószínűleg telesírja a szombreróját. Legközelebb úgy fogja figyelni a kék irányítófényeket, mint oltáron a gyertyát.

- A maga emberei mexikóiak vagy amerikaiak? - kérdezte Mel.

- Mind amerikaiak vagyunk. Csak a magunkfajta mániákusok képesek ilyen rohadt időben dolgozni.

Megszólalt a rádióvevő.

- Hóellenőrző Szolgálat egyes járműnek - hallatszott Danny Farrow hangja. - Joe Patroni pillanatnyilag forgalmi dugóban vesztegel. Legalább még egy órát eltarthat. Üzenetet küldött. Hallható voltam eddig?

- Hallható - válaszolt Mel. - Jöhet az üzenet.

- Patroni figyelmeztet, vigyázzunk, nehogy a jelenleginél még mélyebbre sülyedjen a gép. Amíg oda nem ér, az Aéreo-Mexican emberei ne próbálkozzanak a gép kimozdításával.

- Oké - válaszolt Mel, megbökve a mikrofon kapcsológját.

- Még nem végeztem. A TWA újabb kisegítő csapatot állít össze. És Mel, az asszony megint hívott. Átadtam az üzeneted. - Danny hangjában Mel érezte a tétovázást, mivel ő is tudta, hogy beszélgetésüket mindenki hallja, akinek rádióvevője a karbantartók hullámhosszára van beállítva.

- Nem örül különösebben, ugye? - kérdezte.

- Azt hiszem, nem. - Másodpercnyi szünet után folytatta. - Legjobb lenne telefonközelbe kerülnöd, amint csak tudsz.

Mel fogadni mert volna, hogy Cindy a szokottnál is élesebb hangon beszélhetett Dannyvel, az csak udvariasságból nem tett említést róla.

Ingram szorosra vonta magán az anorákot, felhúzva vas-tag kesztyűjét.

- Kösz a melegért. - Azzal gyorsan bevágta maga mögött a kocsiját. Néhány pillanat múlva már a hóbuckák közt bukácsolt a bekötőpályán álló munkagépek felé.

A rádión hallani lehetett, hogy Danny Farrow a karbantartók Hóközpontjával beszél. Mel megvárta a beszélgetés végét, majd adásra állította készülékét.

- Itt egyes jármű, Danny. Indulok a Conga Vonalhoz.

A repülőtér hóelhárító rendszerének előretolt, rögtön beavatkozásra kész alakulata, a Conga Vonal jelenleg az egyhetes kifutópályán, a mező bal oldalán tartózkodott. Személyesen akart meggyőződni arról, hogy Demerest kapitány Hóbi-

zottsági jelentése az igazat tükrözi-e, vagy csak rosszindulatú.

6.

Vernon Demerest, a Trans America kapitánya ez idő tájt úgy három mérföldnyire tartózkodott a repülőtértől. Mercedes 230 SL Roadsterén hajtott úticéljához, egy kétszintes épületekből álló háztömbhöz, az úgynevezett Stewardess Sorhoz. Itt lakott a légitársaságok stewardesseinek többsége, akiknek bázisa a Lincoln International volt. Egy lakáson általában két-három lány osztozott, de akadtak egyszemélyes lakások is, ezeket a beavatottak stewardess-fészek néven emlegették. A "fészek" gyakran vidám, két szolgálat közt rendezett buliknak adtak helyet, néha meg szerelmi ügyleteket bonyolítottak le bennük, rendszerint a stewardessek és a repülőszemélyzet férfitagjai.

A maga idejében Vernon Demerest jó néhány stewardest becsült, és azok is becsülték őt. Kalandok egész sorát folytatta olyan szép, intelligens nőekkel, akiket egy kényúr vagy molesztár is hiába kívánt volna magának.

Egyikük azonban, egy életvidám, vonzó, angol születésű barna lány, Gwen Meighen tartós kalandnak bizonyult. Mielőtt a Trans America szolgálatába állt volna, rövid ideig manökenként dolgozott Chicagóban. Vernon Demerest az ő lakására igyekezett.

Később, az est folyamán mindketten Rómába készültek, a Trans America Kettes Járatával, az Aranyhajó-val. A gép fedélzetén Demerest kapitány lesz a parancsnok. Az utastérben Gwen Meighen mint rangidős stewardess fog tevékenykedni. Rómában a személyzet háromnapos pihenőt kap, a gép másik, jelenleg olaszországi szabadságát töltő személyzettel fog visszakerülni a Lincoln Internationalre.

Demerest és Gwen Meighen úgy tervezték, hogy Rómába érkezésük után rögtön Nápolyba utaznak negyvennyolc óras, együttes "pihenésre". Derűsen idillikus tervnek ígérkezett; Vernon Demerest már a gondolatára is elégedetten elmosolyodott.

Ezen az estén a szokottnál korábban érkezett a repülőtérre, miután otthon Sarah, a felesége szenttelenül kellemes utat kívánt neki. Fiatalabb korában Sarah kötögetéssel, horgolással töltötte idejét férje távollétében. Mostanság pedig minden idejét a klubjában tölti, bridzsezik és festeget; ez ad értelmet az életének. Sarah Demerest szenttelenségét férje idővel megszokta, sőt valami perverz módon még értékelte is. A repülések, valamint a sokkal érdekesebb nőekkel folytatott viszonyai közt adódó otthonléteire úgy gondolt, mint "megpihenésre a hangárban". Házassága más szempontból is kényelmesnek bi-

zonyult: védve volt általa a szenvedély tüzében elsietett cselekedeteinek következményeitől: legkövetelőbb szeretőit se vehette el. Ami Sarah-t illeti, néha még mostanság is kielégítette szexuális igényeit, de Demerest gyanította, hogy inkább csak rutinból, mint szenvedélyből. Biztos volt abban is, hogy Sarah ösztönösen gyanakszik az ő hűtlenségére, de rá jellemző módon inkább nem foglalkozik a dologgal. Ez tökéletesen megfelelt Vernon Demerestnek.

Volt még valami, amiért elégedettséget érzett ezen az estén; a Légítársaságok Hőbizottságának jelentése, amely jelképes lágyékon rúgás volt pöffeszkedő sógora, Mel Bakersfeld címére.

A bíráló jelentés kizárólag Demerest ötlete volt. Ő maga fogalmazta meg, és olyan csípősre kerekítette, amilyenre csak tudta. Nem sokat törődött vele, hogy a felsorolt vádak helytállóak-e, a fontos az volt, hogy Mel Bakersfeldnek kellemetlenkedjen vele. A Xeroxmásolatok máris elkészültek, és minden légítársaság körzeti alelnöke kap belőle egy példányt. A másolatok kikézbésítése után lesz majd dolguk a telefonoknak és telexeknek. Ezek után bicegő sógora kétszer is meggondolja majd, hogy szembeszálljon Vernon Demerest kapitánnyal és a Légítársaságok Pilótaszövetségével, miként ezt két héttel ezelőtt megengedte magának.

Az egyik lakóépület parkolójába vezette a Mercedest.

Mikor a Gwentől kapott kulcs segítségével belépett az épületbe, azon vette észre magát, hogy az Ó sole mió-t dudorászta. Elmosolyodott. Nápoly . . . A hóvihar helyett a forró éjszakák, a csillagos ég alatt elterülő öblök, halk mandolinszó, Chianti a vacsorához, mellette pedig Gwen Meighen . . . és mindez alig huszonnégy óra múlva. Igenis - Ó sole mio!

Tovább dúdolta a dallamot.

A felvonóban még egy kellemes dolog jutott eszébe. A római út könnyű lesz. Nem sok dolga lesz a repüléssel. Ugyanis ő a mai járaton csak ellenőrző kapitányként szerepel. Anson Harris, egy másik négystráfos, majdnem vele rangidős kapitány fogja a gépet vezetni a bal oldali parancsnoki ülésből. Demerest jobbra, az első tiszt helyét foglalja majd el, ahonnan megfigyelheti és jelentheti Harris kapitány teljesítményét. Minderre azért került sor, mert Harris kapitányt a Trans America belföldi járatairól nemzetközi járatra szemelték ki, s ahhoz, hogy nemzetközi minősítését megkapja, két tengerentúli utat kellett megtennie egy oktatói képesítéssel rendelkező, aktív nemzetközi kapitány ellenőrzése mellett. Ezt a szerepet töltötte be Vernon Demerest.

Az ilyen ellenőrzések a képességek, repülési szokások megfigyelését szolgálták. Közönséges menetrendszerű járatokon

szoktak történni. és az utas csak annyit látott belőlük, hogy két négystráfos kapitány tartózkodik elöl, a pilótafülkében. Az ellenőrzés alatt álló kapitány teljes tudatában volt, hogy minden szempontból a megkívánt szintet kell nyújtania. Ha ez nem sikerült volna, a bíráló jelentés hatására még szigorúbb felülvizsgálat következett. Ilyenkor már kockán forgott a vizsgáztatott állása is.

Demerest ezeken az ellenőrző repüléseken minden pilótával úgy viselkedett, mintha azok renitenskedésért az igazgató elé citált kisdíákok lennének. Hivatalos, rideg, öntelt és leereszkedő volt. Nem titkolta azt a meggyőződését, hogy nincs pilóta, aki képességeivel őt felülmúlhatná. Kollégái dühöngtek magukban, de nem volt más választásuk, csak ülni és nyelni. Ellenőrző tevékenységét Demerest - a rá jellemző módon - már délután megkezdte azzal, hogy telefonált Anson Harris kapitány lakására. "Nehéz lesz kicsit vezetni ma este" - mondta minden bevezetés nélkül. "Szeretem, ha a legénységem pontos, úgyhogy azt ajánlom, időben indulj el."

Anson Harris, aki huszonnégy szolgálati éve során egyetlen járatról sem késett, majd megfulladt mérgében. Még akkor is dühöngött, amikor a szokásos egy óra helyett három órával a gép indulása előtt megérkezett a repülőtérre, nehogy véletlenül is Demerest malmára hajtsa a vizet. A Légitársaságok Hóbizottságából jövő Demerest kapitánnyal a Cloud Captains kávézóban találkozott Harris. Demerest sportzekét és farmernadrágot viselt; egyenruháját később szándékozott felvenni. Az őszülő Harris kapitány egyenruhában volt.

- Üdv, Anson - mondta Demerest. - Látom, megfogadtad a tanácsomat. A repülés előtti eligazítást a szokottnál húsz perccel korábban kezdjük. Látni szeretném a repülési naplódát.

Istennek hála, gondolta Harris, hogy éppen tegnap nézte át a naplót a felesége, és belehelyezte a legfrissebb módosításokról szóló lapokat. De mi lesz, ha az elosztóban megnézi még a levélszekrényét is. Ez a nyomorult képes lesz kifogásolni, ha véletlenül nem szerepel benne egy ma délután postázott utasítás.

Érezte, hogy Vernon Demerest kritikus szemekkel méregeti. - Nem az előírásos inget viseled.

Egy pillanatig Harris nem hitte, hogy a másik komolyan beszél. De aztán látta, hogy igen, és lilászvörösre változott az arca.

A légitársaságok pilótáit idegesítették a társaságon keresztül beszerezhető szabványingek. Kilenc dollárba kerültek, gyenge anyagból készültek és rosszul szabottak voltak. Sokkal jobb minőségű, néhány dollárral olcsóbb ingeket is be le-

hetett szerezni - szabályellenesen - és a pilóták többsége ezeket az ingeket viselte. Vernon Demerest is.

- Na jó. Nem jelentem, hogy itt nem az előírt inget viselted - nyugtatta meg Harris Demerest. - De mire felszállsz a járatomra, vedd fel a másikat. - Harris majdnem felrobbant.

Mikor Demerest visszagondolt a jelenetre, felnevetett. Igen, számára a ma esti út tényleg könnyű lesz.

Mikor a felvonó a második emeleten megállt vele, kilépett a folyosóra, otthonosan balra fordult, és elindult Gwen Meighen lakosztálya felé, melyet a lány közösen bérelt a United Air Lines egyik stewardessével. Gwentől tudta, hogy a lány ma egy éjszakai járaton teljesít szolgálatot. Szokásos jelűket csengette az ajtónál, morzejelekkel saját nevének kezdőbetűit, majd az előbb használt kulccsal bement a lakásba.

Gwen zuhanyozott. Demerest hallotta a víz csobogását.

- Vernon, te vagy az? - kiáltott ki a lány.

- Igen, édes - kiáltotta vissza Demerest.

- Örülök, hogy hamarabb jöttél - hallatszott a fürdőszobából. - Beszélni akarok veled, mielőtt elindulnánk.

- Persze, van még időnk.

- Tégy oda egy teát, ha van kedved.

- Oké.

Kiment a kis konyhába, ahol mindennek tudta a helyét, és egy edényben vizet tett fel melegedni. Tejtartót vett elő a hűtőszekrényből, tejet öntött egy kancsóba; mielőtt visszatette volna a dobozt, ivott néhány kortyot. Jobban szeretett volna egy Scotchot szódával, de mint minden pilóta, repülés előtt huszonnégy órával nem ivott szeszes italt. Szokása ellenére megnézte óráját; néhány perc múlva nyolc. A hosszú testű Boeing 707-est - mely az ő parancsnoksága alatt fogja megtenni az ötezer mérföldnyi távot Rómáig - már készítik számára a repülőtéren.

Gwen elzárta a zuhanyt. A beálló csendben Demerest újból dúdolni kezdett. Ó sole mio.

7.

A repülőtéren átzúgó harapós szél változatlan heveséggel pörgette a sűrűn hulló, nehéz hópelyheket.

Mel Bakersfeld megborzongott a kocsiban. Útban volt a bal oldali, egy-hetes kifutópálya felé, melyen a hóekék dolgoztak. Találgatta, vajon a hidegtől jött-e rá a didergés, vagy pedig okvetetlenkedő régi lábsebe keltette emlékei hatására? Tizenhat évvel ezelőtt sebesült meg, a koreai partoknál. A haditengerészetnél szolgált mint vadászrepülő. Az Essex repülőgép-anyahajóról indult bevetésre. Még most is tisztán

emlékszik a balsejtelmekre, melyek az eset előtt tizenkét órán keresztül gyötörték. Másnap találat érte a gépét, és a tengerbe zuhant. Ő maga sértetlen maradt, de bal lába egy tönkrement kormánypedál alá szorult. A gép gyorsan süllyedt, s Mel a mentőcsomagjából kivett vadászkéssel vad kétségbeeséssel vagdosta lábát és a pedált. Már víz alatt volt, mikor valahogy kiszabadult a lába. Félig megfulladva ért a felszínre. Nyolc órát töltött a tengerben, míg rátaláltak. Később tudta meg, hogy elöl, a bokaízületnél levő ínszalagokat vágta át; lábfeje ettől lábszárával majdnem egy vonalban, teljesen lazán lógott.

A haditengerészet orvosai még időben rendbe hozták a lábát, de a fájdalom időnként visszatért, arra emlékeztetve Melt, hogy előérzete annak idején nem csalta meg. És az előbb ugyanilyen előérzet kerítette hatalmába.

Óvatosan hajtott; a rossz látási viszonyok mellett nehéz volt irányt tartania: Aztán a bal oldali, egy-hetes kifutópálya közelébe ért.

A Lincoln Internationalnek összesen öt kifutópályája volt.

A leghosszabb és legszélesebb a három-nullás, melyen a mexikói jet vesztegelt. A repülőtériek viccesen azt mondták róla, hogy egyik végéről nem lehet látni a másikat, a föld gömbölyűsége miatt.

A többi négy kifutó sokkal keskenyebb volt, s fél mérfölddel vagy még többel rövidebb.

A vihar kezdete óta hóékek, elszívók, útkefék és homokszórók dolgoztak megállás nélkül a kifutópályák mérföldjein. Csupán percekre álltak le, hogy üzemanyagot vegyenek fel, vagy kezelőik válthassák egymást.

Kár, hogy az itt működő hóeltakarító egységek nincsenek a közönség szeme előtt, gondolta Mel Bakersfeld. Mozgalmas volt a kép; még így, viharban és sötétben is lebilincselő látványt nyújtott. Vastag, százötven láb hosszú hószalagok zuhogtak a pálya mellé, ívüket a gépek fényszórói világították meg. A csillogáshoz mintegy húsz, forgó, színes jelzőfény is hozzájárult, ott villogtak minden egyes munkagép tetején.

Ezt az együttest nevezték Conga Vonalnak a repülőtériek.

A Vonalnak eleje, vége, törzse, valamint kísérete is volt, s mindez koreográfiai pontossággal hömpölygött végig a kifutón.

Konvojvezető haladt az élen, rikító sárga kocsiban, ő szabta meg a Vonal haladási sebességét. Két rádióján állandó kapcsolatot tartott a Hóellenőrző Szolgálattal és a Légi Irányítóközponttal. Fényjelekkel utasította a mögötte levő gépek vezetőit: zöldre "gyorsíts", sárgára "sebességet tartani", vörösre "lassíts", villogó vörösre "állj". Az egész repülőtér rész-

letes térképét fejben kellett tartania, mindig tudnia kellett, hol vannak, még olyan éjszakákon is, mint a mai.

Mögötte az egyes számú hóeke következett, egy mammut nagyságú Oshkosh, hatalmas frontális rolólemezén kívül oldalsó terelőlappal is ellátva. Utána, jobbról a kettes számú haladt. Ez vette át és lökte tovább az első gép által félretolt havat.

Az alakulat első lépcsőjét a hatszáz lóerős Snowblast hóelszívó zárta. Felkapta, majd herkulesi ívben a kifutópálya mellé szórta az előtte levő két hóeke által összegyűjtött havat.

Még két hóekéből és egy Snowblastból álló együttes alkotta a második lépcsőt; majd az egyengetők következtek - öt gép, sorban egymás mellett - leeresztett lemezeik a maradék havat szedték össze. Emellett tizenhat láb átmérőjű, külön Diesel-meghajtású forgó útkeféket is vontattak maguk után. Mögöttük jöttek a homokszórók. A tizenegy munkagép által megtisztított felületre három lomha testű, egyenként tízvalahány köbméter befogadóképességű, billenős FWD teherkocsi szórta egyenletesen a homokot.

Ez a homok tiszta volt. A repülőtér más részein sót is kevertek hozzá az olvadás elősegítésére, de a repülőgépek által használt zónákban nem. A só korróziókelő hatására megrövidül a fémrészek élettartama, a repülőgépekre pedig nagyobb gondot fordítanak, mint a gépkocsikra.

Utolsónak, a Conga Vonal végén, egymagában haladt "Sereghajtó Charlie": egy munkavezető-helyettes, repülőtéri gépkocsiban. Felügyelt a Vonal egységére, s rádiókapcsolatban állt a konvoj vezetőjével.

Következett a kíséret: kíséret hóeke arra az esetre, ha a Vonalban működők valamelyike elakadna; szerelők speciális különítményét szállító szervizkocsi; Diesel és hagyományos üzemanyagot szállító tartálykocsik; végül - rádióon megbeszélt időpontokban - egy fánkkal és kávéval feltöltött büfékocsi.

Ahogy a kíséret közelébe ért, Mel gyorsított, megkerülte őket, majd a munkavezető-helyettes kocsiával egy vonalban haladt tovább. Rádióján hallotta, hogy értesítik a konvoj vezetőjét.

- Most csatlakozott hozzánk Mr. Bakersfeld.

Óránként közel negyven mérföldes sebességgel haladt a Vonal a szokásos huszonöt helyett, biztosan a kifutó átadásának sürgősségére való tekintettel.

Mel a földi irányítás hullámhosszára kapcsolva vevőkészülékét hallotta, hogy a vezető éppen a tornyot hívja: ". . . bal oldali gép-hetesesen közelítünk a kettő-ötös kifutó keresztező-

déséhez. Kérjük szabaddá tenni a kereszteződést."

- Konvoj vezetőjének Földi Központ. Kereszteződésnél leállni. Két járat közeledik a pályához. Nem behajtani, ismétlem, nem behajtani a kereszteződésbe.

Mel már látta is a Vonal elejéről villogó, megállást parancsoló vörös fényjeleket. A Conga Vonal lassított, majd megállt.

A helyettes munkavezető, vidám, fiatal néger, kiugrott a kocsijából, és odament Melhez.

- Mondja, Mr. B., nem állna be a vonalba? - kiáltotta. -

Egy fiú átveszi addig a kocsiját.

Mel vigyorgott. Tudták róla, milyen öröm számára, ha néha vezetheti a nehéz munkagépeket. Miért ne? - gondolta. A Vernon Demerest-féle ellenséges hangú hóbizottsági jelentés miatt jött ki a munkálatokat ellenőrizni. Az állítások alaptalanok, minden rendben halad. Miért ne figyelhetné néhány percig a mérkőzést "ring melletti ülésből?" Beleegyezően bólintott.

- Oké, átülök a második Snowblastrá! - kiáltotta.

- Igenis!

Kezében hordozható fényszórával, a szélnek nekifeszülve ment Mel előtt a munkavezető-helyettes, míg elhaladtak a várakozó homokszóró kocsik és útkefék mellett.

- Jó lesz iparkodni, Mr. B. Ez csak feltételes megálló.

Azzal a fiatal néger lámpáját a Snowblast kabinjára villantotta, és rajta tartotta a fénykévét, amíg Mel felkapaszkodott. A konvoj elején villogó vörös fény máris zöldre váltott, a beérkező két gép valószínűleg elvégezte a landolást és túljutott a kereszteződésen. A Snowblast máris mozgásba lendült. Vezetője oldalról nézett a puha ülésbe csúszó Melre.

- Üdv, Mr. Bakersfeld.

- Hogy s mint, Will? - Mel ismerte a férfit, "civilben" a repülőtér egyik fizetési jegyzékekkel foglalkozó tisztviselője volt.

- Egészen jól, uram. Kicsit fáradtan.

Olyan volt itt fent, mint egy hajóhídon. A vezető könnyedén kezelte a volánt, akár egy hajókormányos. A sebességmérő mutatója huszonöttről harmincra, majd harmincötre emelkedett. Mel ültében megfordult és kinézett. Megelégedetten nyugtázta, hogy az alakulat előírás szerint működik.

8.

A repülőtér alig öt évvel ezelőtt a legjobbak, legmodernebbek egyikének számított. Küldöttségek jártak csodájára. Városi politikusok olyan frázisokat puffogtattak róla, hogy a "légiforgalom vezérhelye" meg a "jet-korszak jelképe". Manap-

ság is így beszélnek róla, csak hogy kevesebb alapjuk van rá. A Lincoln International közel áll hozzá, hogy mindennek csak a látszata legyen. A repülőtér hiányosságai komolyak, alapvetőek, de mivel a nagyközönség számára rejtve vannak, csak a beavatottak tudnak róluk.

Az utasok és látogatók számára a Lincoln International központi csarnoka áll leginkább szem előtt - egy ragyogóan kivilágított, légkondicionált Tadzs Mahal. A lenyűgözően tágas, krómtól és üvegtől csillogó csarnok zsúfolt gyülekező zónáihoz elegáns várakozótermek csatlakoznak. Fényűző szolgáltató egységek övezik az utasforgalmi részt: hat étterem kínálja különlegességeit, s a kényelmes, intim félhomályba burkolt vagy neonvilágítású bárókból legalább annyi van, mint toalettekből. Míg egy járatra vár valaki, bevásárolhat, hálószobát bérelhet, gőzfürdő és masszázs áll rendelkezésére, fodrászhoz mehet, ruháit kivasalják, cipőit kifényesítik, és még csak ki sem kell lépnie a csarnok területéről. Ha történetesen itt halt meg valaki, temetéséről az egyik alsó helyiségben működő Szentlélek Emlékkert-kirendeltség gondoskodott.

Központi csarnokából ítélve a légikikötő még mindig szenzációsnak látszik. Az elégtelenségek működési zónáiban jelentkezők, nevezetesen a kifutó- és gurulópályák szintjén. A napi nyolcvanezer érkező és távozó utas közül kevésnek tűnik fel, mennyire meg nem felelő - tehát veszélyes - lett a kifutópálya-rendszer. A gurulók és kifutók túlterheltsége fenyegető méreteket öltött. Átlagos forgalom esetén a két fő kifutópályán harminc másodpercenként követik egymást a fel- és leszállások. A légi irányítók néha lélegzet-visszafojtva imádkoznak, hogy a gépek össze ne ütközzenek. Éppen a múlt héten jósolta zordan Mel öccse, Keith Bakersfeld: "Oké, mi ott a toronyban lábujjhegyen állva küszködünk a veszélyes helyzetekkel, és eddig még nem hoztunk össze két gépet abban a kereszteződésben. De egyszer valamelyikünk hibás döntése vagy másodpercnyi figyelmetlensége megteszi. Bízom az úristenben, hogy nem én leszek akkor a toronyban, mert az lesz a második Grand Canyon."

Keith arról a kereszteződésről beszélt, melyen alighogy áthaladt a Conga Vonal. Mel hátrapillantott a Snow-blast fülkéjéből. A hófüggöny széttépte, pillanatnyi résén egy felszálló gép sebesen mozgó pozíciófényei villogtak a másik pályán. Majd néhány yardnyira mögötte, szinte hihetetlenül, egy landoló járat fényei jelentek meg, majdnem ugyanabban az időben.

A Snowblast vezetője is hátrafordult. Füttyentett.

- Jó közel volt egymáshoz az a kettő.

Mel teste egy villanásra pánikba is rándult a látványtól.

Csak valamelyik légi irányító gyakorlott ítélőképességének köszönhető, hogy a két gép már biztonságban volt, egyik a földön, másik a levegőben. Mel arra gondolt, hogy Keith-nek alighanem igaza volt. Furcsamód csak a repülőtéri működést nem érintő fejlesztésekre akad mindig pénz. A háromszintes gépkocsiparkoló ötletét például a város egyhangúlag elfogadta, mert ez olyasvalami, amit a nagyközönség is láthat és megtekinthet. A kifutókkal és gurulókkal más a helyzet. Egyetlen új kifutópálya építése két évig tart, és néhány millió dollárba kerül, viszont a pilótákon, forgalomirányítókön és a repülőtér vezetőségén kívül nem nagyon tudja senki, hogy mennyire jó vagy rossz egy kifutópálya-rendszer.

A Lincoln International alighanem hamarosan használhatatlanná válik. Mel az utóbbi hetek folyamán észrevette már ennek a jeleit.

Mel Bakersfeld nem is olyan régen a repülőtérfejlesztési problémák országos hírű szóvivője volt, koncepcióit nagyra értékelték. Aztán egy váratlan, tragikus esemény mindent megváltoztatott. A változást okozó esemény John F. Kennedy meggyilkolása volt.

- A kifutó végén vagyunk, Mr. Bakersfeld. Visszajön velünk? - szakította félbe Mel gondolatait a Snowblast vezetőjének hangja.

Elöl újból villogtak a Conga Vonalat figyelmeztető fények.

A kifutópályát fele szélességében letisztították. A különítmény most megfordul, hogy a megmaradt résszel is végezzen. Egyetlen kifutó lehoékézése és homokkal való beszórása negyvenöt percbe telik.

- Nem - válaszolt Mel. - Itt kiszállok.

Néhány pillanat múlva, mikor Mel kifelé kászálódott a fülkéből, már várt rá a kocsija.

Útban a repülőtéri épületek felé, rádió-összeköttetésbe lépett a Hóellenőrző Szolgálattal, és közölte Danny Farrow-val, hogy a bal oldali egy-hetes kifutó rövidesen használható lesz. Majd átkapcsolt a földi irányítók hullámhosszára, és lehalkította a hangot.

A Snowblast fülkéjében felidézett esemény nagyobb hatással volt rá, mint bármi, amire vissza tudott emlékezni.

Négy éve történt.

Négy év telt el az óta a szürke novemberi délután óta, amikor kábultan húzta magához a hangosbemondó mikrofonját - ez a ritkán használt mikrofon blokkolja a repülőtér összes többi bemondókészülékét - és félbeszakítva egy érkező járatról szóló tájékoztatást, bejelentette a mindenütt hirtelen beálló csendbe a Dallasból másodpercekkel előbb érkezett megrázó hírt.

Beszéd közben az irodája szemközti falán levő fényképet nézte. Ez állt rajta: Mel Bakersfeld barátomnak, a komor földi bilincsek lazítójának - John F. Kennedy.

A fénykép most is megvan, mint a többi emlék.

Mel számára az emlékek egyik, Washington D. C.-ben tartott beszédével kezdődtek.

Akkoriban, mint a repülőtér vezetője, elnöke volt a Repülőterek Irányító Tanácsának, ennek a kicsi, de annál befolyásosabb testületnek, amely összefogja a világ legnagyobb légi-kikötőit. Mel, a Tanács addigi legfiatalabb vezetője, gyakran átrepült Washingtonba, a testület székhelyére.

Beszédét egy országos tervezési kongresszuson mondta el. Rámutatott, hogy a repülés az egyetlen igazán sikeres nemzetközi vállalkozás. Túlemelkedik mind az ideológiai, mind a földrajzi határokon. Mivel a különböző népek egymáshoz közelítésének egyre olcsóbb módját jelenti, a leggyakorlatiasabb eszközt nyújtja az egyetértő, ember tervezte világ megteremtéséhez. De míg a repülőgép-tervezők az álmokat konkrét valóssággá szövik, a repülés földi vonatkozású fejlesztését rövidlátás és rosszul értelmezett sietség jellemzi. És elmondta mindazt a gondot, ami évek óta aggasztotta. "Áttörtük a hangsebesség határát - jelentette ki befejezésül - de a földi korlátokat még nem."

Beszéde nagy visszhangot keltett, és már másnap meghívást kapott a Fehér Házba. Az Elnök első emeleten levő dolgozószobájában jó hangulatú, felszabadult eszmecserét folytattak. J. F. K. sok mindenben osztotta Mel véleményét.

Ezt a beszélgetést újabbak követték, néha az Elnök különleges tanácsadójának bevonásával. Néhány ilyen ülés természetes következményeként Mel otthonosan mozgott a Fehér Házban, s idővel az a fajta bizalmas viszony alakult ki közte és az Elnök között, amelyet J. F. K. azokkal az emberekkel kezdeményezett, akik felajánlották neki tudásukat és képességeiket. Első találkozásuk után körülbelül egy évvel az Elnök megkérdezte Melt, elvállalná-e a Szövetségi Légügyi Hivatal vezetését. Mit szólna hozzá Mel, ha ezentúl kieszközölhetne néhány olyan intézkedést, amit eddig csak kívülállóként sürgett? Mel azt válaszolta, hogy nagyon érdekli a dolog, és amennyiben ilyen értelmű ajánlatot tesznek neki, elfogadja. Hat hónap múlva John F. Kennedy elindult a végzetes texasi útra.

Mel előtt csak később világosodott meg, hogy a gyilkos golyók az ő életének is más irányt szabtak: már nincs többé "otthon" Washingtonban. Megváltoztak az erőviszonyok, más befolyások érvényesültek. Idővel megtudta, hogy neve még csak nem is szerepelt Johnson elnök rövid listáján, a Hivatal

vezetésével megbízható személyek között.

Mint a Tanács újraválasztott elnöke, második megbízásának ideje eseménytelenül telt el, majd egy másik tehetséges fiatal került a helyébe. Mel nyilvános szereplései helyi alkalomokra korlátozódtak. Már csak a Lincoln International Repülőtér Vezetőségi Tanácsa előtt próbálta érvényesíteni szempontjait. Sok mindennel kellett foglalkoznia, családi problémáit is beleértve. Minden napja, hete és hónapja be volt táblázva. Tudta, hogy pályája ezen a repülőtéren fog folytatódni és befejeződni, hacsak valami végzetes dolog nem jön közbe.

- Torony egyes járműnek, közölje helyzetét.

Felerősítette a készüléket és jelentkezett. Már a központi épülethez közeledett, melynek fényei az erős havazás ellenére egyre tisztábban látszottak. A parkolóhelyeken ugyanakkora volt a zsúfoltság, mint eljövetelekor.

- Egyes jármű, várja meg, amíg a Lake Central Nord elhalad maga előtt, aztán kövesse.

- Itt egyes jármű, vétel.

Néhány perc múlva behajtott a repülőtér épülete alatti gépkocsiparkolóba.

A kocsija számára fenntartott parkolófülke mellett zárható, repülőtéri telefonkészülék állt. Melnek kulcsa volt hozzá; kinyitotta, és felhívta a Hóellenőrző Szolgálatot. Az Aéreo-Mexican jetre vonatkozó legújabb hírek után érdeklődött.

- Semmi új - mondta Danny. - És a torony azt üzeni, hogy a három-nullás kifutó helyzete még mindig ötven százalékkal lassítja a forgalmat. Ezenkívül minden Meadowood feletti felszállás után tömegével kapja a tiltakozó telefonokat.

- Joe Patroni hol van?

- Ugyanott, ugyanúgy.

- Mihelyt megérkezik, azonnal értesítsetek, akárhol is legyenek - adta ki Mel az utasítást.

- Szerintem addigra a belvárosban leszel.

Mel tétovázott. Már semmi különösebb oka nem volt a repülőtéren való maradásra. De megint a hatalmába kerítette az a megmagyarázhatatlan előérzet, amely már a kifutópályán felkavarta. önkéntelenül döntött.

- Nem, nem leszek a belvárosban. Nagyon nagy szükségünk van arra a kifutóra, és itt maradok mindaddig, amíg meg nem győződöm róla, hogy Patroni átvette ott a vezetést.

- Akkor ajánlom, hogy hívd fel a feleségedet - mondta Danny. - Mondom a számot, amin megtalálod.

Mel felhívta a belvárosi számot. Kis várakozás után meghallotta az asszony éles hangját.

- Miért nem vagy még mindig itt?

- Sajnálom, de problémák adódtak a repülőtéren. Nagyon

erős vihar van . . .

- A fenébe is, azonnal gyere ide!

Felesége visszafogta hangját, amiből Mel arra következtetett, hogy mások is hallhatják, mégis meglepően sértő tudott lenni.

Mel időnként visszagondolt felesége tizenöt évvel fiatalabb, házasságuk előtti hangjára. Akkoriban sokkal kedvesebb volt. Többek közt ez a kedves hang vonzotta Melt már első találkozásuk alkalmával. San Franciscóban történt, a Haditengerészet és Korea után. A hön áhított színészi pálya nem váltotta be Cindy reményeit, és éppen akkoriban jött rá, hogy helyzetéből a házasság jelenti számára az egyetlen kiutat. Az évek múlásával Cindy kedvenc szövegévé vált, hogy Mel miatt szakította félbe karrierjét, és mondott le arról, hogy egyszer sztár lehessen belőle.

- Ott leszek, mihelyt tudok - mondta Mel.

- Már is itt kéne lenned. Nagyon jól tudod, mennyire fontos nekem ez a mai este, s egy héttel ezelőtt meg is ígérted, hogy eljössz.

- Egy héttel ezelőtt még nem tudhattam, hogy az utóbbi hat év legkeményebb viharával lesz dolgunk. A repülőtérről biztonságáról van szó . . . Felelős vagyok érte.

- Csak irántam nem vagy felelős, ugye?

Mel érezte, hogy Cindy közel van a forrponthoz. Könnyen maga elé tudta képzelni az asszonyt, villogó kék szemeket, szöke, haragosan - és mégis átkozottul kívánnivalóan - hátravetett fejét. Házasságuk első éveiben ezért is nem aggasztották annyira felesége dühkitörései. Minél inkább belemelegedett, Mel annál kívánatosabbnak találta. Ilyenkor szokta vadul, éhesen megragadni, s Cindy haragját mindig elmosta a mindent beborító érzékiség hullám. De ahogy teltek az évek, csillapodott a szenvedély, s végül teljesen felhagytak a szex csodagyógyszerként való alkalmazásával. Az utóbbi egy-két évben testi közeledés csak nagy ritkán alakult ki köztük. Cindy, aki mindig elvárta testi vágyainak kielégítését, néhány hónapja teljesen közömbös lett. Mel el is gondolkodott ezen. Talán szeretője van? Valószínűnek látszik. De az volt a szomorú, hogy egyszerűbbnek találta, ha nem izgatja magát emiatt.

- Nézd - mondta - tisztázzunk valamit. Tavaly nyílvántartást vezettem. Ötvenhét jótékonysági bájmeresztésen kellett volna miattad részt vennem. Negyvenötön ott is voltam, és ahhoz képest, hogy nem jószántamból tettem, ez is szép eredmény.

- Te nyomorult! Futballcsapat vagyok én, hogy eredménylistát vezess rólam, vagy a feleséged?

- Csak ne olyan hevesen! Azt akarod, hogy azok a finom népek körülötted megtudják, milyen egy utolsó férjed van?

Rövid szünet után Cindy vad hangja már halkabban szólalt meg.

- Ide figyelj! A legokosabb, ha azonnal idejössz. Mert ha nem, vagy ha idejössz, és ilyen szövegekkel dühítesz, akkor végeztünk. Megértetted?

- Nem vagyok benne biztos. - Mel óvatosan beszélt.

Ösztönösen érezte, hogy ez a pillanat mindkettőjük számára döntő. - Esetleg pontosabban is megmondhatnád, mire gondolsz.

- Majd megtudod - vágta oda Cindy, és letette a kagylót.

Mialatt a parkolóból az irodájába ment, Melben kavargott az indulat. Sokkal lassabban öntötte el a düh, mint feleségét. De most dühös volt.

Útközben szerencsére nem találkozott ismerőssel. Mert nagyon indulatos választ kapott volna tőle az, aki megszólítja, akármit kérdez. Irodájába érve kihámozta magát kényelmetlen öltözékéből, és rágyújtott. Fanyar íze volt a cigarettának, elnyomta. Íróasztalához lépett; lábába visszatért a fájdalom. Leült az íróasztal mellé, fejét kezeibe fogta.

Megint összerázkódott, úgy, mint kint a kifutópályán. Aztán az iroda csendjét hirtelen telefon csörgése zavarta meg. Egy ideig nem vett róla tudomást. Aztán észrevette, hogy az asztal melletti állványon a vörös színű, vészt jelző telefon cseng. Két gyors lépéssel odament és felvette.

- Bakersfeld beszél.

- Itt Légi Irányítóközpont - jelentette a torony főnöke hangja. - Harmadfokú légiveszély-helyzet.

9.

Keith Bakersfeld, Mel öccse, nyolcórás megfigyelő tevékenységének első harmadával végzett a légi irányítók radartermében.

A radarterem az irányítótoronyban volt, egy emelettel lejjebb, mint az üvegfalú toronyfülke, ahonnan a repülőgépek landolás előtti, felszállás utáni, valamint földön történő mozgását irányították. A radar-részleg hatásköre meghaladta a repülőtér határait, a megfigyelők összekötő láncszemet képeztek a helyi irányítás és a legközelebbi körzeti Légi Irányítóközpont között. A repülőterektől több mérföldnyi távolságra levő körzeti központok a fő légiutakon zajló forgalmat irányították.

A radarteremnek nem voltak ablakai. A Lincoln Interna-

tionalen éjjel-nappal tíz radarmegfigyelő és ellenőrző munkálkodott a tompa világítású helyiségben. Körülöttük műszerek, radarernyők, szabályozók, rádiókapcsolók tömege. A megfigyelők ingujjra vetkőzve dolgoztak, mivel a teremben, évszaktól függetlenül, állandó húszfokos hőmérsékletet kellett tartani az érzékeny elektronikus műszerek miatt.

A helyiségben nyugalom uralkodott, de ez a nyugalom állandó, feszült idegtevékenységet takart. A vihar csak növelte a feszültséget, amely az utóbbi néhány percben még tovább erősödött.

A többletfeszültséget az egyik radarernyőn megjelent kép okozta, melynek következtében a radarteremben működni kezdett a villogó vörös vészjelző és a hozzákapcsolt csengő. A csengőt már kikapcsolták, de a radarernyőn a kép megmaradt. A "kettős virág" néven ismert jel reszkető, zöld szegfűként pompázott a képernyőn, bajba jutott repülőgépet mutatva. Az amerikai légierők egyik KC-135-ös gépéről volt szó; magasan a repülőtér fölött, a viharban azonnali leszállási lehetőséget keresett. Keith Bakersfeld ült a radarernyő mellett, melyen megjelent a jel. Azóta egy ellenőrző is csatlakozott Keith-hez, mindketten sürgős utasításokat továbbítottak interfonon a szomszédos pozíciók ellenőreinek és rádióan a többi gépnek.

Egy emelettel feljebb az irányítótorny főnöke azonnal értesült a vészjelről, s harmadfokú készültséget rendelt el, rádióztatva a repülőtér földi erőit.

A figyelem pillanatnyi középpontjában álló radarszkóp egy asztallapszerűen elhelyezett, biciklikerek nagyságú kerek üveglap volt, sötétzöld felületén ragyogó zöld fénypontok jelölték a negyven mérföldes körzetben levegőben levő összes repülőgépet; és a pontok a gépek haladásának megfelelően mozogtak.

Ma este rendkívül sok gépet jelzett a radarernyő; a túhegyi zöld pontok úgy szaporodtak rajta, mint a hangyák. szürke acélvázás székében előregörnyedve a karcsú, szikár Keith ült legközelebb az üveglaphoz. Egész teste megfeszült; lábai legalább olyan merevek voltak, mint a széké, amelyen ült. Minden erejével koncentrált, nyúzott arcán látszott a megerőltetés. Az ernyő zöld fényében még ijesztőbbek voltak szeme alatt a mély árkok. Keith egy év alatt teljesen megváltozott. Valaha nyugodt volt, derűs és szeretetre méltó; s mindennek ma már nyoma sem volt. Sokkal öregebbnek látszott, mint hat évvel idősebb bátyja, Mel.

Ezt a változást munkatársai is észrevették, a változás okával is tisztában voltak, és ez az ok együttérzést váltott ki mindegyikükből. Ugyanakkor pontos munkát végző, gyakor-

latí emberek voltak, és Wayne Tevis, a radarmegfigyelők felügyelője ezért kíséerte figyelemmel ebben a pillanatban is a Keith-en elhatalmasodó feszültség jeleit. Tevis, a nyurga, vontatott beszédű texasi a terem közepén álló magas, támla nélküli székéről szemmel tarthatta valamennyi különleges feladatkört ellátó radarszkópot és kezelőiket. A szék fel volt szerelve görgőkkel, úgyhogy texasi csizmába bújtatott lábai lökésével székestül oda tudott gurulni, ahol szükség volt rá. Az utóbbi órában Wayne Tevis nem nagyon távolodott el Keith mellől, mivel az volt az érzése, hogy bármikor bekövetkezhet az a pillanat, amikor fel kell mentenie Keith-t a szolgálat alól. Irtózott attól, amit meg kell majd tennie, és tisztában volt azzal is, hogy Keith-t hogyan érintené a dolog. Mindamellettt kész volt megtenni.

A radarterem személyzetének többsége lázasan dolgozott azon, hogy szabad utat biztosítson az Air Force KC-135-nek, amely máris megkezdte a műszeres landoláshoz való előkészületeket, tízezer láb magasságból. A nehézség abból adódott, hogy a hatalmas katonai jet alatt öt légi járat gépe tartózkodott a levegőben, korlátozott légtérben keringve egymástól ezer-ezer lábnyi szintkülönbségre. Körülöttük, pár mérföld távolságra, más repülőgéposzlopok keringtek, szintén leszállásra várakozva. Még alacsonyabban, alattuk, három járat megkezdte a landolást. És mindezek között ott voltak a forgalmas felszállófolyosók. A katonai gépet mindenképpen le kellett hozni, épségben, összeütközést elkerülve. Ez a legerősebb idegeket is próbára tevő feladat, még normális körülmények között is. Még bonyolultabbá tette a dolgot, hogy a KC-135-ös pilótájával megszakadt a rádió-összeköttetés.

Keith Bakersfeld benyomta mikrofonján a kapcsológombot.

- Braniff nyolc-huszonkilences, azonnali jobbra fordulást hajtson végre nulla-kilences-nulla irányba.

Keith hangjából sikított az idegesség. Észrevette, hogy Wayne Tevis éles tekintettel nézi. De az egymáshoz kínosan közeledő fénypontok már kezdtek szétválni a radarernyőn, ahogy a Braniff kapitánya végrehajtotta a kapott utasítást.

Voltak alkalmak - mint ez is - amikor a légi irányítók áldották a pilótákat gyors, éber választevékenységükért.

Körülbelül egy-két perc múlva a Braniff-gépnek újabb fordulatot kell végeznie, s a vele egy szinten haladó Easternnek is. De előbb még új irányt kell adni két TWA-gépnek - az egyik alacsonyabban, a másik magasabban repült - a Lake Central Convaírjének, az Air Canada egy Vanguardjának, s ráadásul megjelent a képernyőn egy Swissair is. A KC-135-ös

áthaladásának idejére a többi géppel együtt ezeknek is zög-zugos irányban kell haladniuk, de csak egy-egy rövid távon, mivel nem hatolhattak be a környező légtérzónákba. Valahogy olyan volt az egész, mint egy bonyolult sakkjátszma, azaz a különbséggel, hogy a figurák különböző szinteken mozogtak, óránként néhány száz mérföld sebességgel. A játszamához tartozott, hogy a figurákat mozgás közben magasabb, illetve alacsonyabb szintekre kellett helyezni, ugyanakkor oldalirányban három mérföldnél, függőlegesen pedig ezer láb-nál nem kerülhettek közelebb egymáshoz, és egyikük sem hagyhatta el a játékteret. S közben utazásuk végét váró emberek ezrei ültek a gépek üléseiben türelmetlenül.

Időnként, ha kis időre csökkent a nyomás, Keith a katonai gép pilótájára gondolt; hogyan érezheti magát a vészben-viharban, a túlsúfolt légtérben. Valószínűleg egyedül. Olyan egyedül, amilyen egyedül Keith érzi magát, egyedül, még akkor is, ha fizikailag vannak mások is mellette. Ott a másodpilóta meg a legénység, ahogyan Keith körül a kollégák, akár meg is érintheti őket, annyira közel vannak. De nem ez a fajta közellét a fontos. Az a rossz, mikor az ember belül van egyedül, ott, ahova nem hatolhat be senki, ahol egymaga él a tudatával, emlékeivel, lelkiismeretével, a félelemmel.

Egyedül a születés pillanatától a halálig. Örökké egyedül. Keith Bakersfeld tudta, mennyire egyedül lehet egy ember. Egymás után adta meg az új irányokat az egyik TWA- a Lake Central- és az Eastern-gép számára. Hallotta, hogy a háta mögött Wayne Tevis újra megpróbált rádiókapcsolatot létesíteni a KC-135-össel. De csak a katonai gép pilótája által működtetett vészjelzés virágzott továbbra is a radarszkóp ernyőjén. A gép helyzetéből ítélve a pilóta helyesen járt el: pontosan azokat az utasításokat követte, amelyeket még a rádiókapcsolat megszakadása előtt kapott. Így biztos lehetett abban, hogy a légi irányítók előre látják mozdulatait, és eltérlik útjából a forgalmat.

Normális repülési feltételek esetén a katonai gépek általában elkerülték a polgári légikikötőket. De ilyen esetekben, mint a ma esti, minden további nélkül megkapták tőle a kért segítséget.

A radarmegfigyelő pozícióktól kiinduló rádióutasítások mind több járatot tartottak távol a veszélyes körzettől. A landolásra várakozó gépekhez egy-két percenként újabb leszállni kívánó járatok csatlakoztak. Az egyik megfigyelő halk, de sürgető hangon szólt át a válla felett.

- Chuck, van itt egy forró. Át tudnád venni a Delta hetes-hármaszt? - Így jelezte, hogy baj van, nem képes megbirkózni a túlterheléssel.

- A pokolba! . . . Nyakig vagyok én is - jött a válasz.
- Várj! . . . Igen, megvan. - Majd egy másodpercnyi szü-
net. - Delta hetes-hármasnak Lincoln érkezésbevezetés. For-
duljon balra, irány egy-kettő-nulla. Négyezer magasságot tar-
tani.

Ha tehették, a megfigyelők segítették egymást. A veszélyes zónától messze elirányították a felszálló járatokat, az érkezéseket viszont feltartották. Mindenki tudta, hogy a veszélyhelyzet megoldása után is még jó egy óra kell majd a légi közlekedési dugó megszüntetéséhez.

Keith Bakersfeld minden erejét összeszedve próbált koncentrálni, hogy észben tarthassa körzete képét a benne levő összes járatokkal. A megfigyelők réme a "kép elvesztése" volt; az az állapot, mikor a túlterhelt agy felmondja a szolgálatot, és minden üressé válik. Ez néha még a legjobbakkal is megesett.

Valaha Keith volt a legjobb megfigyelő. Mindig hozzá fordultak társai, ha túlzott méreteket öltött a nyomás. Keith, kezdek beragadni. Átvennél egy párat? Mindig megtette. De egy idő óta a társai vigyáztak rá, amennyire csak lehetett, csak hogy annak is van határa, hogy saját munkája mellett mennyit segíthet egyik ember a másiknak.

Keith kétségbeesetten koncentrált és hajtogatta magában: Nem elveszíteni a képet, ma este nem, most nem.

Oka volt erre; olyan titok volt ez az ok, hogy még a feleségével, Natalie-val sem osztotta meg.

Keith Bakersfeld életének utolsó napja volt ez a mai.

- Tarts egy kis szünetet, Keith. - A torony főnökének hangja volt.

Keith nem vette észre, hogy bejött a főnök. Feltűnés nélkül érkezett, és most ott állt Wayne Tevis mellett.

Keith egyből tudta, miért mentik fel. Még tart a krízis, benne pedig nem bíznak. A pihenő csak ürügy, az őt megillető pihenőre csak félóra múlva került volna sor. Tiltakozzon? A többiek felfigyelnének. Mi értelme jelenetet rendezni? Nem érné meg. Meg aztán jót is tenne a tíz perc szünet. Ez alatt a veszélyhelyzet vastagja megoldódik, utána meg csak eltelik valahogy a hátralevő idő.

- Majd Lee átveszi, Keith - mondta előrehajolva Wayne Tevis. Odaintette az egyik, pihenőjéről éppen visszatérő megfigyelőt.

Keith bólintott, de a helyén maradt, és mindaddig továbbította utasításait a gépeknek, amíg az új ember nem rögzítette magában a képet. Az átvevőnek mindig tanulmányozni kell a jelek elrendezését, hogy emlékezetébe vesse az egész helyzetet. Ugyanakkor szellemi összpontosításra is szüksége

van. Ezt "élesre köszörülésnek" nevezték a megfigyelők. Tizenöt, légi forgalomirányításban eltöltött év alatt Keith ezt milliószor gyakorolta.

A szellemi összpontosításon kívül volt egy másik követelmény is: a nyugalom megőrzése a szolgálat egész időtartama-ra. Ez a két, egymásnak ellentmondó, intellektust megviselő elvárás hosszú távon áldozatokat követelt. A radarellenőrök közül sokan például gyomorfekélyben szenvedtek, de eltitkolták, nehogy elveszítsék állásukat. Magánorvosokat fizettek, munkahelyükön Maalox-üvegeket rejtegettek szekrényeikben, és lopva kortyolgatták az édeskés, fehér folyadékot.

A megterhelésnek egyéb hatásai is voltak. A megfigyelők közül sokan indulatosan, ingerlékenyen viselkedtek, dührohamban törtek ki, ha otthon voltak, családi életük tönkrement. A válások száma magasra szökött.

- Oké - mondta az új irányító. - Fogom a képet.

Keith felállt, és szétkapcsolta fejhallgatóját.

- A bátyád azt mondta, lehet, hogy később benéz - szökt Keith-nek a főnök.

Keith bólintott, és elhagyta a helyiséget. Ebben a pillanatban mindennél jobban vágyott egy cigarettára, egy kis kávéra és az egyedüllétre. Annak is örült, hogy távol lehet a veszélyhelyzettől.

Belépett a radarteremből nyíló öltözőbe. Kis benyíló volt, egyetlen ablakkal, három fala mentén fémszekrények sorakoztak, közepén fapad. Az ablak alatt álló kis asztalkán rendetlen összevisszaságban hivatalos jelentések és reptéri társadalmi egyesületek körlevelei hevertek. Meztelen villanykörte lógott a mennyezetről, fénye vakítóan tűnt a radarszoba félhomálya után. Keith egyedül volt az öltözőben; a kapcsolóhoz nyúlt, és leoltotta a villanyt. A tornyot kívülről reflektorok világították meg, így elég fény jött be az ablakon ahhoz, hogy lásson.

Rágyújtott. Majd kinyitotta szekrényét, és kivette a vacsoracsomagot, amelyet délután, munkába indulása előtt készített össze Natalie. Miközben kávéval töltött magának a termoszból, azt találgatta, vajon csomagolt-e a vacsorához cédulát is a felesége, vagy ha cédulát nem, valami kis folyóirat- vagy újságkivágást. Gyakran csinálta ezt, Keith érzése szerint azért, hogy őt felvidítsa. Sokat fáradozott ennek érdekében a férjét ért csapás óta. De újabban el-elmaradoztak a cédulák, újságkivágások.

Lehet, hogy Natalie végül is elvesztette a kedvét. Mostanság kevesebb mondanivalója akadt, és vörös szemeiből férje tudta, hogy néha sír is.

Keith szeretett volna segíteni rajta. De hogyan segítsen, mi-
kor önmagán sem képes segíteni?

A szekrényajtóra belül Natalie fényképe volt ragasztva; a
színes pillanatfelvételt Keith készítette. A képen Natalie bi-
kiniben ült egy sziklán, nevetett, s vékony, formás kezét nap-
ellenzőként emelte a szeme fölé. Világosbarna haja lobogott;
hetyke kis arcán szeplők, mint minden nyáron. Szemtelen,
tündéri természete mellett Natalie Bakersfeld akaraterővel is
rendelkezett, s a kamera ezt is sikerrel rögzítette. Egy tó kék
víztükre alkotta a kép háttérét. Kanadában voltak autókirán-
duláson, a Haliburton-tavaknál kempingeztek, akkor az egy-
szer gyermekeik, Brian és Theo, Illinoisban maradtak Mel
és Cindy mellett. Ez a vakáció Keith és Natalie életének egyik
legboldogabb időszaka volt.

Összehajtogatott papírdarab volt a fénykép mögé dugva,
egyike a vacsoracsomagokba rejtett céduláknak. Valamilyen
oknál fogva már néhány hónapja őrizgette. Bár tudta, mi áll
az újságkivágáson, az ablakhoz lépett vele, hogy elolvassa.
Natalie érdeklődése mindenféle furcsaságokra kiterjedt. A
kivágott cikk amerikai genetikusok kutatásairól tudósított,
arról, hogy lehetségessé vált az emberi sperma gyorsfagyaszt-
ása. Natalie ezt írta hozzá kézzel:

Félakkora lett volna a Bárka, ha tudta volna Noé,
Hogy fagyasztható a spermatozoé;
úgy látszik, programra csinálhatsz ma kisbabát,
Csupán ki kell nyitnod a frizsider ajtaját.
Örülök, hogy nekünk jutott még
Szerelem és szenvedély.

Natalie akkoriban még próbálkozott, próbálta helyrehozni
az életüket . . . Szerellemmel, szenvedéllyel.

Erőfeszítéseihez Mel is csatlakozott, hátha együttes erővel
sikerül rávenni öccsét a depresszió elleni küzdelemre. Aztán
feladták. Natalie kétségtelenül rájött a kudarcra. Sírni is ezért
szokott időnként.

És Mel? Ő talán még nem adta fel egészen. Keith-nek eszé-
be jutottak a főnök szavai. A bátyád azt mondta, lehet, hogy
később benéz . . .

Egyszerűbb lenne; ha nem tenné. Keith nem érezte elég
erősnek magát a találkozáshoz, noha egész életükben annyira
közel álltak egymáshoz, amennyire csak két testvér között
lehetséges. Mel megjelenése csak bonyolítaná a dolgot.
Keith túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy újabb bonyodal-
makkal nézzen szembe.

Ma a szokottnál korábban indult el hazulról, mert meg kel-
lett tennie az előkészületeket. A repülőtérhez tartozó üzleti
negyedbe hajtott, és kivette az O Hagan Innben telefonon

már lefoglalt szobát. Bejelentkezett, és még időben kiért a repülőtérre, hogy felvegye a munkát.

Az O Hagan Inn autóval néhány percnyire volt a Lincoln Internationaltól: Már csak órák kérdése, és Keith befejezi megfigyelőtevékenységét, aztán gyorsan visszatérhet az Innbe. Zsebében a szobakulcs. Kivette és megnézte.

10.

Körülbelül ugyanabban az időpontban, amikor a meadowoodi polgárok gyűlése folyt - mert az információ, amelyet az irányítótorony főnöke korábban Mel Bakersfeldnek továbbított, teljes mértékben megfelelt a valóságnak - a város egy másik pontján egy tönkrement építési vállalkozó, név szerint D. Ó. Guerrero, megadta magát a balsorsnak.

Guerrero jó tizenöt mérföldnyire a repülőtértől, a South Side egyik kopott, lift nélküli épületében tartózkodott; szobája ajtaját magára zárta. A lakás, nem messze a vágóhídi istállóktól, az 51. utca egyik lármás, koszos étkezdéje felett volt.

D. Ó. Guerrero szikkadt, sovány, kissé hajlott hátú ember volt. Keskeny álla előreugrott, fakósárga arcában mélyen ültek a szemek, vékony, vértelen ajkai felett seszínű bajusz, ösztövé nyakán kidudorodott az ádámcsutka. Kopaszodott. Szünet nélkül dohányzott; csikkről gyűjtött rá az újabb cigarettára. Ráfért volna a borotválkozás meg egy tiszta ing; izzadt, noha a szoba, ahova bezárkózott, fűtetlen volt. ötven événél jóval idősebbnek látszott.

Guerrero nős ember volt, már tizennyolc éve. Házassága jónak volt mondható. D. Ó. - jóformán csak ezeken a kezdetükön ismerték - és Inez Guerrero egyenlő partnerként fogadták el egymást, a más partnerre való vágyakozás gondolata soha fel sem ötlött bennük. D. Ó. Guerrero nem érdeklődött különösebben a nők iránt; gondolatait elsősorban az üzlet, a pénzügyi manőverek foglalkoztatták. De az elmúlt év folyamán sorozatos balsikereket szenvedett, a jómódból a szegénység szélére sodródott, és tágas, kényelmes, bár jelzáloggal terhelt, villanegyedbeli házukból ebbe az ütött-kopott, huzatos, svábbogaraktól nyüzsgő kétszobás lakásba voltak kénytelenek költözni.

Inez Guerrero nem rajongott ugyan a helyzetért, amelybe jutottak, de minden tőle telhetőt megtett, hogy férje ne érezze annyira vesztesége súlyát. Guerrero azonban egyre kedvetlenebb lett, s olyan ingerült, hogy jóformán még a beszélgetés is lehetetlenné vált vele. Néhány hete dührohámában meg is ütötte Inezt, és bár az megbocsátott volna neki, nemcsak hogy bocsánatot nem kért tőle, hanem azóta sem hozta szóba

az esetet. További tettlegességektől tartva, felesége röviddel az eset után Clevelandben férjénél levő nővéréhez küldte tízenéves gyermekeiket, egy fiút és egy lányt, s ő maga állást vállalt egy kávéházban. Felsőszolgálokként dolgozott, és az élelemre való pénzt elő is teremtette. Férje mintha észre sem vette volna a gyerekek vagy felesége távollétét; egyre levertebb és zárkózottabb lett.

D. Ó. Guerrero jelenleg egyedül tartózkodott a lakásban, Inez munkában volt. Nem kellett volna bezárkóznia a kis hálószobába; csak azért tette, hogy magányát még biztosabbnak érezhesse.

D. Ó. Guerrero rövidesen a repülőtérre szándékozott indulni. A Trans America ma esti, Rómába induló Kettes járatára érvényesített jegye az egyik rozoga székre hajított nagykabátja zsebében lapult.

Inez Guerrero nem tudott a Rómába szóló jegyről, sem arról, hogy férje azt mi célból szerezte be.

A négyszázhetvennégy dolláros, menettérti Trans America-jegy család révén került D. Ó. Guerrero birtokába. Az összeg első részletként negyvenhét dollárt fizetett ki érte - a pénzhez úgy jutott, hogy zálogba tette felesége utolsó értéktárgyát, az anyjától rámaradt gyűrűt - és ígéretet tett, hogy az összeg többi részét két éven belül havi részletekben fogja kiegyenlíteni.

Valószínűtlen volt, hogy betartja ígéretét.

Egy valamire való pénzintézet még egy Peoriáig szóló buszjegy árát sem hiteltelte volna D. Ó. Guerrerónak, nemhogy egy római repülőút költségét. A róla gyűjtött információkból kiderült volna, hogy a Guerrero Contracting Inc. lakásépítő vállalkozás egy éve már, hogy csődöt jelentett.

Egy még tüzetesebb vizsgálat azt is kiderítette volna, hogy az utóbbi hónapok folyamán Guerrero újabb adósságokba keveredett, hogy három hete tartozik lakásának bérével, s hogy büntetőeljárás és börtön fenyegeti. D. Ó. Guerrero anyagi helyzete nullpont alá süllyedt.

A légitársaságok viszont könnyen vették a hitelnyújtást.

Utasaik az évek során különös becsületességről tettek tanúságot, a társaságokat feltűnően kevés, törlesztetlen adósságból származó veszteség érte. A Guerrero-szerű pénztelen alakok ritkán okoztak nekik gondot, nem is készültek fel az ilyen fogások elhárítására.

Két egyszerű eszközzel kerülte el a legfelületesebb hitelképesség-vizsgálatot is. Elsőnek "munkáltatói igazolást" állított elő; egyik kimúlt - de nem csődbe ment - vállalkozása cégjelzéses papírjára gépelte, saját postafiókszáma szerepelt rajta a vállalat címeként. A második trükk az volt, hogy az

igazolás megszövegezésében szándékosan elírta családnevét, "B" betűt gépelt a "G" helyett, így a kliensek szokványos ellenőrzésekor a "Buerrero" semmit sem mondott, ellentétben ártalmas információkkal szolgálható, helyesen írt nevével. Társadalombiztosítási kártyáján és hajtási engedélyén is gondosan megváltoztatta a kezdőbetűt. Nevét a két iraton azóta már kijavította. A részletfizetési kötelezvényt úgy írta alá, hogy egyformán lehessen "G"-nek vagy "B"-nek olvasni. Az elírást az a tisztviselő folytatta, aki tegnap "D. Ó. Buerrero" névre állította ki repülőjegyét. Guerrero úgy vélte, hogy kétségek felmerülése esetén a repülőjegy és a "munkáltatói igazolás" egyetlen betűhibája valós tévedésnek fog hatni. Mindenesetre ma este, mikor jelentkezni fog a repülőtéren, helyesbíteti az elírást mind a jegyén, mind a Trans America utasjegyzékén, nehogy tévedés merülhessen fel személyazonosságát illetően. Ez is hozzátartozott a tervéhez. D. Ó. Guerrero terve az volt, hogy felrobbantja a Kettes Járatot. Ő maga is megsemmisül, halála viszont értékes lesz. Erről gondoskodni fog.

A Trans America-járat indulása előtt hetvenötezer dollárt érő életbiztosítási kötvényt fog kiváltani, felesége és gyermekei javára. úgy gondolta, hogy ezzel a végső gesztussal hasznukra lehet. Hitte, hogy cselekedete szeretetből fakadó önfeláldozás.

Elkeseredés fűtötte hibbant elméjében fel sem merült a Kettes Járat többi utasának és személyzetének sorsa. Nem érdekelte, hogy ők is elpusztulnak. Ők csak annyiban érdekelték, hogy mennyiben zavarhatják a tervét.

Meggyőződése volt, hogy számításba vett minden eshetőséget. Senki sem tudja majd bizonyítani, hogy nem állt szándékában kifizetni a jegy árának részleteit. Szándékosan váltott menettérti jegyet, mert azt a látszatot akarta kelteni, hogy a visszautat is meg szeretne volna tenni. Választása azért esett éppen a római járatra, mert Olaszországban élő második unokatestvérét még sosem látta, és Ineznek többször említette, hogy szeretné meglátogatni. Ezáltal utazása logikusnak is tűnhet.

D. Ó. Guerrero már hónapok óta foglalkozott tervével.

Tanulmányozta azoknak a légi katasztrófáknak a történetét, amelyeket életbiztosításból hasznot húzni akaró egyének okoztak. Meglepően sok volt az ilyen példa. A nyilvántartott esetekben, ha a katasztrófa után folytatott vizsgálat fényt derített az okra, a gyilkosságért felelős személyek biztosítási kötvényeit érvénytelenítették. A gépek roncsainak felkutathatósága kulcsfontosságú tényező volt. Ha sikerült megtalálni a gépek maradványait, a vizsgálatot végző gyakorlott szakem-

berek általában eredményesen kiderítették a tragédiák okait. Amennyiben ég és föld között következett be a robbanás, megmaradtak az árulkodó nyomok. D. Ó. Guerrero válasza azért esett a Trans America járatára, mert az Aranyhajó útjának nagy részét óceán felett teszi meg - ott pedig semmi lehetőség a felrobbant gép maradványainak felkutatására. Egy utastájékoztató kiadvány alapján kiszámította, hogy négyórás repülés után a Kettes Járat az Atlanti-óceán középső része fölé kerül. Utazás közben ellenőrizni, és amennyiben szükséges, módosítani fogja számításait a kapitány mikrofonon közvetített szokásos tájékoztatásai alapján. Az útvonal egy bizonyos, meghatározott pontján - Új-Foundlandtól nyolcszáz mérföldnyire keletre - robbantani fog. A repülőgép, vagy ami megmarad belőle, ólomként zuhan majd az óceánba, s a roncsot soha nem fogják megtalálni. Szabotázsra utaló bizonyítékok híján az életbiztosítást teljes egészében kifizetik a feleségének.

Minden egyetlen részleten, a robbanáson múlik. A robbanószerkezetet maga szándékozott a gép fedélzetére vinni és saját kezűleg működtetni. Most hálósobájába zárkózva ezt a szerkezetet állította össze; mint építkezési vállalkozó, értett a robbanóanyagokhoz.

Öt fontos alkotóeleme volt a szerkezetnek; három dinamit-rúd, egy drótokkal ellátott apró gyutacs, valamint egy tranzistoros rádióba való elem. A kis méretű, Du Pont Red Cross Extra dinamitrudak különösen nagy hatóerejűek negyvenszázalékos nitroglicerin-tartalmuk miatt. Egy és egynegyed hüvelyk vastagok voltak, hosszúságuk nyolc hüvelyk. Egy dobozba rejtette őket. A doboz egyik vége nyitott volt. A hat és fél millió dolláros repülőgép megsemmisítésére hivatott felszerelés alig öt dollárba került.

Szigetelőszalaggal aktatáskájába rögzítette a dinamitot tartalmazó dobozt. Mellé került a ruhacsipesz meg az elem. Az elem süti majd el a töltetet. A ruhacsipesz a kapcsoló szerepét tölti be, amely a megfelelő pillanatban zárni fogja az elem táplálta áramkört.

Kezei remegtek. Patakokban öntötte el a verejték. Visszartartott lélegzettel erősítette a dinamittal érintkező gyutacsból kivezető drótot a ruhacsipesz egyik szárára. Rendkívül óvatosan a csipesz másik szárára is drótot erősített. Most már csak a ruhacsipesz két szára közé helyezett plasztiklapocska akadályozta az áramkör záródását - és a robbanást.

A vékony műanyag lapocska egyik szélé át volt fúrva. D. Ó. Guerrero fogott egy zsineget, és egyik végét átdugva a lyukon, megcsomózta; vigyázott, nehogy közben elmozdítsa helyéről a műanyag lapot. A zsineg szabad végét az aktatás-

kából a fogantyú alatt kivezető, már meglevő furaton fűzte át, majd megcsomózta, nehogy visszacsússzon a táska belsejébe. Elég lazára hagyta a zsineg táskában levő részét. Végül a kilógó végre apró hurkot kötött, éppen csak akkorát, hogy az ujjá átférhessen rajta, majd levágta a felesleget.

Ennyi volt az egész.

Egyik ujját beakasztja a hurokba, megrántja a zsineget, egyből keringeni kezd az áram, és a pokoli, azonnali robbanás a közelben minden és mindenki számára a véget jelenti. Mikor végzett, lazított, rágyújtott, és kajánul elmosolyodott. Egy ilyen bomba robbanását semmi sem akadályozhatja meg - sem víz, sem revolvergolyó, sem hősi gesztus - ha egyszer meghúzták a zsineget.

A cigaretta füstjétől hunyorogva papírlapokat helyezett az aktatáskába, elfedve velük a dinamitot, ruhaszáritó csipeszt, drótokat, elemet és zsineget, hogy ha bármilyen okból kinyitná a táskát, tartalma ártatlannak lássék. Becsukta és lezárta az aktatáskát.

Az ágy mellett levő olcsó ébresztőórára pillantott. Nyolc múlt néhány perccel; nem egészen két óra volt a járat indulásáig. Ideje elindulni. Földalattival fog a légitársaság kirendeltségéig utazni, ott pedig felül a repülőtéri buszra. Éppen annyi pénze maradt, hogy elég legyen a földalattira és az életbiztosítási kötvényre. Gyorsan belebújt télikabátjába, s belső zsebében kitapogatta a Rómába szóló jegyet.

Kinyitotta a hálószoba ajtaját, és átment a szegényesen berendezett nappaliba, kezében vigyázva tartott aktatáskájával. Még egy utolsó tennivaló! Levél lneznek. Keresett egy papírdarabot meg egy ceruzát, és másodpercnyi gondolkodás után írni kezdett.

Néhány napra el kellett utaznom. Remélem, rövidesen jó hírekkel foglak meglepni.

Aláírás: D. Ó.

Hiba lenne ennél többet mondani. Később, még ha nem találják is meg a Kettes Járat roncsait, a nyomozók mikroszkóppal fogják ellenőrizni az utasok névsorát. Többi hátrahagyott iratával együtt ezt a levelet is aprólékosan megvizsgálják majd.

Egy asztalra tette a cédulát, ahol lnez biztosan meglátja.

A lépcsőkön lefelé menet egyik kezével feltúrte kabátja gallérját, a másikban a táskát fogta szorosan. Fogantyút markoló, behajlított ujjai közelében ott volt a kis hurok.

Kilépett a South Side-i házból, és elindult a földalatti felé.

Még mindig havazott.

MÁSODIK RÉSZ

20 óra 30 perc - 23 óra 00 perc

1.

Joe Patroni újból a kocsijában ült, s a repülőtérre telefonált. Jelentette, hogy az érkezését késleltető közlekedési baleset még mindig akadályozza a repülőtérre vezető út forgalmát, de a torlasz megszüntetésére jók az esélyek. Megkérdezte, mi a sárba ragadt Aéreo-Mexican 707 helyzete. Közölték vele, hogy változatlan, s hogy az összes érdekeltek percenként hívják a TWA-t, felőle érdeklődnek, hogy merre van és mikorra várható, mert égető szükség van a segítségére. Meg sem várva, hogy egészen átmelegedjen, Patroni ott hagyta autóját, és a szakadó hóban, az úttestet borító vastag latyakrétegben visszasietett a baleset színhelyére. Színpadias jelenet fogadta.

A szerencsétlenül járt utánfutós vontató még mindig oldalára dőlve hevert, elzárva mind a négy forgalmi sávot. Már teljesen beborította a hó, és oldalt a levegőbe meredő kerekeivel döglött dinoszauruszra emlékeztetett. A jelzőfények és reflektorok fehér hóról visszaverődő fénye nappali világosságba borította a környéket. A reflektorok arra a három autómentőre voltak szerelve, melyek Patroni rendelkezésére érkeztek meg. Időközben erősítéseket kapott a rendőrség is, ők helyezték el a vörösen ragyogó jelzőfényeket.

Egy néhány pillanattal előbb érkezett tévé-forgatócsoport csak fokozta a színpadias hatást. Az öntelt társaság jellemző módon úgy viselkedett, mintha egyenesen számukra rendezték volna az esetet, s a további fejleményeket kedvük szerint késleltethetnék. A rendőrök közül egypáran azzal foglalkozkodtak, hogy a négy fiatalember utasításai szerint két autómentőt elirányítsanak jelenlegi helyükről.

Még mielőtt elindult telefonálni, Joe Patroni rávette a két autómentő-vontató vezetőjét, hogy gépeikkel az erő kifejtés szempontjából legmegfelelőbb helyekre álljanak, s hogy együttes erővel elmozdíthassák a tehetetlenné vált pótkocsis vontatót. Alighogy otthagya őket, a gépkocsivezetők és segítők elkezdték a súlyos láncok felszerelését. A rendőrök tevékenységét irányító jól megtermett hadnagy szólta az autómentő-vezetőknek, hogy Patroni utasításai szerint cselekedjenek. Most viszont a láncokat egy kivételével eltávolították, a mentőszemélyzet egyik tagja buzgólkodott rajta vigyorogva a jupiterlámpák fényében, egy hordozható tévékamera előtt.

A lámpák és a felvevőgép mögött összegyűltek a kíváncsiak az úttesten veszteglő kocsikból. Érdeklődéssel figyelték a tévéforgatást, teljesen megfeledkezve korábbi türelmetlenségükről és a zord, fagyos éjszakáról.

Patroni a hadnagyhoz lépett.

- Ki az isten távolította el a két autómentőt? Ahogy most állnak, még egy kupac medveszart sem lehet elmozdítani velük.

- Tudom én, miszter - felelte a zömök, alacsony Patroni fölé tornyosuló széles vállú hadnagy. - De a tévések más beállítást akartak. Egy helyi adótól vannak, és a ma esti híradónak csinálják a felvételt.

Arccal a kamera felé fordulva, széles taglejtésekkel beszélt, hogy a tévé képernyőjén hatásosan mutasson.

Patronit elöntötte a düh. Már-már azon volt, hogy odarohan és szétveri a jupiterlámpákat meg a kamerát. De türtőztette magát. Mivel kirobbanó, heves természetű volt, ez nem mindig sikerült neki, de újabban segítségére volt egy emlék. Egyetlen alkalommal nem tudott uralkodni magán. Ennek az emléke kísértette.

A második világháborúban Patroni a Légierőnél szolgált, és félelmetes amatőr bokszoló hírében állott. Még a közép-súlyú hadosztálybajnokság lehetősége is felmerült számára a Légierő Európában harcoló egységeinél.

Röviddel a normandiai partraszállás előtt Angliában rendeztek egy fordulót; ellenfele a ringben - és azon kívül is - a rosszindulatáról hírhedt, erőszakos osztagparancsnok, Terry O Hale, egy bostoni nehézfiú volt. Az ifjú Joe Patroni - abban az időben repülőgép-szerelő őrvezető volt - ismerte és utálta O Hale-t. Ez önmagában nem sokat jelentett volna, de a ringben O Hale állandóan, suttogva gyalázkodott. "Te szutykos digó . . . Mért nem a túloldalon harcolsz, hé? . . . Röhög a lelked, ha kidurrantják a gépeinket, igaz, kis digó? . . ." Patroni tudta, mire megy a dolog: O Hale ki akarja hozni a sodrából: ezért nem is vett róla tudomást.

Az átkozódások és az ütések okozta fájdalom azonban végül is meghozta azt, amire ellenfele számított. A feldühödött Patroni villámgyors, vadul kegyetlen támadása kifektette O Hale-t. Miután kiszámolták, derült ki, hogy halott.

Patronit felmentették; ha a bíró nem is, a ring közelében ülők látták az őt ért övön aluli ütésekkel. Nem követte a szabványt, nem "akasztotta örökre szögbe a kesztyűt", hanem tovább folytatta az öklözést. Csak arra ügyelt, hogy ne lépje át a megfontoltságot a dühöngéstől elválasztó hajszálnyos határvonalat. Sikerült; akadt néhány próbatétel, amikor józan esze megbirkózott a benne tomboló vadállattal. Csak amikor meggyőződött róla, hogy tud uralkodni magán, akkor hagyta abba az öklölvívást.

Most is visszafogott dühvel robbant a felvevőgép hatósugarából kikerült hadnagy elé.

- Húsz perccel tovább tartotta feleslegesen elzárva ezt az utat! Tíz perc kellett, amíg a megfelelő helyre vittük azokat a kocsikat; újabb tíz perc, hogy visszakerüljenek. Egyszer már elmagyaráztam, hogy rendkívüli helyzet alakult ki a repülőtéren. Van egy telefon a kocsimban. Felhívhatom a nagyvezéreimet, azok felhívják a maga vezéreit, és mielőtt még észrevenné magát, máris érdeklődni fog valaki, hogy miért a tévéprofilját fényesíti, ahelyett hogy azt a munkát végezné, amiért ideküldték. Tehát telefonáljak, vagy elkezd mozogni? A hadnagy haragosan nézte Joe Patronit. Egy pillanatig úgy tűnt, hogy utat enged dühének, de aztán másképp döntött. A forgatócsoport felé fordult.

- Hordjátok el innen azokat a cájgokat! Elég volt!

- Még néhány perc, főnök - szólt vissza vállán keresztül az egyik tévés. A hadnagy két ugrással mellette termett.

- Megmondtam! Indulás! - A fiatalember majdnem futásnak eredt.

- Oké, oké - mondta, azzal gyorsan intett társainak. Leállították a felvevőgépet.

- Visszaállítani a két gépet oda, ahol voltak! - utasította a hadnagy a rendőröket, akik siettek végrehajtani a parancsot. Aztán Patronihoz fordult, akit inkább szövetségesnek akart tudni, mint ellenfélnek.

- Még mindig azt hiszi, miszter, hogy el kell cibálni ezt a vacakot? Biztos benne, hogy nem tudjuk talpra állítani?

- Megcsinálhatjuk, ha itt akarja bevárni a napvilágot, lezárt úttal. Először ki kellene rakodni a vontatót, az pedig . . .

- Tudom, tudom! Akkor inkább húzzuk-toljuk, a kárral utána is ráérünk foglalkozni.

Tíz perc múlva az utolsó vontatókampóra is rácsapódott a rögzítő. Erős láncokat kapcsoltak a tehetetlen vontató tengelyeire; a láncokat vastag drótkötél kötötte össze az autómentő csörlődobjával. Az utánfutót a másik autómentővel kötötték össze. A harmadik gép a vontató mögött helyezkedett el, nyomásra készen.

A vontató sofőrje morgolódni kezdett.

- Nem fog ez tecceni a főnökeimnek! Az a szerkentyű majdnem tiszta új! Darabokra fogják cincálni.

- És ha úgy lesz is - válaszolta egy fiatal rendőr - csak azt fejezzük be, amit maga már elkezdett.

Joe Patroni leguggolt, szemügyre vette a láncokat, drótköteleket, ellenőrizte feszességüket:

- Csak lassan, óvatosan - figyelmeztetett. - A pótkocsinál kezdjék a csúsztatást.

Az első autómentő csörlője működni kezdett; a felborult

utánfutó eleje megcsikordult, majd tiltakozó, fémes hang kíséretében egy-két lábnyira elmozdult, és megállt. Patroni intett.

- Tovább! Indítsák a vontatórészt is!

A felfordult jármű első részének tengelyei és a második autómentő csörlője közt feszesre húzódott a drótkötél és a láncok. A harmadik gép a vontatórészt tolta. Az autómentő gépek kerekei támaszt keresve csúszkáltak, küszködtek a hóborította útburkolaton. A báméskodók üdvivalgásai kíséretében a vontató - a hozzákapcsolt utánfutóval együtt - még kétlábnyi távolságot csúszott oldalt, az útpadka irányába. Széles, mély vágat mutatta az útburkolaton a szállítókosci előbbi helyét. A vontatórész és a megrakott utánfutó testén is baljós jelek mutatkoztak. Az útvonal gyors újramegnyitása kétségtelenül sokba fog kerülni a biztosítónak.

Felbődültek az autómentők motorjai. Füst szállt fel a nedves, tömött hóban pörgő kerekek alól. Az oldalán fekvő jármű lassan, nehézkesen csúszott néhány hüvelyknyit, majd néhány lábnyit, aztán simán az úttest szélére került. A négy elzárt forgalmi sáv közül három felszabadult. A három autómentő most már könnyen az útpadkára húzhatta-tolhatta a vontatót.

A rendőrök máris mozgatni kezdték a jelzőfényeket; az óriási forgalmi dugó megszüntetésére készülődtek, ami valószínűleg még jó néhány órájukba telik.

A hadnagy levette sapkáját, és lerázta róla a havat. Fejével intett Patroninak.

- Gondolom, most maga következik, miszter. - Az egyik oldalt várakozó járőrkosci ráfordult az úttestre. A hadnagy rámutatott. - Szorosan mögötte hajtson. Szóltam nekik, hogy maga megy utánuk, és parancsuk van, hogy gyorsan vessék a repülőtérré.

Joe Patroni bólintott. Éppen befelé mászott Buick Wildcatjébe, mikor a hadnagy utána szól.

- És miszter . . . Köszönet!

2.

Vernon Demerest kinyitotta a faliszekrény ajtaját, visszahőkölt és nagyot füttyentett.

Még mindig Gwen Meighen lakásának konyhájában tartózkodott, a Stewardess Soron. Gwen még nem jött ki a fürdőszobából, s ő, miután elkészítette a teát, csészéket meg tányérkákat keresett, azért nyitotta ki a szekrényt.

Négy, üvegekkel teli polc tárult a szeme elé. Miniatűr italosüvegek voltak, az utasoknak szolgálnak fel ilyeneket a repülőgépeken. Demerest legalább háromszázra becsülte az üve-

gek számát.

- Még a hálósobában is találsz egy adagot - hangzott fel Gwen derűs hangja a háta mögül. - Egy bulira gyűjtögetjük. Azt hiszem, elég lesz, nem gondolod?

Nesztelenül jött ki a konyhába, a hangjára fordult meg a férfi. Mint viszonyuk kezdetétől egyfolytában, a lány megjelenése felüdítette, elbájolta. Gwen a csinos formaruha szoknyáját és blúzáját viselte, amitől még fiatalabbnak látszott.

Mély, sötét szemei vidáman nézték a férfit.

- Megcsókolhatsz - mondta. - Még nem tettem sminket az arcomra.

A férfi megölelte. Mohón csókolóztak.

Egy hosszú perc múlva Gwen kiszabadította magát.

- Ne! - mondta határozottan. - Ne, Vernon, drágám.

Ne menjünk tovább.

- Miért ne? Elég időnk van.

- Mert beszélni akarok veled, és mindkét dologra nincs elég időnk.

- A fenébe! - morogta Demerest. - Teljesen felfűtesz, aztán meg . . . Rendben van; várok Nápolyig. - Megcsókolta, ezúttal sokkal szelídebben. - Az egész út alatt Európáig rám gondolhatsz majd, ahogy a fülkében ülök, "takarékon".

- Visszateszlek a nagylángra. Ígérem. - Nevetett és megfordult, hogy becsukja a szekrényajtót.

- Hé, várj egy percet. Mi ez itt? - mutatott Demerest a légitársaságok jelzését viselő apró üvegekre.

- Ez? - Gwen szemügyre vette a telezsúfolt polcokat; majd a sértett ártatlanság kifejezése ült ki arcára. - Csak egy kis maradék, amit már nem fogyasztottak el az utasok.

- Ilyen sok? - kérdezte Demerest hitetlenkedve.

- Hát persze. - Kiemelt egy üveg Beefeater gint, letette, és egy Canadian Club whiskyt kezdett vizsgálgatni. - Kedves a légitársaságoktól, hogy mindig a legjobb márkákat vásárolják. Miért nézel ilyen rosszallóan?

- Nem szeretném, ha rajtacsípnének.

- Senkit sem csípnek rajta, pedig majdnem mindenki csinálja.

- A szabályzat szerint vissza kell szolgáltatni az el nem fogyasztott készletet.

- Ó, az isten szerelmére! Mindig visszaadunk egypárat, a látszat kedvéért, a többit szétosztjuk egymás közt. A maradék borral is ezt csináljuk. - Azzal kitárta a szekrény másik ajtaját. Tucatszeli teli borosüveg sorakozott mögötte.

- Nem mind az enyém. A szobatársam és az egyik lány is a szomszédból itt gyűjti a részét a tervezett bulira.

A konyhában ültek le; a lány kitöltötte a teát. Egy másik

szekrényből egy csomó, Trans America-emblémás csésze közül vett elő kettőt. Demerest tudta, hogy a lány szekrényeiben egyéb, emblémával ellátott háztartási tartozékok - takarók, párnahuzatok, asztalkendők, üveg- és ezüstneműk - is vannak. Megfordult már olyan "stewardess-fészkekben", ahol a mindennapi élet tárgyainak nagy része légitársasági eredetről árulkodott.

Gwen szakította félbe gondolatait.

- Azt akartam mondani, Vernon, hogy állapotos vagyok.

Annyira mellékesen mondta ezt, hogy Vernon első hallásra fel sem fogta szavai értelmét.

- Micsoda vagy? - kérdezte bambán.

- Állapotos.

- Biztos vagy benne?

- Persze. Különben nem mondanám. - A férfi csészéjére mutatott. - Kérsz még teát?

- Nem!

- Teljesen egyszerű, ami történt - mondta Gwen nyugodtan. - Azon a San Franciscó-i kirándulásunkon . . . Emlékszel? A Nob Hillen, abban a ragyogó szállodában; ahonnan olyan szép kilátás nyílt. Vigyázatlan voltam. Abbahagytam a pirulát, mert hízni kezdtem tőle; azt hittem, aznap nem lesz óvintézkedésre szükség, de kisült, hogy tévedtem. És most egy icurka-picurka Vernon Demerest van bennem, aki mind nagyobb- és nagyobbra fog nőni.

Kis szünet után Demerest szólalt meg.

- Gondolom, nem kéne megkérdeznem . . .

- De igen - vágott közbe a lány. - Jogod van hozzá.

- Mély, sötét szemei nyílt őszinteséggel nézték a férfit. -

Azt akarod tudni, nem volt-e valaki más is, és biztos vagyok-e benne, hogy te voltál? Igaz?

- Nézd, Gwen . . .

- Ne szégyelld megkérdezni - mondta a lány, és megérintette Demeresf kezét. - A te helyedben én is megkérdezném.

- Felejtsd el. Ne haragudj - válaszolt a férfi egy boldogtalan mozdulat kíséretében.

- De én meg akarom neked mondani. Nem volt senki más; nem is lehetett volna. Tudod . . . történetesen szeretlek. Már a San Franciscó-i dolgunk előtt is szerettelek. Örülök neki, hiszen szeretni kell azt, akitől gyereket vár az ember, nem gondolod?

- Ide figyelj, Gwen. - Kezét a lány kezére tette. Most, hogy túlesett az első meglepetésen, kezdte rendbe szedni gondolatait. Tisztán látta, mi a következő teendő. - Meg kell beszélünk komolyan a dolgot. Valami tervet kell csinálnunk.

- Nem kell csinálnunk semmiféle tervet - mondta Gwen emelt fejjel. Hangjából eltűnt a bátortalanság. - Ne félj, nem okozok kellemetlenséget neked. Egyedül szándékozom intézni a dolgot.

- Ne nevettesd ki magad. Világos, hogy segíteni fogok. Csak nem képzeled, hogy lelépek, mintha mi sem történt volna. - Találgatta magában, vajon Gwen nem viseltetik-e vallásos előítélettel az abortusszal szemben. - Katolikus vagy? - kérdezte.

- Nem.

Akkor jó, gondolta. Akkor talán egy gyors svédországi út megoldhatja a dolgot. A Trans America - más társaságokhoz hasonlóan - mindig segít ilyenkor, bár nem hivatalosan. Gwen ingyen utazhat a Trans America egyik járatán Párizsig, onnan pedig nemzetközi szabadjegyével egy Air France-gépen Stockholmba. Az orvosi költségek Svédországban természetesen átkozottan magasak lesznek. Fenemód kínos, hogy Gwen pont most kapta ki a nyuszt a kalapból, amikor ő éppen újabb részt épített a házához; az építkezés máris meghaladta a költségvetését. Nem baj, el fog adni néhány részvényt, fel is fogja hívni a közvetítőjét, rögtön, amint visszaérkezik Rómából - és Nápolyból.

- Még mindig el akarsz jönni velem Nápolyba? - kérdezte.

- Természetesen; már alig várom. Mellesleg vettem egy új pongyolát. Holnap este majd meglátod.

- Szégyentelen kis ringyó vagy - vigyorgott Demerest, és felállt az asztaltól.

- Szégyentelen, állapotos ringyó, aki szégyentelenül szeret téged. Szeretsz?

- Szeretlek. - Komolyan gondolta.

Arcán érezte a lány arcának puhaságát.

- Amit mondtam, komolyan mondtam. Nem kell segítened. De ha nagyon akarsz, akkor más.

- Akarok. - Elhatározta, hogy a repülőtérré menet ki-
puhatolja a lány véleményét az abortuszról. Gwen közben az órájára nézett. 8 óra 20 volt.

- Ideje indulni, kapitány!

Útközben a kocsiban folytatták a beszélgetést.

- Gondolom, tudod, hogy tulajdonképpen nincs miért aggódnod - mondta Demerest. - Már hozzászoktak a társaságok, hogy hajadon stewardesseik teherbe esnek. A legutolsó jelentés szerint, ami a kezembe került, az országos átlag évi tíz százalék.

Gondos körültekintéssel vezette a Mercedest. A városszéli utcákat, melyeket akkor takarítottak le a hóekék, amikor a

repülőtérrel hajtott Gwen lakására, újból vastag hóréteg borította. Nem szeretett volna elakadni; semmi kedve sem volt kiszállni a kocsiból, amíg el nem éri a Trans America fedett parkolóhelyét.

Gwen összegömbölyödve ült a jobb oldali kagylóülésben.

- Igaz volna, hogy évente minden száz stewardess közül tíz teherbe esik? - kérdezte hitetlenkedve.

- Évről évre ingadozik a számuk, de általában ezt az arányt közelítik meg. Ne felejtse el, hogy a stewardessek többsége faluról vagy szerény kisvárosokból származó lány. Eseménytelen gyerekkor, szegényes életmód, majd hirtelen a varázslatos állás: utazhatnak, érdekes emberekkel találkoznak, a legjobb szállodákban lakhatnak. Először ízlelik az édes életet. - Elvigyorodott. - Az első kortyok után időnként üledék marad a pohár alján.

- Rohadt dolog ilyet mondani! - Ismeretségük óta első ízben jött ki Gwen a sodrából. - Csak egy férfi tud ilyen fölényes lenni. Ha maradt üledék az én poharamban, engedj meg, hogy emlékeztesselek: az a tied is. És fenemód nem tetszik, hogy egy kalap alá veszel a faluról meg "szerény kisvárosi otthonokból" jött lányokkal.

- Bocsáss meg. - Egy közlekedési lámpánál lelassította a kocsit; csendben várakoztak, míg a vörös fény zöldre váltott. Miután újra elindultak, óvatosan folytatta. - Senkihez sem akartalak hasonlítani, mert te kivétel vagy. Okos, kifinomult nő. aki tévedett. Te magad mondtad.

Pár pillanatig hallgattak, majd újból Gwen szólalt meg, elgondolkodva.

- Szerintem úgy kéne hívnunk . . .

- Kit és minek?

- Eszembe jutott, amit az előbb mondtam a bennem levő pici Vernon Demerestről. Ha fiunk lenne, Vernon Demerest Juniornak hívhatnánk.

- Nem akarom, hogy a fiam . . . - kezdte mondani, de abbahagyta. Ez veszélyes terep volt. - Azt kezdtem mondani, Gwen, hogy a légitársaságok hozzászórtak már az ilyesmihez. Hallottál a Hárompontos Terhességi Programról?

- Igen - jött a rövid válasz. - De nem tudom, hogy képes lennék-e rá.

Demeresthez hasonlóan ő is tisztában volt azokkal az eljárásokkal, amelyeket a légitársaságok terhességi akciója jelentett. A program egyszerű és célravezető volt. Ha egy stewardess teherbe esett, és nem állt szándékában férjhez menni, állapota megszűntével természetesen újból elfoglalhatta állását; a társaságok örömmel fogadták vissza őket, mert új, megfelelő stewardessek képzése drága pénzbe került. Tehát úgy

rendezték a dolgot, hogy szolgálati folytonosságát biztosítva, hivatalos távolmaradást engedélyeztek számára. Megfelelő ellátásáról a társaságok személyzeti osztályainak speciális részlegei gondoskodtak, így például orvosi kezeléséről és ápolásáról még akkor is, ha a lány erre az időre távolabbi helyre szándékozott költözni. Lélektanilag is segítették a lányt azáltal, hogy törődtek vele, és értésére adták, hogy érdekei védve vannak. Esetenként pénzkölcsönöket is elintéztek. Végül ha a stewardess szülés után vonakodott visszatérni eredeti bázisára, csendben áthelyezték az általa választott helyre. Mindezek ellenében a légitársaság három dolog biztosítását kérte a stewardestól; innen a Hárompontos Terhességi Program elnevezés.

Először: a lány terhessége egész ideje alatt köteles tartózkodási helyéről tájékoztatni a légitársaság személyzeti osztályát.

Másodszor: bele kell egyeznie abba, hogy gyermekét rögtön megszületése után örökbe adják. A lány soha nem tudja meg az örökbefogadók kilétét, így a gyermek végérvényesen kilép az életéből.

Harmadszor: a program kezdetekor a stewardess köteles légitársaságával közölni az apa kilétét. A személyzeti egyik tagja azonnal felkeresi az illetőt, hogy írásbeli ígéretet szerezzen tőle az orvosi és ápolási költségeket fedező összeg biztosításáról és a stewardess elmaradó fizetésének teljes vagy részleges pótlásáról. A társaságok szerették, ha ezek a dolgok diszkrétan, békésen zajlanak le, de szükség esetén rámenők is tudtak lenni, hogy az együttműködésre nem hajló egyénekre nyomást gyakorolhassanak.

- Az a program lényege - mondta Demerest - hogy nem maradsz egyedül, és egy csomó támogatást is kapsz. Egy dologra vigyázott - az abortuszt meg sem említette mint lehetőséget. Egyetlen légitársaság sem vett vagy vehetett részt egy ilyen megoldásban. Viszont a rászorulókat gyakran részesítették nem hivatalos segítségben a stewardess felügyelőin keresztül, akik korábbi esetek tapasztalataiból ismerték az ügy lebonyolításának lehetőségeit.

Gwen különös tekintettel vizsgálta a férfit.

- Áruj már el valamit. Honnan tudsz te ilyesmiről?

- Hát a szövetségben . . .

- A szövetségben pilóták tartoznak a hatáskörödbe. Semmi dolgod a stewardessekkel, legalábbis ilyen értelemben.

- Közvetlenül talán nem.

- Vernon, ez már megtörtént veled máskor is . . . Ejtettél te már teherbe stewardest . . . igaz?

Demerest kényszeredetten bólintott. - Igaz.

- Hány volt? Egy tucat, kettő?

A kérdés keserűen hangzott.

- Egy volt, egyetlenegy - sóhajtott a férfi.

Már csak alig negyed mérföldnyire voltak a repülőtértől; körülöttük egyre sűrűsödött a forgalom. A hatalmas repülőtéri komplexum fényei, bár havazástól tompítottan, ma este is megvilágították az eget. Gwen szólalt meg.

- Az a másik lány, aki teherbe esett . . . A nevére nem vagyok kíváncsi . . .

- Meg se mondanám.

- Ő használta azt a . . . a hárompontos programot?

- Igen.

- Segítetted?

- Miféle embernek gondolsz te engem? Persze hogy segítettem. A társaság vonta a fizetéséből, ha már tudni akard. Innen ismerem a program működését.

- Tudott róla a feleséged?

- Nem - válaszolta kis tétovázás után.

- Mi lett a bébivel?

- Adoptálták.

- Mi volt?

- Azt hiszem, lány.

- Azt hiszed?

- Tudom. Lány volt.

Demerest ráfordult a kocsival a Trans America hangáraihoz vezető szolgálati útra. Gwen mocorogni kezdett.

- Vernon.

- Tessék.

- Köszönöm, hogy őszinte voltál hozzám. - Odanyúlt és megérintette a férfi volánt tartó kezét. - Rendbe fogok jönni. Talán kissé túl sok volt ez így, váratlanul. És el akarok menni veled Nápolyba.

A férfi mosolyogva bólintott, elengedte a kormányt, és megszorította Gwen kezét.

- Nagyszerű lesz. Ígérem, hogy mindketten emlékezni fogunk rá.

De tudta, hogy Rómában, vagy akár Nápolyban, újabb komoly beszélgetésbe kell kezdenie Gwennel. Hiszen most az abortusz kérdése fel sem vetődött.

3.

A kulcs az O Hagan Inn 224-es szobájának a kulcsa volt.

A légi irányítók radartermének öltözőjében Keith Bakersfeld azon vette észre magát, hogy már percek óta a kulcsot és a róla fityegő műanyag számtáblát bámulja. Vagy csak másodpercek óta? Meglehet. Újabban, sok más mindennel együtt,

az idő múlása is valószerűtlenné, megtévesztővé vált számára. Feltételezte, hogy mint máskor, most is ugyanaz történt: megviselt, kimerült agya kikapcsolt.

Kintről az irányítótornyot megvilágító reflektorok fénye szűrődött be az egyetlen ablakon keresztül. Keith-nek elég volt ez a világítás. Nem akart ő látni. Csak ült ott a lócán, mellette érintetlenül a felesége készítette szendvicsek, kezében az O Hagan Inn szobakulcsa. Ült és a halálon elmélkedett. A halálon, amely feledést, megbocsátást, megnyugvást ígér.

Keith Bakersfeld ma este ezért fog véget vetni életének. Rövidesen vissza kell térnie a radarterembe. Pár óra még hátravan a munkaidejéből, és ő elhatározta, hogy elvégzi a ráháruló forgalomirányítási feladatokat. Miután szolgálata - utolsó kötelezettsége - véget ér, semmi sem akadályozza majd, hogy az O Hagan Innbe menjen, s ha már ott lesz, nem fogja vesztegetni az időt; nyomban beveszi a 390 milligrammot kitevő negyven kapszula Nembutalt, amely gyógyszerári csomagolásban lapult a zsebében. Az utóbbi hónapok folyamán, apránként gyűjtögette össze őket. Altatónak írták fel neki.

Éjfélkor lejár a munkaideje, aztán beveszi a kapszulákat, és örökre elalszik.

Újból megtapogatta a kulcsot. O Hagan Inn, 224-es szoba. Furcsa a számoknak ez az egybeesése; furcsa, hogy szobája számában benne van a "24"-es. Ez a szám először mint dátum jelentkezett az életében, másfél évvel ezelőtt. A dátumot gyötrő önvád égette be emlékezetébe. Ezért a dátumért lesz ma öngyilkos.

Nyári nap volt, reggel. Csütörtök, június huszonnegyedike. Nem messze a történelmi nevezetességű Harpers Ferrytől, a Virginia állambeli Leesburg felett tiszta volt az égbolt - KLEHM, az időjárás jelentések szerint, ami a "korlátlan láthatóság, emelkedési határ maximális" repülésben használatos rövidítése. Forrón tűzött a nap, de nem kibírhatatlanul. A Blue Ridge-hegység felől lonc illatát hozta az enyhe fuvallat. A leesburgi Washington Légi Útvonalellenőrző Központ felé hajtva Keith Bakersfeld keresztülhajtott Virginia állam határán, mert Natalie-val és a két gyerekkel a marylandi Adamstownban béreltek egy kedves házat. Leeresztette a Volkswagen tetejét; sietség nélkül vezetett. élvezte a levegőt és a napsugarakat. Amikor megpillantotta az Útvonalellenőrző Központ ismerős, modern épületét, a szokottnál kisebb feszültséget érzett magában.

A vastag falú, ablak nélküli operatív szárnyban, ahová soha nem hatolt be napsugár, a hetven-egynéhány, ingujjra

vetközött radarmegfigyelő sem volt olyan feszült hangulatban, mint máskor. Ennek egyik oka talán az volt, hogy a kivételesen tiszta idő miatt a szokottnál enyhébb volt a forgalom. A pilóták ilyenkor nincsenek rászorulva az útvonallellenőrzés megfigyelőinek rádióutasításaira, mivel szabad szemmel is fel tudják mérni helyzetüket.

A leesburgi Washington Légi Útvonallellenőrző Központ kulcsfontosságú szerepet töltött be. Központi operatív terméből a keleti part mentén fekvő hat állam légiútjainak forgalmát ellenőrizték és irányították innen. Ez több mint százezer négyzetmérföldnyi légtér megfigyelését jelentette. A Központ felügyeleti zónájába érkező gépeket más ellenőrző központoktól vették át. Húsz ilyen központ működött az Egyesült Államok kontinentális részén; közülük a leesburgi volt leginkább megterhelve. Ide tartozott ugyanis az "északkeleti folyosó" déli vége; ezen zajlott a világ legsúfoltabb légiforgalma.

Furcsamód Leesburg távol esett a repülőterektől; negyven mérföldre feküdt Washington D. C.-től, a nevét is innen kapta a Légi Útvonallellenőrző Központ. A maroknyi építmény meg a parkolóhely virginiai falusi környezetben épült, körülötte szántóföldek terültek el.

A tágas központi radarteremben most is félhomály uralkodott, megfelelő láthatóságot biztosítva a több tucatnyi radarernyő megfigyeléséhez. A repülési adatfeldolgozó részleg komputertömbjei, sokféle elektronikus berendezése és önműködő telexkészülékei felől folytonos gépcsatogás, zümmögés hallatszott. Mellettük a több tucat irányítópozíció sokaságán folytatott rádiópárbeszéd moraja.

A radarteremben dolgozók feje felett, a helyiség teljes szélességében húzódott a megfigyelőhid, amelyről alkalmi látogatók vehették szemügyre az alant pezsgő tevékenységet. A radarellenőrzők ritkán pillantottak fel a hídra; begyakorolták, hogy figyelmen kívül hagyjanak mindent, ami csökkenthetné a teendőikre való koncentrációt, meg aztán alig egypár, kivételesen látogatót szoktak csak felvezetni az emeleti galériára. A kolostorhangulatot még egy tényező, a női munkatársak hiánya tette teljessé.

A központi terem egyik mellékszobájában Keith levetette zakóját, és a radarmegfigyelők egyenruhászámba menő ropogós ingében lépett be a radarterembe. Ahogy helyére igyekezett, a szomszédos pozíciók kezelői közül páran barátságos "jó reggelt"-tel köszöntötték; ez is szokatlan volt. Az ellenőrző részlegbe való belépés már feltételezte a munkával járó, koncentrált lelkiállapotot, ezért az üdvözlés általában egy odavetett biccentésből, kurta "üdv"-ből állt, vagy még eny-

nyiből sem.

Keith a Pittsburgh-Baltimore-zóna egyik részét ellenőrző pozíciónál dolgozott. Hárman látták el a feladatot. Keith mint radarmegfigyelő, a repülőgépekkel tartott kapcsolatot, és rádión közölte utasításait a pilótákkal. A repülési adatok kezelését, valamint a repülőterekkel való állandó kapcsolatot két segédmegfigyelő intézte. Hármójuk tevékenységét felügyelő egyeztetette. A csoport munkájában ezen a napon egy gyakorló radarmegfigyelő is részt vett.

Keith Bakersfeld és vele együtt érkező társai néhány percig felváltásra kerülő kollégáik mögött állva "rögzítették a képet". Keith megjegyezte, hogy átlagos a forgalom. A radarszkóp ernyőjén mintegy tizenöt, ragyogó zöld fénypont jelölte a levegőben levő gépeket. Az Allegheny egyik Convair 440-es gépe Pittsburgh felé közeledett, nyolcezer láb magasságban. Mögötte, különböző magasságokban, a National egy DC-8-as gépe, az American Airlines 727-ese, két magánrepülőgép - egy Lear jet és egy Fairchild F-27-es - valamint szintén a National egyik lökhajtásos Electrája haladt. Keith arra is felfigyelt, hogy a szomszédos szektorokból pillanatokon belül újabb járatok fognak megjelenni a képernyőn, ugyanakkor a baltimore-i Barátság Repülőtérrel is várható néhány felszállás. Ellenkező irányba, Baltimore felé tartott egy Delta DC-9, de azt rövidesen átveszi a Barátság Repülőtér leszállásbevezetése; utána következett egy TWA-járat, a Piedmont Airlines egyik Martinja, egy magángép, két Uníted-gép és egy Mohawk. A Baltimore-ba tartó két United kissé közel haladt egymáshoz, ettől eltekintve a gépek közti távolságok és magasságkülönbségek kielégítőek voltak. Mintha Keith gondolataiban olvasott volna, a megfigyelő késleltető céllal útvonal módosításra utasította a második United-gépet.

- Fogom a képet - mondta Keith csendesen. Váltótársa bólintott és átadta helyét.

A felügyelő, Perry Yount, bekapcsolt fejhallgatóval hajolt Keith fölé, hogy megalkothassa saját véleményét a forgalmi helyzetről, Perry, a sovány, magas néger néhány évvel fiatalabb volt Keith-nél. Kitűnő memóriája segítségével egyszerre egész csomó repülési adatot tudott megjegyezni és elismételni akár egyben, akár részletezve, egy komputer pontosságával. Ha zavar adódott, Perry pusztán megjelenése is nyugtatóként hatott.

Keith éppen újabb járatokat vett át és adott tovább, amikor a felügyelő megérintette a vállát.

- Keith, ebben a váltásban két pozícióm van, ez meg szomszédos. Egy emberrel kevesebben vagyunk. Oké vagy

egy időre?

- Vétel - bólintott Keith. Rádión módosította egy Eastern 727-es útvonalát, majd intett George Wallace-nak, a gyakorló megfigyelőnek, aki erre beült a Keith melletti ülésbe.

- Itt van George, ő majd szemmel tart.

- Oké. - Perry Yount kikapcsolta fejhallgatóját, és átment a másik pozíció radarszkópjához. Máskor is megoldottak már ilyen helyzeteket, fennakadás nélkül. Perry Yount és Keith évek óta dolgoztak együtt, és tudták, hogy kölcsönösen megbízhatnak egymásban.

- George, állj neki a képnek - szólt oda Keith a mellette ülő gyakornoknak.

George Wallace bólintott, és közelebb hajolt a képernyőhöz. Huszonöt év körüli lehetett, már majdnem két éve gyakorolta a radarmegfigyelést; gyors észjárású, éber embernek bizonyult, aki nem retten vissza a növekvő megterheléstől. Keith szándékkal a megengedettnél kisebb távolságot hagyott az American Airlines BAC-400-as gépe és a National egyik 727-ese között. George Wallace azonnal felismerte a helyzetet, és felhívta rá Keith figyelmét, aki erre elvégezte a módosítást. Csak ilyen "élő" gyakorlatokon lehetett felbecsülni egy kezdő radarellenőrző képességeit.

Keith büszke volt tanítványa, George Wallace fejlődésére.

- Megint jobbra fordítanám a United 284-esét, amíg magasságban eltávolodik a Mohawktól - szólalt meg halkan Wallace.

Keith bólintott, és bekapcsolta mikrofonját.

- Washington Központ United 284-esnek. Jobbra fordul, zéró-hat-zéró irányba.

- Itt United 284-es, Washington ellenőrzésnek. Vétel; zéró-hat-zéró - hangzott a válasz. A radarernyőn új irányba mozdult a United 284-esét jelző, félhüvelyknyi ragyogó zöld fénypont.

Az ellenőrző részleg mellett levő egyik helyiségben magnetofonok sokasága működött, komótosan forgó tekerceik a föld és levegő közt zajló üzenetváltásokat rögzítették, lehetővé téve azok visszahallgatását, ha utólag a szükség úgy kívánta. Minden ellenőrző pozíció utasításait felvették és elraktározták. Múlóban volt a reggel.

Időnként megjelent Perry Yount. Még mindig két pozíció felügyeletét látta el. Kevesebb időt töltött Keith mögött, mint a másik megfigyelőnél, akinek néhány problémája adódott. A délelőtt folyamán kissé alábbhagyott a forgalom; a déli órák előtt újabb sűrűsödés várható. Fél tizenegy után néhány perccel Keith Bakersfeld helyet cserélt George Wallace-szal. A gyakornok végezte az irányítást, Keith ellenőrizte, és

úgy találta, semmi szükség segítségre.

Tizenegy előtt tíz perccel Keith-nek ki kellett mennie a mellékhelyiségre. Hónapok óta végbélgyulladásal küszködött; úgy érezte, újabb roham veszi elő. Szólt Perrynek, aki bólintott.

- George oké?

- Mint egy veterán - válaszolt Keith elég hangosan, hogy George is meghallhassa.

- Átveszem a helyed - mondta Perry Yount. - Fel vagy mentve, Keith.

- Kösz.

Keith bejegyezte kilépésének idejét a részleg szolgálati naplójában, majd aláírta. A mellette levő rovatba Perry jegyezte be a nevét, igazolva; hogy átvállalta Wallace ellenőrzését; Keith visszatértekor, néhány perc múlva, ugyanezt fogják megismételni, fordítva.

A mosdó egy emelettel feljebb volt. Keith végzett dolgával, mosdással frissítette fel magát, majd az ablakhoz lépett és kinyitotta.

Az ablakból fákra, vadvirágos, zöld mezőkre látott. Álmosító rovardöngés töltötte be a levegőt. Keith-nek nehezebb esett otthagyni a vidám, napsütötte látványt.

Miközben Keith Bakersfeld az ablaknál állt, egy 727-es Northwest Orient jet Washington, D. C. felé közeledett Minneapolis-St. Paul irányából. Utasterében stewardess hajolt az egyik idős utas fölé. A férfi arca hamuszínű volt, beszélni nem tudott. A stewardess szívrohamra gyanakodott. A pilótafülkébe sietett, a kapitányt értesíteni. Pillanatok múlva a kapitány utasítására a Northwest első tisztje kedvezményezett irányítást kért a Washington Légi Útvonalellenőrző Központtól a washingtoni National Repülőtéren történő rendkívüli leszállás biztosítására.

Keith már többször eltűnődött rajta - mint most is - vajon hány éven keresztül tudja még munkára eröltetni időnként kimerülő elméjét. Tizenöt éve végezte a radarellenőrzést. Harmincnyolc éves volt.

Az volt a szomorú, hogy ebben a mesterségben negyvenöt-ötven éves korára szellemileg lepusztult öreg lett az ember, pedig a tisztos nyugdíjba vonulástól még legalább tíz-tizenöt év választotta el. A légiforgalomban szolgáló orvosok kártyákjai tanúsították, hogy az ellenőrzők munkája magas vérnyomást, szívinfarktust, gyomorfekélyt, kóros szív működést, idegösszeroppanásokat okoz, nem is szólva a kevésbé súlyos megbetegedésekről.

Ez készítette a Szövetségi Légügyi Hivatalt arra, hogy a légi forgalomirányítók nyugdíjkorhatárának csökkentésére

ösztönözze a Kongresszust, mivel húsz év szolgálat után a forgalomirányítók potenciális veszélyt jelentenek. A Kongresszus az indítványt elvetette. A Szövetségi Légügyi Hivatalt a harc beszüntetésére utasították. Hivatalosan ez meg is történt. De a Hivatal washingtoni tisztviselői meg voltak győződve arról, hogy a kérdés újból napirendre kerül egy olyan baleset vagy balesetsorozat nyomán, melyet agyonhajszolt forgalomirányítók okoznak.

Keith gondolatai visszatértek a vidéki tájhoz. Nagyszerű nap volt; még egy mosdó ablakából nézve is hívogattak a mezők. Ott szeretett volna lenni, és aludni egyet a napon. Hát ez most nem megy. Helyesebbnek tartotta visszamenni a radarterembe. Csak egy percet marad még.

A Northwest Orient 727-ese Washington Központ irányításával máris megkezdte az előkészületeket a leszálláshoz. A kisebb magasságokban repülő járatokat sietve elterelték vagy biztonságos távolságban körpályára irányították. Tizenöt, különböző sebességgel haladó gép zsúfolódott össze a néhány mérföld terjedelmű légtérben. Bizonyos távolságnál jobban egyik gép sem közelíthette meg a másikat. Közöttük kellett zavarmentesen lehozni a Northwest gépét Keith pozíciója kezelőinek.

A kialakult helyzetet a halk szavú, hidegvérű, tapasztalt Perry Yount szakszerű hozzáértéssel kezelte, mint mindig. A sürgősségi eljárások egybehangolását végezte; utasításait csendes, nyugodt hangon közölte az emberekkel. A Northwest járatát más hullámhossz használatára utasították, így más gépek nem hallhatták a kivételezett járattal váltott rádióüzeneteket.

Rendben ment minden. A Northwest zavartalanul haladt, egyre csökkentve magasságát. Pár percen belül megszűnik a sürgősségi állapot.

A többletmegterhelés ellenére Perry Yount még arra is szakított időt, hogy átlépjen a szomszédos pozícióhoz, és ellenőrizze George Wallace tevékenységét. Jól folytak a dolgok, de Perry tudta, hogy sokkal nyugodtabb lenne, ha Keith már elfoglalta volna helyét. Az ajtó felé pillantott. Keith nem jött.

Keith még mindig a virginiai tájat nézte, és Natalie-re gondolt. Munkájából kifolyólag újabban nézeteltérések adódtak köztük. Natalie aggódott férje egészségéért, azt akarta, válasszon más foglalkozást magának, amíg fiatal és erős. Keith rájött, hogy hibát követett el, amikor feleségének az idő előtt megrokkant radarellenőrökről beszélt. Natalie megijedt, talán nem is ok nélkül. De nehéz volt otthagyni egy állást, sok év alatt szerzett gyakorlatot; s ezt Natalie - mint a nők

általában, gondolta Keith - nem tudta felfogni.

Mintegy harminc mérföldre Washington Központtól, a nyugat-virginiai Martinsburg felett hétezer láb magasságban, egy négyüléses Beech Bonanza magánrepülőgép a V166-os légiútról áttért a V44-esre. A kis gép óránként 175 mérföld sebességgel haladt végcélja, Baltimore felé. A Redfern család ült rajta: Irving Redfern gazdaságszervezési szaktanácsadó, Merry, a felesége, és két gyermekük, a tízéves Jeremy, meg a kilencéves Valerie.

Irving Redfern óvatos ember volt. A biztonság kedvéért jónak látta útvonaltervet összeállítani, és mióta elhagyta otthona, a nyugat-virginiai Charleston repülőterét, rádiókapcsolatban állott az útvonalirányítással, légi utakon vezetve gépét. Pár pillanattal előbb új útvonalat kapott Washington Központtól, a V44-est; máris ráállt a gépével.

A családot Redfern teendői szólították Baltimore-ba, de a hasznosat összekötötték a kellemessel: este színházba akartak menni. Miközben apjuk minden figyelmét a gép irányításának szentelte, a gyermekek és Merry arról csevegtek, mit fognak majd ebédelni a baltimore-i repülőtéren.

A Washington Központ utasítását George Wallace közölte Redfernnel. Wallace még mindig Keith Bakersfeldet helyettesítette; kifogástalanul azonosította a radarernyőn Zöld pontként jelentkező Beech Bonanzát. Semmi sem közeledett a Bonanza felé, amelyet minden oldalról elegendő légtér vett körül. Perry Yount időnként George irányába pillantott, egyszer még oda is szólt, hogy "minden oké?". Wallace bólintott, bár kezdett már izzadni. A déli csúcs, úgy látszik, a szokottnál korábban indul.

Sem George Wallace, sem Perry Yount nem tudott arról, hogy a Légi Nemzetőrség egyik T-33-as gyakorlógépe a V44-es légiúttól néhány mérfölddel északra ebben a pillanatban éppen lassú köröket ír le a levegőben. A T-33-as a Baltimore közelében levő Martin Repülőtérről szállt fel, nemzetőrpilótája egy Hank Neel nevű gépkocsikereskedő volt. A részidős katonai kiképzésben részesülő Neel hadnagy jártasságvizsgáló repülést hajtott végre. Mivel csak egy Baltimore-tól északnyugatra elterülő engedélyezett zónában repülhetett, nem állítottak össze számára útvonaltervet; így aztán a Washington Légi Útvonallelenőrző Központnak nem volt róla tudomása, hogy a T-33-as a levegőben tartózkodik. Ez nem is lett volna baj, csak hogy Neel beleunt a kijelölt feladatba, ráadásul gondatlan pilóta volt, s körözés közben annyira eltért előírt zónájától, hogy pár perce bekerült a George Wallace által ellenőrzött légtérbe, és Wallace radarernyőjén valamivel nagyobb zöld pontként jelentkezett, mint Redfernek

Beech Bonanzája. Egy több gyakorlattal rendelkező radar-ellenőrző azonnal felfigyelt volna rá. George, akit a növekvő forgalom kötött le, nem vette észre a számon felüli, azonosítatlan jelzést.

Tizenötezer lábnyi magasságban Neel hadnagy elhatározta, hogy gyakorlatát műrepüléssel - két hurokkal, pár lassú pörgéssel - zárja, s utána visszatér bázisára. Meredeken megdöntötte a T-33-ast, leírt még egy kört, mialatt elemi ówintézkedésként meggyőződött róla, hogy sem alatta, sem felette nem tartózkodik repülőgép. Még közelebb került a V44-es légiúthoz.

Felesége azt nem tudja megérteni, gondolta Keith Bakersfeld, hogy egy férfi képtelen csak úgy egyszerűen abbahagyni a munkáját, főleg, ha családot kell eltartania. Bizonyos területeken dolgozó állami alkalmazottak kiléphetnek munkahelyükről, mert képzésüket másutt is hasznosíthatják. De légi forgalomirányítóra egyetlen magánszektornak sincs szüksége. Kiábrándító érzés, de az ő számára - éppen azért, mert nem felelőtlen - nincs kiút. Nem mondhat fel. Újból beszélnie kell Natalie-val; itt az ideje, hogy az asszony beletörődjön ebbe, akár tetszik neki, akár nem. Túl késő változtatni a helyzetben. Esze ágában sincs harmincnyolc éves korában keresgélni másfajta megélhetési lehetőséget.

Most már igazán vissza kell mennie. Az órájára pillantva büntudattal állapította meg, hogy majdnem negyedórája lépett ki a radarteremből. Az idő nagy részét álmodozással töltötte, nyilván a nyári nap bódító hatására. Becsukta a mosdó ablakát. A folyosóra érve lesietett a központi terembe, az alatta levő szintre.

Magasan a marylandi Frederick megye felett Neel hadnagy egyenesbe hozta a Légi Nemzetőrség T 33-as gépét, és ki-egyensúlyozott előrehaladásba kezdett: Befejezte felületes vizsgáldását, amely meggyőzte arról, hogy egyetlen repülőgép sem tartózkodik a közelében. Megkezdte az első hurok és pörgés végrehajtását: meredeken bukórepülésbe vitte a gyakorlógépet.

A terembe lépve Keith Bakersfeld egyből megérezte a felgyorsult munkaritmust. Erősebb lett a zaj, mióta elment. Mialatt saját pozíciója felé igyekezett, a többi radarellenőrző nem pillantott fel, mint reggel, túlságosan el voltak foglalva. Keith aláírkantotta nevét és az időpontot a szolgálati naplóban, George Wallace mögé lépett, és elkezdte rögzíteni agyában a "képet". Valószínűleg használt George önbizalmának, hogy egy darabig önállóan dolgozhatott, vélte Keith. A szomszéd pozíció radarenyője mellől Perry Yount nyugtázta Keith visszatértét.

Keith a radarszkóp ernyőjén mozgó gombostűfejnyi fénypontokat - repülőgépeket jelentő "célpontokat" - és az őket azonosító, George által képernyőre helyezett, elmozdítható műanyag lapocskákat tanulmányozta. Egy ragyogó zöld, azonosítatlan fénypontra akadt meg a szeme.

- Mi az a másik gép a Beech Bonanza 403-as mellett?
- kérdezte élesen.

Neel hadnagy befejezte első műrepülő-gyakorlatát. Visszaemelkedett tizenötezer láb magasságba, még mindig Frederick megye felett, csak előbbi helyzeténél még délebbre.

Egyensúlyba helyezte a T-33-ast, majd a gép orrát éles szögben lefelé fordítva nekifogott a második huroknak.

- Miféle másik? . . . - George szeme követte Keith tekintetét. Hangja elfulladt. - Úristen!

Keith egyetlen mozdulattal kilökte helyéről a gyakornokot, letépvé fejéről a fülhallgatót. Adósávot nyitott, rácsapott a mikrofon gombjára.

- Beech Bonanza 403-as, itt Washington Központ.

Bal oldalán azonosítatlan jármű. Forduljon jobbra, most!

A Légi Nemzetőrség T-33-as gépe a hurok mélypontjára ért. Neel hadnagy hátrahúzta a kormányt, és teljes sebességgel majdnem függőleges emelkedésbe kezdett. Közvetlenül felette, a V44-es légiúton nyugodtan haladt a törékeny kis Beech Bonanza, fedélzetén a Redfern családdal.

A radareremben lélegzet-visszafojtva, szótlanul fohászkodva figyelték az egymáshoz közeledő, zölden fénylő pontokat. Légtörő zajok recsegték a hangszóróban.

- Washington Központ, itt Beech . . . - A közvetítés hirtelen megszakadt.

Irving Redfern gazdaságszervezési szaktanácsadó hozzáértő amatőr pilóta volt, de nem hivatásos.

A Washington Központ utasításának vételekor egy utasszállító gép pilótája nyomban élesen jobbra rántotta volna gépét. Keith hangjában megérezte volna a sürgetést; kérdések és visszaigazolás nélkül cselekedett volna, hogy meneküljön az útvonallelenőrző utasításából egyértelműen felfogható, fenyegető veszély elől. A Redfern család számára is ez biztosította volna az életben maradási lehetőséget.

A hivatásos pilóták gyors, határozott reflexei kiképzés, valamint gyakorlat révén alakultak ki. Irving Redfernnel más volt a helyzet. Megszokta, hogy cselekvés előtt gondolkozzék, és úgy hozzon döntéseket. Első gondolata az volt, hogy visszaigazolja a Washington Központtól kapott utasítás vételeit. Összes hátralevő idejét - két vagy három másodpercet - erre fordította. A hurok mélypontjáról felfele törő T-33-as balról kapta el Redfernék Beech Bonanzáját, egyetlen fé-

mes reccsenéssel szelve le a magánrepülőgép szárnyát. A szintén végzetes sérülést szenvedett gyakorlógép rövid ideig folytatta az emelkedést, miközben orra darabokra esett. Neel hadnagy, aki jóformán azt sem tudta, mi történt - csak a pillanat töredékéig látta a másik gépet - katapultálta magát, és várta, hogy ejtőernyője kinyíljon. Messze alatta a Bonanza, fedélzetén a Redfern családdal, vadul pörögve zuhant lefelé. Keith keze remegve nyomogatta a mikrofon gombját.

- Beech Bonanza NC-403, itt Washington Központ.

Hall engem?

Keith mellett George Wallace állt, ajkai hangtalanul mozogtak. Arcából kifutott a vér.

Halálra váltan figyelték, ahogy a radarszkóp ernyőjén összetalálkozik, pillanatra fellobban, majd eltűnik a két fénypont.

Perry Yount mellettük termett.

- Mi van?

- Azt hiszem, légi ütközés. - Keith szája száraz volt.

És ekkor következett a lázálomba illő hang; akik hallották, azóta sem tudták elfelejteni, bármennyire szerették volna. A pörgő, halálra ítélt Beech Bonanza pilótaülésében Irving Redfern talán önkéntelenül, talán egy végső elkeseredett mozdulattal bekapcsolta mikrofonján az adás gombját, és úgy tartotta lenyomva. Rádiója még működött.

Washington Központban egy; a radarkészülék pultjába mélyesztett hangszórón keresztül fogták az adást. Keith akkor kapcsolta be, mikor kapcsolatba lépett a veszélyeztetett géppel. Először légköri zavarok sercegése hallatszott, amelyet velőtrázó, kétségbeesett, vérfagyasztó sikolyok sorozata követett. Fejek fordultak a hang irányába. A közelben levők elsápadtak. George Wallace hisztérikusan zokogott. Más részlegetől rangidős felügyelők rohantak feléjük.

Hirtelen, a sikolyoktól tisztán elválva egyetlen, halálra vált hang könyörgött reménytelenül. Először nem lehetett minden szavát kivenni. Csak később, mikor az utolsó rádióadás magnetofonszalagját újra meg újra visszahallgatták, tudták összerakni a szavakat s a hangot a kilencéves Valerie Redfern hangjával azonosítani.

" . . . Anyu! . . . Apu! . . . Csináljatok valamit! Nem akarok meghalni . . . Ó, drága Jézuska, jó voltam . . . Kérlek, nem akarok . . . "

Az adás irgalmasan megszakadt.

A Beech Bonanza a marylandi Lisbon közelében földnek csapódott és kigyulladt. A négy test felismerhetetlen maradványait közös sírba temették.

Öt mérfölddel távolabb Neel hadnagy ejtőernyőjével ép-

ségben földet ért.

A tragédiában szereplő három forgalomellenőrzőt - George Wallace-t, Keith Bakersfeldet, Perry Yountot - azonnal felfüggesztették munkájukból, a vizsgálat időtartamára. A későbbiek folyamán George Wallace-t gyakorlatilag felmentették minden vád alól, mivel a baleset idején még nem volt megfigyelői képesítése. De azért elbocsátották az állami szolgálatból, és örökre eltiltották a légi forgalomirányításban való munkától.

Perry Yount, a fiatal néger felügyelő teljes mértékben felelősnek találtatott. A vizsgáló bizottság heteken keresztül elemezte a magnetofonfelvételeket, és úgy ítélte, hogy Yountnak több időt kellett volna szentelnie George Wallace felügyeletére, mialatt Keith Bakersfeld távol volt, és kevesebbet foglalkoznia a Northwest Orient 727-esével. Nem vették figyelembe, hogy Perry Yount kettős feladatkörében olyan munkát végzett, melyet meg is tagadhatott volna, ha nem lett volna annyira segítőkész. Hivatalos dorgálásban részesítették, és csak polgári foglalkozásra minősítették alkalmasnak. Keith Bakersfeldet tisztázták minden felelősség alól. A bizottság fáradtságot nem kímélve kimutatta, hogy Keith ideiglenes eltávozást kért, hogy kérése indokolt volt, és mind távozásakor, mind visszatérésekor szabályosan aláírta a szolgálati naplót. Sőt visszatérése után azonnal észrevette a légi öszszeütközés lehetőségét, és megpróbálta elejét venni. Jóllehet próbálkozása sikertelennek bizonyult, gyors cselekvéséért a bizottság dicséretben részesítette. Fel sem merült a kérdés, hogy miért maradt annyi ideig távol. Keith maga - látva, hogyan alakul Perry Yount helyzete - megpróbálta a kérdést saját maga felvetni, de próbálkozását lovagias gesztúsnak tekintették, semmi többnek, s egyszerűen figyelembe sem vették.

A Légi Nemzetőrség külön folytatott vizsgálata bebizonyította, hogy Henry Neel hadnagy vétkes gondatlanságban bűnös, mert T-33-as gépével eltávolodott a Middletown légitámaszpont körzetéből, de mivel akkori pozícióját nem lehetett egyértelműen meghatározni, nem emeltek vádat ellene. A hadnagy továbbra is gépkocsikat árult, hétvégeken pedig repülőket vezetett.

Mikor tudomására jutott a vizsgáló bizottság döntése, Perry Yount felügyelő idegösszeroppanást kapott. Kórházba került. Állapota már javulóban volt, mikor ismeretlen feladó elküldte neki egy kaliforniai jobboldali csoportosulás kiadványát. A néger polgárjogi mozgalmat is ellenző csoport kiadványa a Redfern-tragédia rosszindulatúan elferdített leírását tartalmazta, s azt bizonygatta, hogy az eset figyelmeztető kell

hogy legyen a túlságosan jószívű liberálisok számára, akik a négereket értelmi képességeiket meghaladó, felelősségteljes munkakörökbe segítik. Mikor a lábadozó felügyelő elolvasta a szennyíratot, visszaesett, de azzal az indokolással, hogy már nincs állami alkalmazásban, további kórházi ápolása költségeit nem fedezték. Keith Bakersfeld utoljára azt hallotta róla, hogy Baltimore egyik bárjában dolgozik, és erősen iszik.

George Wallace eltűnt szem elől. Azt beszélték, hogy újra belépett a hadseregbe, ezúttal a gyalogsághoz, nem a Légierőhöz, és komoly nézeteltérései támadtak a katonai rendőrséggel. A pletykák szerint rendszeresen verekedéseket provokált, hogy fizikai szenvedéssel büntettesse magát.

Keith Bakersfeld élete egy ideig mintha a rendes kerékvágásban ment volna tovább. A vizsgálat befejeztével ideiglenes felfüggesztését megszüntették; szolgálati rangja és beosztása a régi maradt. Folytatta munkáját Leesburgban. Kezdetben elég jól ment.

Otthon Natalie megértéssel és szeretettel vette körül. Felfogta, hogy férjének időre van szükség, hogy az átélt traumát kiheverje, s megpróbált Keith hangulataihoz alkalmazkodni. Megbeszélte a gyermekekkel, Briannal és Theóval is, hogy miért kell kímélniök apjukat. Próbálkozását talán még siker is koronázta volna, ha férjének nem lett volna alvásra szüksége, márpedig - ha sikerült egyáltalán aludnia - Keith-t mindig ugyanaz a visszatérő álom kínozza: az egymáshoz közeledő fénypontok a radarernyőn . . . utolsó, elkeseredett utasítása . . . a sikolyok . . . a kis Valerie Redfern hangja . . .

Változatai is voltak az álomnak. Néha nem tudott a radarszkóphoz rohanni, néha nem tudott megszólalni. De az álom vége mindig ugyanaz volt: a Beech Bonanza utolsó rádióüzenete, amelyet a vizsgálat során annyiszor volt alkalma visszahallgatni. Aztán csak feküdt ébren, gondolkozva, emlékezve a lehetetlenre - a múlt eseményeinek megváltoztatására - áhítózza.

Ilyenkor, az éjszaka magányos perceiben emlékeztette lelkiismerete a forgalomellenőrző központ mosdójában elvesztegetett időre; a döntő percekre, mikor visszatérhetett volna munkájához, és vissza is kellett volna térnie. Keith tudta azt, hogy a Redfern-tragédiáért nem Perryt, hanem őt terheli minden felelősség. És mégis Perryt ítélték el. Keith helyett ő lett az áldozati bárány.

De Perry - jóllehet keserves igazságtalanság érte - mégiscsak életben van. A Redfern család viszont elpusztult. Meghaltak, mert Keith a napsütésben tétlenkedett, felelősségét túl hosszú ideig egy tapasztalatlan gyakornokra hárítva. Ha

korábban visszamegy, kétségtelenül felfigyelt volna a zavaró T-33-asra, még mielőtt az megközelíthette volna Redfernék gépét.

Redfernék emléke nem csak éjszaka kísértette, hanem nappal is. Rájuk emlékeztette a felesége és két gyermeke, Brian és Theo is, akik élnek és egészségesek, mintha ezzel is őt vádolnák.

Munkáján hamar meglátszott az álmatlan éjszakák hatása. Reakciói lelassultak, döntéseiben tétovázott, túlterhelt helyzetekben néha "elvesztette a képet", és segítségre szorult. Következtek az emeleti irodákban folytatott kötetlen, baráti beszélgetések - teljesen hatástalanul. Később, egy Washingtonból származó javaslat nyomán, a Keleti partról Középnnyugatra helyezték át, a Lincoln International repülőtér irányítótornyába. Azt hitték, gyógyítólag hat rá a környezetváltozás, s talán az is segít, hogy Keith bátyja vezeti a repülőtér.

Az ötlet nem vált be.

Keith büntudata állandósult; lázálmai változatlanul jelentkeztek, aludni csak barbiturátok segítségével tudott. Mel csak részben tudta megérteni öccse problémáját. Megpróbálta rávenni, hogy forduljon ideggyógyászhoz, de Keith hallani sem akart róla. Egyszerű oka volt rá. Minek rituális hókuszpókuszon keresztülmenni csak azért, hogy kiderítsék büntudatának okát, mikor az nagyon is valós volt, annyira, hogy semmiféle pszichiátriai módszer nem tehetta meg nem történté?

Keith-en annyira erőt vett a csüggedés, hogy végül még Natalie is fellázadt ellene. Tudta, hogy férje rosszul alszik, gyötörő álmairól viszont nem volt tudomása. Egy napon aztán haringosan kitört.

- Feltétlenül szőrcsuhát kell viselnünk életünk végéig?

Soha többé nem lehetünk vidámak? Brian és Theo nem nőhet fel ilyen nyomorúságos légkörben. Életünk, házasságunk és a gyerekek sokkal fontosabbak a munkádnál. Ha nem tudod tovább végezni, hagyd abba. Keress valami mást. Tudom, hogy arról papolsz állandóan, hogy kevesebb lesz a pénz, meg hogy elveszted a nyugdíjat. Nem fontos. Én akármilyen megterhelést vállalok, Keith Bakersfeld, mert akármilyen egyéb jobb lesz, mint amiben jelenleg vagyunk. - Majdnem sírt már, de azért sikerült befejeznie. - Figyelmeztetlek, hogy nem bírom tovább. Ha folytatod, magadra maradsz.

Ez volt az egyetlen eset, hogy Natalie házasságuk felbomlásának lehetőségére célzott. Ugyanakkor az első eset, mikor Keith-ben felmerült az öngyilkosság gondolata.

A gondolat idővel formát öltött.

Kinyílt a sötét öltöző ajtaja, felkattintották a villanykapcsolót. Keith elcsomagolta érintetlen szendvicseit, bezárta a szekrényét, és az ajtó felé indult. A másik kíváncsian nézte. Egyikük sem szólt.

Keith nem tudta, megoldódott-e közben a veszélyhelyzet. De minden esély megvolt rá, hogy a Légierők KC-138-asa, mellyel megszakadt a rádió-összeköttetés, legénységével együtt biztonságban földet ért. Remélte. Szerette volna, ha jót is hozna valakinek ez az este.

Belépett a terembe; közben még egyszer megtapogatta zsebében az O Hagan Inn kulcsát. Rövidesen szüksége lesz rá.

4.

Majdnem egy óra telt el azóta, hogy Tanya Livingston a repülőtéri főépület központi csarnokában elvált Mel Bakersfeldtől. Most újból abban a helyiségben tartózkodott, ahol korábban Patsy Smith-t, a kétségbeesett jegyárúsító lányt vigasztalta. Patsy helyén most egy San Díégó-i kicsi öreg hölgy ült. Ő volt az a bizonyos potyautas a 80-as járatról.

- Máskor is csinált már ilyesmit? - kérdezte Tanya.

- Hogyne, kedves. Nem is egyszer.

A kicsi, öreg hölgy nyugodtan, kényelmesen ült, ölében kecsesen összekulcsolt kezében csipkeszegélyes zsebkendőt tartott. Feketébe volt öltözve, ódivatú, magas nyakú blúzával úgy festett, mint egy templomba készülődő dédnagymama. És azon kapták rajta, hogy jegy nélkül utazott Los Angelesből New Yorkba.

Mrs. Ada Quonsett volt a neve. Tanya ezt a hölgy társadalombiztosítási kártyájából tudta meg. Mrs. Quonsett kétségkívül észrevétlenül érkezett volna New Yorkba, ha nem követ el egy hibát. Bizalmasan tájékoztatta helyzetéről szomszédját, az meg szólt egy stewardessnek. A stewardess jelentette a dolgot a kapitánynak, aki rádión értesítette a repülőteret, ahol egy jegykezelő és a biztonsági szolgálat embere eltávolította a kicsi öreg hölgyet a gépről. Tanyához kísérték, akinek feladatkörébe tartozott a potyautasok kezelése is, ha a légitársaságnak szerencséje volt, és elkaptak egyet.

Tanya a szokásává vált mozdulattal simított végig szűk, csinos formaszoknyáján.

- Gondolom, jobb lesz, ha elmeséli nekem, mért csinálja.

- Hát, tudja, özvegyasszony vagyok; és a lányom New Yorkban van férjnél. Néha elővesz az egyedüllét, és szeretném meglátogatni. Így aztán azt csinálom, hogy elmegyek Los Angelesbe, ott pedig felülök egy New Yorkba tartó gépre.

- Csak úgy? Jegy nélkül?

- De kedvesem, a jegyvásárlást nem engedhetem meg ma-

gamnak. Csak társadalombiztosításom és az a kis nyugdíjam van, amit megboldogult férjem után kapok. Csak buszjegyre telik, San Diegótól Los Angelesig.

- A buszon szokott fizetni?

- Ó, hogyne. A Greyhoundnál nagyon szigorúak. Egyszer megpróbáltam, hogy csak az első megállóig váltok jegyet, és aztán fenn maradok. De minden városnál ellenőrzik a jegyeket, és a gépkocsivezető kimondottan rosszindulatúan viselkedett. Nem úgy, mint a légitársaságok alkalmazottai.

- Miért nem San Diegóban ül repülőre?

- Sajnos, kedvesem, ott már ismernek engem.

- Úgy érte, hogy San Diegóban már elkapták?

- Igen - mondta a kis öreg hölgy lehajtott fejjel.

- Potyázott más társaságok járatain is? Nemcsak a miénken?

- Ó, persze. De leginkább a Trans Americát kedvelem.

Tanya csak nagy nehezen tudta magára erőltetni a szigort, mert a dolog, őszintén szólva, mulattatta.

- Mrs. Quonsett, miért kedveli a Trans Americát?

- Mert New Yorkban mindig olyan megértően viselkednek. Miután egy-két hetet eltöltök a lányomnál, felkeresem a maguk egyik kirendeltségét, és szólok nekik.

- Elmondja nekik az igazat? Hogy potyautasként érkezett New Yorkba?

- Pontosan, kedvesem. Megkérdezik a napot és a járat számát - ezt mindig feljegyzem, nehogy elfelejtsem. Aztán átnéznék valami papírokat.

- Az utasjegyzéket - mondta Tanya.

- Igen, kedves, azt hiszem, az a neve.

- Folytassa, kérem.

A kicsi öregasszony meglepettnek látszott.

- Nincsen más semmi. Utána egyszerűen hazaküldenek.

Általában még aznap, valamelyik repülőjünkkel.

- És nem szólnak semmit?

Mrs. Quonsett finoman elmosolyodott.

- Hát néha kapok azért egy kis fejmosást. Figyelmeztetnek, hogy ne csináljak többé ilyet. De hát ennyit ki lehet bírni, nem?

- Persze - hagyta rá Tanya.

Az a hihetetlen az egészben, hogy az utolsó szóig igaz, gondolta. És gyakran szokott előfordulni. A potyautas egyszerűen felül egy gépre - ezt sokféleképpen meg tudja oldani - elhelyezkedik, és nyugodtan várja az indulást. Ha távol tartja magát az első osztálytól, ahol az utasokat könnyen lehet azonosítani, vagy nem választ véletlenül egy meg-

telt gépet, majdnem biztosan észrevétlen marad. Az igaz, hogy a stewardessek összeszámlálják a fedélzeten levő utasokat, és a létszám ilyenkor nem egyezik a jegyszedők listájával. Gyanakodnak, hogy potyautas van a gépen, de nehéz választás elé kerülnek - Vagy engedik felszállni a gépet, és listájukon feltüntetik, hogy az utaslétszám nem egyezik a kiadott jegyek számával, vagy pedig újra ellenőrzik a fedélzeten található összes utas jegyét.

Az ellenőrzés jó félóráig is elhúzódhat, s ezalatt ugrásszerűen nő a földön veszteglő jet önköltsége. Felborul a menetrend, minden vonalon. Az utasok dühöngenek, s a kapitány is fúj az ellenőrré, mert a pontosságának hírért veszélyezteti.

Az alkalmazott tehát elkönnyveli, hogy valahol elvétette a számlálást, főleg azért, mert jókora szidást kap körzeti szállítási felügyelőjétől, ha utólag kiderül, hogy ok nélkül késleltette a gép indulását. Még ha felfedezik is a potyautast, a késés okozta anyagi és erkölcsi kár jóval meghaladja azt a néhány dolláros veszteséget, amelyet egy személy ingyenes utaztatása jelent.

Így aztán a légitársaság az egyetlen kézenfekvő megoldást választja: bezárják az ajtókat, és útnak indítják a gépet. Ha már elindult a gép, a stewardessek túlságosan elfoglaltak ahhoz, hogy ellenőrizzék a jegyeket, tehát a potyautas háborítatlanul szállhat ki a gépből.

Teljesen helytálló volt az is, amit a visszautazásról mondott az idős hölgy. A légitársaságok álláspontja az, hogy ha már potyautasuk volt, ez az ő hibájuk. Ezért aztán magukra vállalják a potyázó visszaszállítását is kiindulási helyére. Mivel másképpen nem tudják elhelyezni, szabályos ülőhelyet biztosítanak számára, és fizető utasoknak kijáró ellátásban részesítik, az étkeztetést is beleértve.

- Maga is kedves - mondta Mrs. Quonsett. - Mindig felismerem a kedves embereket. De maga sokkal fiatalabb, mint a többi kollégája, akikkel a maguk társaságánál eddig dolgom volt. Magát úgy huszonnyolc körülnek nézem.

- Harminchét vagyok - mondta kurtán Tanya. - Ne hízelegjen. Ezzel nem fog segíteni magán. Tisztességtelen dolgot művelt. Csalt. Gondolom, tisztában van vele, hogy eljárást indíthatunk maga ellen.

Az öreg hölgy szeme diadalmasan megcsillant.

- De nem fognak, igaz? Emiatt senkit sem szoktak bepe-relni.

Tanya érezte, hogy ezt semmi értelme tovább folytatni.

Mrs. Quonsett tudja, hogy a légitársaságok nem szoktak eljárni a potyautasokkal szemben, mert az ilyesmi a jó hírket veszélyezteti. De gondolta, hogy néhány további kérdés-

sel esetleg a jövő szempontjából értékes információkhoz juthat.

- Mrs. Quonsett, szeretném megtudni, hogyan szokott feljutni a járatainkra.

A kicsi időse hölgy elmosolyodott.

- Nos, kedvesem, annak több módja is van. Ha csak tehetem, megpróbálok mindig újabb módszereket alkalmazni.

- Meséljen róluk, legyen szíves.

- Hát, legtöbbször igyekszem jó korán kiérni a repülőtérre, hogy beszerezhessem a fedélzetre való feljutáshoz szükséges igazolványt.

- És ez könnyen megy?

- Igazolványt beszerezni? Ó, nagyon is könnyen. A társaságok manapság a jegy borítóját tekintik igazolványnak. Odamegyek valamelyik pulthoz, és azt mondom, hogy elvesztettem a jegyem borítóját, és legyenek szívesek másikat adni. Olyan pultot választok, ahol sokan állnak sorba és a tisztviselők nagyon elfoglaltak. Mindig adnak borítót.

- De hát az csak egy üres borító - vetette közbe Tanya.

- Nincs kitöltve, hogy a gépre lehessen jutni vele.

- Magam szoktam kitölteni, a női mosdóban. Mindig van nálam néhány régebbi borító, úgyhogy tudom, mit kell ráírni.

- Szóval így szerzi meg az igazolványt. Mit csinál ezután?

- Oda megyek, ahonnan a gépek indulnak.

- Az indulási oldalra?

- Pontosan. Megvárom, amíg a jegykezelő eléggé elfoglalt; mindig az, ha egyszerre több utas érkezik a bejárathoz. Akkor aztán elsétálok mellette, és felülök a gépre.

- És ha, tegyük fel, megállítaná valaki?

- Ha van igazolványom, senki se állít meg.

- A stewardessek sem?

- Ők csak fiatal lányok, kedvesem. Általában egymással csevegnek, vagy a férfiakat nézik. Csak a járat száma érdekli őket, azt pedig soha nem szoktam eltéveszteni.

- De azt mondta, hogy más fogásokat is alkalmaz.

Mrs. Quonsett elpirult.

- Néha egy kis ártatlan füllentéshez folyamodom. Van, hogy azt mondom, hogy a fedélzeten levő lányomtól szeretnék elbúcsúzni; tudja, ezt a legtöbb légitársaság megengedi. Ha meg valahonnan érkező gépről van szó, azt szoktam mondani, hogy a helyemre megyek vissza, de a fedélzeten felejtettem a jegyemet. Vagy hogy a fiam épp az előbb szállt be, és a pénztárcáját viszem utána, mert kiesett a zsebéből. Ilyenkor egy pénztárcát tartok a kezemben. Ez a módszer a leghatásosabb.

- El tudom képzelni - mondta Tanya.
- Még van egy fontos dolog, amit nem említettem - mondta Mrs. Quonsett.
A szoba túlsó végében felcsörrent egy telefon. Tanya odament és felvette.
- Az öreg tyúk még mindig magánál van? - kérdezte a körzeti szállítási felügyelő hangja.
- Igen - válaszolta Tanya.
- Kiszedett belőle valami használhatót?
- Nem is keveset. Majd küldöm a jelentést.
- Mikor írja, használhat néhányat az istenverte nagybetűkből is, hogy én is el tudjam olvasni. Segíthetek valamin?
- Szeretném, ha biztosítaná Mrs. Ada Quonsett számára még ma este a Los Angeles-í utat.
- Persze a társaság számlájára - kesergett a főnök.
- Attól tartok, igen.
- Csak azt utálom, hogy órák óta várakozó, becsületos, fizető utasok rovására megy a dolog. De azt hiszem, igaza van; jobb, ha lerázzuk magunkról.
- Én is azt hiszem.
- Rendben van. Intézkedem a jegyárusításnál, forduljon hozzájuk. De értesítse Los Angelest, hogy leszállás után a repülőtéri rendőrség távolítsa el a környékről a boszorkát. Tanya mosolyogva tette le a kagylót. Visszament Mrs. Quonsetthez.
- Említette, hogy egy fontos dolgot még nem mondott el. Az idős hölgy habozott.
- Nagy részét már elmesélte - buzdította Tanya. - Akkor fejezze is be. Ha van egyáltalán még valami.
- Persze hogy van. Azt akartam mondani, hogy a nagyobb járatokat tanácsos elkerülni, mármint a leszállás nélkül közlekedő járatokat. Ott gyakran helyjegyet adnak az utasoknak, még a másodosztályon is.
- Szóval nem direkt járatokkal utazik. És a közbeeső megállóknál nem szokták felfedezni?
- Olyankor alvást színlelek. Nem zavartak fel soha.
- Csak most.
- Az a mellettem ülő férfi csinálta - húzta el vékony ajkát rosszállóan Mrs. Quonsett. - Megbíztam benne, erre ő beárult a stewardessnek. Így bízunk az emberekben.
- Mrs. Quonsett - mondta Tanya - gondolom, hallotta, hogy visszaküldjük Los Angelesbe.
Az öreg, szürke szemek mintha megvillantak volna.
- Hallottam, kedves. Tartottam tőle, hogy ez lesz a vége.
De szeretnék elfogyasztani egy csésze teát. Ha esetleg elme-

hetnék, és megmondaná, mikor jöjnek vissza . . .

- Szó sincs róla! - Tanya határozottan megrázta a fejét. - Egyedül nem megy sehova. Megkaphatja a teáját, de egy alkalmazottunk felügyelete mellett. Rögtön hívok is valakit. Maga mellett marad, amíg fel nem ül a Los Angeles-i gépre. Nagyon jól tudom, mi lenne abból, ha szabadjára engedném az épületben. Mielőtt bárki észbe kaphatna, maga már egy New Yorkba tartó gépen csücsülne.

Mrs. Quonsett ellenséges pillantásából tudta, hogy rátapintott az igazságra.

Tíz perc múlva minden elintéződött. Biztosítottak egy ülőhelyet a másfél óra múlva induló, 103-as Los Angeles-i járatra. Los Angeles körzeti szállítási felügyelőjét telexen értesítették; feljegyzés ment a 103-as járat személyzetének is. Mrs. Quonsettet Tanya a Trans America egyik alkalmazottjának gondjaira bízta, aki nemrég lépett a társaság szolgálatába, és olyan fiatal volt, hogy akár az öreg hölgy unokája is lehetett volna.

A fiatalember, Peter Coakley, pontos utasításokat kapott Tanyától. "A gép indulásáig Mrs. Quonsett mellett marad. Azt mondja, szeretne meginni egy teát, úgyhogy vigye el a kávézóba, hogy ihasson egyet. Ha mosdóba akarna menni, maga kint megvárja; semmiképp nem veszti szem elől. Ha eljön az indulás ideje, a kijáratához kíséri, és felszáll vele a gépre, ahol átadja a hölgyet a vezető stewardessnek. Egy csomó trükköt tud, tehát nagyon vigyázzon."

Mielőtt kimentek volna a helyiségből, a kicsi idős hölgy az alkalmazott karjába kapaszkodott.

- Remélem, nem haragszik, fiatalember. Egy idős hölgynek manapság támaszra van szüksége, maga pedig olyan nagyon emlékeztet az én drága vejemre. Ő is jóképű volt, persze most már jóval idősebb magánál. Úgy látszik, a maguk légitársasága kedves embereket szokott alkalmazni.

Az alkalmazott szégyenlősen elvigyorodott.

Néhány perc múlva Tanya is elhagyta a helyiséget, és a központi épület félemeletén levő Trans America-irodák felé indult. Megnézte az időt; háromnegyed kilenc volt. A külső irodában leült az íróasztala mellé, és kisbetűs írógépén kopogtatni kezdte a körzeti szállítási felügyelőnek szánt jelentést.

kszf-nek

tanya livingston-tól

így: öreg tyúk.

5.

Egyszerűen képtelen bemenni a belvárosba, állapította meg

Mel Bakersfeld. Az adminisztratív félemeleten levő irodájában tartózkodott. Ujjaival elgondolkozva dobolt íróasztala lapján; a repülőtér működésével kapcsolatos legfrissebb jelentéseket hallgatta telefonján.

A megfeneklett Aéreo-Mexican jet miatt még mindig használhatatlan volt a három-nullás kifutó. Ez az indulások és érkezések menetrendjében egyre nagyobb eltolódásokat okozott. Nagyon is reális volt a lehetőség, hogy néhány órán belül be kell zárni a repülőtér.

Meadowood felett tovább folytak a felszállások. Mel néhány perce azt a hírt kapta az irányítótorony főnökétől, hogy a gyülekező meadowoodiak valami tüntetésfelére készülnek, itt, a repülőtéren.

A harmadfokú légiveszély-helyzet megszűnt, a Légierők KC-135-öse baj nélkül földet ért. De egy veszélyhelyzet megszűnte nem zárja ki újabb keletkezését. Nem felejtette el azt a meghatározhatatlan rossz érzést, amely egy órával ezelőtt kerítette hatalmába. Épp elég oka van rá, hogy a reptéren maradjon.

Jobbnak látta, ha ezt közli Cindyvel. A belvárosi telefonszám, melyen korábban már beszélt a feleségével, a zsebében lapult. Elővette, tárcsázott.

Néhány percbe telt, míg Cindy telefonhoz került. Meglepő módon hangjában nyoma sem volt a korábbi indulatnak, ellenkezőleg, jeges volt és kimért. Szó nélkül hallgatta végig Mel magyarázkodását, hogy miért kell a repülőtéren maradnia.

- Befejezted? - kérdezte a végén ridegen. - Nem lep meg, hogy nem jössz. Mikor azt mondtad, hogy eljössz, tudtam, hogy hazudsz.

- Nem hazudtam - válaszolt Mel hevesen. - Már mondtam, hogy ma este itt . . .

- Szóval azt mondd, hogy a repülőtéren maradsz?

- Hát nem érted, hogy . . .

- Meddig?

- Éjfélig. Lehet, hogy egész éjjel.

- Akkor odamegyek.

- Semmi értelme, Cindy. Sem a hely, sem az időpont nem alkalmas . . .

- Arra, amit mondani akarok, majd csak szakítasz egy percet.

- De Cindy, értsd meg, hogy . . .

Mel rájött, hogy magának beszél. Cindy már letette a kagylót.

Mel tisztában volt vele, hogy Cindy előbb-utóbb csakugyan megjelenik a repülőtéren. Mindig véghezvitte azt, amit elha-

tározott. És talán igaza is van. Alapvető dolgokat kell tisztázniuk egymással. Főleg azt, hogy házasságuk üres héját érdekes-e tovább hordozni a gyerekek kedvéért. Itt legalább nem hallják a gyerekek a veszekedésüket.

Pillanatnyilag semmi különösebb tennivalója nem volt. Kiment az irodából, és a félemeletről lepillantott a központi csarnokban fortyogó tevékenységre.

Nem telik bele sok év, gondolta, és ezek a repülőtéri csarnokok jelentősen meg fognak változni. Mert sürgősen tenni kell valamit, felül kell vizsgálni azt a módot, ahogy az utasok be- és kiszállása történik; jelenleg túlságosan kényelmetlen és lassú.

Máris folyamatban van az úgynevezett utasburkok tervezése az American Airlines teherszállításban használt iglu-inak mintájára. A legtöbb légitársaság már alkalmazza az iglurendszer egyedi változatait.

A rakodó-iglu tulajdonképpen önálló rekesz, amelyet méretben és alakban egymáshoz kapcsolódó teheráruval raknak meg, majd a gép testének magasságába emelve percek alatt behelyezhetik. Az utasszállító gépekkel ellentétben egy teherszállító jet belseje általában üres tokhoz hasonlít. Manapság, ha ilyen gép érkezik egy légikikötő teherforgalmi részébe, a ki- és berakodására minimális időt és munkát kell fordítani.

Az utasburkok ugyanezen elv alapján működnének. Kis, kényelmes, ülésekkel ellátott fülkék lennének, a repülőtér utasfelvő pontjainál foglalhatnák el bennük helyeiket az emberek. A megtelt burkokat aztán pillanatok alatt behelyezhetik az esetleg alig néhány perccel azelőtt érkezett gépbe, melyből már kirakták az érkező utasokkal teli fülkéket.

Hasonló elgondoláson alapul a légi fotel, melynek kifejlesztésén Los Angelesben dolgoznak. A negyven utas befogadására alkalmas fotel félig busz, félig helikopter. A városi és külvárosi utcákon saját erőből képes haladni, majd egy helyi helikopter-kikötőbe érve óriáshelikopterré alakul, és a repülőtérre szállíthatja az egységben helyet foglaló utasokat.

Mel hátat fordított a korlátnak, és lement a központi csarnokba. A Trans America pultjainál két helyen is gyűródött a tömeg. A pultok fölött tábla:

Speciális Utasfelvétel

Kettes Járat - Az Aranyhajó

Nonstop Róma

A közelben Tanya Livingston egy csoport utassal tárgyalt.

Észrevette Melt, intett neki, és pár pillanat múlva csatlakozott hozzá.

- Pillanatnyi megállásom sincs, olyan ez, mint az örültek háza. Azt hittem, már befelé tartasz a városba.

- Meggondoltam magam. Én meg azt hittem, leteszed már a szolgálatot.

- A főnök megkérdezte, tudnék-e maradni. Megpróbáljuk időben indítani az Aranyhajó-t. Állítólag presztízsből, de gyanítom, az igazi ok az, hogy Demerest kapitány nem szereti, ha várakoztatják.

Egy tőlük néhány yardnyira levő, kör alakú pulttal kerített dobogó felé íntett.

- Amiatt volt az a nagy csatátok a sógoroddal; azért utál, ugye?

Tanya a repülőtéri biztosításárusító-helyre mutatott. Több mint egy tucat ember állt a kör alakú pult mellett, közülük sokan légi utasbiztosítási űrlapokat töltöttek ki. A pult mögött levő két szemrevaló lány - egyikük nagy mellű, feltűnő szőkeség - a kötvények kiállításával volt elfoglalva.

- Igen - ismerte be Mel. - Vernon és a Pilótaszövetség szerint be kellene tiltanunk a biztosító kirendeltségek és a biztosítási kötvényeket árusító automaták repülőtéri működését. Én más véleményen vagyok. Ezen veszünk össze a Repülőtér Vezetőségi Tanácsa előtt. Az nem tetszett Vernonnak, hogy nekem adtak igazat.

- Hallottam. - Tanya kutató tekintettel méregette a férfit. - Sokan nem értünk veled egyet. Szerintünk ebben az esetben Demerest kapitánynak van igaza.

Mel a fejét rázta.

- Vernon érvei egész egyszerűen értelmetlenek.

Mel számára azon az egy hónap előtti napon is értelmetlenek tűntek ezek az érvek, amikor Vernon Demerest megjelent a Lincoln International Repülőtér Vezetőségi Tanácsa előtt. A meghallgatást Vernon kérte, mint a Pilótaszövetség képviselője; a szövetség ugyanis széles körű kampányt indított a repülőtereken igénybe vehető életbiztosítási lehetőségek megszüntetésére.

Mel tisztán emlékezett az ülés minden részletére.

Szabályszerű tanácsülés volt a repülőtér tanácsstermében; a testület mind az öt tagjának jelenlétében. A csinos, barna Mrs. Mildred Ackerman volt az egyik, állítólag a polgármester szeretője. Négy társa férfi volt: az elnöki tisztet ellátó egyetemi tanár, két helybeli üzletember, valamint egy nyugalomba vonult szakszervezeti dolgozó.

Egy másik asztalnál Mel Bakersfeld ült, két oldalán osztályának vezetőivel. Oldalt állt a sajtó asztala, a terem végében pedig a közönség számára fenntartott helyek, mivel az ülések nyilvánosak voltak. De ott most csak Demerest ült.

Vernon Demerest kapitány kifogástalan Trans America-egyenruháján csillogott a négy aranystráf. A mellette levő

két széken könyvek és jegyzetlapok voltak szétterelve. Udvariasságból úgy határozott a Tanács, hogy a folyó ügyek tárgyalása előtt meghallgatja Demerest kapitányt.

Demerest szokott magabiztosságával beszélt, csak ritkán pillantott jegyzeteibe. Elmondta, hogy a Pilótaszövetség képviselőjében jelent meg a Tanács előtt, mint a szövetség helyi szervezetének vezetője.

A repülőtereken történő biztosításkötés nem egyéb, kezdte Demerest, mint a repülés őskorából itt maradt csökevény. A biztosítási ügynökségek, a kötvényeket árusító automaták jelenléte a repülőterek csarnokaiban sértés a polgári repüléssel szemben, mely a többi szállítási mód közül a legbiztonságosabb.

Egy pályaudvaron, buszvégállomáson, kikötőben, vagy mikor egyszerűen elhagyja kocsijával a parkolóházat, vajon orra alá dugják-e az útra indulónak a halál és meggyomorodás esetére szóló speciális biztosítási kötvényt? Nem!

Akkor miért éppen a repülőtereken?

Demerest választ is adott a kérdésre. Kijelentette, hogy a biztosítótársaságok üzleti fogása ez, amelyek csak a jövedelmező lehetőségeket látják, és "a következményekkel nem törődnek". Sok ember még ma is azt hiszi, hogy a légi utazás veszélyes, noha bizonyítható tény, miszerint egy utasszállító gépen nagyobb biztonságban van az ember, mint az otthonában. A repülés biztonságos voltát maguk a biztosítótársaságok bizonyítják, hiszen a pilóták, akik az utasoknál sokkal több időt töltenek a levegőben, ugyanúgy köthetnek életbiztosítást rendes részletekre, mint akárki más; sőt kollektív biztosítás esetén még részletfizetési kedvezményt is kapnak. Viszont egyes biztosítótársaságok, a kapzsi repülőtéri vezetőségek uszítására és a simulékony légitársaságok hallgatólagos beleegyezésével tovább élesztik az utazóközönség hiszékenységét és tartózkodását.

"Most pedig, asszonyom és uraim, a leglényegesebb ponthoz érkeztünk."

Arról a tényleges veszélyről van szó, jelentette ki, amely minden egyes utast és minden egyes gép személyzetét fenyegeti; ezt a veszélyt a repülőtereken felállított pultoknál és az automaták segítségével forgalmazott biztosítási kötvények szülik . . .

". . . a kötvények hatalmas összegeket, vagyonokat ígérnek néhány dollár kifizetése ellenében. Ez a rendszer elsőrangú lehetőséget nyújt a bűnözők és mániákusok számára szabotázsakciók és tömeggyilkosságok elkövetésére. Céljuk a lehető legegyszerűbb: saját maguk vagy örökösök számára elérhetővé tenni a biztosítási összeget."

- Kapitány! - Mrs. Ackerman, a vezetőség nőtagja előrehajolt ültében. Hangjából és arckifejezéséből ítélve Mel gyanította, hogy a "kapzsi repülőterei vezetőségek" kitétel piszkálja. - Kapitány, tényekkel is alá tudja támasztani állításait?

- Természetesen, asszonyom. Tény van éppen elég. Vernon Demerest térképek, diagramok segítségével kimutatta, hogy a pokolgépek vagy másfajta erőszakos cselekmények okozta szerencsétlenségek évi átlaga egy és másfél között mozog. Többségük indítéka a légi utasbiztosításból származó anyagi nyereség.

Klasszikus példákat sorolt fel erre: Canadian Pacific Airlines, 1949 és 1965; Western Airlines, 1957; National Airlines, 1960; két mexikói járat, 1952, és 1953; Venezuelai Airlines, 1960; Continental Airlines, 1962; Pacific Air Lines, 1964; United Air Lines, 1950, 1955, feltételezett szabotázs 1965-ben. Kilenc esetben a teljes személyzet és minden utas életét veszítette.

Igaz, hogy amennyiben bizonyítható volt a szabotázsakció, érdekelte automatikusan elestek a biztosítási összegtől. Viszont Demerest emlékeztette a vezetőséget, hogy a bombamerényleteket meg a hasonló erőszakos cselekedeteket nem normális emberek hajtják végre, hanem beteg, idegbajos, bűnöző hajlamú, lelkiismeretlen tömeggyilkosok. Ezek nem is gondolnak rá, hogy merényleteiket esetleg hiába hajtják végre. Mrs. Ackerman újból közbeszólt.

- Kétkem, hogy akármelyikünk - önt is beleértve, kapitány - olyan képesítéssel rendelkezne, amely feljogosítaná annak feltételezésére, hogy mi megy végbe az idegbetegek agyában.

Vernon Demerest elvörösödött.

- Asszonyom, ön korlátoznak született, vagy csak tetteti a butaságot?

- Demerest kapitány - szólalt meg az elnök élesen - ez a kitétele felesleges volt és helytelen. Vonja vissza. Demerest kis tétovázás után bólintott.

- Rendben van, visszavonom. - Mrs. Ackermanra pillantott. - A hölgy elnézését kérem. Remélem, megérti, hogy mind engem, mind a legtöbb polgári járat személyzetét nagyon közelről érinti ez a kérdés. És ha számomra valami annyira egyértelműnek tűnik . . . - Nem fejezte be a mondatot.

Mrs. Ackerman merev tekintettel nézte. Az egyik vezetőségi tag megszólalt:

- Kapitány, mit akar tőlünk tulajdonképpen?

- Azzal a kéréssel fordulok önökhöz, tiltsák be a bizto-

sítási kötvények pulton keresztül vagy automatákkal történő árusítását a repülőtéren.

- Ön betiltaná az életbiztosítási lehetőségeket?

- A repülőtereken igen. A Pilótaszövetség más légitársaságokat is hasonló intézkedések hozatalára sürget. A Kongresszustól is kérjük, helyezze törvényen kívül a repülőtéri biztosításkötést. Negyvennyolc ország pilótaszervezeteinek támogatását élvezzük. Általános vélemény, hogy amennyiben az USA-ban példát mutatnak, azt a többi ország követni fogja.

- Kicsit sokat kívánnak, mondhatom - jegyezte meg az előbbi férfi kételkedve.

Demerest szája körül megfeszültek az izmok.

- Uram, mindenki annyi utasbiztosítást köthet, amennyit éppen akar. Előre is elintézheti a dolgot akármelyik biztosítási ügynökkel vagy akár egy utazási irodával. Manapság már sokan rendelkeznek általános, állandó utasbiztosítással is, utazhatnak, amennyit akarnak, életük be van biztosítva. Több módja is van egy ilyen biztosítás megkötésének. A repülőtereken történő biztosításkötési lehetőségek megszüntetése nem teremtene hátrányos helyzetet senki számára.

Vernon Demerest egy kis szünetet tartott, majd folytatta.

- A legfontosabb ugyanis az, hogy a kötvények hivatalos utat járjanak be. A biztosítóintézeteknél gyakorlott szakemberek foglalkoznak a kérelmekkel; néhány nap eltelik a kérelem benyújtása és a kötvény kibocsátása közt. Éppen ezért sokkal nagyobb a lehetőség az idegbeteg, mániákus, kiegyensúlyozatlan személyek kiszűrésére, esetleges szándékaik feltételezésére.

Még valamit meg kell jegyezni, mégpedig azt, hogy a beteg, labilis idegrendszerű egyént ösztönei hajtják. A légi utasbiztosítás esetében a repülőtéri automatáknál, kirendeltségeknél könnyen, kérdezősködések nélkül történő biztosítási eljárás csak táplálja ezeket az ösztönöket.

- Ami engem illet - szólt közbe Mrs. Ackerman - kíváncsi lennék, mit szól a dologhoz Mr. Bakersfeld.

Minden tekintet Mel felé fordult. Az elnök megszólalt:

- Lenne szíves elmondani a véleményét, Mr. Bakersfeld?

Demerest dühtől forrva ült vissza helyére.

- Előrebocsáthatom - kezdte Mel - hogy majdnem minden ponton szembehelyezkedem Vernon hozzáállásával. Ezt önök akár családi nézeteltérésnek is nevezhetik.

A vezetőség mosolygott; ugyanis tudtak a Mel és Vernon Demerest közt létrejött rokoni kapcsolatról.

- Először is nézzünk szembe a ténnyel - folytatta Mel

- hogy a legtöbb emberre mindig is jellemző volt a repülés-

től való félelem. Meggyőződésem, hogy bármennyire fejlődünk, bármennyire növeljük is a repülés biztonságát, ez a félelem megmarad. Történetesen azon a ponton egyetértek Veronnal, hogy biztonsági indexünk máris rendkívül jó.

Folytatta: a legtöbb utas éppen félelme miatt érzi magát védettebben, ha légi utasbiztosítást köthet. Szükségük van rá. Meg arra is, hogy a repülőtereken szerezhessék be kötvényeiket; ezt bizonyítja az automaták és a biztosító kirendeltségek hatalmas forgalma. Az viszont emberi szabadság kérdése, hogy az utasoknak joguk és lehetőségük legyen megkötni a biztosítást. És hogy ezt általában nem teszik meg időben, annak tulajdonítható, hogy a legtöbb ember egyszerűen nem is gondol rá. Mellesleg, tette hozzá Mel, a légi utasbiztosítás helyszínen való megkötésének betiltása jelentős jövedelemtől ütné el a repülőtereket, köztük a Lincoln Internationalt is.

Természetesen Mel tudta, hogy ez a lényeg. A Lincoln International évi félmillió dollárt húzott a biztosítási koncessziókból, és csak nagyon kevés ügyfél tudott arról, hogy a kötvényekért fizetett minden egyes dollárból huszonöt cent a repülőteret illeti. A többi nagy légikikötő is hasonló vagy még magasabb összegekhez jutott a biztosítás révén. Nagyon szép, gondolta Mel, hogy Vernon Demerest "kapzsi repülőtéri vezetőségekről" beszél; viszont ennek a pénznek is van szava.

Gondolatainak azonban nem adott hangot. A jövedelem futólagos említése is elég volt. A repülőtér pénzügyeit ismerő vezetőségi tagok ennyiből is érteni fognak.

- Most pedig beszéljünk a szabotázsról - folytatta Mel.

- Meg kell mondanom, hogy Vernon állításainak nagy részét túlzottnak találom. Mindaddig igen kevés bombamerénylet okozta légi katasztrófáról bizonyosodott be, hogy életbiztosítással lett volna kapcsolatban.

- Atyaúristen! - ugrott talpra Demerest kapitány. - Hát mennyi katasztrófa kéne ehhez?

- Kapitány . . . legyen szíves! - szólt rá az elnök, kalapácsát használva.

Mel megvárta, míg Demerest lecsillapodik, majd nyugodtan folytatta.

- Mivel a kérdés elhangzott, a válaszom rá az, hogy egy sem. Helyénvalóbb lenne viszont úgy feltenni a kérdést, hogy vajon elmaradtak volna-e a katasztrófák, ha nem lett volna lehetőség repülőtéren megkötni az életbiztosítást? Ami engem illet, teljességgel elképzelhetőnek tartom, hogy ha valaki egy ilyen büntettet tervez, akkor a repülőtéren történő biztosításkötési lehetőség hiánya nem riasztja el szándékától, csupán máshol fogja beszerezni a kötvényt, ami - és erre Vernon

is rámutatott - egészen egyszerű dolog.

Egyébként, hangsúlyozta Mel, a légi utasbiztosítás lehetősége csupán másodlagos indíték; az esetleges szabotázsakciókat elsősorban más okokból követik el. A légi járatok elleni merényletek igazi indítékai az emberi természet gyengeségeiből adódnak, olyan gyengeségekből, mint a szerelmi háromszögek, kapzsiság, üzleti sikertelenség, öngyilkossági szándék. Ameddig emberek lesznek, bizonygatta Mel, ezek az indítékok is léteznek, mivel megszüntetésük lehetetlen. Éppen ezért a repülés biztonságával, a szabotázsakciók megelőzésével foglalkozók ne a légi utasbiztosítás megszüntetésére törekedjenek, hanem a többi óvintézkedés megerősítésére mind a levegőben, mind a földön. Ilyen például a dinamit árusításának megszigorítása, olyan detektorok kifejlesztése, melyek "kiszimatolják" a poggyászokban elrejtett robbanótöltetet, a gépre szálló utasok csomagjainak átvizsgálása, valamint olyan repülőgépek tervezése, amelyek konstrukciója jobban ellenáll egy belső robbanásnak, még akkor is, ha ez növelné a gépek önsúlyát, csökkentve ezáltal a járatok jövédelmezőségét.

Mel rámutatott, hogy a Szövetségi Légügyi Hivatal már kivizsgálta a repülőtéri biztosítás kérdését, és megtiltott minden ez ellen irányuló intézkedést. S beszédét így fejezte be:

- Így hát arról kell döntenünk, hogy néhány, alig több mint feltételezésből indítatva megfosszuk-e a közönséget egy olyan szolgáltatástól, melyet egyértelműen igényel.

Amint Mel újból elfoglalta helyét, Mildred Ackerman azonnal megszólalt:

- Én nemet mondok! - azzal győzedelmes tekintetet vetett Vernon Demerestre.

A vezetőség, majdnem teljesen mellőzve a formáságokat, egyetértett vele. Az ülést felfüggesztették.

Kint a folyosón Vernon Demerest megvárta Melt.

- Egyszer még megbánod, amit csináltál - mondta neki.

- És én akkor majd emlékeztetni foglak a mai napra. Addig is kibírom, hogy csak akkor lássalak, amikor feltétlenül szükséges.

Mielőtt Mel válaszolhatott volna, sógora sarkon fordult és otthagya.

Azóta nem is futottak össze egymással; a Vezetőségi Tanács ülése óta Mel a ma esti, repülőtéri kávézóban történt, találkozásnak alig nevezhető alkalommal látta először sógorát.

Mel soha nem volt közelebbi kapcsolatban nővérevel, Sarah-val; csak ritkán látogatták meg egymást. De előbb-utóbb találkozni fog Demeresttel, és akkor számon kéri tőle a mai, rosszindulatúan megfogalmazott Hóbizottsági jelentést.

- Ha tudom, hogy ennyire elgondolkozol - szólalt meg Tanya meg sem említtem azt a biztosítási bulit. Bár az emlékek másodpercek alatt villantak keresztül Mel agyán, ez a megjegyzés újból meggyőzte arról, mennyire érzékeli Tanya mindazt, ami vele történik. Nagyon közel érezte magához Tanyát. És szerette volna még közelebb érezni. A legszívesebben azt mondta volna, hogy menjenek el azonnal, kettesben, keressenek valami nyugodt helyet, ahol együtt lehetnének . . . talán Tanya lakására . . . és pokolba a következményekkel! Aztán belenyugodott abba, amit jól tudott. Most nem mehet el. Még nem.

- Később majd találkozunk - mondta. - Még ma, éjjel. Fogalmam sincs, mikor, de találkozni fogunk. Ne menj haza nélkülem.

Tanya kinyújtotta kezét, ujjai könnyedén érintették a férfit. Mintha áramkör zárult volna.

- Várni fogok - válaszolta. - Addig fogok várni, ameddig akarod.

Egy pillanat múlva eltűnt a Trans America pultjai mellett tülekedő sokaságban.

6.

Akármilyen határozott volt a Mellel folytatott telefonbeszélgetés során, Cindy Bakersfeld nem tudta, mit tegyen. Kimenjen a repülőtérre, vagy inkább ne?

Az Archidonai Gyermeksegélyező Alapítvány barátainak koktélpartiján Cindy valahogy jobban érezte, mint máskor, hogy kísérő nélkül van itt. Semmi kedve sem volt egyedül megjelenni a hamarosan kezdetét vevő vacsorán. Tehát vagy hazamegy, vagy csakugyan felhajtja Melt, és vállalja a veszekedést. Mert tudta, hogy ez a találkozás veszekedést, talán megmásíthatatlan kimenetelű végső összecsapást jelentene köztük. Józan esze azt súgta, hogy tizenöt évi házasságot nem rázhat le magáról az ember úgy, mint egy használt műanyag esőkabátot. Ha ennyi ideig együtt él két ember, olyan kötelek is kialakulnak köztük, melyeket fájdalmas elmetszeni. Cindy még most is hitte, hogy ha mindketten akarnák, házasságukat meg lehetne menteni. De akarják-e, ez a kérdés. Ami őt illeti, Cindy akarta - amennyiben Mel hajlandó lenne megváltozni. Mert ugyanúgy élni tovább; mint eddig, tűrhetetlen lenne. Újabbán már az összekülönbözéseiket egykor elsimító nemi kapcsolat sem békíti meg őket. Ebben is megromlott valami, de hogy mi, abban Cindy nem volt biztos. Mel még mindig nemi vágyat ébresztett benne; most is, maga az, hogy rá gondolt, felgerjesztette. Annnyira, hogy mindenképpen férfira lett szüksége. Akárkire, csak férfi legyen.

Még mindig egymagában állt a Lake Michigan Inn plüsel borított szalonjában, a sajtófogadás színhelyén. Társalgás zaja zsongta körül. Egyszerre csak egy kar súrlódott az övéhez, majd kellemes hang szólította meg.

- Semmi ital, Mrs. Bakersfeld? Hozhatok valamit?

Cindy megfordult. Derek Eden, egy újságíró szólt hozzá, akit felületesen már ismert. Szignója gyakran megjelent a Sun Times hasábjai alatt. Modora könnyed volt és bizalmas, egyénisége felszabadult. Már több hasonló alkalommal felfigyeltek egymásra.

- Rendben - mondta Cindy. - Egy Bourbonnal vízzel, de a vizet ne pocsékolja. És szólítson a keresztnememen, legyen szíves. Gondolom, tudja.

- Persze, Cindy. - Az újságíró leplezetlenül kutató tekintettel méregette.

Nos, gondolta Cindy, miért ne? Tudta, jól néz ki ma este; csinosan öltözött, arcát gondosan kikészítette.

- Rögtön jövök - biztosította Derek Eden - nehogy eltűnjön most, hogy megtaláltam. - Azzal céltudatos léptekkel megindult a bár felé.

A szalon nyüzsgését figyelve Cindy virágdíszes kalapos, idősebb hölgyre lett figyelmes. Melegen rámosolygott, a hölgy bólintott, de aztán másfele nézett. Egy társasági rovat vezetője volt. A mellette levő fotóriporterrel olyan beállítást kerestek, mely talán egész oldalas fénykép lesz a másnapi lapban. A felvirágozott kalapos hölgy összeterelt néhány jótékonykodót, akik lekötelezően mosolyogva csoportot alkottak, s megpróbáltak természetesen viselkedni, úgy, hogy azért elégedettségük is látható legyen, mert rájuk esett a választás. Cindy tudta, hogy őt miért hagyták ki; egyedül nem volt annyira fontos, mint Mel társaságában.

Légy átkozott, Mel Bakersfeld! Átkozott kurva havazás!

És cseszd meg a bűdös, rohadt repülőteredet!

Derek Eden két pohár itallal tért vissza. Miközben átvágta magát a gyülekezeten, Cindy gyorsan felmérte magában. Kora harmincas, gondolta, elég idős hozzá, hogy gyakorlata legyen, de még elég fiatal, hogy egy-két új fogással izgalomba lehessen hozni. Így ránézésre jó testalkata van. Figyelmes lesz, valószínűleg gyengéd is. És megszerezhető, ezt félreérthetetlenül tudtára adta, még mielőtt italokért indult volna. Két, ugyanazzal a gondolattal foglalkozó ember kevés szóból is megérti egymást.

Pár perce még tétovázott, hogy hazamenjen-e vagy a repülőtérré. Most egy harmadik lehetőség is adódott.

- Tessék - Derek Eden átnyújtotta az italt.

Cindy megnézte a poharát; jókora adag Bourbon volt ben-

ne. Belekóstolt. Közben mérlegelte a helyzetet. Természetesen ha Lionel itthon lenne, nem vesztegetné idejét erre az emberre. De Lionel Cincinnatiban van . . . Lionel, aki más-kor biztos révet jelentett számára, Lionel, aki azt akarta, váljon el Meltől, hogy feleségül vehesse . . .

Mel nem tudott Cindy és Lionel viszonyáról, biztosat legalábbis nem; bár Cindy úgy érezte, férje gyanakszik rá, hogy titokban szeretője van. Ugyanakkor tudta azt is, hogy férjét nem nagyon izgatja a dolog.

Ez nem volt mindig így.

Házasságuk kezdetén, röviddel azután, hogy Mel kilépett a Haditengerésztől, Cindy büszke volt férje ambícióira. Mel gyors emelkedése a repülésigazgatás alsóbb fokozatain Cindy számára a társadalmi ranglétrán való emelkedést jelentette, akkoriban majdnem minden este részt vettek valamilyen rendezvényen. Csak az volt a baj, hogy hosszú távon nem egyeztek céljaik. Társasági életükben Mel csupán szakmai ambíciói kiteljesítésének egyik eszközét látta, amit adott esetben akár nélkülözni is képes. Cindy viszont Mel karrierjét tekintette belépőjegynek egy más, magasabb társadalmi réteg köreibbe.

Nézeteltéréseik akkoriban kezdődtek, mikor Melt mint a Lincoln International igazgatóját a Repülőterek Irányító Tanácsának elnökévé választották.

Mikor Cindy megtudta, hogy ezáltal férje tevékenysége és befolyása Washington D. C.-re is kiterjed, alig bírt magával az örömtől. Mel látogatásai a Fehér Házban, kapcsolata Kennedy elnökkel abba a hitbe ringatták, hogy egyenest belecsöppennek a washingtoni társaságba. Nem így történt. Mel nem óhajtott bekapcsolódni a washingtoni társasági életbe.

Cindy robbant, mikor erre rájött; egyhetes veszekedés következett, mely igazából soha nem ért véget. Mel egyre több időt töltött a repülőtéren, és egyre ritkábban járt haza. Erre Cindy egyedül vetette magát a társasági életbe. Képtelen volt egész nap otthon ülni és port törölgetni.

Cindy sosem tartotta valami nagyra saját szellemi képességeit. Egykori színészi pályáját is tárgyilagosan ítélte meg, s bár a múltban néha utalt rá, hogy csak a házasság vetett véget színésznői karrierjének, tudta, hogy majdnem biztosan megrekedt volna az apró alakítások szintjén.

A társasági élet mise en scène-jében való részvétel mintha rá lett volna szabva. Itt elemében érezhette magát, és fontosnak. Terveket készített a jövőre, terveket, melyekről tudta, hogy rettenetes perpatvarokat fognak okozni, amennyiben házasságuk fennmarad. Célja az volt, hogy lányait - Rober-

tát, majd később Libbyt is - első bálozóként mutassa be az illinoisi báli szezon fénypontját jelentő Passavant Cotillonon. Mikor egy alkalommal úgy mellékesen megemlítette a dolgot férjének, az kinevette érte.

Viszont Lionel szerint jó volt az ötlet.

Lionel Urquhart jelenleg kérdőjel volt Cindy életében.

Furcsamód éppen Mel volt az, aki összehozta őket, a város vezetősége által adott egyik ebéden, ahol Mel a repülőtér, Lionel pedig valamilyen, a városnak végzett építészeti munka miatt szerepelt a meghívottak között. A két férfi évek óta ismerte egymást. Lionel és Cindy találkozásából nemso-kára intim viszony lett.

Ellentétben a házasságon kívüli kapcsolatot folytató férfiak többségével, Lionel a végletekig komolyan vette a dolgot. Már néhány éve külön élt feleségétől, de nem voltak elválva. Most viszont válni akart, és tudva azt, hogy Cindy házassága gyenge lábon áll, tőle is ezt kívánta, hogy feleségül vehesse.

Cindy több okból még nem határozott. Mindenekelőtt remélte, hogy Mel és közte megjavul a kapcsolat. Megszokta Melt; jelenlétét Roberta és Libby is kívánta. Meg azt is hitte kezdetben, hogy a válás és az újraházasodás ártana társadalmi helyzetének. Bár azóta rájött, hogy ez nem valószínű, még mindig ott volt a legnagyobb probléma: Lionel szexuálisan félhalott volt.

Erősen igyekezett, és néha sikerült is meglepnie Cindyt. de legtöbbször úgy viselkedett szeretkezés közben, mint egy leállni készülő óraszerkezet. Cindy előre látta, hogy a korlátozott nemi élet, melyet mint szeretők élveznek jelenleg, semmivé foszlik, ha együtt fognak élni mint férj és feleség. Ő még távol volt a szexuális hanyatlástól, mindig az erős érzé-
kiség jellemezte, és az utóbbi időben nemi vágya mintha még növekedett volna.

Talán az lenne a megoldás, ha férjhez menne Lionelhez, és balkézről összefeküdne valaki mással. Csakhogy az utóbbi nem is olyan egyszerű, főleg egy új házasság kezdetén, de egy kis körültekintéssel meg lehet oldani. Végül is Melt is sikerült megcsalnia.

Nos, akkor mi legyen ma este? Menjen ki a repülőtérre leszámolni a férjével, vagy álljon össze egy estére ezzel az újságíróval, aki itt áll mellette?

Eszébe ötlött, hogy megteheti mind a kettőt. Rámosolygott Derek Edenre.

- Kicsit nagy itt a zaj, nem?

- Én is éppen azon tűnődtem, hogy talán megtéphetnénk a vacsoráról valami nyugodtabb helyre.

Cindy végigjáratta tekintetét a Gyermekegélyező Alapít-

vány sajtófogadásának vendégein. A fényképészek befejezték munkájukat, semmi értelme nem volt tovább maradni. Észrevétlenül, szép csendben le tud lépni.

- Kocsival van?

- Igen.

- Rendben - mondta. - Nem fogok magával kimenni.

De ha megvár a kocsijában, negyedórán belül a főbejáratnál leszek.

- Akar előtte vacsorázni? - kérdezte kis tétovázás után a férfi.

Ez az "előtte" az üzenet, gondolta Cindy, nehogy félreértés támadjon a lényegét illetően.

- Nem - válaszolta - nincs időm. Később még el kell mennem valahova.

- Remek - mondta az újságíró. - De csak akkor hiszek a mázliúrnak, ha látni fogom magát kilépni az ajtón. - Azzal megfordult, és nyugodt léptekkel elhagyta a szalont. Negyedóra múlva Cindy feltűnés nélkül követte.

Egy portás lépett elő az Inn bejáratának menedékéből, kezét sapkájához emelve.

- Taxit, asszonyom?

- Nem hinném.

Abban a pillanatban kigyúltak az egyik parkoló kocsi reflektorai. A bejárat felé indult. Chevrolet volt, Derek Eden ült a volán mögött.

A portás kinyitotta a kocsi ajtaját, és Cindy beült. Ahogy becsapódott az ajtó, Derek Eden megszólalt.

- Sajnálom, de hideg van a kocsiban. Fel kellett hívnom a szerkesztőséget, meg aztán a mi dolgunkban is intézkedtem. Csak röviddel maga előtt végeztem.

Cindy megborzongott, és szorosabbra húzta magán a kabátot.

- Bárhova menjünk, csak meleg legyen ott.

Derek Eden átnyúlt és megfogta kezét.

- Fel fog melegedni. Ígérem - mondta halkán, aztán megmarkolta a volánt.

7.

Menetrend szerinti; este 10 órai indulása előtt negyvenöt perccel a Trans America Kettes Járata - a Vernon Deme-rest kapitány parancsnoksága alatt álló Aranyhajó - ötezer mérföldes, leszállás nélküli római útjának végső előkészületeinél tartott.

A Kettes Járat egy Boeing 707-320B Intercontinental jet volt, rendszáma N-731-TA. Erejét négy, Pratt & Whitney-féle lökhajtásos hajtómű szolgáltatta, óránként hatszázöt

mérföldes utazási sebességet biztosítva. Maximális megterhelés mellett a gép hatósugara hatezer mérföldre terjedt, ami egyenlő az Izland-Hongkong közti távolsággal. A százkilencvenkilenc utason kívül huszonötezer USA-gallon üzemanyagot szállított; ennyi folyadékkal jókora úszómedencét lehetne megtölteni. A gép hat és fél millió dolláros értéket jelentett a Trans America légitársaság számára.

Két nappal ezelőtt, a németországi Düsseldorfból jövet, két órával a Lincoln Internationalre érkezése előtt az N-731-TA egyik hajtóműve túlforrósodott. A kapitány elővigyázatosságból leállította. Az utasok közül senki sem vette észre, hogy négy hajtómű helyett csupán három működik; szükség esetén a gép egyetlen hajtóművel is képes volt repülni. Az eset még csak nem is késleltette a járat érkezését.

Mindenesetre rádión értesítették a Trans America karbantartóit. Leszálláskor egy szerelőcsoport várta már a gépet, és miután az utasokat meg az áruszállítmányt kirakodták, azonnal egy hangárba terelték.

A hiba okát gyorsan megtalálták. Az érintett hajtóművet körbefogó, rozsdamentes acélból készült, sűrített levegőt szállító egyik vezeték megrepedt és eltörött. Ezt rögtön kicserélték. Viszont komplikálta a dolgot, hogy a hajtómű kikapcsolása előtt a rendkívül forró levegő minden valószínűség szerint behatolt a gépnek abba a részébe, ahol az elektromos berendezés található, és elképzeltetőnek látszott, hogy károsodást okozott a száznyolc pár villamos vezetékben.

Mikor tüzetesen megvizsgálták a huzalokat, kiderült, hogy csak némelyik forrószódott át, és látszólag egyik sem rongálódott meg. Hasonló esetben egy személygépkocsit, autóbust vagy teherkocsit szó nélkül útjára engedtek volna. A légitársaságok nem kockáztathatnak ilyesmit. Éjjel-nappal, megállás nélküli munka várt az egymást felváltva dolgozó villanyszerelőkre. A csere több ezer dollárba került, beleértve azt a veszteséget is, amelyet a hatalmas jet földön való veszteglése jelent a Trans America számára. De a társaság magas biztonsági indexre való törekvésből gondolkodás nélkül vállalta a veszteséget.

Az N-731-TA számú Boeing 707-esnek, mielőtt Rómába indult volna, a nyugati partra kellett volna repülnie, majd vissza, de ezt az útját nem engedélyezték. Az így keletkezett hézagot a menetrend gyors módosításával hidalták át. Ugyanakkor az operatív osztály sürgette a karbantartókat, hogy a 707-es készen álljon a menetrend szerint harminchat óra múlva Rómába induló Kettes Járatra. A New York-i operatív osztály egyik helyettes vezetője személyesen hívta fel a Trans America helyi bázisának karbantartó főnö-

két, aki csak ennyit válaszolt: - Meglesz!

Az általános hiedelemmel ellentétben a szerelőket nagyon is érdekli az általuk javított gépek további működése. Egy komplikált vagy rohammunka végeztével figyelemmel kísérik az illető repülőgép viselkedését, hogy meggyőződjhessenek munkájuk eredményességéről. Megelégedéssel tölti el őket, ha a gép - és általában így szokott történni - kifogástalanul szuperál.

Az N-731-TA hibájának megállapítása óta eltelt másfél napon át a szerelők természeténél fogva lassú munkája a lehető leggyorsabban haladt, s három órával a Kettes Járat indulása előtt a száz-egynéhány elektromos huzalpár utolsó darabjait is bekötötték.

Még egy órába került, amíg visszahelyezték a hajtómű burkolatát és végrehajtották a motorpróbát. Ezután, használatba való végleges átadás előtt, próbarepülést kellett végrehajtani a géppel. A Trans America-bázis főpilótája várakozott erre a feladatra; ő végezte a próbarepülést, a viharon keresztül tisztább magasságokba vezetve a gépet. "Fiúk, ti ott lent nem is gondoljátok, de a hold még mindig a helyén van" - mondta visszatérés után, majd teljesen üzemképesnek nyilvánította az N-731-TA számú gépet.

Landolás után olyan kevés volt az idő, hogy a főpilóta egyenesen a negyvenhetes álláshoz vezette a gépet, ahol már mint Kettes Járat, az Aranyhajó fogja felvenni utas- és teherrakományát.

Amint a jet elfoglalta helyét a gépállásnál, sürgő-forgó emberek csoportjai vették körül és övönlötték el belsejét.

A fedélzetre kerülő egyik fontos tételt az élelmiszer jelentette. Hetvenöt perccel felszállás előtt az Indulás-irányítás telefonon rendelt ételt a járat számára a légi ellátók konyhájáról, a várható utaslétszámnak megfelelő mennyiségben. Ma este a Kettes Járat első osztályán két üres hely lesz, a turista-részleg pedig háromnegyedéig lesz tele. Az első osztálynak szokás szerint hat adaggal több jár, a turistarészleg annyi adagot kap, amennyi az utasok száma.

A szám szerinti adagolás nem jelenti azt, hogy az utolsó pillanatban érkező utas nem kap ételt. A beszállóhelyeken levő ételtároló szekrények mindig telve voltak, és ha egy váratlan utas a kapuk bezárása előtti pillanatokban ült fel a gépre, tálcán küldték utána a neki járó adagot.

Italkészlet is került a fedélzetre, egy stewardess által kiállított elismervény ellenében. Az első osztályon ingyenes az ital, a többi utasnak egy dollárt kell fizetnie érte (vagy ennek az összegnek megfelelő idegen valutát), hacsak nem folyamodik cselhez. A jólétesültek tudják, hogy a stewardesse-

ket jóformán egyáltalán nem látják el váltópénzzel, és utasításuk van, hogy ingyen szolgálják ki az utast, ha nem tudnak visszaadni. Sok olyan, rendszeresen turistarészlegen utazó utas van, aki évek óta potyára iszik a járatokon egy húsz- vagy ötvendolláros bankjegy felmutatásával, azt hangoztatva, hogy nincs nála apró.

Az étellel és itallal együtt más közhasználati cikkek is kerülnek a gépre, kezdve a babapelenkától a plédéken, párnákon, rosszullét esetén használható zacskókon keresztül a bibliáig. Fogyócikkek egytől egyig. Az út végeztével egyik légitársaság sem vesztegeti leltározással az időt. A hiányos készleteket szó nélkül egészítik ki, és az utasokat senki sem szokta megállítani, ha valami elmozdítható emléket vittek magukkal a gépről.

Képeslapok és újságok is szerepeltek a közhasználati cikkek között, egy eset kivételével. A Trans America vezetőségének rendelete értelmében nem kerülhettek a gépre olyan sajtótermékek, amelyek légikatasztrófáról tudósítottak. A legtöbb légitársaság tartotta magát ehhez a szabályhoz. Ma este bőven elég újság és magazin került a Kettes Járatra. A hírek többnyire az időjárással foglalkoztak, a Középnnyugat felett harmadik napja tomboló vihar következményeivel.

Az utasfelvétel megkezdésével egy időben a Kettes Járaton a csomagberakodásnak is nekifogtak. Miután jelentkezéskor az utas leadja poggyászát, az eltűnik a szeme elől, és szállítószalagokon egy alagsori helyiségbe érkezik, amelyet a poggyászkezelők egymás közt "oroszlánbarlang"-nak neveznek. Néhány ital után a poggyászkezelők bizalmasan megsúgják az elnevezés eredetét. Csak a bátrak vagy tudatlanok engedik ide kerülni féltett csomagjaikat. Szomorú tulajdonosaik tanúsíthatják, hogy voltak csomagok, melyek soha nem kerültek elő az oroszlánbarlangból.

A társaságok elismerték - bár nem nyilvánosan - hogy a légi utasszállítás legkevésbé hatékony része a poggyászkezelés. Egy olyan korban, amikor az emberi leleményesség hatalmas űrszondákat juttat a csillagközi térbe, egyetlen járat utasa sem számíthat rá, hogy csomagja épségben vagy akár vele egyszerre fog megérkezni mondjuk az arkansasi Pine Bluffbe vagy a minneapolis St. Paul repülőtérre. A poggyászok meghökkentő mennyisége késve érkezik, téves címre kerül vagy egyszerűen elvész. Szakemberek mutatták ki a poggyászkezeléssel járó rengeteg emberi hibalehetőséget, s vizsgálták rendszeresen a légitársaságok alkalmazta kezelési módszereket, melyek rendszerint elégtelennek bizonyultak. De egyikük sem tudott biztos módszert javasolni.

A tapasztalt, körültekintő utas mindent megtesz, hogy jelentkezésekor a csomagjaira kerülő cédulák címezését ellenőrizze. Miután poggyászából megválnak, már csak egyet tehet: imádkozik, hogy egy szép napon valahol újból találkozhasson vele.

Jóllehet még senki sem tudott róla, ma este a Lincoln Internationalról induló Kettes Járat poggyásrakománya máris hiányos volt. Két csomag a római járat helyett egy Milwaukee-ba tartó gép fedélzetére került.

Elkezdődött a teheráru folyamatos berakodása is, a postacsomagokkal együtt. A postát színes műanyag zsákokba csomagolták; ezek súlya ma este kilencezer fontot tett ki. A küldemények egy része Olaszországba tartott, a többi távoli vidékekre; ezek címezéseit mintha Marco Polo útleírásából vették volna: Zanzibár, Khartum, Mombassa, Jeruzsálem, Athén, Rodosz, Calcutta . . .

A szokottnál súlyosabb postarakomány ráadásként került a Trans America gépére. Az egyik, menetrend szerint röviddel az Aranyhajó előtt induló BOAC-járat háromórás késést jelentett be. A menetrendek változásait figyelemmel kísérő postafelügyelő nyomban elrendelte a BOAC-gépen levő posta át-helyezését a Trans America járatára.

A repülőtéri épület alsó szintjén, pár száz lábnyi távolságra a Kettes Járat Boeing 707-esétől működött a Trans America Ellenőrző Központja. A központot emberek, íróasztalok, telefonok, telexek, belső tévéhálózat készülékei, eligazító táblák zsúfolt, zajos együttese alkotta. Innen irányították a Trans America minden egyes járatának előkészületeit, Olyan alkalmakkor, mint a mai, mikor a vihar miatt teljesen összekuszálódott a menetrend és pokoli volt a hangulat, a helyiség hollywoodi filmekben látható, az újságírás őskorát idéző városházi sajtószobára emlékeztetett.

A terhelésellenőrző asztala a helyiség egyik sarkában állt, lapját tengernyi irat borította; az asztal mögött a teljesen valószínűtlenül hangzó Fred Phirmphoot nevet viselő szakállas fiatalember foglalt helyet. Phirmphoot szabad idejében absztrakt festéssel foglalkozott, az volt a módszere, hogy festéket öntött a lefektetett vászonra, majd egy játék triciklivel keresztülkarikázott rajta. Két dologról volt nevezetes: hétvégeken LSD-vel szórakozott, és mosdatlan szagot árasztott magából. Viszont ő volt az egyik legjobb terhelésellenőrző szakember. Jelenleg a Kettes Járat rakományával bűvészkedett.

A gép testében úgy kellett elosztani a terhelést, hogy alátámasztási pontja és súlypontja bizonyos meghatározott helyekre kerüljön, s így a gép kiegyensúlyozott, stabil legyen

a levegőben. Fred Phirmphoot számította ki, mekkora súly kerülhet a Kettes Járat - és más gépek - fedélzetére, ő alapította meg a rakomány hely szerinti elosztását is. Jóvá hagyása nélkül egyetlen postacsomag vagy másfajta teheráru sem kerülhetett a gép testébe. Ugyanakkor minden igyekezetével azon volt, hogy a lehető legnagyobb mennyiséget lehessen becsúfolni.

Táblázatok, kimutatások, grafikonok mellett egy számológép, rádiótelefon, három távbeszélő-készülék és utolsó pillanatban érkező utasítások segítették munkájában - valamint rejtélyes megérző képessége.

A rakodási felügyelő most kért engedélyt rádiótelefonon újabb háromszáz font súlyú postarakomány elhelyezéséhez a gép első részében.

Fred Phirmphoot igazolta a vételt, majd szemügyre vette az utaslistát, amely az utóbbi két óra során meghosszabbodott. A légitársaságok átlagsúlyt számítottak az utasokra - télen százhetven fontot, nyáron tízzel kevesebbet. Ez az átlag mindig helyesnek bizonyult, egy eset kivételével: ha futballcsapat utazott valamelyik gépen. A hatalmas termetű játékosok minden számítást felborítottak, és a terhelést ellenőrző alkalmazottak kénytelenek voltak saját becslésük szerint megállapítani az átlagsúlyt. Jégkorongozók és baseball-játékosok nem jelentettek problémát, mivel kisebb termetüknél fogva belefértek az átlagba. A lista szerint ma este a Kettes Járat csak átlag utasokat fog szállítani.

- Oké a posta, bébi - szólt a rádiótelefonba Fred Phirmphoot - csak azt a koporsót nyomjátok át a hátsó részbe; ahogy a súlyát nézem, dagadt benne az a halott nudli. Meg ott a Westinghouse generátora, becsomagolva. Középre kell helyezni, a többi áru elfér körülötte.

Phirmphoot gondjait gyarapította az a kétezer font súlyú külön üzemanyag-mennyiség, amelyet a Kettes Járat személyzetének kérésére kellett hozzáadni a már meglevő, a gép földön való haladásához szükséges szokásos adaghoz. Ma este minden felszállás előtt levő gép hosszas várakozásra kényszerült, beindított hajtóművekkel. A földön működő jet-hajtómű pedig úgy issza az üzemanyagot, mint egy szomjas elefánt; viszont Demerest és Harris kapitány nem akart értékes gallonokat elvesztegetni, melyekre még szükségük lehet a Rómáig tartó úton. Ugyanakkor Fred Phirmphootnak azzal is számolnia kellett, hogy ez a külön üzemanyag-mennyiség esetleg nem fogy el felszállás előtt, tehát a megmaradt fölösleget hozzá kell adni a gép felszállási súlyához. Csak az a kérdés, mennyit?

A külön üzemanyag felvételét Vernon Demerest kapitány

az utóbbi félórán határozta el. Jobban mondva Anson Harris kapitányra bízta a döntést, aztán ő jóváhagyta. Vernon Demerest élvezte ma esti passzív szerepét; a munka javát más végzi helyette, de ez távolról sem érinti saját tekintélyét. Ed-dig még nem talált hibát Anson Harris tevékenységében, de ez nem volt meglepő, mivel Harris gyakorlata majdnem ugyanakkora volt, mint Demeresté.

Harris sértődött volt és morcos, mikor az est folyamán másodsorra találkoztak a Trans America hangárának legénységi szobájában. Demerest élvezte, hogy Anson Harris már szabályszerű inget viselt, amely egy számmal kisebb volt, s Harris keze időnként lazítani próbált a galléron. Egy első tiszttel cserélt inget.

De Harris pár perc múlva megnyugodott. Az őszülő, tetőtől talpig hivatásos pilóta tudta, hogy egyetlen repülőszemélyzet sem viszi semmire, ha ellenségeskedés van a pilótafülkében.

A legénységi szobában mindkét kapitány átnézte postáját; a szokásos halom a főpilóta, az egészségügyi csoport, a térképészeti hivatal, a fejlesztési osztály feljegyzéseiből állt, valamint a légitársaság közleményeiből, az utóbbiakat még indulás előtt át kell tanulmányozniuk. A többi ráér otthon is. Mialatt Anson Harris a közleménymódosításokat illetet- te be naplójába - amelyet Demerest ellenőrizni szándékozott - Vernon Demerest a szolgálati beosztás táblázatát tanulmányozta.

A szolgálati táblázatot havonta állították össze. A dátumokat és az útvonalakat mutatta, valamint a járatokat vezető kapitányok, első és másodtisztok neveit. A folyosó végén levő stewardess-szobában hasonló táblázat volt kifüggesztve.

A pilóták havonta bejelentették igényüket a járatokra; a rangidősök kívánságait természetesen előnyben részesítették. Demerest állandóan megkapta, amit kért; Gwen Meighen szintén, ugyanis stewardessnek ugyanolyan rangidős volt, mint Demerest pilótának. Ez a rendszer tette lehetővé, hogy Demerest és Gwen ma este összekerüljön.

Anson Harris végzett a naplókészítéssel.

- Azt hiszem, meggondoltam magam, Anson - vigyorgott Vernon Demerest. - Mégsem fogom ellenőrizni.

Harris kapitány csak a száját vonta feszesebbre.

Cy Jordan, egy fiatal kétstráfos, a járat másodtisztje csatlakozott hozzájuk. Fedélzeti mérnök volt, de ugyanakkor képzett pilóta is. Sovány, szögletes alakjával, gyászos, beesett orcáival mindig úgy nézett ki, mintha éhezne. A stewardessek állandóan különadagokat tömtek belé, minden eredmény nélkül.

Az első tiszt, aki Demerest mellett a parancsnokhelyettes szerepét szokta betölteni, ma este otthon maradt; bizonyos teendőit Demerest fogja ellátni, a többit pedig Jordan. A gép vezetése nagyrészt Anson Harrisre hárul.

- Oké - szolt Demerest a másik kettőnek - mozgás.

A párás ablakú, behavazott legénységi busz a hangár bejáratánál várakozott. A Kettes Járat öt stewardesse már bent ült a kocsiban.

- Jó estét, kapitány . . . jó estét, kapitány - hangzott a lányok kórusa, amint Demerest és Anson Harris, nyomukban Jordannel bemászott a buszba. A sofőr sietve csukta be mögöttük az ajtót.

- Szia, lányok! - intett vissza Demerest jókedvűen; és rákacsintott Gwenre. Anson Harris "jó estét"-je sokkal hétköznapiabban hangzott.

Mikor a busz megállt, utasai kikászálódtak belőle, s a legközelebbi bejáratnál kerestek sürgősen menedéket. A Trans America által elfoglalt épületszárnyánál voltak, az épület alsó szintjénél. A stewardessek indulás előtti teendőik után néztek, a pilóták meg a Trans America nemzetközi eligazító irodájába tartottak.

A nemzetközi járatok diszpécseré már összeállította az útra vonatkozó komplex információkat tartalmazó tájékoztatót, amelyre szüksége lesz a repülőszemélyzetnek. A lapokat szétteregette a pulton; a három pilóta most ezeket tanulmányozta. A pult mögött féltucatnyi alkalmazott a világ minden részéről beérkező, légiutakkal, repülőterek állapotával és időjárási viszonyokkal foglalkozó jelentéseket összegezett. Ezeket a Trans America többi, ma este induló nemzetközi járata fogja használni. A belföldi járatok eligazítását egy másik helyiségben végezték, a folyosó végén.

Ekkor történt, hogy Anson Harris pipája szárával megveregette az előzetes terheléskimutatást tartalmazó papírlapot, és megkérte a kétezer font súlytöbbletet jelentő üzemanyagpótlást. Demerestre pillantott és Jordanre, aki az üzemanyagfogyasztási görbéket ellenőrizte. Mindketten beleegyezően bólintottak, a diszpécser pedig kiállított egy rendelőlapot, amely a töltőállomás irodájába fog eljutni.

Majd a társaság meteorológusa lépett hozzájuk. Az előrejelzésekkel foglalkozó sápadt fiatalember tudóshoz illő, keret nélküli szemüvegével nem úgy nézett ki, mint aki kimerészkedne személyesen is meggyőződni az időjárási viszonyokról.

- Mit kapunk ma estére a komputerektől, John? - kérdezte Demerest. - Remélem, jobbat, mint ami itt van.

- Attól tartok, változatlan lesz a helyzet. egészen az Atlanti-óceán középső részéig - válaszolta fejét rázva az előre-

jelző, miközben néhány térképmásolatot teregetett szét. - Nálunk rövideken javulni fog az idő, de mivel maguk keleti irányba haladnak, azt kapják majd, ami innen továbbvonult. Egészen Új-Fundlandig vihar van, sőt még tovább is. - A térképen ceruzájával mutatta a front széles kiterjedését. - Ami az útvonalukat illeti, a detroiti Metropolitan és a torontói repülőtér is benne van a zónában, le is vannak zárva. A diszpécser egy telexlapot nézegetett, amelyet imént kapott az egyik alkalmazottól.

- Vegyék hozzá Ottawát is - szólt közbe. - Éppen most zárják.

- Az Atlanti-óceán középső részétől kezdve jónak látszik a helyzet - folytatta a meteorológus. - Dél-Európa felett elszórtan vannak zavarok, de ezek nem érintik a maguk magasságát. Róma derült, napsütéses, és néhány napig az is marad.

Demerest kapitány Dél-Európa térképe fölé hajolt.

- Nápolyban mi van? - kérdezte.

- Azt nem érinti a járata. - A meteorológus kissé zavarban volt.

- Nem, de érdekel.

- Ott is az a magas nyomású képződmény uralkodik, mint Rómában. Jó lesz az idő.

Demerest elvigyorodott.

- Amint üzemanyagkészletük súlya megengedi - mondta a Trans America meteorológusa - harmincháromezer láb utazási magasságot ajánlok.

A másodtiszt grafikonjait ellenőrizte.

- Körülbelül Detroit magasságában tudunk annyira emelkedni - jelentette pár pillanat múlva.

Anson Harris bólintott. Arany golyóstollával sebesen jegyezte az útvonaltervet, amelyet néhány percen belül átad a légi irányítóközpontnak. Egyeztetés után a légi irányítók tájékoztatják, hogy használhatja-e a kért utazási magasságot, és ha nem, mi másra számíthat. Máskor Vernon Demerest szokta összeállítani a tervet; most, miután Harris kapitány befejezte, ő csak átnézte és aláírta.

A jelek szerint rendben folytak a Kettes Járat előkészületei. Úgy látszott, hogy az Aranyhajó, a Trans America büszkesége a vihar ellenére időben fog újtára indulni.

Gwen Meighen fogadta a gép fedélzetére érkező három pilótát.

- Hallották? - kérdezte.

- Micsodát? - kérdezte vissza Anson Harris.

- Egy órával késleltetnek. Most szóltak a jegykezelőnek.

- Az istenbe! - mondta Vernon Demerest. - Az isten

verje meg!

- Úgy látszik, egy csomó utas elindult hazulról, de útközben elakadt a havazás miatt - mondta Gwen. - Néhanyan telefonáltak is, s az Indulásirányítás úgy döntött, hogy időt ad nekik.

- A beszállást is elhalasztották? - kérdezte Anson Harris.

- Igen, kapitány. Be sem jelentették a járatot, és nem is fogják, csak jó félóra múlva.

- Hát jó; akkor legalább lazítsunk - vont a vállát Harris, s a pilótafülke felé indult.

- Hozhatok kávét, ha akarják - ajánlotta Gwen.

- Visszamegyek az épületbe kávézni - mondta Demerest, és intett Gwennek. - Nem jössz velem?

- Hát éppenséggel mehetek - tétovázott Gwen.

- Menjen csak - mondta Harris. - Az enyémet majd idehozza valamelyik lány, van idő bőven.

Egy-két perc múlva Gwen magas sarkú cipőit ott kopogtatta a Trans America indulási oldalának folyosóján, ahogy lépést igyekezett tartani Vernon Demeresttel. A központi csarnok felé mentek.

Demerest gondolkodott: végül is az egyórás késésben nincsen semmi rossz. Esetleg alkalom adódhat korábban elkezdett beszélgetésük folytatására. Talán a mindaddig még nem érintett témát - az abortuszt - is szóba hozhatja.

8.

D. Ó. Guerrero idegesen újabb cigarettára gyújtott az előző csikkjéről. Bár minden erejével uralkodni próbált rajtuk, kezei szemmel láthatóan remegtek. Arcán és hátán patakokban folyt a verejték, éppen úgy, mint amikor a pokolgépet szerelte össze.

Az idő aggasztotta, a Kettes Járat indulásáig hátralevő idő.

Egy repülőtérré tartó buszon ült. Már félórája rátértek a Kennedy gyorsútra; attól számítva rendes körülmények között tizenöt perc alatt elérték volna a Lincoln Internationalt. De most a vihar akadályozta a forgalmat. Az összetorlódott járművek csak lépésben tudtak haladni.

Még a belvárosban, beszállás előtt tájékoztatták a tucatnyi utast - mind a Kettes Járáthoz készültek - hogy a gép indítását egy órával elhalasztották. De még így is kérdéses volt, hogy időben odaérnek-e.

A busz többi utasa is aggodalmaskodott.

A gépkocsivezető nem nyugtatta meg őket. Amennyiben késik valamelyik belvárosi kirendeltségtől indított busz, mondta, a járat rendszerint be szokta várni. De ilyen körül-

mények közt a légitársaság arra is gondolhat, hogy a busz esetleg több óráig vesztegel valahol, és újtára engedik a gépet. Ráadásul, tette hozzá, a kocsiban ülők számából ítélve a Kettes Járat utasainak többsége biztosan kint van már a repülőtéren. Nemzetközi járatoknál gyakori az ilyesmi, magyarázta; hozzátartozóik el szokták kísérni az utasokat, és kocsival kiviszik őket a repülőtérré.

D. Ó. Guerrero a vezető mögötti harmadik sorban ült egy dupla ülésen, egyedül. Ölében szorongatta a mindennél fontosabb aktatáskát. Előrehajolt, és azon erőlködött, hogy kipillantasson a szélvédő üvegen túl a sötétségbe. A teste izzadt, de szája egészen kiszáradt; megnedvesítette nyelvével keskeny ajkait. A Kettes Járat indulása előtt legalább tiztizenöt percre volt szüksége, hogy megköthesse a légi utasbiztosítást. Átkozta magát, miért nem indult el korábban, hogy időben elintézhesse a dolgot. Eredeti tervében jó ötletnek tűnt a biztosításkötés utolsó pillanatra való halasztása, mivel így minimálisra csökkent a kérdezősködések lehetősége. De nem vette számításba, milyen időjárás várható erre az estére, pedig gondolhatott volna rá.

Elhatározta, hogy a repülőtérré érkezése után jelentkezik a Trans America utasfelvételi pultjánál, és követelni fogja, hogy a gép indulása előtt engedélyezzék számára a biztosítás megkötéséhez szükséges időt. Csakhogy ez azt jelentené, amit mindenképpen el akart kerülni: felhívna magára a figyelmet, mint ahogy egyszer máris megesett - mégpedig a legbutább figyelmetlenségből, amit csak elkövethetett.

A kis, egyszerű aktatáskán kívül, amelybe a bombát szerelte be, semmi csomagot nem hozott magával.

A belvárosi kirendeltségnél történt, mikor a járatra jelentkezett.

- Öné a poggyász, uram? - kérdezte tőle a jegyárúsító, egy hatalmas halom bőröndre mutatva, amely az egyik hátrább álló utasé volt.

- Nem. - D. Ó. Guerrero felmutatta aktatáskáját. -

Én . . . ő . . . nem viszek semmit ezen kívül.

- Poggyász nélkül utazik Rómába, uram? - kérdezte a tisztviselő, és egy másodpercig kíváncsian méregette. Guerrero tudta, hogy ettől a pillanattól kezdve emlékezni fognak rá.

A járat megsemmisülése után a jegyárúsító emlékezni fog rá, hogy az egyik utas - ő - poggyász nélkül szállt fel a gépre, és megpróbálják majd magyarázni is ezt a tényt. És ha a nyomozók figyelme más okokból is D. Ó. Guerreroóra terelődik, ez csak meg fogja erősíteni gyanújukat.

De mit tudnak bizonyítani, ha nem lesznek roncsok?

Semmit! A biztosítónak pedig fizetnie kell.

Soha nem ér már a repülőtérre ez a busz?

Egy olasz család gyerekei zajongva rohangáltak fel és alá az ülések közti folyosón. Néhány sorral hátrább az asszony tele tüdőből síró kisbabát tartott az ölében, és olaszul hadart valamit férjének.

Az egyik szaladgáló gyerek - szép, okos arcú, öt-hat év körüli kisfiú - megbotlott, és beledőlt a D. Ó. Guerrero mellett szabad ülésbe. Kinyújtott kézzel próbálta visszanyerni egyensúlyát, és meglökte a Guerrero ölében nyugvó táskát. A táska megcsúszott, Guerrero utánakapott. Sikerült elkapnia, mielőtt még leesett volna, majd eltorzult arccal, ütésre emelt kézzel fordult a kisfiú felé.

A gyerek tágra nyílt szemekkel nézte.

- Scusi - mondta halkán.

Guerrero nagy nehezen erőt vett magán. Ha nem vigyáz, újból magára vonhatja a figyelmet.

- Tűnés! - mondta, összeszedve olasztudását. - Se ne vada!

- Si - mondta a gyerek. Guerreronak kényelmetlen érzése támadt. Ez a kisfiú is ott lesz a Kettes Járat fedélzetén. Mindegy! Nincs értelme az érzélgősségnek; szándékától most már semmi nem térítheti el.

A kisfiú megfordult, és visszament az anyjához.

- Végre! - a busz gyorsítani kezdett . . . Talán . . . talán mégiscsak időben érnek a repülőtérre, marad még ideje feltűnés nélkül megkötni a biztosítást. Remélte, nem lesz tolongás a kirendeltségnél.

Gratulált magának, hogy az imént nem csinált cirkuszt.

Ha megütötte volna a gyereket - és majdnem megtette - úgy lett volna belőle. Ezt legalább elkerülte. Elég baj, hogy a jegyárusítóval megesett az a dolog, bár talán nem is történt semmi helyrehozhatatlan.

Vagy mégis?

Újabb gond kezdte gyötörni.

Hátha a csomagjaira kíváncsi jegyárusítónak eszébe jutott az eset, miután a busz elindult. Guerrero tudta magáról, hogy látszott rajta az idegesség; ezt a jegyárusító is észrevehette. Talán szólt is valakinek, aki azóta már telefonálhatott is a repülőtérre. Lehet, hogy ebben a pillanatban valaki - a rendőrség? - már várja is a busz érkezését, hogy kikérdezhesse D. Ó. Guerrerót; hogy megvizsgálja egyetlen csomagját, kis aktatásakáját. Guerrero most először gondolt arra, hogy mi történne, ha elkapnák. Megrántaná a zsineg végén a hurkot; és a közelben mindenkit, őt magát is, darabokra tépné a robbanás. Ujjaival kitapogatta a táska foganatúja alatt a hurkot. Megnyugtató érzés volt . . . Most pedig

megpróbál valami egyébre gondolni.
Inez vajon megtalálta már a cédulát?

Megtalálta.

Inez Guerrero fáradtan lépett be a nyomorúságos lakásba. Fájós lábairól lerúgta a cipőt, levetette hólétől átázott kabátját és kendőjét. Ma a szokottnál is nehezebb napja volt a vendéglőben; rosszindulatúbbak voltak a vendégek, a borralaló kevesebb. Ráadásul még nem is szokta meg ezt a munkát. Nagy árat fizet érte.

Két éve, amikor még kertvárosi, kényelmes otthonukban éltek, Inez jól konzervált, kellemes jelenség volt. Ma már sokkal többet mutatott koránál. Régi otthonában most jótékony, forró fürdővel nyugtathatná meg magát. Itt csak a folyosó végében volt egy fürdőszobának nevezhető helyiség; három család osztozott rajta, fűtetlen volt és huzatos, falairól mállott a festés, a vízmelegítőt negyeddollárosokkal kellett működtésre bírni. Úgy döntött, inkább a rozoga nappaliban üldögel egy darabig, aztán lefekszik. Fogalma sem volt róla, hol lehet a férje.

Eltelt még egy kis idő, amíg észrevette a nappali asztalán heverő cédulát.

"Néhány napra el kellett utaznom. Remélem, rövidesen jó hírekkel foglak meglepni.

D. Ó."

Inezt kevés dolog lepte meg a férjével kapcsolatban; D. Ó. világéletében kiszámíthatatlan volt. A jó hír kétségtelenül meglepetés lenne, de Inez képtelen volt hinni, hogy lesz ilyen. Férje túl sok nagyra törő tervét látta már összeomlani, nem bízott egy újabb lehetőség sikerében.

Csak az üzenet első mondata zavarta. Hova utazhatott "néhány napra" D. Ó.? És miből? Tegnapelőtt este számolták össze minden vagyonukat. Huszonkét dollár volt és néhány cent. Ezen a pénzen kívül egyetlen zálogba tehető értéktárgyuk volt: Inez gyűrűje, amelyet az anyjától kapott, s amelytől mindmáig nem volt hajlandó megválni.

Inez tizennégy dollárt elvett a pénzből, hogy élelmet vásároljon, és legalább előleget adhasson a lakbérre. Látta D. Ó. arcán az elkeseredést, mikor az zsebre tette a maradék nyolc dollárt az aprópénzzel.

Elhatározta, hogy abbahagyja a fejtörést, és lefekszik, ahogy tervezte. Átment a hálószobába.

Nehezen találta meg a hálóingét. Véletlenül akadt rá egy fiókban, D. Ó. három inge mellett. Férje utolsó ingei voltak ezek, tehát nem vitt magával váltást. Az egyik ing alatt összehajtott sárga papírdarabon akadt meg a szeme. Kivette és szétnyitotta.

Egy nyomtatvány írógéppel kitöltött másodpéldányát tartotta kezében. Mikor rájött, hogy mi az, le kellett ülnie az ágyra; nem hitt a szemének.

A Trans America Légitársaság és D. Ó. "Buerrero" közt létrejött részletfizetési szerződés másodpéldánya volt. Észrevette, hogy a nevet elírták. A szerződés értelmében "Buerro" átvett egy római utazásra jogosító, másodosztályú menetérti repülőjegyet negyvenhét dollár készpénz lefizetése ellenében; ugyanakkor kötelezte magát, hogy a négyszázhuszonhét dolláros hátralékot huszonnégy hónapon belül törleszteni fogja, kamatokkal együtt.

Érthetetlen.

Miért kellett D. Ó.-nak Rómába repülnie? Miért éppen Rómába? És a pénz? A részleteket képtelen lesz fizetni; a dolognak legalább ez a része érthető. D. Ó. Guerrero eddig is éppen elég hasonló adósságot csinált. De miből tudta kifizetni a negyvenhét dollár előleget? Mert kifizette, itt van róla az elismervény. Pedig két nappal ezelőtt kijelentette, hogy nincs több pénze annál, amit együtt összeszámoltak.

Hirtelen eszébe jutott a gyűrű; aranyból volt, platinába foglalt gyémánttal. Csak egy-két hete nem viseli, mert megdagadtak az ujjai. Betette egy kis dobozba, a szekrény egyik fiókjába. Kétszer is átkutatta a fiókot. A doboz megvolt, de üresen. Innen a negyvenhét dollár; D. Ó. zálogba tette a gyűrűt!

Az a gyűrű volt az utolsó kapocs, amely összekötötte múltjával, szétszóródott családjával s halott anyjával, akinek tisztelte emlékét. Bár nem volt valami nagy érték, végső tartaléknak számított. Ameddig megvolt, tudták, hogy bármilyen rosszra forduljanak is a dolgok, a gyűrű pár napos továbbélést biztosít. Most ennek is vége.

De arra még mindig nem kapott választ, hogy - miért?

Miért kellett D. Ó.-nak Rómába repülnie?

Inez nem volt különösebben intelligens nő. Ha az lett volna, nem bírta volna ki majdnem húsz évig D. Ó. Guerrero mellett; jelenlegi helyzetükben is többre vihette volna. Így csak egy vacakul fizetett vendéglői felszolgáló. Nem volt okos nő, de a férjét ismerte.

Ösztöne azt súgta, hogy D. Ó. Guerrero bajban van, sokkal komolyabb bajban, mint eddig bármikor. Visszament a nappaliba a céduláért. Újra elolvasta. Érezte, hogy nem azt jelenti, ami rajta áll. Tudta, hogy valamit, valamit mindenképpen tennie kell.

Az a gondolat fel sem merült benne, hogy D. Ó.-t sorsára hagyja valami újabb örültsége következményeivel. Inez egyszerű, természetes lélek volt. Tizennyolc évvel ezelőtt vál-

lalta, hogy "jóban-rosszban" D. Ó. Guerrero mellé áll. Ígéretéhez hú akart maradni.

Először arról kéne meggyőződnie, elutazott-e már a férje; mert ha nem, talán még megakadályozhatja. Nem tudhatta, mikor írta D. Ó. a cédulát, és hánykor mehetett el hazulról. Újból a sárga nyomtatványt kezdte vizsgálni; a járat indulásának adatai nem szerepeltek rajta. Viszont a Trans America légitársaságot felhívhatja. Gyorsan magára kapkodta a néhány perce levetett ruhadarabokat.

Guerreróék lakásában nem volt telefon; az épület földszintjén levő étkezde nyilvános készülékét használhatta volna, de inkább lemondott róla, csak hogy elkerülje a tulajdonossal való találkozást, aki egy személyben háziúr is volt, s azzal fenyegetőzött, hogy másnap kilakoltatja őket, ha nem fizetik ki a lakbérhátralékot.

Egy másfél háztömbnyire levő drugstore-ban volt nyilvános telefon. Inez oda igyekezett.

Háromnegyed tíz volt.

A drugstore fülkájében két tizenéves lány beszélt. Ineznek majdnem tíz percet kellett várnia, hogy használhassa a készüléket. Mikor végre feltárcsázta a Trans America számát, egy magnetofonszalagra rögzített hang közölte, hogy minden vonal foglalt, legyen szíves várni. Tartotta a vonalat, közben a hang néhányszor elismételte mondókáját, végül jelentkezett egy nő, és megkérdezte, miben lehetne a segítségére.

- Kérem szépen - mondta Inez - a római járatokról szeretnék érdeklődni.

A női hang tájékoztatta, hogy a Trans America minden kedden és pénteken nonstop járatokat indít Rómába a Lincoln Internationalról; New Yorkon keresztül naponta vannak összekötő járatok, és kíván-e a hívó fél előjegyzést.

- Nem - válaszolta Inez - nem utazom. A férjemről van szó. Ugye, azt mondta, hogy pénteken is . . . ma este is van egy járat?

- Igen, asszonyom, a Kettes Járatunk, az Aranyhajó. Helyi idő szerint este tízkor indul, de az időjárási viszonyok miatt ma egy órával elhalasztották az indulást.

Inez látta, hogy a drugstore óráján tíz óra múlt öt perccel.

- Szóval a gép még nem ment el? - kérdezte gyorsan.

- Nem, asszonyom, még nem.

- Kérem . . . - Inez nehezen találta meg a szavakat. -

Kérem, nagyon fontos lenne számomra, ha megtudhatnám, hogy a gépen van-e a férjem. D. Ó. Guerrerónak hívják és . . .

- Sajnálom, de az utasokról tilos információt adnunk -

hangzott a nő udvarias, de határozott válasza.

- Gondolom, nem értett meg, kisasszony. A férjem után érdeklődöm. A felesége beszél.

- Megértettem, Mrs. Guerrero, de sajnálom, ez a szabály.

- Nem lenne rá mégis mód? . . . - kezdte Inez.

- Nincs, igazán.

- Ó, istenem . . .

- Ha jól értettem, ön úgy véli, férje talán a Kettes Járatot veszi igénybe, csak nem biztos benne? - kérdezte a nő.

- Igen, pontosan.

- Akkor egyetlen dolgot tehet, Mrs. Guerrero. Kimegy a repülőtérre. Valószínűleg még nem kezdték meg a beszélést, így aztán ha ott a férje, megtalálhatja. Csak sietnie kell.

- Rendben van - mondta Inez. - Ha nincs más megoldás, megpróbálom. - Elkeseredett volt a hangja. Hogy fog kiérni alig egy óra alatt ebben a viharban a több mint húsz mérföldnyire levő repülőtérre.

A vonal másik végén a tisztviselő nő talán megérezte, milyen szerencsétlen.

- Egy pillanat - mondta. - Nem volna szabad, Mrs. Guerrero, de adnék egy ötletet.

- Legyen szíves.

- A repülőtéren, az indulási oldalnál ne azt mondja, hogy csak gondolja, hogy férje a gépen van. Azt kell mondani, hogy férje beszállt, és beszélni szeretne vele. Akár a gépen van, akár nincs, kiderül.

- Köszönöm - mondta Inez. - Nagyon köszönöm.

- Szóra sem érdemes, asszonyom. Jó éjszakát, és köszönjük, hogy felhívta a Trans Americát.

Amint helyére akasztotta a kagylót, Ineznek eszébe jutott, hogy befelé jövet egy taxi parkolt a drugstore előtt; most megpillantotta a sofőrt: A pult mellett állva beszélgetett egy másik férfival.

Odament, és megérintette a karját.

- Elnézést.

- Mi kéne? - fordult meg a férfi.

- Mennyibe kerülhet az út taxival innen a repülőtérig?

- Innét? Úgy kilenc-tíz dollárba - mondta a sofőr, és számítóan méregette az asszonyt.

Inez menni készült. Túlságosan drága volt; megmaradt kis pénzének több mint fele ráment volna, és nem is biztos, hogy D. Ó. a járaton lesz.

- Hé, álljon meg! - A sofőr lehajtotta maradék Coke-ját, és Inez után sietett. Aznapi munkáját már befejezte, s úgy gondolta, jól jön egy kis potya, ha feketén viszi ki az asszonyt

a repülőtérre. - Teszem azt, alkudni is lehet. Legyen hét, mondjuk.

- Hát . . . - Inez még mindig tétovázott.

- A legjobb ajánlat. Elfogadja, vagy nem? - kérdezte a sofőr türelmetlenül.

- Igen - mondta Inez. - Igen, elfogadom.

- Akkor üljön be.

- Biztos, hogy odaérünk tizenegyre? - kérdezte Inez aggodva, mikor elindultak.

- Hagyjon békibe vezetni - morogta hátra a sofőr.

Harmincöt perc múlva Inez taxija küszködve cammogott a behavazott Kennedy gyorsúton. A hátsó ülésen Inez idegesen tördelte a kezét.

A Kettes Járat utasait szállító repülőtéri busz ebben a pillanatban kanyarodott a Lincoln International indulási oldalának bejárata elé. A bejárat feletti óra háromnegyed tizenegyét mutatott.

Ahogy a busz megállt, D. Ó. Guerrero ugrott elsőnek talpra.

9.

A repülőtér főbejáratához érve kihunyt a rendőrségi kocsi tejejn villódzó vörös jelzés. A járőr kocsi, mely a vontató bal esetének színhelyétől a repülőtérig vezette Joe Patronit, lassított, elkanyarodott, és a volán mögött ülő rendőr intett a TWA karbantartó főnökének, hogy előzzön. Mikor Patroni elhúzott a járőr kocsi mellett, üdvözlésképpen meglengette szivarját és kettőt dudált.

Több mint három órájába került, míg lakásáról a repülőtérre érkezett. Sietve ráhajtott a hangárokhoz vezető egyik mellékútra. A "TWA Karbantartók" jelzésnél élesen jobbra kanyarodott. A karbantartók hangárja nyitva volt. Egyenesen behajtott.

A hangárban már várta egy rádióval felszerelt önrakódó teherkocsi, hogy kivigye a három-nullás kifutót eltorlaszoló, megfeneklett Aéreo-Mexican jethez. A karbantartók főnöke kiugrott kocsijából, és máris beprézelte magát az önrakódó fülkéjébe.

- Oké, fiam - szólt a vezetőnek. - Pörgesse fel azt a sebességmutatót.

A jármű nekilendült, Patroni rádióösszeköttetésbe lépett a toronnyal, és szabad vonalat kapott. Ahogy elhagyták a hangár megvilágított környékét, az őket körülvevő fehér homályban a gépkocsivezető a járható bekötőpálya két szélét jelző fényekhez igazodott.

- Joe Patroni? - kérdezte az irányító, miután közölte utasításait.

- Az.

- Földi irányítás Joe Patroninak. Üzenet a repülőtér vezetőjének irodájából. Hall engem?

- Itt Patroni. Mehet.

- Üzenet kezdődik: Joe, fogadok veled egy doboz szivarban két meccsjegy ellenében, hogy nem tudod eltisztítani azt a gépet ma éjjel a kifutóról, és szeretném, ha te nyernél. Aláírás, Mel Bakersfeld. Üzenetnek vége.

Patroni nevetve nyomta le az adógombot.

- Patroni földi irányításnak. Szóljanak neki, hogy tartom.

A három-nullás kifutó eltorlaszolt kereszteződésénél Ingram, az Aéreo-Mexican karbantartóinak munkavezetője lépett kocsijukhoz, amikor megálltak. Bélelt anorákja csuklyájába rejtette arcát a harapós szél és hó elől.

Joe Patroni lemászott a kocsi fülkéjéből, jól összehúzta magán az anorákot, és bólintott Ingramnek. Felületesen ismerték egymást.

- Oké, - próbálta túloldítani a szelet Patroni. - Halljuk a purcanást!

A mozdulatlan Boeing 707-es teste és szárnya hatalmas albatrosz kísérteteként tornyosult felettük. A gép hasa alatt vörös vészjelző fény villogott ritmikusan; a teherkocsik és kiegészítő járművek, köztük egy légénységi busz meg két dörgő motorú erőgép, még mindig a gép bekötőpálya felőli oldalán várakoztak egy csomóban.

Ingram röviden beszámolt arról, amit eddig tettek. Az utasok elszállítása meg a terhelés kirakása után újból megkísérelték saját motorjai segítségével mozgásba hozni a gépet, de ez a próbálkozásuk is csődöt mondott.

Patroni közelebb lépett a jethez, meggyújtatlan szivarját rágcsálva; Ritkán fordult elő, de most engedett a tűzvédelmi szabályzatnak, mivel nagyon erős volt a keroszin illata. Ahogy elkezdte a terepszemlét, az egyik munkás bekapcsolta a gép orra alatt félkörben felállított hordozható reflektorokat. Fényüknél látható lett a gép első futóműve; kerekei majdnem teljesen belesüppedtek a hóréteg alól előtünedező fekete kátyúba. A két kimozdítási kísérlet eredményeként a gép kerekei még mélyebbre süllyedtek. A jet négy hajtóműve kínosan közel állt a talaj szintjéhez.

Patroni úgy gondolta, érdemes még egyszer megpróbálni a gépet saját hajtóművei erejével kimozdítani. Ez a leggyorsabb megoldás, már ha sikerül. Ha nem, akkor hatalmas műanyag légtömlőket fognak használni, összesen tizenegy darabot. Ezeket a szárnyak és a törzs alá helyezik, és levegőt pumpálnak beléjük, hogy megemelhessék a gépet. Utána a gép kerekeit nagy teljesítményű emelőkkal megemelik, hogy szilárd felüle-

tet építhessenek alájuk. De ez körülményes, hosszan tartó és fárasztó munka. Patroni remélte, hogy elkerülhetik.

- A futómű előtt szélesen és mélyen le kell ásni - jelentette ki. - Két, hat láb széles árkot akarok a kerekhez. A kerek előtt egyesítjük az árkokat, majd fokozatosan lejtőssé tesszük a talaj szintjéig. - Ingramhez fordult. - Jókora ásás lesz.

- Az - bólintott a munkavezető.

- Ha ezzel végeztünk, teljes erővel beindítjuk mind a négy hajtóművet. Az előremozdítja majd - mutatott a némán veszteglő gépre. - Mikor gurulni kezd, felfele a lejtős árokban, elfordítjuk, erre. - Súlyos csizmájával görbe vonalat húzott a hóba, a lágy talajrészről a bekötőpálya betonnal burkolt felületéig. - Fektessünk annyi gerendát a kerek elé, amennyit csak lehet. Van egyáltalán gerendánk?

- Valamennyi van az egyik teherkocsin.

- Rakodjanak le, és a vezető hajtson fel a repülőtéren minden készletet.

A legénységi buszból kikászálódó emberek máris kezdték eltávolítani a szerszámokat és ásókat szállító teherkocsi hóborította ponyváját.

- A szárnyas fiúk még fent vannak? - mutatott a gépre Patroni.

- Fent - morogta Ingram. - A nyavalyás kapitány meg az első tiszt.

- Baja volt velük? - nézett rá élesen Patroni.

- Velük nem, csak azzal, amit nem csináltak - mondta keserűen Ingram. - Mikor ideértem, megkértem őket, kapcsoljanak teljes erőre, pont úgy, ahogy maga mondta az előbb. Ha elsőre megtették volna, én mondom, kimozdult volna a darab. De nem volt hozzá bátorságuk, és ezért süppedtünk mélyebbre. A kapitány ma este jól elcseszte a dolgot, és ezt tudja is. Most meg eszi a fene, nehogy az orrára állítsa a madarat.

- Én se érezném jól magam a helyében - vigyorgott Patroni. - Később majd beszéllek vele. Működik az interfon?

- Igen.

- Akkor hívja a pilótafülkét. Mondja meg, hogy elkezdjük, és hamarosan felmegyek. Oké, fiúk, lehet ásni! - S maga is felkapott egy ásót.

Ahogy bevégezte interfonbeszélgetését a fülkékben ülő pilótákkal, Ingram egy szerelő segítségével nekifogott lefektetni az első gerendát a kerek elé.

Joe Patroni úgy számította, legalább egy óra múlva végezik az árokásással, és beindíthatják a Boeing hajtóműveit. Fél tizenegy volt. Kis szerencséivel éjfél után már otthon lehet,

ágyban a feleségével.

Hogy közelebb hozza ezt a lehetőséget, teljes erejéből folytatta az ásást.

10.

A Cloud Captains kávézóban Vernon Demerest kapitány magának kávé, Gwennek teát rendelt. Míg Rómába érnek, még legalább egy tucat csésze kávé fog felhajtani. Bár ma este a Kettes Járatot nagyrészt Harris kapitány vezeti, Demerest nem akart szellemileg kikapcsolódni. Ezt soha nem tette repülés közben. Tudta, hogy csak azok a pilóták fejezik be idős korukban, ágyban az életüket, akik állandóan készek a véletlenek azonnali leküzdésére.

- Szokatlanul csendben vagyunk - mondta Gwen finom angol kiejtéssel. - Alig szóltunk egy szót, mióta beléptünk a kávézóba.

- Nem beszéltem, mert gondolkodtam - válaszolt a férfi.

- Ennyi az egész.

Gwen megnevedesítette ajkait. Nem használt rúzs, mert a szabályzat szigorúan tiltotta, hogy a stewardessek sminkelt arccal teljesítsenek szolgálatot.

- Min gondolkodtál? Megrázó élményeden, hogy bejelenttem, szülők leszünk? - Pajkosan elmosolyodott.

Demerest hallgatott, amíg eléjük tették a teát és kávé, csak ezután tiltakozott.

- Gwen, az isten szerelmére, ezzel ne vicceljünk.

Gwen megfogta kezét az asztal alatt, Arc kifejezése megváltozott.

- Bocsáss meg - mondta együttérzéssel. - Attól tartok, mindkettőnk számára csakugyan kissé megrázó a dolog. Erre a kezdésre várt Demerest.

- Nem kell, hogy az legyen - mondta óvatosan. - Mi több, még szülők sem kell legyünk, ha nem akarjuk.

- Már vártam, mikor fogod ezt elkezdni - válaszolt Gwen tárgyilagosan. - Már a kocsiban majdnem belevágtál, igaz? Csak meggondoltad magad.

- Miről beszélsz?

- Ugyan; Vernon, ne játsszuk meg magunkat. Azt akarod, hogy vétessem el a gyereket. Amióta megmondtam, hogy állapotos vagyok, az abortuszon jár az eszed. Vagy nem?

- De igen - hagyta rá kelletlenül a férfi.

- Azt hiszed, eddig még nem hallottam abortuszról?

Demerest körülnézett, nem hallja-e valaki őket, de a helyiséget teljesen betöltötte az edénycsörömpölés és beszélgetés zaja.

- Nem voltam benne biztos, hogyan fogadod.

- Magam sem tudom, hogyan döntsek. Pedig már gondolkoztam rajta.

Demerest nekibátorodott. Ez nem volt határozott elutasítás.

- Ez az egyetlen értelmes megoldás. Bizonyos szempontokból talán kényelmetlen a gondolat, de legalább gyorsan vége van. És ha szakszerűen csinálják, nincs veszély, és komplikációktól sem kell tartani.

- Tudom - válaszolt a lány. - Félelmetesen egyszerű az egész, Az egyik pillanatban megvan, a másikban már nincs. Igaz?

- Igaz.

Ivott a kávéból. Talán könnyebb lesz, mint gondolta.

- Vernon - mondta Gwen lágyan - gondoltál te arra, hogy ami bennem van, az egy emberi lény, élő valaki - már most is? A kettőnké. A tied meg az enyém; egy rész belőlünk.

- Ez nem igaz - jelentette ki nyomatékosan, szándékolt nyersességgel Demerest. - Ebben a fázisban az embrió még nem ember, nincs önálló élete, nem lélegzik, nem érez. Az abortusz - ha ilyen korai - nem jelenti emberi élet kioltását.

- Úgy érted, hogy később azt jelentené?

- Ne töprengjünk ezen - rázta a fejét Demerest.

- Csak úgy viselkedem, mint egy nő - sóhajtott Gwen.

- Ezért olyan nehéz mindkettőnknek.

- A helyzet az - mondta Gwen halkán, mintegy hangosan gondolkodva - hogy még soha nem estem teherbe, és az első alkalommal nehéz elherdálni, amit . . . - Elködösödött a szeme. - Érted ezt, Vernon? Megértesz?

- Igen, azt hiszem - válaszolt halkán a férfi.

- Abban különbözünk egymástól, hogy neked volt már gyereked.

- Nincsenek gyerekeim - rázta fejét a férfi. - Sarah megén...

- Nem a házasságból, de volt gyereked; te magad mondtad. Egy kislány a hárompontos programból - Gwen mintha elmosolyodott volna - akit aztán örökbe fogadtak. Akárhogy is, valahol van valaki, aki te vagy.

Demerest hallgatott.

- Gondoltál rá valaha? - kérdezte Gwen. - Soha nem érdekelt, hogy hol él, hogy néz ki?

- De igen - mondta Demerest. Nincs értelme tagadni. - Időnként gondolok rá.

- És soha nem szándékoztál utánanézni?

Demerest tagadólag ingatta fejét. Egyszer kérdezősködött, de azt a választ kapta, hogy az örökbefogadás után a szabály szerint megsemmisítene minden erre vonatkozó iratot. Nincs

rá mód, hogy valaha is megtudjon valamit.

Gwen ivott a teából; a könnyek jelei eltűntek arcáról. Már mosolygott, mikor megszólalt.

- Ó, drágám, mennyi bajt okozok neked.

- Nem én vagyok a fontos. - Demerest válasza őszinte volt. - Az a fontos, hogy neked mi a legjobb.

- Nos, azt hiszem, végül is az ésszerű megoldást választom. Az abortuszt. Csak előbb még meg kell állapodnom magammal.

- Nézd, Gwen, gyorsan fog menni az egész, és orvosi szempontból teljes biztonságban - nyugtatta meg Demerest. Beszélt Svédországról; arról, hogy fizeti a kórházi költséget, bármekkora legyen is az. Elmondta, hogy a légitársaság segíti majd az odautazásban.

- Döntök, még mielőtt visszatérnénk erről az útról - biztosította Gwen.

Felálltak, menni készültek. Közeledett az idő, amikor szükség lesz Gwenre a Kettes Járatra beszálló utasok fogadásánál. A kávézóból kifelé menet megszólalt a lány.

- Azt hiszem, nagy szerencsém van, hogy olyan vagy, amilyen. Lennének férfiak, akik szó nélkül faképnél hagynának.

- Nem foglak elhagyni.

De már tudta, hogy el kell hagynia. A nápolyi kiruccanás meg az abortusz után véget fog vetni viszonyuknak, szakít Gwennel, a lehető legtapintatosabb módon, de végérvényesen. Az esze azt súgta, hogy ha nem szakít rövidesen Gwennel, eljön az idő, amikor már képtelen lesz megválni tőle. Ez pedig viszonyuk állandósulását jelentené; a vele járó családi, anyagi és érzelmi bonyodalmakkal együtt, márpedig ezt határozottan el akarta kerülni. Tíz-tizenöt évvel ezelőtt talán vállalta volna; ma már nem.

Megérintette Gwen karját.

- Menjél csak. Egy perc, és jövök én is.

Amint kis időre szétvált előttük a központi csarnokban nyüzsgő tömeg, megpillantotta Mel Bakersfeldet. Vernon Demerest nem talált különösebb kivétneivalót abban, hogy együtt mutatkozik Gwennel; ugyanakkor nem is örült neki, ha Mel Bakersfeld látja együtt őket.

Sógora komoly beszélgetést folytatott a színes bőrű Ned Ordway hadnaggyal, a repülőtéri rendőrkülönítmény kitűnő, barátságos parancsnokával. Talán túlságosan belemerült a beszélgetésbe ahhoz, hogy észrevegye nővérének férjét. Gwen belevegyült a tömegbe; utoljára még megpillantotta a lány formás, nylonharisnyába bújtatott lábait, vonzó bokáit. Ó sole mio . . . indíts!

Az istenbe! Mel Bakersfeld meglátta.

- Magát kerestem - szólította meg Ned Ordway hadnagy néhány perccel korábban Mel Bakersfeldet. - Úgy hallom, pár száz látogatóra számíthatunk.

- Máris van elég látogatónk - nézett körül Mel a túlszűfolt csarnokban. - Nem százak; ezrek.

- Nem az utasokat értettem - mondta Ordway. - Akikről én beszélek, jobban megnehezíthetik a dolgunkat.

Beszámolt a meadowoodi zajellenes tömeggyűlésről. Résztvevői nagyrésze már útban van a repülőtérre. Ordway egy tévés forgatócsoporttól szerezte értesüléseit, mikor engedélyt kértek tőle a kamerák épületen belüli felállítására.

- A pokolba! - dörmögött Mel. - Pont a ma estét választják ki. Mintha nem lenne úgyis elég bajunk.

- Azt hiszem, éppen ez az; jobban fel akarják hívni magukra a figyelmet. Gondoltam, nem árt, ha figyelmeztetem, mert valószínűleg találkozni akarnak magával.

- Legfeljebb egy hattagú küldöttséget fogadok, bár a mai helyzetben az is tiszta időpocsékolás.

- Törvényesen a többieket sem tudom távol tartani, ha csak nem okoznak botrányt vagy rongálást - mondta Ordway. - Mindenesetre igyekszem. Már figyelmeztettem az embereimet.

- Helyes.

Mel bízott Ned Ordwayben. Ordway hadnagy a hivatásos rendőrök legjobb típusához tartozott.

- És a meadowoodi üggyel eltekintve hogy mennek a dolgok? - kérdezte Mel. Tudta, hogy a legtöbb repülőtéri alkalmazotthoz hasonlóan Ordway százfőnyí osztaga is túlórázik, már a vihar kezdete óta.

- Főleg rutin. Szokottnál több részeg, egypár verekedés. De ez a késve induló járatokkal meg a maga tömött bárjaival van összefüggésben.

- Ne bántsa a bárókat - vigyorgott Mel. - Minden ital után százalék jár a repülőtérnek, bevételre pedig szükségünk van.

- A légitársaságoknak is, gondolom. Ezért próbálják talpra állítani a részegeket, hogy felrakhassák őket a járataikra.

Legtöbbször ilyenkor hívnak minket.

- Elbírnak velük.

- Egyéb gond is van - mondta a hadnagy. - A gépkocsiparkoló emberei szerint van egypár elhagyott kocsi is.

Mel fintorgott. A nagyvárosi repülőterek parkolóinak állandó kellemetlenséget okoztak az elhagyott kocsik. Manapság meglepően nehéz megszabadulni egy használhatatlan tragasztól. A használtkocsi-kereskedők és a roncstelepek telítve

voltak, és csak akkor vették be a kocsit, ha a tulajdonos fizetett érte. Így aztán a kocsi gazdája olyan helyet keresett a tragacsának, ahonnan nem tudja a hatóság újból a nyakába varrni. A repülőtéri parkolóhelyek kézenfekvő rejtékhelyeknek bizonyultak. Az ott hagyott kocsikat a repülőtérnek kellett elszállíttatnia. Ez a művelet hihetetlen összeget emésztett fel a Lincoln International költségvetéséből.

A csarnok mozgó tömegében Mel megpillantotta Vernon Demerest kapitányt.

- Ettől eltekintve teljes formában várjuk a meadowoodi látogatókat - mondta Ordway, azzal barátságosan biccentett és elment.

A Trans America egyenruhájában feszítő Vernon Demerest szokott magabiztosságával Mel irányába tartott. Mel hirtelen feldühödött, mert eszébe jutott az ellenséges hangvételi hójelentés.

- Jó estét, Vernon - mondta. - Úgy hallom, hóeltakarítási szakember lettél.

- Ahhoz nem kell szakembernek lenni, hogy az ember felismerje a pocsék munkát - vágta rá Vernon Demerest.

- Van fogalmad róla, mennyi hó esett le? - Mel erővel próbált uralkodni hangján.

- Akármennyi, a te dolgod eltakarítani - vont a vállát Demerest.

- Azt csináljuk.

- Istenverte rosszul.

- Szerintem átkozottul jól!

- Oké - mondta Demerest - neked is megvan a véleményed, nekem is. Történetesen úgy találom, hozzá nem értő munkát végeztetek. Meg is írtam a jelentésemben.

- Nagyon köszönöm. Akármit írtál bele, semmin sem fog változtatni; csupán azt jelenti, hogy holnap egész nap magyarázkodnom kell.

Mel meg sem próbálta dühét palástolni. Demerest elvigyorgott.

- Kicsit a bőröd alá ment, mi? Hát sajnálom a becses idődet. Majd emlékezni fogok rád holnap, miközben az olasz napsütést élvezem. - Azzal továbbra is vigyorogva elvonult. Alig néhány yardot tett meg, és vigyora vicsorgássá változott.

Haragját az okozta, hogy megpillantotta a központi biztosítási pultot, ahol ma este láthatóan nagyszerűen ment az üzlet. Emlékeztető volt arra, hogy Mel fölötti mai győzelme jelentéktelen: a hóbizottsági jelentést egy hét múlva mindenki elfelejti, a biztosító kirendeltség viszont még mindig a helyén lesz.

A pult mögött két lány - egyikük egy nagy mellű szőke - kötvényeket állított ki a kérelmezőknek. Legalább féltucatnyian vártak sorukra. Demerest abban sem kételkedett, hogy az épület különböző pontjain felállított biztosításkötő automata is legalább ennyire igénybe vannak véve.

Egy pillanatig gondolataiba merülten figyelte a biztosító pultjánál folyó tevékenységet. Újabb, szemmel láthatólag ideges jövevény állt be a sorba, vékonydongájú, csapott vállú, seszínű, kis bajuszt viselő férfi. Kisebbfajta aktatáska volt nála, és nagyon sietni látszott; aggodó pillantásokat vetett a központi csarnok órájára, aztán saját óráján is megnézte az időt. Kétségtelenül bosszantotta, hogy annyian állnak előtte. Inkább hagyná a fenébe a biztosítást, és ülne fel a gépre, gondolta utálkozva Demerest, aztán emlékeztette magát, hogy vissza kell térnie a Kettes Járat fedélzetére. Bármelyik pillanatban elhangozhat a beszállást jelentő első felhívás. Na! - itt is van.

"Trans America Airlines jelenti: Kettes Járat, az Aranyhajó indul Rómába . . ."

11.

". . . Kettes járat, az Aranyhajó indul Rómába. A beszállás megkezdődik. Az érvényes jeggyel rendelkező utasok . . ." Rendkívüli eseteket kivéve a légi járatok bejelentését kazettáról játsszák vissza. Bár a fül számára nem érzékelhető, minden egyes bejelentés három külön felvételtől áll. Az első felvételen a légitársaság és a járat megnevezését rögzítik; a második az utasrakomány helyzetéről tudósít, előzetesen közli a beszállás lehetőségét, magát a beszállást, majd az utolsó figyelmeztetést. Végül a harmadik hangfelvétel megnevezi a folyosót és a kijárat számát. Mivel a három felvétel szünet nélkül követi egymást a szalagon, olyannak tűnik a hallgatónak, mint amilyennek szánták: folyamatosnak.

Akik nem szeretik az embert helyettesítő automatizálást, jókat derülnek, mikor elromlik egy-egy légi járatokat bejelentő gépezet. Alkalomadtán megesik ilyesmi; összegubancolódik valami a szerkezetben, és vagy fél tucat gép utasait ugyanahhoz a kijáratához irányítja. A légitársasági alkalmazottak rémálma egy ilyen, ezernél is több összezavart, ideges utast jelentő kavardás.

Ma este, a Kettes Járat bejelentésekor hibátlanul működött a gépezet.

"...érvényes jeggyel rendelkező utasok szíveskedjenek a Kék Folyosó "D" negyvenhetes kijáratához fáradni."

A központi csarnokban több ezren hallották a Kettes Járat bejelentését. Egyeseket közletről érintett, másokat nem. De az

utóbbiak közül egypáran érdekeltek lesznek benne, mielőtt még megvirradna.

A Kettes Járat több mint százötven utasának szólt a felhívás. Akik már bejelentkeztek, de nem jutottak még a negyvenhetes kijáratig, meggyorsították lépteiket; az újonnan érkezettek menet közben rázták le öltözükről a havat.

Gwen Meighen rangidős stewardess néhány, kisgyermekkel utazó családot hamarabb engedett gépre ülni, jóformán abban a pillanatban, mikor a beszállófolyosón elült a bejelentés visszhangja. Fedélzeti interfonon értesítette Anson Harris kapitányt, majd felkészült a perceken belül bekövetkező utasinvázió fogadására. Az utasokat megelőzve Vernon Demerest kapitány bukott be a fedélzetre, és a gép orrába sietett, becsukva maga mögött a pilótafülkébe nyíló ajtót.

Anson Harris és másodtisztje, Cy Jordan már megkezdték a felszállás előtti ellenőrzést.

- Oké - mondta Demerest.

Becsusszant a jobb oldali ülésbe, az első tiszt helyére, és elvette az ellenőrzőlista kivonatát. Jordan is elfoglalta helyét a két kapitány mögött.

Mel Bakersfeld még a központi csarnokban tartózkodott, mikor megszólalt a hangosbemondó; eszébe jutott, hogy Vernon Demerest járata az Aranyhajó. Mel sajnálta, hogy megint félresikerült egy lehetőség, mely véget vethetett volna a köztük levő ellenségeskedésnek, vagy legalább enyhítette volna valamennyire. Személyes kapcsolatuk most már - ha lehet - rosszabb volt, mint valaha. Azon gondolkodott, mennyiben hibáztathatja ezért saját magát. Őszinte meggyőződése szerint viszályuk jórészt sógora műve volt. Most is felforrított benne a düh, mikor visszaemlékezett a vezetőségi gyűlésen történetekre. Ugyanakkor szerette volna, ha ma éjszaka néhány órára Vernon helyében lehetne, indulásra készen Róma felé.

Ned Ordway rendőr hadnagy, aki pár perce vált el Mel Bakersfeldtől, a biztonsági szolgálat kis irodájának nyitott ajtaján keresztül hallotta a Kettes Járat indulásának bejelentését. Ordway a repülőtéri rendőrség főhadiszállásán szolgálatot teljesítő őrmester telefonbeszámolóját hallgatta. Egy járőrökös rádiójelentése szerint emberekkel tömött magángépkocsik sokasága érkezik a parkolóhelyre, ahol nehezen tudnak helyet biztosítani nekik. A gépkocsik utasai meadowoodiak; annak a zajellenes tüntetésnek a résztvevői, amelyről Ordway hadnagy már értesült. A hadnagy utasításainak értelmében rendőri erősítés érkezik a főépülethez, jelentette az ügyeletes őrmester.

Néhány száz yardnyi távolságra Ordway hadnagytól egy várakozóhelyen a San Diego-i kicsi öreg hölgy, Mrs. Ada

Quonsett félbeszakította a Trans America ifjú alkalmazottjával, Peter Coakleyval folytatott csevegését; mindketten végighallgatták a Kettes Járat bejelentését.

Egymás mellett ültek a fekete bőrhuzatú padok egyikén.

Mrs. Quonsett olyan stílusban ecsetelte néhai férje érdemeit, ahogy Viktória királyné beszélhetett Albert hercegről.

- Nagyon kedves ember volt, jó eszű és gavallér. Fiatalkorában olyan lehetett, mint maga.

Peter Coakley szégyenlősen vigyorgott. Mióta Tanya Livingston megbízta az idős hölgy potyautas felügyeletével a Los Angeles-i gép indulásáig, beszélgetésüket főleg Mrs. Quonsett monológja képezte, melynek során Peter Coakleyt gyakran és kedvezően hasonlította össze a néhai Herbert Quonsett-tal. A téma már határozottan fárasztotta Petert. Nem tudhatta, hogy Mrs. Ada Quonsett pontosan erre számít.

Peter Coakley nem ilyen munkát képzelt el magának, mikor a Trans America felvette alkalmazottainak sorába. Teljesen hülyének érezte magát, ahogy itt ül és a szárazdajka szerepét játssza egy ártalmatlan, szószátyár öreg hölgy mellett; aki a dédnagyanyja lehetne. Alig várta, hogy vége legyen. Szerencsétlenségére Mrs. Quonsett Los Angeles-i járata a vihar miatt késéssel fog indulni; különben az öreglány már egy óra útján lenne. Bízott a mindenhatóban, hogy rövidesen szólítani fogják a Los Angeles-i gép utasait is.

- Képzeld csak! - mondta Mrs. Quonsett a Kettes Járat bejelentése végeztével. - Rómába repülni! Mindig oda szeretnünk volna menni néhai drága férjemmel. - Összekulcsolta a kezét, s nagyot sóhajtott. - Soha nem került rá sor.

Beszéd közben Ada Quonsett agya úgy működött, mint egy precíz svájci óraszerkezet. El akarta altatni a férfiegyenruhás gyereket. Bár sikerült teljesen elfárasztania, nem elégedett meg ennyivel; a fiú még mindig mellette volt. Olyan helyzetet kell teremtenie, melyben az unalom óvatlansággá változik. Gyorsan kell cselekednie.

Nem feledkezett meg eredeti tervéről, hogy feloson valamelyik New Yorkba tartó gépre. Egész idő alatt figyelte a New York-i járatok bejelentését; de most már nem volt kíváncsi New Yorkra.

Rómába kéne mennie! Sok valótlan-ságot hordott össze ma este Herbertről, de az igaz volt, hogy egy alkalommal együtt néztek valami római képes levelezőlapot . . . Ha nem is ér tovább, mint a római repülőter, mégiscsak ott lesz; majd mesélhet Blanche-nak, ha végre visszaérkezik New Yorkba. Legalább ekkora elégtétel, hogy ezzel szemben köpi azt a vörös hajú, utaskapcsolatokat rendező lányt is . . . Hányas számú

kaput is mondtak? Kék Folyosó "D", negyvenhetes kijárat?
Igen, biztosan az.

Persze előfordulhat, hogy nem lesz üres hely a gépen egy potyautasnak, de hát ezt a kockázatot vállalni kell. Bár lehet, hogy útlevelekre is szükség van a fedélzetre jutáshoz, mivel a járat Olaszországba indul. Mindegy. Meg kell próbálni!

- Jaj, istenem! - kiáltotta Mrs. Quonsett, inas, törékeny kezeivel hadonászva. - Jaj, istenem! - Jobb kezének ujjai-val ódivatú, magas nyakú blúzának gallérja körül matatott. Szájához kapta a csipke zsebkendőt, behunyta a szemét, és elfojtott, mélyről jövő nyögést hallatott.

- Mi baj, Mrs. Quonsett? - A fiatal alkalmazott arcán riadalom tükröződött.

Az öregasszony néhány kapkodó lélegzetet vett, mielőtt válaszolt.

- Sajnálom, de attól tartok, nem érzem jól magam.

- Segíthetek valamiben? Orvost? - kérdezte Peter Coakley aggódva.

- Nem szeretnék a terhére lenni.

- Szó sincs róla . . .

- Nem. - Mrs. Quonsett bágyadtan ingatta fejét. - Csak a női mosdóba szeretnék menni. Remélem, rendbe jövök. A fiatalember kételkedni látszott. Nem szerette volna, hogy a nyakán haljon meg az öregasszony.

- Biztos benne? - kérdezte nyugtalanul.

- Igen. - Mrs. Quonsett úgy határozott, nem itt hívja fel magára a figyelmet; a központi csarnok legforgalmasabb része nem alkalmas erre. Túl sokan felfigyelnének. - Segítsen fel, legyen kedves . . . köszönöm . . . na, ha most megengedné, a karját. Azt hiszem, arrafelé van a női mosdó. - Menet közben bedobott néhány mély nyögést, aggódó pillantásokat váltva ki Peter Coakleyből. Meg kellett nyugtatnia. - Máskor is volt már ilyen rohamom. Biztos nemsokára jobban leszek. A női mosdó bejáratánál elengedte Coakley karját.

- Nagyon kedvesen viselkedik egy idős hölgygel. A fiatalok nagy része manapság . . . Ó, istenem! - kezdte, de ügyelnie kellett, nehogy túljátssza magát. - Ugye, megvár itt? Nem hagy egyedül?

- Ó, dehogy.

- Köszönöm. - Kinyitotta az ajtót és bement.

Húsz-harminc nő lehetett a mosdóban; minden zsúfolt ma a repülőtéren, gondolta Mrs. Quonsett. Most pedig szövetségest kell szereznie. Figyelmesen terepszemlét tartott, s egy rá-érősebbnek látszó, drapp színű ruhát viselő, titkárnőszerű asszonyra esett a választása. Mrs. Quonsett hozzálépett.

- Bocsásson meg, nem vagyok valami jól. Tudna segíteni

rajtam? - A San Diegó-i kicsi öreg hölgy a Peter Coakley-nál már bevált gallérbabrárlást és szemlehungyást produkálta. Az asszony egyből ráharapott.

- Persze hogy segíték. Szeretné, ha elvinném a . . .

- Nem . . . kérem. - Mrs. Quonsett egy mosdókagylónak támaszkodott, mintegy támaszt keresve. - Szeretném, ha átadna egy üzenetet. Az ajtó előtt áll egy fiatalember, egyenruhában, a Trans Americától. Mr. Coakley a neve. Mondja meg neki, kérem . . . hogy szeretném, ha mégis orvost hívna.

- Megmondom. Nem lesz semmi baj, amíg visszajövök?

- Nem. Csak jöjjön vissza . . .

- Természetesen.

Egy percbe sem került, és a nő újra ott volt.

- Azonnal kerít orvost. Addig is, azt hiszem, pihennie kéne . . .

- Úgy érti, hogy máris elment? - Mrs. Quonsett abba-hagyta a támaszkodást.

- Azonnal elindult.

Akkor most már csak ettől a nőtől kell megszabadulnia.

Mrs. Quonsett megint pislogni kezdett.

- Nagy kérdés, tudom, de . . . eddig is annyira jó volt hoz-
zám . . . A lányom a főbejárat mellett, a United Air Lines közelében vár engem.

- Akarja, hogy idehívjam?

Mrs. Quonsett ajkaihoz érintette a csipke zsebkendőjét.

- Nagyon hálás lennék. Igazán szükségem lenne rá.

- Miről tudom felismerni a lányát?

- Hosszú, halványlila kabátot visel és kis fehér kalapot, sárga virágokkal. Kutya is van vele, egy pudli.

- Könnyű lesz megtalálni - mosolygott a titkárnőszerű asszony. - Rögtön visszajövök.

Ada Quonsett csak pár pillanatig várt, miután a nő eltá-

vozott. Remélte, hogy alkalmi segítőtársa - saját érdekében

- nem fogja túl sok ideig keresni a lila kabátos, képzeletbeli hölgyet, egy nem létező pudlival.

A San Diego-i kis öreg hölgy magában mosolyogva, gyors léptekkel hagyta el a női mosdót. Senki sem állította meg, és elvegyült a központi csarnok nyüzsgő sokaságába.

Merre is van a Kék Folyosó "D", negyvenhetes kijárat?"

Tanya Livingston számára úgy hatott a Kettes Járat bejelentése, mint eredményváltozás egy futballmérkőzésen a négyes döntőben. Most minden figyelmét a Kettes Járat elkalandozó utasainak felhajtására kellett szentelnie, ugyanis még mindig szállingóztak érkezők. Szerencsére a belvárosi kirendeltségnél bejelentkezett utasokat szállító busz néhány perce megérkezett, és utasainak nagy részét már a "D" Folyosó negyvenhe-

tes számú utasfelvevő pontjához irányították. Egy-két percen belül ő is oda fog menni, határozta el Tanya, arra az esetre, ha netalán a beszállás utolsó pillanataiban adódna valami. D. Ó. Guerrero a biztosító kirendeltségének pultja előtt várt sorára, mikor bejelentették a Kettes Járat indulását.

Vernon Demerest őt látta idegesen a pulthoz érkezni, kezében az aktatáskával. Egyenesen a busztól érkezett a biztosító-kirendeltséghez. Már ötödik volt a sorban. A tisztviselők az első két emberrel foglalkoztak. Egyikük, egy nagy mellű szőke lány, hosszadalmas beszélgetésbe kezdett ügyfelével, egy középkorú nővel. Úgy látszott, arra próbálja rávenni az asszonyt, hogy álljon el eredeti szándékától, és kössön nagyobb összegű biztosítást. Az asszony tétovázott.

A hangosbeszélő jelentése szerint a negyvenhetes gépállásnál folyik a beszállás. Guerreronak máris a kijáratnál kéne lennie. Érezte, hogy egész teste remeg. Kezei nyirkosan markolták a táska fogantyúját. Megint megnézte az óráját, legalább huszadszor, és összehasonlította a csarnok órájával. Már öt perc telt el a Kettes Járat bejelentése óta. A végső felhívás . . . hogy zárják a gép ajtaját . . . akármelyik pillanatban várható. Tenni kell valamit.

Durván a sor elejére tolakodott. Már nem érdekelte, hogy felfigyelnek rá, és arra sem, hogy sértő a viselkedése.

- Hé, testvér, mi is várunk - tiltakozott egy férfi.

Guerrero nem törődött vele. Megszólította a nagy mellű szőkét.

- Kérem . . . most indul a gépem, bejelentették, a római. Biztosításra van szükségem. Nem várhatok.

- Akkor ne biztosítsa magát - szólt közbe az előbbi férfi.

- Máskor keljen fel korábban.

Guerrero szeretett volna visszavágni, hogy nem lesz máskor. De inkább a szőkéhez beszélt.

- Kérem! - ismételte meg.

Meglepetésére a lány melegen rámosolygott.

- Rómát mondott?

- Igen, igen. Már bejelentették a járatot.

- Tudom. - A lány megint mosolygott. - Trans America, Kettes Járat. Aranyhajó a neve.

Izgatottsága ellenére felfigyelt a lány szexis európai kiejtésére; talán magyar, gondolta. Nyugalmat erőltetett magára.

- Pontosan - mondta.

A lány rámosolygott a többi várakozóra.

- Az úrnak tényleg nincs sok ideje. Ne haragudjanak, ha őt szolgálom ki előbb.

Annyi minden ütött ki balul ezen az estén, hogy Guerrero alig mert hinni szerencsájének. A sorbanállók morogtak, de a

méltatlankodó férfi csendben maradt.

A lány biztosítási űrlapot vett elő.

- Csak egy pillanat - sugárzott az asszony felé, akivel eddig foglalkozott, Majd újból D. Ó. Guerrero felé fordult.

- Bunnie vagyok. Önt hogy hívják?

Bunnie - igazi nevén Gretchen Worobin - huszonegy éves korában vándorolt be az Egyesült Államokba. Keményen dolgozott mint kórházi kisegítő, mert ebben valamelyes gyakorlatlattal rendelkezett, és közben éjszaka pincérnősködött. Fennmaradó idejében bevágott valahogy egy Berlitz-féle angol nyelvtanfolyamot, és még ágyra is futotta - időnként aludt is benne, de legtöbbször a kórházi bentlakó orvosokkal feküdt le. Az orvosok azzal viszonozták Gretchen szexuális kegyeit, hogy szilikonos injekciókkal pumpálták fel a mellét. Nemso-kára Bunnie-ra amerikanizálta a nevét. Volt egy parókája és egy Volkswagenje, bélyeget gyűjtött és izgatószereteket szedett. Bunnie ezek mellett odavolt a vetélkedők minden fajtájáért, de főleg azokért, melyek elérhető jutalommal kecsegtették. Jelenlegi munkáját azért is szerette jobban minden eddiginél, mert a biztosítótársaság időnként kötvényárusítási versenyeket hirdetett alkalmazottai számára, tárgynyereleményekkel. Most is versenyben volt; ma este fejezik be.

Bunnie ezért reagált olyan szívélyesen Guerrero bejelentésére, hogy Rómába utazik. Még negyven pontra volt szüksége, hogy elnyerhesse a kiszemelt díjat, egy elektromos fogkefét. A nap folyamán főleg belföldi járatok utasai vásároltak tőle; mivel ezek a kötvények alacsonyabb jutalékokat jelentettek, kisebb volt az értük járó pontszám is. Viszont ha egy tengerentúli járatra kötne valaki nagy összegű életbiztosítást, az már egyből huszonöt pont lenne, a többit pedig könnyen összehozná. Csak az a kérdés, mekkora összegre akarja biztosítani magát ez a Rómába induló utas.

- És milyen kötvényre gondol, uram? - kérdezte a lány, miután D. Ó. Guerrero bediktálta nevét.

- Tiszta életbiztosítás, hetvenötezer dollárra - válaszolt Guerrero, és nyelt egyet.

- Kettő dollár ötven cent lesz - mondta Bunnie.

- Hogy? . . . Ó, igen. - Guerrero a zsebébe nyúlt, kevéske maradék pénzéért.

- De ez elég sovány kis kötvény. - A lány még mindig nem vezette be a végösszeget.

- Sovány? - kérdezte Guerrero furcsa, akadozó hangon.

- Azt hittem . . . ez a legnagyobb.

Most már Bunnie-nak is feltűnt, mennyire ideges a férfi.

Utazás előtti izgalom, gondolta. Káprázatos mosolyt irányított rá.

- Ó, dehogyis, uram; háromszázezer dolláros kötvényt is válthat. Csak tíz dollárba kerül. - Továbbra is működtette mosolyát; több mint húsz versenypontot jelenthet a válasz, vagyis azt, hogy megnyeri az elektromos fogkefét.

- Azt mondja . . . tíz dollár?

- Pontosan. Háromszázezer dollárért.

És ő ezt nem tudta. Végig azt hitte, hetvenötezer dollár a maximális életbiztosítás egy tengerentúli járaton. Vagy két hónappal ezelőtt egy másik repülőtéren beszerzett úrlap tájékoztatta így; most jutott eszébe, hogy a nyomtatványt kötvényárusító automatából vette ki. Nem is gondolt rá, hogy pultnál kötött biztosítás esetén ennyivel magasabb összeget ígérnek.

Háromszázezer dollár!

- Igen - mondta mohón. - Igen, kérem.

- Tehát a legmagasabb összeg lesz, Mr. Guerrero? - Bunnie sugárzott.

Már majdnem bólintott, mikor eszébe jutott, hogy valószínűleg nincs nála tíz dollár, Kutatni kezdett a zsebeiben. Négy dollár hetven centet szedett össze.

Tegnapelőtt este, mikor Inezzel összeszámolták maradék pénzüket, D. Ó. Guerrero nyolc dollárt és valami aprót vett magához. Inez gyűűjének elzálogosítása és a repülőjegy előlegének kifizetése után maradt még nála pénz, csak azt nem tudta, mennyi; de azóta költött is belőle, evésre, földalattira, repülőtéri buszra . . . Tudta, hogy két és fél dollár kell a biztosításkötéshez. Ezt a pénzt külön őrizgette egyik zsebében.

- Ha nincs önnél készpénz, csekket is adhat - mondta Bunnie.

- Otthonhagytam a csekkfüzetemet - hazudta. Voltak csekkek a zsebében, csak fedezet nélkül, és ha felhasználta volna egyet is, egész terve összeomlik.

- És az olasz valutája, Mr. Guerrero? Lírával is fizethet, megfelelő árfolyamon veszem át.

- Nincs olasz valután - motyogta, és elátkozta magát, hogy kimondta. A belvárosi kirendeltségnél poggyász nélkül jelentkezett egy római repülőútra. Most meg mindenki füle hallatára elárulja, hogy semmi pénze nincs, sem amerikai, sem olasz. Ki az, aki csomag és pénz nélkül akar felülni egy tengerentúli járatra? Aki tudja, hogy a gép soha nem éri el rendeltetési helyét.

Néhány öt- és tízcentest rakott a pulton levő aprópénzhalomhoz. És akkor, mintegy csoda folytán, az egyik belső zsebében talált egy ötdolláros bankjegyet.

- Ez az! Pont elég! - kiáltott fel izgalmát alig leplezve Guerrero. Több mint egy dollárja meg is maradt próbában.

De most már Bunnie is kételkedett. Míg a férfi a zsebeiben kutatott, ő az arcát figyelte. Különös, hogy ez az ember pénz nélkül indul a tengerentúlra, de végül is az ő dolga; több oka is lehet rá. Igazából a férfi szemei nem tetszettek neki; örülettel vegyes elkeseredettségről árulkodtak. Főnökei érvényben levő utasítása szerint azonnal jelenteni kell az illető légitársaságnak, ha az utasbiztosítást kötő egyén részeg vagy beszámíthatatlannak, szokatlanul izgatottnak látszik. Bunnie-ban felvetődött a kérdés: alkalmazza-e a szabályt ebben az esetben?

Nem volt biztos a válaszban.

Bunnie még sosem jelentett ilyen esetet, viszont ismert egy lányt, aki egyszer szólt egy felsrófolt utas miatt, és a végén kiderült az illetőről, hogy légitársasági alelnök, és azért idegeskedett, mert felesége éppen szült. Lett is cirkusz a dologból.

Még mindig tétovázott. A pulton levő pénzt számolgatta, így próbálta leplezni határozatlanságát. Vajon Marj, mellette dolgozó kolléganője észrevett-e valami szokatlant? A jelek szerint nem. Marj buzgón töltött ki egy kötvényt, saját versenypontjaira gondolva.

Végül is döntött. Az ember ne legyen kíváncsi, ne tegyen fel fölösleges kérdéseket. A kérdések nyomán belekeveredhet valamibe, és ez elkerülendő, főleg akkor, ha az embernek saját problémái vannak.

Bunnie minden további nélkül - biztosítva saját maga számára az elektromos fogkefét - kiállította az életbiztosítási kötvényt háromezer dollárról D. Ó. Guerrero részére. A negyvenhetes gépállásnál várakozó Kettes Járat felé menet Guerrero postára tette a kötvényt felesége, Inez címére.

12.

Harry Standish, az Egyesült Államok vámhatóságának felügyelője nem hallotta a Kettes Járat közeli indításának bejelentését, de tudott róla. A Trans America Légitársaságot hívta fel telefonon, mivel a vámosok termét nem kapcsolták be a járatok indulását jelző rendszerbe; csak beérkező nemzetközi járatok utasai tartózkodtak a helyiségben. A légitársaság tájékoztatta, hogy a negyvenhetes kijáratnál folyik a beszállás, és a Kettes Járat módosított menetrendje szerint este 11-kor indul.

Standish figyelte az időt, ugyanis néhány perc múlva a negyvenhetes kijáratnál akart lenni, nem hivatalos minőségben, csupán unokahúgától búcsút venni. Nővérének lánya, Judy most indult Európába; egy évig ott fog tanulni. Standish megígérte Denverben lakó nővérének, hogy kikíséri a

lányt. Korábban már találkozott az épületben a tizennyolc éves, kellemes megjelenésű, öntudatos Judyval, és megmondta neki; hogy a gép indulása előtt még megkeresi.

Mai, kivételesen zaklatott szolgálatának során rengeteg fárasztó ügye akadt, de jóformán az utolsó pillanatban végül is sikerült elszabadulnia. Gyors léptekkel igyekezett a "D" Folyosó negyvenhetes kijárata felé; alulról kerülte meg a közönség által használt helyeket. Mikor meglátta, hogy a Trans America Kettes Járatának ajtói még nyitva vannak, megkönnyebbült. A jegykezelő néhány elkésett utassal foglalkozott, és jóformán fel sem pillantott, mikor Standish elment mellette.

Egyenruhája szabad mozgást biztosított számára a repülőtér egész területén. Észrevette, hogy a jegykezelőt egy vörös hajú tisztviselő segíti, akit ismert; Tanya Livingstonnak hívták.

A felügyelő elindult a turistarészleghez vezető feljárón; stewardess állt a gép hátsó ajtajánál. Standish rámosolygott.

- Csak egy pillanatra jöttem. Nehogy velem szálljanak fel.

Megtalálta unokahúgát, Judyt, aki egy ülés közepére eső helyen ült. Egy kisbabát szórakoztatott, aki a mellette levő két ülésben elhelyezkedő fiatal házaspáré volt. Mint minden gép turistarészlege, ez is szűknek és túlzsúfoltnak tűnt. Az ülések mintha nagyon közel lennének egymáshoz. Standish felügyelő eddigi néhány repülőútja alkalmával turistaként utazott, és mindannyiszor tömegiszonyt érzett. Egyik utast sem irigyelte az előttük álló tízórás, egyhangú útért.

- Harry bácsi! - örvendett meg Judy. - Már azt hittem nem ér ide. - Visszaadta a kisbabát az édesanyjának.

- Csak éppen az istenhozzádra jöttem - válaszolta Standish. - Teljesen jó ez az év, és visszajövet ne próbálkozz síbolással.

- Nem fogok - nevetett a lány. - Isten velem, Harry bácsi.

Odatartotta arcát, s nagybátyja szeretettel megpuszilta. Aztán barátságosan biccentett a stewardessnek, és elhagyta a gépet; a folyosó bejáratához érve megállt egy kis időre, szemlélődni. Sok más emberhez hasonlóan őt is lenyűgözték az indulás előtti percek, különösen, ha távoli helyekre készülődött a járat. Az utolsó bejelentés - Trans America Airlines jelenti Kettes járata, az "Aranyhajó" azonnali indulását - ebben a pillanatban hangzott el.

A beszálló utasok száma két főre csökkent. A vörös hajú Mrs. Livingston összeszedte papírjait, mikor a szolgálatos jegykezelő az utolsó előtti utassal, egy magas, fedetlen fejű, teveszőr felöltőt viselő szőke férfival kezdett foglalkozni, ott hagyta a beszállóhelyet, és a központi csarnok felé indult. Közben Standish felügyelő szinte a tudatalattijával egy másik személy jelenlétét is érzékelte a folyosón; az illető a be-

szállással ellentétes irányba nyíló ablak felé fordulva várakozott. Az alak most megfordult. Egy idős hölgy, állapította meg Standish; kicsi, törékeny, finom jelenség. Divatjamúlt öltözékén a fekete szín uralkodott, kezében gyöngyökkel díszített fekete retikül. Úgy látszott, mintha gyámolításra szorulna. Vajon mit kereshet ezen a helyen ilyen késő esti órában, teljesen egyedül?

Az öreg hölgy meglepő fürgeséggel a pultnál termett, ahol az utolsó utas jegyét ellenőrizték. Beszédfoszlányok ütötték meg Standish fülét; az idős hölgy hangját kinti zajok, beinduló hajtóművek dübörgése nyomta el időnként.

- Bocsánat . . . a fiam éppen most szállt be . . . szőke, kalap nélkül, teveszőr kabát . . . felejtette a pénztárcáját . . . minden pénze. - Standish észrevette, hogy a hölgy férfitárcát tart a kezében.

A jegykezelő türelmetlenül felnézett. Zaklatottnak látszott, mint valamennyi kollégája a járatok indulása előtti utolsó percekben. Már nyújtotta kezét a pénztárcáért, de meggondolta magát, és gyorsan mondott valamit. A feljáróra mutatott. Standish hallotta, hogy az alkalmazott egy stewardesshez küldi az öreg hölgyet, aki erre mosolyogva bólintott, és megindult a turistarészleg feljárója felé. Egy pillanat múlva eltűnt szem elől.

Talán még egy perc sem telt el azóta, hogy Standish vámfelügyelő megállt nézelődni. Most újabb jövevény érkezésére figyelt fel. A csapott vállú, sovány férfi a "D" Folyosó negyvenhetes kijáratához sietett. Nyúzott arca és vékony, homokszínű bajuszkája volt. Kis méretű aktatáskát vitt magával.

Standish már indult volna, de a férfi felkeltette figyelmét.

Féltő gonddal szorította magához a táskát. Munkája közben Harry Standish nagyon sokszor találkozott már ezzel a mozdulattal, amely arról árulkodott, hogy akármi legyen is az, a tulajdonos szeretné eltitkolni csomagja tartalmát. Ha ez az utas külföldről érkezett volna, Standish kinyitatta és átvizsgálta volna a táskát. De a férfi elhagyni készült az Egyesült Államokat.

Vagyis a dolog nem tartozott Harry Standishre.

De valami . . . ösztön, vámtisztekben kialakult hatodik érzék, ráadásul személyes kapcsolata a Kettes Járatral, Judy révén . . . valami megállásra készítette a felügyelőt, és tekintetét a kis aktatáskára irányította, amelyet a sovány férfi még mindig féltő gonddal szorongatott.

Útban a negyvenhetes kijáratához, mikor már biztos volt benne, hogy eléri a Kettes Járatot, Guerrero úgy érezte, túlvan már a nehezén; most már minden az előre kitervelt módon fog történni. Ezt a meggyőződését igazolta, hogy a kijáratnál

simán ment minden. Tervének megfelelően itt hívta fel az alkalmazott figyelmét arra a kis eltérésre, miszerint repülőjegyét "Buerrero" névre állították ki, holott útlevelében a "Guerrero" név szerepel. A jegykezelő, jóformán rá sem pillantva az útlevele, kijavította a hibát a jegyen és az utasnévsorban is.

- Elnézést, uram - mondta bocsánatkérően. - Időnként hibáznak az automatáink.

Guerrero elégedett volt; most, hogy neve helyesen szerepel, már semmi kétség nem férhet személyazonosságához, ha eltűntnek nyilvánítják a Kettes Járatot.

- Kellemes repülést, uram - szólt a jegykezelő, átnyújtotta a borítékba tett jegyet, és a turistarészleghez vezető feljáró felé intett.

A gép jobb oldali hajtóművei már működtek, mikor D. Ó. Guerrero, kezében féltett aktatáskájával, a fedélzetre lépett. Egy háromszemélyes ülés ablak melletti, számozott helyét a belvárosi kirendeltségnél biztosították számára, mikor bejelentkezett. Stewardess vezette az üléshez. A külső helyet egy férfi foglalta el; félig felállt, hogy D. Ó. Guerrero beülhessen. A középső ülés szabad volt.

Guerrero a térdén egyensúlyozta vigyázva az aktatáskát, amíg bekötötte magát. A turistarészleg közepe táján ült. Körülötte mindenfelé leüléshez készülődtek az utasok, kézipoggyászukat, ruhadarabjaikat rendezgették; néhányan az üléseket elválasztó közben álldogáltak. Egy stewardess - arcki-fejezéséből ítélve, szerette volna, ha mindenki lecsendesedik - hangtalanul mozgó ajkakkal az utaslétszámot összegezte.

D. Ó. Guerrero hátradőlt ülésében, és lehunyta a szemét; mióta kilépett South Side-i lakásából, most lazított először. A keze sem remegett már, határozottan tartotta az aktatáskát. Kitapogatta a fogantyú alatti, mindennél fontosabb kis hurkot. Megnyugtató volt az érintése. Elhatározta, hogy ugyanígy fog ülni körülbelül négy óra múlva is, mikor megrántja majd a zsineget, és a záródó áramkör felrobbantja a táskában levő jókora dinamittöltetet. Vajon mennyi időbe telik majd? Egy szempillantás . . . a másodperc tört része . . . ennyi ideje marad a siker tudatának diadalmas ízlelésére, aztán következik a megváltó semmi.

Most, hogy a helyén volt és felkészült, szerette volna, ha indulna már a járat. De mikor felnyitotta a szemét, a stewardess még mindig az utasokat számolta:

Pillanatnyilag két stewardess tartózkodott a turistarészlegben.

Mrs. Quonsett, a San Diegó-i kicsi öregasszony az egyik mosdó résnyire nyitott ajtaja mögül tartotta szemmel őket.

Mrs. Quonsett tudta, hogy indulás előtt megszámlálják a

fedélzeten levő utasokat, s a potyautast ilyenkor fenyegeti leginkább a leleplezés veszélye. De ha sikerül túlélnie a létszámellenőrzést, nagyon gyakran észre sem veszik jelenlétét.

Mrs. Quonsett szerencséjére nem az a stewardess végezte a számlálást, akitől engedélyt kapott a fedélzetre jutáshoz.

Lent a folyosón néhány izgalmas percet élt át, mert a negyvenheteskijáratnál éppen az a vörös hajú nő segítette a jegyszedőt, aki előzőleg kifaggatta. De szerencsére még a beszállás befejezte előtt elment, a jegyszedőt pedig Mrs. Quonsettnak nem volt nehéz kijátszania.

Utána a gép ajtajánál álló stewardessnek is elismételte meséjét. Mikor a bejáratnál tömörülő utasokkal bajlódó lány meghallotta, hogy "sok pénz van benne", nem akarta átvenni a pénztárcát. Mrs. Quonsett számított erre a reakcióra, valamint folytatására is. A stewardess megengedte neki, hogy személyesen adja át fia pénztárcáját, csak nagyon siessen. A magas, szőke férfi, aki tudtán kívül Mrs. Quonsett "fia", a kabin elején foglalt helyet. Az öreg hölgy megindult felé, de csak addig, amíg a gép ajtajában álló stewardess figyelme el nem terelődött róla. A közelben volt egy üres hely, amelyet elfoglalhatott volna, de néhány utas hirtelen szabad utat nyitott előtte, a gép egyik mosdójához. Pár pillanat múlva az ajtó résén keresztül látta, hogy a stewardess eltűnik valahol a kabin elején, ahol kolléganője máris elkezdte a számlálást.

Mikor az utasokat számláló stewardess a kabin végéhez közeledett, Mrs. Quonsett kilépett a mosdóból, és egy halk bocsánatkéréssel elment mellette. Hallotta, hogy a lány türelmetlenül csettint egyet. Az öreg hölgy tudta, ezzel ő is benne van a létszámban, de semmi több.

Néhány sorral előbb az egyik hármass ülés középső helye szabad volt. Mint gyakorlott légi potyautas, a San Diegó-i kicsi öreg hölgy megtanulta, hogy ilyen üléseket válasszon magának, mivel az utasok többsége nem rajong értük; ezért csak legvégső esetben kerülnek kiosztásra, és amennyiben nem telik meg a gép, általában üresen maradnak.

Miután leült, Mrs. Quonsett lehajtotta fejét, és megpróbált annyira észrevétlen maradni, amennyire csak lehet. Nem táplált illúziókat, hogy simán megússza. Rómában útlevíl- és vámvizsgálat lesz, tehát nem tud majd háborítatlanul továbbállni, mint New York-i útjai során tehette; viszont egy kis szerencséjével izgalmas kalandban lehet része, eljut Olaszországba, aztán következik a kényelmes visszautazás. Ma este finom vacsorát eszik, megnézi a filmet, aztán később talán kellemesen elcseveghet szomszédaival.

Ada Quonsett kíváncsi volt szomszédaira. Mindkettő férfi, azt látta; de jelenleg nem vehette szemügyre jobb oldali utas-

társát, mert nem akarta jobbra, vagyis az ülések közti folyosó irányába fordítani arcát, mivel a két stewardess ide-oda járkálva újból az utaslétszámot ellenőrizte. Így aztán titokban a bal oldali utastársát kezdte vizsgálgatni. A férfi hátra-dőlt ültében, és szeme csukva volt. Vékonydongájú, szikkadt ember volt, arca nyúzott, nyaka sovány; lerítt róla, hogy jót tenne neki egy kiadós étkezés. Homokszínű kis bajuszt viselt. Mrs. Quonsett észrevette, hogy a férfi aktatáskát tart a térdén, és jó erősen markolja, bár a szeme csukva. A stewardessek befejezték a számlálást. A gép elején levő első osztályról még egy lány csatlakozott hozzájuk, és hármásban rövid tanácskozást tartottak.

A Mrs. Quonsett balján ülő férfi felnyitotta a szemét. Táskáját még mindig keményen szorongatta. Vajon mi lehet benne, találgatta a kíváncsi természetű San Diegó-i kicsi öreg hölgy.

Harry Standish felügyelő a vámosságok terme felé tartott; a hosszabbik utat választva, az utasok által használt folyosókon keresztül. Még mindig az aktatáskás férfi foglalkoztatta.

Standish nem tehetett fel kérdéseket neki; a vámvizsgálati zónán kívül vámtiszt csak olyankor hallgathatott ki valakit, ha feltételezte az illetőről, hogy megkerülte a vámvizsgálatot.

A Kettes Járatra felszálló férfi esetében nem lehetett szó ilyesmiről.

Standish persze táviratozhatott volna az olasz vámszerveknek, személyleírást adhatott volna a csempészszyanus férfiról. Csakhogy nemzetközi szinten gyenge volt a vámhatóságok közti együttműködés, a rivalizálás viszont nagyon is erős. Még a szomszédos Kanadával is ez volt a helyzet; előfordult, hogy az amerikai vámhatóság Kanadán keresztül történő gyémánt-csempészszyéről szerzett tudomást, erről viszont elvből nem értesítették a kanadaiakat. Helyette amerikai titkos ügynökök figyelték a bűnözők kanadai tevékenységét, és az Egyesült Államokba való megérkezésük után tartóztatták le őket. Az amerikaiakat az a meggondolás vezérelte, hogy a csempészszyaru azt az országot illeti, ahol elkobozzák, és a vámhatóság nem szeretett osztozkodni.

Nem, döntött Standish felügyelő, nem fog táviratozni. Viszont a Trans Americával közölheti gyanúját, a légitársaság pedig cselekedjen belátása szerint.

Megpillantotta Mrs. Livingstont, aki egy repülőtéri hordárral és néhány utassal beszélt. Standish megvárta, amíg végez.

- Halló, Mr. Standish - mondta Tanya. - Remélem, maguknál nyugodtabban mennek a dolgok, mint errefelé.

- Hát nem - válaszolt a felügyelő. - Egyébként felfigyeltem valakire a Kettes Járatuk beszállói közt. Valami nyugta-

lanít. - Beszámolt az aktatáskáját gyanúsan szorongató sóvány férfiről.

- Úgy gondolja, s íbol valamit?

- Ha nem induló, hanem beérkező külföldi járatról lenne szó, kideríteném - mosolygott Standish felügyelő. - Csak annyit mondhatok magának, Mrs. Livingston, az a férfi nem szeretné, ha mások is megtudnák, mi van a táskájában. Gondoltam, szólok a dolgról.

- Köszönöm, Mr. Standish. Jelenteni fogom a főnöknek, aki esetleg értesíteni kívánja a kapitányt.

A vámfelügyelő távozása után Tanya felpillantott a központi csarnok órájára; egy perc múlva tizenegyet mutatott. Útban a Trans America félemeleten levő irodái felé, arra gondolt, hogy már túl késő lenne elérni a Kettes Járatot; valószínűleg elhagyta a gépállást, de ha nem, akkor is pillanatokon belül el fog indulni. Ha irodájában találja főnökét, a körzeti szállítási felügyelőt, és az fontosnak tartja az információt, akkor rádióon értesítheti Demerest kapitányt, talán még a gép tényleges felszállása előtt. Tanya meggyorsította lépteit.

Főnöke helyett Peter Coakleyt találta az irodában.

- Mit keres maga itt? - csattant fel Tanya.

Az ifjú Trans America-alkalmazott szégyenkezve adta elő a San Diegó-i kicsi öregasszony szökésének történetét. Peter Coakleyről már leszedték a keresztvizet. Az orvos, akit potyára hívott a női mosdóhoz, haragosan és érthetően adta tudtára véleményét. A fiatal Coakley ugyanezt várta Mrs. Livingstontól is. Nem csalódott.

- Az istenit! - robbant ki Tanya. - Nem figyelmeztettem, hogy az a nő tele van trükkökkel?

- De igen, Mrs. Livingston. Azt hiszem, én . . .

- Hagyjuk ezt most! Telefonáljon az összes beszállóhelyeinkhez. Mondja meg, hogy figyeljenek egy feketébe öltözött, ártalmatlannak látszó öregasszonyt. Tudja a személyleírását. New Yorkba próbál menni, akár kerülővel is. Ha felismerik valahol, a jegyszedő tartsa vissza, és telefonáljanak ide. Nehogy felengedjék valamelyik járatra, akármit mond. Én ezalatt a többi légitársaságot figyelmeztetem.

- Igenis, asszonyom.

Volt néhány telefon a helyiségben. Tanya fejből tudta a TWA, az American, a United és a Northwest repülőtéri hívószámát. Elsőnek TWA-nál dolgozó kolléganőjét, Jenny Henline-t hívta fel, közben fél füllel Peter Coakley hangját hallotta.

- Igen, nagyon öreg . . . feketében . . . nem is hiszi el, ha meglátja . . .

Tanya rájött, hogy tulajdonképpen szellemi csatát vív a le-

leményes Ada Quonsett-tel. Ki lesz vajon a győztes?
Pillanatnyilag elfeledte Standish vámfelügyelővel folytatott beszélgetését meg azt a szándékát, hogy megkeresi a körzeti szállítási felügyelőt.

- Mi a fenére várunk? - méltatlankodott Vernon Demerest kapitány a Kettes Járat fedélzetén.

Az N-731-TA jelzésű gép jobb oldali, hármas és négyes számú hajtóművei már működtek. A gépállás felügyelője pár perccel ezelőtt interfonon adott engedélyt a beindításukra, de a bal egyes és kettes motorok bekapcsolására mindeddig nem kaptak szabad jelzést. Ezeket csak a gép összes ajtóinak lezárása után lehetett működésbe hozni. Egy-két perce kialudt a műszerfalon az egyik vörös jelző, mutatva, hogy a gép hátsó ajtaját bezárták; rögtön ezután visszahúzták a hátsó utasfeljárót is. De a másik vörös fény még azt jelezte, hogy az első ajtó nyitva van, és csak egy pillantást kellett vetni a pilótafülke ablakán keresztül, hogy látható legyen a gép testéhez csatlakozó első utasfeljáró.

- Nyisd az ajtót - szólt Jordan másodtisztnek Demerest kapitány, és megfordult jobb oldali ülésében.

Cy Jordan a két pilóta mögött egy komplikált rendeltetésű, hajtóművek ellenőrzését is szolgáló műszerfal mellett ült. Félig felemelkedett, a fülke kifele nyíló ajtajához hajolt és kitárta. A nyitott ajtón keresztül az első osztályú utastérben gyülekező, féltucatnyi Trans America-egyruhás alakot pillantottak meg. Gwen Meighen is köztük volt.

- Gwen! - kiáltott Demerest, majd mikor a lány odaért, megkérdezte. - Mi az ördög folyik itt?

Gwen aggódni látszott.

- A turistáknál nem jön ki a létszám. Már kétszer összeszámoltuk őket, de sehogy sem egyezik az eladott jegyekkel meg az utaslistával.

- A gépállás felügyelője is ott van?

- Igen, most ellenőrzi a számításunkat.

- Beszélni akarok vele.

Minden járat indulásának ebben a fázisában megoszlott a felelősség. Tulajdonképpen már a kapitány parancsnokolt a gépen, de csak a gépállás felügyelőjének engedélyével kapcsolhatta be a hajtóműveket és kezdhette el a kigördülést. Mindkettőjüknek egy célja volt - a menetrend szerinti indulás, viszont különböző feladataik miatt néha összeütközésbe kerültek.

A gépállás felügyelője azonnal megjelent a pilótafülkében.

Egyenruháján egyetlen ezüst stráf jelezte rangját.

- Nézze, pajtás - kezdte Demerest - tudom, hogy megvan a saját bajuk, de nekünk is megvan. Meddig kell még itt

üldögélnünk?

- Éppen most rendeltem el a jegyellenőrzést, kapitány.

A turistarészlegben eggyel több utas van a kelleténél.

- Rendben van - mondta Demerest. - Most én mondom magának valamit. Mialatt itt ücsörgünk, üzemanyagot égetünk a jobb oldali motorokban, és maga adta az okét beindításukra . . . Értékes üzemanyag ez, ma éjjel még szükségünk lesz rá a levegőben. Ha nem indul azonnal a gép, kikapcsolok mindent, és tartálykocsit kérek, hogy feltölthessük a tankjainkat. És még valami, amiről tudnia kell: a légi irányítás szerint pillanatnyilag rés van a forgalomban. Ha rögtön ki gördülünk, gyorsan felszállhatunk; tíz perc múlva minden megváltozhat. Nos, döntsön. Mi legyen?

A gépállás felügyelőjét kétféle felelősség nyomta; tétovázott. Tudta, hogy ami az üzemanyagot illeti, a kapitánynak igaza van; a hajtóművek leállítása meg az üzemanyagpótlás további félórás, költséges vesztegelést jelentene, és a Kettes Járat máris egy órát késik. Másrészt fontos nemzetközi járatról lévén szó, az utaslétszámnak egyeznie kell a kimutatásokkal. Ha valaki tényleg jogtalanul tartózkodik a fedélzeten, felfedezik és leszállítják, akkor később igazolni tudja döntését. De ha kiderül, hogy csak elírásból származik a hiba, a körzeti főnök elevenen süti meg.

A kézenfekvő megoldást választotta. Kiszólt a fülke ajtaján.

- Állítsák le a jegyellenőrzést. Indul a járat.

Alig csukódott be az ajtó, a vigyorgó Anson Harris interfonon máris kapcsolatba lépett a földi légénység egyik tagjával.

- Start kettes mehet?

- Start kettes oké - recsegett vissza a válasz.

A gép első ajtaját bezárták és biztosították; vörös jelzőfénye kialudt a pilótafülkében.

Begyúlt a kettes hajtómű, és hangja állhatatos dübörgéssé alakult.

- Start egyes oké?

- Start egyes oké.

Az első ajtóhoz vezető utasfeljáró úgy húzódott vissza a repülőtér épülete felé, mint egy elmetszett köldökzsinór. Vernon Demerest a földi irányítóktól rádión kért engedélyt a gördülésre.

- Földi irányítás Trans America Kettes Járatának, Gördülés mehet . . .

Felgyorsult a hajtóművek tempója.

Róma . . . Nápoly . . . jövünk! . . . - gondolta Demerest.

Este 11 óra volt.

A "D" Folyosón botladozva futó alak érkezett a negyvenhetes kijáráshoz.

Még ha lett volna is elegendő lélegzete hozzá, felesleges volt minden kérdés.

A beszállóhelyeket lezárták. A Kettes Járat, az Aranyhajó - indulását jelző hordozható táblákat elvitték. Repülőgép gördült ki a gépállásról.

Inez Guerrero tehetetlenül nézte a távolodó gép fényeit.

Harmadik rész

23 óra 00 perc - 1 óra 30 perc

1.

Gwen Meighen rangidős stewardess megkönnyebbült - mint minden repülőútja kezdetekor - mikor bezárult az első ajtó és néhány pillanat múlva mozgásba lendült a gép.

Egy repülőtéren tartózkodó gép hozzátartozói kénye-kedvének kiszolgáltató családtaghoz hasonlít. De miután ajtóit légmentesen lezárták és a gép mozgásba lendül, megkezdte maga független életét. A változást leginkább a személyzet észleli; önállóan, otthonos környezetükben végezhetik jól begyakorolt feladatukat. Senki sincs láb alatt; csupa ismerős, megszokott dolog veszi körül őket. Felszerelésük, munkaeszközeik minősége a lehető legjobb; ezek lehetőségeit és korlátait jól ismerik. Újból a megfoghatatlan, csak számukra létező légi bajtársiasság köti össze őket.

Mialatt négy társa buzgón háziasszonykodott a gép különböző részein, Gwen Meighen hangerősítő berendezésén keresztül üdvözölte a fedélzeten levő utasokat. Lágy angol kiejtésével a legjobbat próbálta kihozni kézikönyve szirupos, hamisan csengő szabványszövegéből; a légitársaság ragaszkodott hozzá, hogy minden járaton felolvassák.

Demerest kapitány és a gép személyzete nevében . . . legőszintébb óhajunkat, hogy kellemes, nyugodt utazásban legyen részük . . . örömeinkre szolgál, hogy rövidesen felszolgálhatjuk . . . és ha valamivel még élvezetesebbé tehetjük önök számára az utazást . . .

Időnként felötlött Gwenben, vajon mikor jönnek rá a légitársaságok, mennyire feleslegesnek és unalmasnak találják az utasok ezeket a fel- és leszállás előtti közleményeket. Sokkal fontosabb volt a légzőkészülékekről és vészkijáratokról szóló tájékoztatás. A demonstrációban két stewardess segítette; gyorsan végeztek az egészszel.

Gwen észrevette, hogy ma este a szokottnál sokkal lassabban gördülnek; hosszabb időbe telik, amíg elérik a kifutópályát. Kétségtelenül a sűrű forgalom és a vihar miatt van

így, Hallotta, hogy szélhajtotta hőtömeg csapódik a gép testéhez és az ablakokhoz.

Az utolsó bejelentés még hátra volt; ezt kedvelte legkevésbé a repülőszemélyzet. Megkövetelték tőlük, ha a Lincoln Internationalról, New York, Cleveland, Boston, San Francisco és más helységek repülőtereiről szálltak fel, mert a közelben lakónegyedek terültek el.

Röviddel felszállás után a hajtóművek hangjának jelentős gyengülését észlelhetik; ez a hajtóerő csökkentésének tulajdonítható. Ezt az egészen természetes eljárást a repülőtér környékén és a felszállás útjába eső helyen lakók iránti udvariaságból alkalmazzuk.

A második mondat hazugság volt. A hajtóerő csökkentése nem természetes és nem kívánatos. A valóságban ez az engedmény - amely egyesek szerint nem több pusztán társadalmi gesztusnál - veszélyezteti a repülőgépek és utasaik biztonságát. A bejelentéssel kapcsolatban Gwennek eszébe jutott Demerest paródiája, amelyet egyszer magánemberként adott elő . . . "Hölgyeim és uraim, a felszállás legkritikusabb pillanatában, amikor maximális hajtóerőre lenne szükségünk, és mellesleg ezerféle más tennivalónk akad a pilótafülkében, arra készülünk, hogy drasztikusan visszafogjuk a motorokat, majd maximális megterhelés mellett minimális sebességgel meredeken megemeljük a gépet. Ez a tébolyult manőver olyasmi, amiért egy növendék kivágnának a pilótaiskolából. Mégis megteesszük munkaadóink, a légitársaságok és a Szövetségi Légügyi Vezetőség utasítására, mert odalent néhány ember, aki jóval a repülőtér létesítése után építette fel házát, azt kívánja, hogy lábujjhegyen osonjunk el felettük. Őket nem érdekli az, hogy az önök életét meg a sajátunkat kockáztatjuk. Tehát kapaszkodni erősen, emberek! Sok szerencsét, és kérem elkezdni az imádkozást."

Gwent mosolyra készítette az emlékezés. Sok mindenért becsülte Vernont. Energikus, életerős férfi volt, még hibái is - visszautasító modora, önteltsége - férfiasnak, érdekesnek hatottak. Ugyanakkor gyöngéd is tudott lenni, főleg szeretkezéskor. Gwen összes férfiismerősei közül egy sem akadt, akinek boldogabban hordta volna gyermekét, mint Vernont. Érezte, hogy a gép gördülési sebessége lassul; közeledik a felszállás pillanata. A következő néhány óra előtt ezek utolsó szabad percei, amikor saját gondolataival foglalkozhat. Felszállás után minden idejét lefoglalja a munka. Négy stewardesszt ellenőrzött, ráadásul saját teendői is voltak az első osztályú utastérben.

Az ablakból látta egy előttük haladó járat fényeit, mögöttük más gépek sorakoztak. Az előttük levő gép rákanyaro-

dott a kifutóra; utána a Kettes Járat következik. Gwen le-
hajtott egy ülést, és bekötötte magát. A többi lány máshol
foglalt helyet.

Megint elgondolkodott. Keserű öröm: mindig ugyanaz a
kérdés tért vissza. Az ő gyereke és Vernoné - abortusz, vagy
sem? . . . Igen vagy nem? . . . Lenni vagy nem lenni? . . . A ki-
futópályán vannak . . . Abortusz vagy nem abortusz? . . . Fel-
gyorsultak a hajtóművek. Nem vesztegetik az időt, máris gu-
rulnak; néhány másodperc, és felemelkednek a levegőbe . . .
Igen vagy nem? Életben hagyni vagy halálra ítélni? Hogyan
lehet szerelem és realitás, lelkiismeret és józan ész közt vá-
lasztani?

Gwen Meighennek nem kellett megtennie a hajtóerő csökken-
téséről szóló bejelentést.

Még gördülőben volt a gép, amikor Harris kapitány mo-
gorván átszólt Demerestnek.

- Ma este nincs szándékomban zajcsökkentő eljárást al-
kalmazni.

- Magam se tenném - bólintott rá Demerest. Magához
húzta a fedélzeti naplót, és beírta a "Megjegyzések" rovatba:
"Z. E. mellőzve. Indok: Időjárás, biztonság."

Félhomály borult a pilótafülkére. Elvégezték a felszállás
előtti ellenőrzéseket.

Szerencsájük volt, hogy a forgalom ideiglenesen csökkent.
Ez lehetővé tette számukra a kettő-ötös kifutó végén levő el-
szakadási pont gyors elérését anélkül, hogy sok más járáshoz
hasonlóan hosszas földi üresjáratra kényszerülnének. Az utá-
nak következő gépek helyzete ebből a szempontból máris
romlani kezdett. A Trans America Kettes Járata mögött egyre
nőtt a felszállásra váró gépek sora; a repülőtéri épület mellől
újabb és újabb járatok gördültek nyomukba. A földi irányí-
tás gyors rádióutasítások özönével árasztotta el a United Air
Lines, Eastern, American, Air France, Flying Tiger, Lufthan-
sa, Braniff, Continental, Lake Central, Delta, Ozark, TWA,
Air Canada, Alitalia és a Pan Am járatait; változatos úticél-
jaik megnevezése mintha csak a világföldrajz tárgymutatóját
idézte volna.

Az a külön üzemanyag, melyet Harris kapitány a földi
veszteglésre gondolva előrelátóan megrendelt, végül is feles-
legesnek bizonyult. De a súlyos üzemanyagkészlet ellenére
biztonságban folyt a felszállás; ezt Jordan másodtiszt grafi-
konját szétteregetve az imént számította ki. Másnap reggelig,
útjuk végeztéig még jó párszor előveszi majd papírjait.
Demerest és Harris rádiója már a felszállásirányítás hul-
lámhosszán működött. Megszólalt az irányító hangja.

- Trans America Kettes, gördüljön pozícióba, kettő-ötös

kifutó, aztán állj; bal egy-hetes pályán landoló gép.

A bal egy-hetes kifutó merőlegesen keresztezte a kettő-ötös pályát. Volt veszélyes elem a két kifutópálya együttes használatában, de az irányítók nagy hozzáértéssel állapították meg a fel- és leszálló gépek közti távolságot, úgy, hogy kiküszöbölték az idővesztéséget, és két gép soha nem ért egyszerre a kereszteződéshez. A pilóták szó szerint betartották az irányítók utasításait.

Anson Harris gyors, gyakorlott mozdulatokkal a kettő-ötös kifutóra helyezte gépét.

A hófüggönyön túl Demerest látta az egy-heteshez közelítő járat fényeit. Mikrofonján lenyomta a kapcsológombot.

- Trans America Kettes, vétel. Pozícióban állunk. Landoló jármű látszik.

Mielőtt a leszálló gép áthaladt volna az előttük levő kereszteződésen, az irányító újból megszólalt.

- Trans America Kettes, felszállás mehet. Nyomás, ember, nyomás!

Az utolsó három szó egyetlen légi irányítási szakkönyvben sem szerepelt, viszont ugyanazt jelentette minden irányító és pilóta számára: A pokolba is, mozgás! Másik járat landol az előbbi mögött! Veszélyesen közel a reptérhez máris újabb fényalakzat közeledett az egy-hetes kifutóhoz.

Anson Harris mind a négy hajtóműnek teljes gázt adott.

- Egyensúlyt a gáznak - rendelkezett, hirtelen lenyomta a kormánypedál fékjeit, hagyta nőni a hajtóerőt, miközben Demerest kiegyenlítette a négy hajtóműben levő nyomást. A jetmotorok vijjogása dörgő bömböléssé mélyült. Harris kiengedte a fékeket, és az N-731-TA előreugrott a kifutón.

- Trans America Kettes gurul - jelezte vissza a toronynak Vernon Demerest, előrenyomva a kormánykart; ezalatt Harris bal kézzel az első futóművet kormányozta és jobbával tartotta a gázt.

Felgyorsultak.

- Nyolcvan csomó - szólta Demerest.

Harris bólintott, eleresztette az első futómű kormányát, és átvette Demeresttől az irányítókart . . . Jelzőfények villantak a kavargó havon keresztül. Crescendószerűen nőtt a hatalmas jet ereje . . . Elérték az előzetesen kiszámított százharminckét csomót.

- V-egyese - jelentette Demerest, értésére adva ezzel Harrisnek, hogy a "döntő sebességnél" tartanak; még megszakítható a felszállás, és a gépet is meg lehet állítani ilyenkor. A V-egyese túl folytatni kell a felszállást . . . Túllépték a V-egyest . . . Állandóan növekvő sebességgel vágta át a kereszteződésen, jobbról, egy pillanat töredékéig, felvillantak a lan-

doló gép fényei; csupán másodpercekbe telik, és a leszálló gép keresztezi azt a pontot, melyet a Kettes Járat éppen elhagyott. Bevált egy újabb, ügyesen kitervelt kockázatos számítás; csak a pesszimisták gondolhatnak arra, hogy egy napon az ilyen kockázat esetleg... Százötvennégy csomónál Harris kapitány visszaengedte a kormánykart. Felemelkedett a földről az első futómű; elérkezett az elszakadás pillanata. Rögtön ez után, még mindig növekvő sebességgel, levegőbe emelkedett a gép.

- Futómű fel - szólt Harris csendesen.

Demerest előrenyúlt, és felemelt egy kart a központi műszerfalon. A visszahúzódó futóművek dübörgő zaja, majd rekeszeik becsapódó nyílászáróinak dörrenése rázta meg a gépet.

Gyorsan emelkedtek, máris túllépték a négyszáz láb magasságot. Rövidesen elnyeli őket az éjszaka és a felhők.

- Szárnylapok húszra.

A még mindig első tiszti feladatkört ellátó Demerest engedelmessé vált; a vezérlőtalapzaton harminc fokról húszra állította a szárnylapváltót. A felszállásnál rendkívüli felhajtóerőt biztosító szárnylapok szögváltoztatása hirtelen süllyedés érzetét keltette.

- Szárnylapok fel. .

Demerest megjegyezte, hogy később összeállítandó jelentésében a legkisebb mértékben sem kifogásolhatja Anson Harris eddigi teljesítményét. Nem is számított másra. Korábbi szurkálódásai ellenére jól tudta Harrisről, hogy kiváló pilóta, aki önmagától is, másoktól is szigorúan pontos munkát követel, akárcsak Demerest. Ezért volt annyira biztos benne, hogy ma esti római útja könnyű lesz.

Csak pár másodperce szakadtak el a földtől; még mindig meredeken emelkedve elhagyták a kifutópálya végét, és a lenti fényeket máris elhomályosították a felhők meg a szakadó hó. Anson Harris automata vezérlés alá helyezte a gépet.

Cy Jordan másodtiszt előrenyúlt a fedélzeti mérnök üléséből, és kiegyenlítette a négy hajtómű erejét.

Itt, a felhők közt jócskán dobálta magát a gép, Demerest kikapcsolta a "Dohányozni tilos" jelzést; a "Biztosítóöveket bekapcsolni" érvényes marad, amíg nyugodtabb légrétegekbe nem ér a Kettes Járat. Később Demerest vagy Harris szólni fog az utasokhoz, de pillanatnyilag mindennél fontosabb a repülés.

- Egyes-nyolcas-nulla fordulat kikötési oldalra; ezeröt-száz láb magasságot elhagytuk - jelentette Demerest a fel-szállásirányításnak.

A Kettes Járat azonnal engedélyt kapott a kétezer-ötszáz

lábnyi magasságba emelkedéshez. Demerest visszaigazolta a vételt, s percekben belül tiszta, nyugodt közegbe értek, messze maguk alatt hagyva a viharfelhőket; csupán a távoli csillagok fényét látták.

A földön Keith Bakersfeld volt az egyik irányító. Több mint egy órája tért vissza a radarernyő mellé az öltözőből, ahol elhatározását megerősítő emlékei felidézésével töltötte idejét, egyedül.

Azóta néhányszor önkéntelenül megtapogatta a zsebében lapuló kulcsot, amely az O Hagan Inn titokban kivett szobáját nyitotta. Ettől eltekintve a radarszkóp ernyőjére összpontosította figyelmét. A keleti érkezések bevezetésével foglalkozott, a Kettes Járáttal nem állt közvetlen kapcsolatban, viszont a felszállásirányító tőle alig néhány lábnyira ült, és Keith felismerte sógora hangját. Addig a pillanatig fogalma sem volt róla, hogy Vernon Demerest szolgálatban van. Keith és Vernon ritkán látták egymást. Melhez hasonlóan Keith sem állt közelebbi kapcsolatban sógorával, bár köztük nem voltak súrlódások.

Röviddel a Kettes Járat indulása után Wayne Tevis, a megfigyelők felügyelője Keith mellé irányította gördülő székét.

- Fiú, még öt perced van - mondta Tevis vontatott texasi orrhangján. - Felváltlak. Itt a bátyókad.

Mikor Keith leszedte fejéről a fülhallgatót és megfordult, háta mögött a félhomályban Mel alakját vette ki. Eszébe jutott, hogy korábban szerette volna, ha bátyja nem jön ide ma este; most mégis örült, hogy itt van. Mindig jó barátok voltak, illik hát elbúcsúzniuk, bár Mel csak másnap tudja majd meg, hogy ez volt az utolsó találkozásuk.

- Szia - mondta Mel. - Erre jártam. Hogy mennek a dolgok?

- Minden rendben, gondolom - vont a vállát Keith.

- Kávé? - Idejövet Mel két adag kávéét vásárolt az egyik repülőtéri vendéglőben. Papírzacskóba csomagolták a poharakat; odanyújtotta Keith-nek az egyiket.

- Kösz. - Keith hálás volt a kávé meg a szünet miatt.

Most vette csak észre, mennyire túlterhelte idegrendszerét az elmúlt óra. A kávéspohár remegett a kezében.

Melt megdöbbenette öccsének nyúzott, elkínzott arca, sötét karikás szeme. Az utóbbi hónapokban Keith nagyon leromlott, de ilyen rosszul még soha nem nézett ki, gondolta Mel. Miközben öccsén járatta az esztét, a radarberendezések tömegére mutatott.

- Vajon mit szólna mindezekhez az öreg?

Az "öreg" apjukat, Wally (Wild Blue) Bakersfeldet jelentette, a botkormányos-szemüveges repülőt, mezőgazdasági pi-

lótát, éjszakai postagépek vezetőjét és ejtőernyőst. Az utóbbi foglalkozást akkor üzte, mikor nagy szükségük volt pénzre. Lindbergh kortársa, Orville Wright cimborája volt Wild Blue, és a repülésnek szentelte életét, amely egy hollywoodi forgatás közben szakadt meg hirtelen. Megrendezett repülőszerecsétlenséget akartak filmre venni, s a játék valósággá változott. Mel és Keith tizenévesek voltak akkoriban, de Wild Blue már beoltotta fiaiba a repülés iránti vonzalmat. Keith nem válaszolt, csak fejét rázta bátyja kérdésére. Egyébként a kérdés csak szónoki fordulat volt, Mel csupán időt akart nyerni vele, hogy megfelelő formát találjon igazi gondolatai kifejezéséhez. Úgy érezte, legjobb, ha egyenesen belevág.

- Keith, te nem vagy rendben; átkozott rosszul nézel ki - mondta Mel halkán. - Én is tudom, te is tudod; minek kergetni? Segíteni szeretnék. Nem beszélhetnénk meg, bármi bajról legyen is szó?

Keith nem felelt. Mel intett a fejével, és kimentek a radarteremből a folyosóra.

- Ide figyelj, öreg cimborá - mondta Mel. - Itt kéne hagynod ezt az egészséget, és pihened egy jó nagyot. Talán még jobb lenne, ha végleg itthagynád.

Keith elmosolyodott.

- Beszéltél Natalie-val?

- Natalie értelmes dolgokat tud mondani.

Bármilyen problémái legyenek is Keith-nek, Natalie-val szerencséje van, gondolta Mel. Sógornőjéről saját felesége, Cindy jutott eszébe, aki valószínűleg útban van a repülőtérré. Vajon Keith tud róla, milyen szerencsés a házassága?

- És még valami - folytatta Mel. - Eddig nem szóltam róla, de most itt az ideje. Azt hiszem, a leesburgi ügyről nem mindent mondtál el nekem. Talán senkinek sem, ugyanis minden vallomást elolvastam. Ugye, van valami, amiről nem beszéltél?

- Van - válaszolt Keith pillanatnyi habozás után.

- És ez a valami, amit soha nem mondtál el, kapcsolatban van a lelkiállapotoddal. Azzal, hogy olyan vagy, amilyen. Igaz?

- Hagyd ezt, Mel. Kérlek. - Keith a fejét rázta.

- Valakinek el kell mondanod; előbb-utóbb muszáj lesz.

3- Mel hangja kérő volt és sürgető. - Akármi legyen is, nem lehet ilyesmivel élni, ha örökre magadba fojtod. És kinek mondanád el, ha nem nekem?

- Úgy érted, hogy itt mondjam el? Most?

- Miért ne? - sürgette Mel.

Tényleg, miért ne? Keith-ben megmozdult valami; egy-

fajta kitárulkozási szándék, annak ellenére, hogy az végül mégsem fog változtatni semmin . . .

- Azt hiszem, semmi akadály, hogy elmondjam - kezdte lassan. - Nem tart sokáig.

Mel nem sűrgette tovább. Érezte, hogy oda nem illő szavak szétszilálhatják Keith hangulatát, megakadályozhatják a bizalmas vallomásban, amelyre oly régóta vár. Úgy gondolta, ha végre megtudhatja Keith tönkremenetelének okát, együttes erővel talán összefoghatnak ellene. Öccse ma esti állapotából ítélve jó lenne, ha ez mielőbb megtörténne.

- Az előbb azt mondtad, hogy olvastad a vallomásokat

- folytatta Keith. - A legtöbb dologról tudsz, ami aznap történt.

Mel bólintott.

- Amiről nincs tudomásod, és rajtam kívül másoknak sincs tudomása, ami nem derült ki a vizsgálat során, amit oly sokszor át- meg átgondoltam . . . - Keith habozott, mintha nem akarná folytatni.

- Az isten szerelmére, folytasd!

- Folytatom - bólintott Keith.

S elkezdte a másfél év előtti leesburgi reggel leírását; a légi forgalom képét, mikor elindult a mosdóba; Perry Yount felügyelőt; a megfigyelő-gyakornokot, aki átvette tőle az ügyeletet. Még egy pillanat, és elmondja, hogyan lézengett a mosdóban. Hogyan hagyta cserben a többieket; hogy túl későn tért vissza munkájához, hogy a Redfern-tragédiának csakis ő az oka. Áldott megkönnyebbülést érzett. Vízesésként kezdtek ömleni belőle a szavak.

Mel hallgatta.

Hirtelen kinyílt egy ajtó a folyosó túlsó végén. Egy hang, az irányítótorny főnökének hangja.

- Mr. Bakersfeld!

A torony főnöke feléjük indult; léptei visszhangzottak a folyosón.

- Ordway hadnagy próbálja elérni, Mr. Bakersfeld, meg a hóeltakarító szolgálat. Kérik, hívja vissza őket. Szia, Keith! Mel ordítani szeretett volna, csendért, halasztásért, esedezni, hadd lehessen még néhány percig kettesben az öccsével. De tudta, hogy hiába tenné. A főnök hangja hallatára Keith úgy állt meg egy mondat közepén, mintha kikapcsolták volna. Végül is Keith nem tudott eljutni odáig, hogy beszámolhasson bűnéről bátyjának. Ahogy gépiesen viszonzta főnöke köszöntését, arra gondolt, minek is fogott bele egyáltalán. Tulajdonképpen mit remélt? Hogy elér vele valamit? Semmit sem nyert volna, főleg bocsánatot nem, soha. Illúzió volt próbálkozni is. Talán még az sem véletlen, hogy mikor szakí-

tották félbe. Egyetlen menekülési lehetősége van. Az az út, amelyet már kiválasztott magának. Végig kell mennie rajta.
- Gondolom, szükségük lehet rád odabent, Keith - mondta az irányítótorny főnöke. Ez a korholás legfinomabb formája volt. Keith ma este tartott már egy szünetet. Melnek is eszébe juttatta, hogy másutt van dolga.

Keith dűnnyögött valamit, majd tétován biccentett. Mel tehetetlenül követte tekintetével a radarterembe visszainduló öccsét. Pár perce sikerült áttörnie Keith tartózkodó titoktartását. Mikor fog ez még egyszer sikerülni? Talán soha.

- Sajnálom, Mr. Bakersfeld - tárta szét karjait a torony főnöke, mintha Mel gondolataiban olvasott volna. - Az ember igyekszik mindennek eleget tenni. Nem mindig könnyű.
- Tudom. - Mel a legszívesebben sóhajtott volna. - Mit is mondott, kik keresnek?

A főnök elismételte.

Telefonálás helyett Mel személyesen kereste fel az egy emelettel lejjebb működő Hóellenőrző Szolgálatot. A hóeltakarítási munkálatok vezérlőpultja mellett még mindig Danny Farrow irányította a lázas tevékenységet.

A repülőgépek parkolóhelyeinek megtisztításával kapcsolatban az elsőbbséget illetően támadt kisebb nézeteltérés a légitársaságok között; Mel elrendezte a dolgot, majd a háromnullás, eltorlaszolt kifutópálya helyzetét ellenőrizte. A pálya állapota változatlan volt, de Joe Patroni már a helyszínre érkezett, és személyesen irányította a kifutót használhatatlanná tevő megfeneklett Aéreo-Mexican 707-es elmozdítását. Néhány perccel korábban rádión jelentette, hogy véleménye szerint egy órán belül számítani lehet az újabb kimozdítási kísérletre. Ismerve Joe Patroni rendkívüli képességeit, Mel nem kért részletesebb jelentést.

A vezérlőpult mellett eszébe jutott, hogy fel kell hívnia Ordway rendőr hadnagyot is. Feltételezte, hogy a hadnagy még mindig a főépületben tartózkodik. Kikereste a számot, és pár pillanat múlva Ordway már jelentkezett is. Mel azt hitte, a meadowoodi zajellenes delegáció ügyében keresi a hadnagy. Tévedett.

- Már elkezdtek szállingózni a meadowoodiak, de semmi baj velük, és magát még nem keresték - válaszolta Ordway, mikor Mel szóba hozta a dolgot.

Azért próbált kapcsolatba lépni vele, jelentette a hadnagy, mert az egyik rendőr felszedett egy asszonyt. A zokogó nő szemmel láthatólag céltalanul kóválygott a központi csarnokban.

- Semmi értelmeset nem tudtunk kiszedni belőle, de mivel nem követett el kihágást, nem kísérhettem be. Anélkül is

eléggé ki van borulva.

- Mit csinált vele?

- Mivel ma este elég kevés nyugodt hely van erre felé, a maga előszobájába vittem - mondta Ordway bocsánatké-
rően. - Gondoltam, szólok róla, nehogy csodálkozzon, ha
visszamegy.

- Rendben. Egyedül van a nő?

- Az egyik emberem mellette volt, de lehet, hogy már el-
ment. A nő egyébként teljesen ártalmatlan, biztos vagyok
benne. Rövidesen újból megpróbálok beszélni vele.

- Perceken belül az irodámban leszek - mondta Mel. -

Hátha tudok tenni én is valamit.

Közben azon tűnődött, vajon mennyivel több eredménye
lesz az ismeretlen asszonnyal folytatandó beszélgetésnek, mint
Keith esetében volt.

- Megtudták az asszony nevét? - jutott hirtelen az eszébe.

- Igen, azt sikerült kiszednünk belőle. Spanyolos neve
van. Egy pillanat, feljegyeztem. - Rövid szünet után közölte:

- Guerrerónak hívják. Mrs. Inez Guerrero.

- Azt akarja mondani, hogy Mrs. Quonsett a Kettes Já-
raton van? - kérdezte Tanya Livingston hitetlenül.

- Attól tartok, minden kétség kizárva, Mrs. Livingston.

Ott van egy kicsi öregasszony, akire pontosan ráillik a sze-
mélyleírás - mondta a jegykezelő, aki a Kettes Járatnál telje-
sített szolgálatot. A körzeti szállítási vezető irodájában vol-
tak; a fiatal Peter Coakley is jelen volt, akit iszonyúan bán-
tott, hogy ilyen csúnyán rászedte a felügyeletére bízott Mrs.
Ada Quonsett.

A jegykezelő pár perce érkezett az irodába; miután Coakley
telefonon figyelmeztette a Trans America összes beszálló-
helyeit a mindenki eszén túljáró Mrs. Quonsettre.

- Eszembe se jutott, hogy valami nincs rendben vele -
folytatta a jegyszedő. - Ma este több látogatót is felenged-
tünk a gépre, és mindenki visszajött. Akárhogy is - tette
hozzá mentegetőzve - egész este állandó hajtásban vol-
tam. Kevés az emberünk, és kivéve azt az időt, amikor ön
segített nekem, két személy munkáját végeztem: Ezt ön is
tudja.

- Igen - mondta Tanya - tudom. Nem akarok máso-
kat hibáztatni. - Ha valaki felelős a törtétekért, akkor az
ő maga.

- Rögtön azután volt, hogy ön elment, Mrs. Livingston.

A fiáról mondott valamit az öreg hölgy, hogy nála hagyta a
pénztárcáját, azt hiszem. Még meg is mutatta a tárcát. Azt
mondta, tele van pénzzel, azért nem vettem el.

- Ez az ő bevált trükkjeinek egyike.

- Erről nem tudhattam, ezért engedtem a fedélzetre. Teljesen megfedekeztem a dologról, csak pár perce, a telefonhívásukra jutott eszembe.

- Átverte magát - szolt Peter Coakley. Oldalról Tanyára pillantott. - De engem még jobban átvert.

- Szinte még most is képtelen vagyok elhinni - rázta a fejét a jegyszedő. - De hát a gépen van, tény és való. - Beszámolt a turistarészlegben végzett utasszámlálás eredménye és az eladott jegyek száma közti eltérésről, meg arról, hogy a gépállás felügyelője inkább engedélyt adott az indulásra, hogy ne késleltesse tovább a járatot.

- A Kettes Járat már nyilván fel is szállt - vetette közbe Tanya.

- Igen, felszállt. Idejövet ellenőriztem. De még ha a földön lennének, akkor is kétlem, hogy visszafordítanak a gépet, különösen ma éjszaka.

- Az biztos, hogy nem. - Tanya tudta, hogy a Kettes Járat csupán Ada Quonsettért semmiképpen se térne vissza. Ilyen esetben egy potyautas leszállítása az idővesztés és más költségek miatt több ezer dollárba kerülne. Sokkal többbe, mint Mrs. Quonsett római, oda-vissza utazása.

- Megállnak valahol üzemanyagot felvenni? - kérdezte. Tudta, hogy az európai járatok néha menetrenden kívül megállnak Montrealban vagy Új-Fundlandban üzemanyagot felvenni.

- Ennek is utánanéztem - válaszolt az alkalmazott. - Az útiterv szerint egyenesen Rómába repülnek. Megállás nélkül.

- Átkozott vénasszony! - tört ki Tanya.

Tehát Ada Quonsett elrepül Olaszországba és vissza, közben pihen egy éjszakát, és ellátják étellel-itallal - a légitársaság költségére. Dühödten gondolt rá, mennyire alábecsülte az öregasszony elszántságát, hogy nem hagyja magát visszaküldeni a nyugati partra. Abban is tévedett, hogy Mrs. Quonsett számára csak New York érdekes. A szellemi vetélkedő kétségtelenül a San Diegó-i kicsi öregasszony javára dőlt el.

A fiatal Peter Coakley mondani próbált valamit.

- Ugyan, hallgasson! - vágta oda neki Tanya.

A körzeti szállítási vezető néhány perccel Coakley és a jegyszedő távozása után tért vissza az irodába. Bert Weatherby erősen dolgozó, kemény munkát követelő, negyvenes évei végét taposó férfi volt, aki a nehezebb úton, alulról indulva érte el pozícióját; csomagkezelőként kezdte. Az egyébként tapintatos, jó kedélyű ember ma este fáradt és ingerlékeny volt. Három, szünet nélküli megfeszített idegmunkát követelő nap volt mögötte. Türelmetlenül hallgatta végig Tanya

jelentését, aki minden felelősséget magára vállalt, csak mellékesen említve meg Peter Coakley nevét.

- Szeretném, ha utánanézne, nem lehet-e valamit tenni az ügyben - mondta a főnök, tenyerével végigsimítva ritkuló, őszes haját. Rövid gondolkodás után recsegő hangon folytatta. - Mindenesetre beszéljen a felszállásirányítással; kérje meg őket, szóljanak rádión a Kettes Járat parancsnokának az ügyről. Hogy ő mit tesz majd, nem tudom. Én személy szerint harmincezer láb magasságból kihajítanám a boszorkát, de hát ez a parancsnokra tartozik. Különben ki az?

- Demerest kapitány.

- Lehet, hogy ő megteszi - morogta a főnök. - Vagy jó heccnek fogja fel a dolgot, csak mert a vezetőség a haját tépi. Akárhogy is, mondják meg neki, hogy landolás után tartsák fedélzeten a csoroszlyát, nehogy kíséret nélkül szálljon ki a gépből. Ha az olasz hatóságok le akarnák csukni, annál jobb. Meg aztán értesítsék a római képviselőnk vezetőjét. Miután megérkeznek, övé lesz a bébi, dajkálhatja, és remélem, sokkal használhatóbb emberei vannak hozzá, mint nekem.

- Igenis, uram - mondta Tanya.

Referálni kezdett a Kettes Járáttal kapcsolatos másik ügyről, a gyanúsán viselkedő aktatáskás férfiről, aki magára vonta Standish vámfelügyelő figyelmét. Mielőtt befejezhette volna, főnöke a szavába vágott.

- Felejtse el! Mit akarnak tőlünk a vámosok, mi végézzük az ő munkájukat is? Amíg a légitársaság nem érdekelt, teszek rá, hogy mit cipel a fickó abban a táskában. Ha a vámosainkat érdekli, szóljanak át az olaszoknak, ellenőrizzék azok, ne mi. Akármi legyen, ha nekiállok ilyesmivel zaklatni egy fizető utast, főleg, mikor semmi közünk hozzá.

Tanya habozott. Bár nem látta az aktatáskás embert, valami mégis nyugtalanította. Hallott már olyan esetekről, amikor . . . Persze, még a gondolat is képtelenség . . .

- Talán nem is csempészésről van szó - vetette fel mégis.

- Azt mondtam, felejtse el! - csattant fel a főnök.

Tanya távozott. Irodájába érve leült az íróasztalához, és nekilátott megfogalmazni a Kettes Járat parancsnoka, Demerest kapitány számára a Mrs. Ada Quonsettről szóló üzenetet.

2.

A repülőtér felé tartó taxiban Cindy Bakersfeld lehunyt szemmel dőlt a hátsó ülés támlájának. Nem érdekelte a kinti havazás, sem az, hogy a taxi lassan halad a zsúfolt utakon. Nem sietett. Az elmúlt két órára gondolt, és hullámként ön-

tötte el a fizikai öröm, a megelégedettség.

Elégedettségének Derek Eden volt az oka.

Derek Eden, aki a mai napig Cindy számára csak a Sun Times másodrangú, alig ismert riportere volt; Derek Eden, aki olyan pillanatban talált Cindyre, amikor annak férjira, akármilyen férjira volt szüksége, és nem voltak túlzott reményei; Derek Eden, akinél jobb, izgalmasabb szeretővel Cindynek még soha nem volt dolga.

A koktélpartiról Derek Eden ócska Chevroletjével egy, a Merchandise Mart közelében levő kisebb szállodához hajtottak. Az éjszakai szállodavezető már várta és egyenesen a tizenegyedik emelet egyik szobájába kísérte őket. Átadta a kulcsot, majd gyorsan jó éjszakát kívánt és elment.

A szoba ódivatú és kényelmetlen volt, de tiszta. Dupla ágy volt benne, az asztalon felbontatlan üveg Scotch, italkeverő és jég; az italostálcán feliratos cédula: "Minden jót kíván a vezetőség." Derek Eden megnézte, majd zsebre rakta. Később, Cindy kérdésére Derek elmagyarázta a dolgot.

- Időnként egy-egy szálloda lekötelezi a sajtót. Nem ígérünk cserébe semmit, de adódhat néha, hogy a riporter vagy a szerkesztő beteszi a szálloda nevét egy előnyös hangzású cikkbe.

Ittak, beszélgettek, újabb ital következett, s a férfi csókolni kezdte. A haját simogatta, aztán a kezei megkezdtek felderítő útjukat, lassan, ó, nagyon lassan . . . Cindy kezdte gyanítani, hogy különleges élményben lesz része.

Engedelmesen, teljesen, gyönyörűséggel adta át magát a férfinak. Ha megválaszthatta volna halála pillanatát, ezt a pillanatot választotta volna, olyan csodálatos élményben volt része.

Később, néhány perccel azután, hogy a csúcspontra értek, és Cindy lélegzete visszanyerte normális ritmusát, szívverése lecsillapodott, Derek Eden felkönyökölt az ágyban, és cigarettákat gyújtott.

- Nagyon jók voltunk, Cindy - mosolygott. - Rövidesen le kéne játszani a visszavágót, aztán még sok-sok mérkőzést. Cindy rájött, hogy a férfi ezzel azt akarja jelezni, hogy amin keresztülmentek, csupán szexuális kaland, semmi több; kaland, amelyet bármikor meg lehet ismételni. Ő ennél többre nem tart igényt.

Többre Cindy sem tartott igényt.

Nem hitte, hogy a hálószobán kívül különösebb közük lehetne egymáshoz; Derek Edent értelmetlen lenne társasági körökben mutogatni. Tudta, hogy inkább veszítene, mintsem nyerne azzal, ha Derek társaságában mutatkozna nyilvánosság előtt. Mellesleg a férfi már célzott rá, hogy stabil a há-

zassága, bár Cindy gyanította, hogy családi szinten szexuálisan nincs kielégítve, és együttérzett vele, mert sorstársának tekintette.

Igen, Derek Edent kincsként kell kezelni - de érzelmi bonyodalmak nélkül. Ilyen bonyodalmakat Cindy nem óhajtott. Elhatározta, hogy nem lesz követelőző vele, és szeretkezéseik sem lesznek túl gyakoriak. Kissé meg kell játszania a nehezen megszerezhető, mondta magának, elérni azt, hogy Derek Eden változatlanul erősen kívánja őt. Így aztán évekig eltarthat az ügy.

Derek felfedezése váratlan szabadságérzettel töltötte el. Most, hogy - teljesen külön társadalmi szinten - átlagon felüli szexuális partnerre tett szert, sokkal objektívebben mérlegelhetette a Mel és Lionel Urquhart közti választás lehetőségét. Ha a titkos karámban egy ilyen csődört tarthat, mint Derek Eden - Lionel sokkal több előnnyel van versenyben, mint Mel.

A taxiban Cindy kinyitotta a szemét és eltűnődött. Igen, elválhat - most már elválhat - Meltől, és férjhez mehet Lionelhez, még akkor is, ha az szexuálisan jóformán nulla. De azért, gondolta, mindaddig nem dönt, amíg nem beszélt Mellel. Örült, hogy már Derek Edennel való találkozása előtt elhatározta, hogy kimegy ma este a repülőtérre.

Mióta elhagyták a belvárost, Cindy először hajolt előre a kocsiban, hogy az őket körülvevő sötétségben tájékozódni próbáljon. A párás ablakokon keresztül csak havat látott, és rengeteg, lassan mozgó gépkocsit. Valószínűleg a Kennedy gyorsúton vannak.

Észrevette, hogy a visszapillantó tükörből a taxisofőr figyel.

- Az ott előttünk már Portage Park, asszonyom - szólalt meg a sofőr. - Közeledünk a repülőtérhez.

- Köszönöm.

- Sokan mennek most arrafelé. Gondolom, a repülőtéri népeknek is megvan a maguk baja ezzel a nagy viharral.

Ki a fenét érdekel?, gondolta Cindy. Senki nem tud másra gondolni vagy másról beszélni, csak arról a rohadt repülőtérről? De nem szólt semmit.

Az épület főbejáratánál kifizette a taxit, besietett, és keresztülfurakodott a központi csarnokban nyüzsgő tömegben.

A félemeleten levő igazgatási irodák felé vette útját.

Minden irodában égtek a lámpák, de a legtöbb helyiség üres volt. Csak Mel irodájának előszobájában ült egy középkorú, egyszerűen öltözött, ázott asszony. Semmibe merdő tekintettel nézett maga elé, és mintha észre sem vette volna, hogy Cindy belépett a helyiségbe. Vörös szemei sírás-

ról árulkodtak.

Mel irodája üres volt. Cindy leült egy székre és várt. Pár pillanat múlva lehunyta a szemét, és átadta magát Derek Edennel kapcsolatos kellemes gondolatainak.

Mel körülbelül tíz perc múlva viharzott be. A szokottnál erősebben biceg - vette észre Cindy.

- Ó! - mondta Mel meglepetten, mikor észrevette Cindyt, és visszament becsukni az ajtót. - Hát csakugyan idejöttél?

- Ide. Mit gondolsz, miért?

- Valószínűleg veszekedni akarsz - vont a vállát Mel. - Pedig eleget veszekszünk otthon is, semmi értelme itt is folytatnunk.

- Otthon? De hiszen te jóformán sohase vagy otthon.

- Otthon lennék, ha megfelelő lenne a hangulat.

Még csak néhány másodperce beszéltek, és máris vagdalóztak.

- Ne mondd! Hát nem azért nem jársz haza, mert nélkülözhetetlen vagy a repülőtéren?

- Ma este csakugyan az vagyok - felelte Mel.

- És máskor nem?

- Ha éppen tudni akarod, nem mindig. Néha szándékosan maradok itt.

- Most először vallod be őszintén.

- Mert ha hazamegyek, mindenáron a maihoz hasonló hülye bulikra akarsz elcipelni.

- Szóval nem is akartál eljönni ma este! - dühödött fel a felesége.

- Ma kivételesen el akartam menni, mert voltam olyan könnyelmű, hogy megígértem. De . . .

- Semmi de! - Cindy érezte, hogy rövidesen robbanni fog.

- Megint hazudtál, mint mindig! Hazug csaló vagy!

- Vigyázz, Cindy!

- Nem vigyázok.

Egymásra meredtek. Mel nyelt egyet. Aztán megpróbált higgadtan beszélni.

- Nem vagyok se hazug, se csaló. Akár hiszed, akár nem, ma este csakugyan találkozni akartam veled a belvárosban.

A vihart nem én rendeltem, és amióta kitört, rengeteg olyan dolog adódott, amiért ez egyszer igazából itt kellett maradnom.

- Az előszoba felé intett. - Ott kint ül például az a nő.

Megígértem Ordway hadnagynak, hogy beszéljek vele.

Úgy látszik, valami komoly problémája van.

- A feleségednek van komoly problémája - mondta Cindy.

- Az a nő ott kint várhat.

- Akkor beszélj, mi a problémád?

Cindy gondolkozott egy pillanatig, aztán kimondta.

- Azt hiszem, el akarok válni.

- Azt hiszed? Szóval nem vagy biztos benne?

Mel arra gondolt, hogy Cindy még ebben a döntésben is az ő segítségét várja. Mindent tőle vár. Ha kevésbé komoly dologról lett volna szó, Mel még el is mosolyodik.

- Biztos vagyok benne - mondta Cindy, majd megismételte. - Igen, egészen biztos.

- Akkor azt hiszem, mindkettőnk számára a legokosabb, ha elválunk - válaszolt Mel csendesen.

Cindy egy pillanatig tévovázott, aztán megkérdezte:

- Te is biztos vagy benne?

- Igen, az vagyok - mondta Mel.

A gyors megegyezés észrevehetően megzavarta Cíndyt.

- Szóval döntöttünk? - kérdezte.

- Döntöttünk.

Még mindig szemben álltak egymással, dühük elpárolgott.

- Ó, a fenébe is! - Mel megmozdult, mintha előre akarna lépni. - Sajnálom, Cindy.

- Én is - Cindy a helyén maradt. Hangjában már több volt a magabiztosság. - Ez a legésszerűbb megoldás, nem?

- De igen. Azt hiszem, ez - bólintott Mel.

Vége volt. Mindketten tudták. Már csak a részletekkel kellett foglalkozni. Cindy máris elkezdte.

- Robertát és Libbyt természetesen magamnál tartom, de akármikor láthatod őket. Ebben nem fogok akadékoskodni.

- Nem is vártam tőled.

Igen, tűnődött Mel, logikus, hogy a lányok az anyjukkal maradnak. Hiányozni fognak, főleg a kis Libby. Bármilyen gyakoriak legyenek is, az efféle "akármikori" találkozások sem helyettesíthetik a mindennapos otthoni együttlétet.

- És ügyvédet is kell szereznem - folytatta Cindy. - Majd értesítelek róla, ki lesz az.

Mel bólintott. Közben azon tűnődött, vajon minden házasság ennyire magától értetődően szokott befejeződni, miután elhatározták a szakítást? Cindy mindenestre figyelemre méltó gyorsasággal szedte össze magát. Púdertartója tükrében arcát vizsgálgatta, a sminket hozta rendbe rajta. Az az érzése támadt, hogy felesége gondolatai már messze járnak tőle; mosolyogni látszott. Hasonló helyzetben a nők sokkal érzelme-
sebbek szoktak lenni, mint a férfiak, de Cindyn nyoma sem volt ilyesminek, míg Mel majdnem a könnyeivel küszködött.

Kopogtak. Mel kiszólt:

- Tessék.

Ordway hadnagy lépett be. Becsukta maga után az ajtót.

- Ó, elnézést, Mrs. Bakersfeld - mondta, mikor megpil-

lantotta Cindyt.

Cindy felnézett, majd válasz nélkül elfordította a tekintetét. Ordway megérezte a hangulatot, és tétovázva megállt.

- Talán majd később visszajövök - mondta.

- Mi van, Ned? - kérdezte Mel.

- Azok a meadowoodi népek. Pár százan vannak már a központi csarnokban, magával akarnak beszélni. Mondtam nekik, küldjenek delegációt, ahogy maga mondta. Kiválasztottak hat embert, három újságíró is van velük, odakint várakoznak.

Mel még soha nem érezte, hogy ennyire ne kívánna szóba állni senkivel, Tétovázott.

- Nézze - mondta Ordway - ha alkalmatlan az időpont, szólok azoknak az embereknek, jöjjenek máskor.

Mel rájött, hogy eleget kell tennie kötelezettségének.

- Inkább küldje be őket. - Ahogy a rendőr megfordult, utána szólott. - Ó, még nem beszéltem azzal az asszonnyal . . . elfelejtettem a nevét.

- Mrs. Guerrero - mondta Ordway. - De nem szükséges. Majd beszélek én vele.

Pár pillanat múlva megjelentek a meadowoodi küldöttség tagjai, négy férfi és két nő. Nyomukban az újságíróhármás.

A nyitott ajtón keresztül Mel látta, hogy Ordway hadnagy Mrs. Guerreroval beszél.

Cindy a helyén maradt.

- Jó estét - kezdte Mel. - Kérem, foglaljanak helyet.

- Oké - mondta a küldöttség egyik férfitagja. Öltözete elegáns volt és költséges, szürkülő haja kifogástalanul fésült, és a jelek szerint ő vezette a csoportot. - De meg kell mondanom, nem társalogni jöttünk ide. Egyenes kérdéseink vannak, és egyenes válaszokat várunk.

- Megpróbálok azzal szolgálni. Megmondaná a nevét?

- Elliott Freemantle vagyok. ügyvéd. Meadowood lakóit képviselem.

- Rendben, Mr. Freemantle - mondta Mel. - Kezdje.

Még mindig nyitva állt az előszobába vezető ajtó. Mel észrevette, hogy a kint várakozó asszony elment. Ned Ordway belépett az irodába, és becsukta az ajtót.

3.

A Trans America Airlines Kettes Járata húsz perce hagyta el a Lincoln International repülőteret, és egyenletesen emelkedett, hogy tizenegy perc múlva Detroit közelében elérje a harmincháromezer láb magasságot. A gép már elhelyezkedett a nagy ívet leíró, Rómába vezető légiúton. Néhány perce nyugodt légtömegek vették körül, a viharfelhők és a velük járó

légmozgások messze alatta maradtak.

A pilótafülkében megszűnt a feszültség. Harris kapitány a hangosító berendezésén keresztül a gép haladásáról tájékoztatta az utasokat. Mindhárom pilóta megkezdte a hosszú úttal járó rutintevékenységet.

Demerest és Harris kapitány háta mögött, a másodtiszi asztal lapja alatt hangosan megszólalt a csengő. Ugyanakkor a vezérlőkarok előtt lévő rádiópanelen sárga jelzőfény villant fel. Az együttes fény- és hangjel a Selcal rádióhálózaton keresztül történő hívásra mutatott. A Selcal-rendszer egyedi rádiókapcsolatot tett lehetővé a legtöbb légi járatnál házi telefon szinten. A Trans America, valamint a többi nagy légitársaság minden egyes gépe saját hívóköddel rendelkezett, a közvetítés automatikusan történt. Az N-731-TA pilótafülkéjében működtetett jelzéseket más gépeken nem észlelheték. Anson Harris átkapcsolta rádióját az útvonal-ellenőrzés hullámhosszáról, és igazolta a vételt.

- Itt Trans America Kettes.

- Kettes Járat, itt Cleveland, Trans America diszpécser.

Az LI körzeti szállítási vezetőségétől üzenetem van a kapitány számára. Jelezze, ha másolásra kész.

Harris észrevette, hogy Demerest jegyzetömböt húz maga elé és bólint.

- Kész, Cleveland - mondta Harris. - Mehet.

A Tanya Livingston által fogalmazott, a Kettes Járat potyautasáról, Mrs. Ada Quonsettről szóló üzenet hangzott el. A San Diegó-i kicsi öreg hölgy személyleírása hallatán mindkét kapitány elmosolyodott. Az üzenet közvetítője visszaigazolást kér Mrs. Quonsett fedélzeten tartózkodásáról.

- Ellenőrizzük és értesítést adunk - vette tudomásul Harris. Visszakapcsolt az útvonal-ellenőrzés frekvenciájára.

- Ez igen - kuncogott Demerest. - Ott az a sok földi buzgómócsing, és egy vén tyúk csak úgy egyszerűen átveri őket! - Megnyomta az első konyhafülke telefonjának hívógombját. - Hé! - mondta, mikor az egyik stewardess jelentkezett - szólj Gwennek, várjuk az irodában.

Még mindig kuncogott, mikor kinyílt a fülke ajtaja. Gwen Meíghen lépett be.

Demerest felolvasta neki a Mrs. Quonsett személyleírását tartalmazó Selcal-üzenetet.

- Láttad?

- Jóformán még nem is voltam a turistáknál - rázta a fejét Gwen.

- Akkor menj hátra - mondta Demerest - és nézd meg, ott van-e az öregasszony.

- És ha ott van, mit csináljak?

- Semmit. Gyere vissza és jelentsd.

Gwen csak néhány percig maradt távol. Mikor visszatért, éppen úgy nevetett, mint a többiek.

- Ott van? - fordult hátra Demerest.

Gwen bólintott.

- Igen, a tizennégy-B ülésben. Pont olyan, mint a személyleírása, sőt.

- Milyen idős? - kérdezte a másodtiszt.

- Legalább hetvenöt, de lehet, hogy nyolcvan. És olyan, mintha egy Dickens-regényből lépett volna ki. Tényleg potyautas, kapitány?

Harris vállat vont.

- Odalent így mondják. És azt hiszem, ezért nem egyezett az utaslétszám.

- Könnyen megbizonyosodhatunk róla - ajánlotta Gwen.

- Csak újból hátramegyek, és elkérem a jegyszelvényét.

- Ne - mondta Demerest, majd helyzetjelentést adott le rádión. Az adás végeztével folytatta. - Csak annyit mondtak, nézzünk utána, itt van-e az öregasszony. Oké, a fedélzeten van; ennyit mondok majd a diszpécserközpontnak. Gondolom, Rómában majd kirendelnek elé valakit. De ha már ilyen messzire eljutott az öreglány, és úgysem fordulunk vissza miatta, minek tegyük tönkre azt a hátralevő nyolc óráját? Békén kell hagyni. Esetleg Rómába érkezésünk előtt szólhatunk neki, hogy felfedeztük. De addig hagyni kell, hadd élvezze az utazást. Adjatok valami vacsorát Nagyinak, a filmet is nyugodtan megnézheti.

- Tudod - kezdte Gwen, és elgondolkozva nézte a férfit - néha nagyon kedvellek.

Miután Gwen kiment, Demerest rádiófrekvenciát váltott, és leadta jelentését a clevelandi diszpécsernek.

Anson Harris közben pipára gyújtott és felnézett. A robotpilóta beállításán dolgozott.

- Nem gondoltam volna, hogy ennyire odavagy az öreg hölgyekért - mondta szárazon, az "öreg" szót megnyomva.

- A fiatalabbakat jobban kedvelem - vigyorgott Demerest.

- Én is úgy hallottam.

- De a lehetőségek változnak - tette hozzá Demerest. -

Előbb-utóbb te is, én is a nem éppen fiatalokra szorítkozunk.

- Én már ott tartok. - Harris pöfékelt a pipájából. -

Elég régóta.

Mindkét pilóta felemelte rádiókészülékének egyik fülhallgatóját. Rendesen beszélgethettek, ugyanakkor hallhattak minden egyes beérkező rádióüzenetet is. A fülkében uralkodó zajszint miatt más nem hallhatta beszélgetésüket.

- Te mindig tisztán játszottál, igaz? - kérdezte Demerest.
- Mármint a feleségeddel szemben. Semmi mellékvidámkodás. Észrevettem, hogy a pihenőkön olvasni szoktál.
- Van, hogy moziba is megyek - vigyorodott el Harris.
- Különös okod van rá?
- A feleségem stewardess volt a DC4-eseken; így találkoztunk. Ismerte a műsort - együtt hálások, terhességek, abortuszok - az egész cirkuszt. Később, miután felügyelő lett, elégszer volt dolga ilyesmivel. Különben mikor összeházasodtunk, ígéretet tettem neki, és azóta is tartom magam az ígéretemhez.
- Gondolom, segített a sok gyerek is.
- Talán.
- Hány gyereketek van? Hat?
- Hét - mosolygott Harris. - Négyet terveztünk, hármat nem. De őket sem bántuk meg.

Rádiójukon az útvonal-ellenőrzés és a TWA egyik párizsi járata közti üzenetváltást hallották. A TWA-jet röviddel a Trans America Kettes Járata után szállt fel, és tíz mérfölddel mögötte, néhány ezer lábbal alacsonyabban repült. A pilóták más gépeknek szóló rádióüzenetek lehallgatásával is képet alkottak magukban a közelben zajló forgalomról.

Amennyire biztonsági öve engedte, Harris ültében előrehajolva kibámult az őket körülvevő éjszakába. Messze alattuk sötét gomolygó felhőréteget látott a ragyogó holdfényben. Az előrejelzés szerint az Atlanti-óceán középső részéig egybefüggő felhőtakaró fölött vezet útjuk; ezen az éjszakán nem pillanthatják meg a földi fényeket. Párezer lábnyira alattuk egy szembejövő gép fényei villantak fel kis időre. A két pilóta mögött elhelyezkedő Cy Jordan másodtiszt kinyújtotta karját, és magasságnak megfelelő gázra kapcsolt.

Ideje volna újabb jelentést adni az útvonal-ellenőrzésnek. Vernon Demerest leadta. Harminckétezer láb magasságban haladtak; pillanatokon belül átrepülik a kanadai határt. Detroit és Windsor, a határ két oldalán elterülő ikervárosok ragyogó fénycsomója máskor már mérföldekről látszott. Ma este sötét szemfedő borította a géptől jobb oldalra, messze alant fekvő városokat. Demerest emlékezett rá, hogy röviddel felszállásuk előtt zárták le a detroiti Metropolitan repülőteret. Most már mindkét város fölött javában tombol a keleti irányba tartó vihar.

Tudta, hogy hátul az utastérben Gwen Meighen meg a többi stewardess a második adag italt szolgálja fel, az első osztályon pedig forró előételt, különleges rosenthali porcelánban. A pilóták előtt levő altiméterek harmincháromezer láb magasságot mutattak. Emelkedésük végére értek. Anson Harris

vízszintes haladásra állította a gépet. Jordan másodtiszt előrehajolt, és újból szabályozta a gázt.

- Hozatok valami előételt, mielőtt az első osztályon felzabálnák az egészet - mondta Demerest.

- Jó ötlet - bólintott Harris.

Egy-két perccel a rendelés után megjelent Gwen Meighen, három tálcán illatos előétellel és kávéval. A Trans Americánál, mint a legtöbb légitársaságnál, leggyorsabb kiszolgálásban a kapitányok részesültek.

- Kösz, Gwen - mondta Vernon Demerest. Nézte a lányt, ahogy előrehajolva Anson Harrist szolgálta ki. Gwen derekán semmi sem látszott, karcsú volt, mint mindig; az is marad, történhet ott belül akármi. Gwen természetesen abortuszra megy, rögtön, amint visszaérnek.

Úgy hatvanlábnyira a pilótafülke mögött, a turistarészlegben Mrs. Ada Quonsett élénk társalgást folytatott jobb oldali szomszédjával, a Chicagói Szimfonikusok egyik barátságos, középkorú oboistájával.

- Milyen csodálatos dolog muzsikusnak lenni. Boldogult férjem imádta a klasszikus zenét. Ő maga is hegedülgetett, persze nem hivatásosan. - Mrs. Quonsett felhevült a Dry Sack sherrytől, amelyet oboista barátja fizetett, aki megkérdezte tőle, nem inna-e még egyet. Mrs. Quonsett sugárzott.

- Igazán nagyon kedves öntől, talán nem is szabadna elfogadnom.

A bal oldali utas - a seszínű bajszos, vékony nyakú férfi - kevésbé közlékenynek bizonyult. Mrs. Quonsett néhány társalgási kísérletére egy szótagú, alig hallható visszautasításokat kapott. A férfi kifejezéstelen arccal szorongatta térdén fekvő aktatáskáját.

Mióta mindannyian italokat rendeltek, Mrs. Quonsett kíváncsian várta, hátha felenged bal oldali utastársa. De nem. Elfogadta a stewardess felkínálta Scotchot, maroknyi aprópénzből kiszámolta az árát, fizetett, és jóformán egy hajtásra megitta. Szegény ember, gondolta Mrs. Quonsett, talán problémái vannak, nem kellene zavarnom.

Viszont észrevette, hogy a sovány férfi röviddel felszállás után - mikor a kapitány tájékoztatta őket a gép sebességéről, útirányáról, repülési idejéről meg a többi olyan dologról, amelyre Mrs. Quonsett ritkán szokott odafigyelni - hirtelen éber lett. Egy boríték hátára jegyezgetett, majd elővette a Saját Pozíciójuk Meghatározása térképét, amellyel a légitársaság látja el utasait, és szétteregette aktatáskája tetején. Most a térképet tanulmányozta, ceruzával jeleket rajzolt rá, időnként órájára pillantva. Mrs. Quonsett eléggé butának, sőt gyerekesnek találta a dolgot, hiszen a gép orrában ott ül a navi-

gátor, aki ügyel a gép haladására.

Azzal Mrs. Quonsett újból az oboistának szentelte figyelmét, aki azt mesélte, hogy csak nem is olyan régen, egy koncert hallgatójaként jött rá, hogy az egyik Bruckner-szimfónia adott részénél, mikor az ő szólama "tam-tádi-pom-pom"-ot játszik, a csellók hangzása "a diddli-a-de". Illusztrálásképpen el is dúdolta.

- Nahát, milyen érdekes; erre soha nem gondoltam volna - lelkesedett Mrs. Quonsett. - Mennyire örült volna néhai férjem, ha találkozhat önnel!

Már jócskán fogyasztott második sherryjéből, és nagyszerűen érezte magát. Milyen kellemes járatot választott, gondolta, remek a gép, a stewardessek udvariasak, segítőkészek, és az utasok is élvezetesek, bal oldali szomszédja kivételével, aki tulajdonképpen nem is számít. Hamarosan felszolgálják a vacsorát, később pedig - úgy hallotta - filmet vetítenek Michael Caine-nel, kedvenc sztárjával a főszerepben. Mi többet kívánhatna még az ember?

Amikor Mrs. Quonsett azt hitte, hogy navigátor is van a pilótafülkében, tévedett. Nem volt. A nagy légitársaságok már nem alkalmaztak navigátorokat, még tengerentúli járataikon sem, mivel a modern jelek rádió- és radarberendezései feleslegessé tették őket. Az útvonal-ellenőrzés állandó felügyelete mellett a pilóták végezték a megmaradt kevés navigációs munkát.

De ha a Kettes Járat fedélzetén lett volna navigátor, a gép helyzetét mutató térképe figyelemre méltóan hasonlított volna D. Ó. Guerrero becsléséhez. Guerrero kiszámította, hogy Detroit közelében vannak; megállapítása helyes volt. Tudta, hogy az, mert a kapitány említette, hogy útvonaluk Montreal fölött vezet, majd Fredericton, New Brunswick, Cape Ray következik, később St. Johns, Új-Foundland. A kapitány még azzal is segítette Guerrero számításait, hogy közölte a gép földi és utazósebességét.

Kiszámította, hogy két és fél óra múlva röpkölnék át Új-Foundland keleti partjai fölött. Addig valószínűleg újabb helyzetjelentést is közöl majd a kapitány, úgyhogy szükség esetén még felülvizsgálhatja becsléseit. Utána, miként azt már eltervezte, még egy órát vár, és csak akkor húzza meg a polgógép zsinórját, amikor már minden bizonnyal jól az Atlanti-óceán fölött lesz a gép.

Most, hogy annyira közel került a döntő pillanathoz, szeretne volna, ha minél gyorsabban bekövetkezne. Talán nem is várja ki azt az egész órát, gondolta. Amint elhagyták Új-Foundlandot, igazán bármikor cselekedhet.

A töltet whisky megnyugtatta. Bár korábbi feszült lelkiál-

lapota fedélzetre kerülésével elmúlt, röviddel felszállás után újból jelentkezett, különösen mikor a mellette ülő idegesítő vén tyúk beszélgetést próbált kezdeni vele. D. Ó. Guerrero nem óhajtott társalogni, sem most, sem később; soha többet ebben az életben. Ülni akart és álmodozni, a háromszázezer dollárról, amennyivel soha nem rendelkezett, s amely összeg feltevése szerint napokon belül Inez és a két gyerek birtokába kerül.

Jól jött volna egy újabb whisky, de már nem maradt rá pénze. Behunyta a szemét. Arra gondolt; milyen hatást tesz Inezre és gyerekeire a pénz híre. Remélte, hogy értékelni fogják, mit tett értük, hogy saját életét adta az övékéért. Ha megsejtik egyáltalán, hogy mi történt.

Különös dolog: Inezre és a gyerekekre gondolva képtelen volt tisztán felidézni arcukat. Mintha alig ismert emberekre próbált volna visszaemlékezni.

Helyettük a dollár jelét varázsolta maga elé, amelyet egy hármás és nullák végtelen sora követett. Kis idő múlva bizonyára elszenderedett, mert amint kinyitotta a szemét és az órájára pillantott, észrevette, hogy húsz perc eltelt, és egy stewardess hajol hozzá az ülések közti folyosóról. A vonzó, barna lány angol kiejtéssel beszélt.

- Felszolgálhatom a vacsorát, uram? - kérdezte. - Ha igen, talán megengedné, hogy elvegyem a táskáját.

4.

Mel Bakersfeld találkozásuk első pillanatától kezdve ösztönösen utálta az ügyvédet, aki Meadowood lakóinak delegációját vezette. Most, hogy a küldöttség már legalább tíz perce irodájában tartózkodott, az utálat kimondott undorral alakult. Láttá, hogy az ügyvéd szántsándékkal próbál a lehető legellenszenvesebben viselkedni. Még el sem kezdtek beszélgetni, mikor pimaszul megjegyezte, hogy "egyenes válaszokat" vár. És Mel minden válaszát ugyanolyan szemtelen kétkedéssel fogadta. Mel érezte, hogy Freemantle lépre szeretné csalni, arra vár, hogy elveszítse türelmét, és meggondolatlan kijelentéseket tegyen a sajtó füle hallatára. Melnek nem áll szándékában alájátszani az ügyvédnek. Kissé nehezen bár, de tartotta megértő, udvarias modorát.

Freemantle az ellen tiltakozott, amit a "repülőtér vezetősége érzéketlen közönyének" nevezett ügyfelei, Meadowood kiváló lakói egészsége és jóléte iránt.

Mel nyugodtan válaszolta, hogy sem a repülőtér, sem az azt használó légitársaságok nem nevezhetők közönyösnek vagy érzéketlennek.

- Ellenkezőleg, elismertük, hogy a zajprobléma ténylege-

sen létezik, és minden erőnkkel küzdünk ellene.

- De mit tettek? Amennyire ügyfeleim és jómagam is észlelhetjük, minden ígéretük üres ígéret maradt.

A vádaskodás alaptalan, vágott vissza Mel. Kidolgozott program szerint nem használták felszállásra a kettő-ötös kifutót, amelyik Meadowood irányába húzódik, csak landolásra, hogy kisebb legyen a település fölött a zaj, s ezenfelül minden légitársaság utasította pilótáit, hogy alkalmazzanak zajcsökkentő eljárásokat minden egyes, Meadowood irányában történő felszállás esetén, kifutópályától függetlenül, rögtön a gépek levegőbe emelkedése után.

Mel észrevette, hogy a riporterek buzgón jegyzetelnek; az ügyvéd egy dologhoz nagyon értett: tudta, mivel kell etetni a sajtót. Amennyire csak lehet, megpróbálja rövidre fogni ezt a vitát, határozta el magában. Élesen érzékelte Cindy jelenlétét, aki a rá jellemző módon unatkozni látszott, mint mindig, ha repülőteret érintő ügyekről hallott. Előbbi beszélgetésük komolyságát tekintve Mel maga is zavaró tolakodásnak érezte ezt a Meadowoodi dolgot.

- Mivel ön jónak látta megemlíteni az úgynevezett zajcsökkentő eljárásokat - kérdezte Freemantle gúnyosan - megtudhatnám, miért nem alkalmazzák őket ma este?

- Három napja vihar van - válaszolt Mel egy sóhajtás után. - Biztos vagyok benne, hogy ezt mindannyian észrevették. Rendkívüli helyzetben vagyunk.

Beszámolt a három-nullás kifutó állapotáról, s hogy ideiglenesen kénytelenek a kettő-ötös kifutót használni.

- Ez mind rendben van - felelte az ügyvéd. - Tudunk a viharról. De ha az ön feje felett bömbölnének a gépek, ön sem érezné jobban magát attól, hogy tisztában van ennek az okával. A zaj tűrhetetlen és megengedhetetlen. Meg kell szüntetni, még akkor is, ha . . .

- Talán be kellett volna zárunk a repülőteret? - vágott a szavába Mel.

- Kényszeríteni fogjuk rá. Bíróság elé visszük a dolgot. És győzni fogunk!

A delegáció tagjai helyeslően bólogattak.

Freemantle kívárta utolsó szavainak hatását, majd fontolórra vette a helyzetet. Elég messzire elment, de a repülőtér vezetője sajnos nem fogott tüzet. Sajnos, mivel az önuralmukat elvesztő embereket kedvezőtlen színben tüntetik fel az újságírók, és Freemantle számára főleg ez lett volna fontos. De Bakersfeld túl okosnak bizonyult, nem sétált be a csapdába. Freemantle természetesen tudta, hogy az egész akció nem több szemantikai gyakorlatnál. Semmi nem sülni ki belőle. Még ha Bakersfeld, a repülőtér vezetője hajlandó lenne is el-

fogadni szempontjaikat - ami teljesen valószínűtlen - akkor sem tehetne semmit az ügy érdekében. A repülőtér létezése tény, elhelyezkedését, működését semmi sem változtathatja meg. Ma esti ittlétük értelme részben a közfigyelem felkeltése, de főleg az, hogy Meadowood lakosai lássák, milyen rendíthetetlen harcosra tettek szert Freemantle személyében, és ennek megfelelő honoráriummal jutalmazták.

Kár, gondolta Freemantle, hogy a lent várakozó többi meadowoodi nem hallhatja, milyen keményen beolvas Bakersfeldnek az érdekükben. De majd olvashatják a holnapi lapokban; ugyanakkor biztos volt benne, hogy még nem ért véget a meadowoodiak ma esti repülőtéri műsora. Már megígérte a tévéseknek, hogy beszámol az itt fent történekről, és minden reménye megvolt rá, hogy bár az a színes bőrű rendőr hadnagy megtiltotta a tüntetést, odalent az ügyesen irányított tévéinterjú még azzá alakulhat.

- Hogy milyen törvényes lépéseket tesz, az természetesen önre tartozik - mondta Mel Bakersfeld. - Ugyanakkor emlékeztetem rá, hogy törvény biztosítja a repülőterek működését is mint közérdekű szükségszerűséget.

- Nem is tudtam, hogy ön is jogász - rántotta fel szemöldökét Freemantle.

- Nem vagyok az. És ezt ön is tudja.

- De én az vagyok - vigyorgott önelégülten Freemantle

- és némi jártasságom is van az ilyen ügyekben. Mi több, biztosíthatom róla, hogy volt már néhány olyan eset, amely ügyfeleim számára biztató. - Azzal felsorolta a hatásosan hangzó eseteket: USA contra Causby, Griggs contra Allegheny megye, Thornburg contra Portland kikötő, Martin contra Seattle kikötő.

Mel ismerte ezeket az eseteket, de ellentétes kimenetelű ügyekről is tudott, melyeket Elliott Freemantle vagy nem ismert, vagy pedig ravaszul meg sem említett. De nem akart jogi vitába kezdeni. Viszont annak sem látta értelmét, hogy minden az ügyvéd száj íze szerint történjék. Szavait elsősorban a delegáció többi tagjához intézve elmondta, miért nem részletezi a jogi aspektusokat.

- De ha már így együtt vagyunk, néhány dolgot szeretnék elmondani önöknek a repülőterekről és a zajról általában. Észrevette, hogy Cindy ásít. Freemantle nyomban válaszolt.

- Semmi szükség rá - mondta idegesen. - Nem azért jöttünk, hogy szakelőadást hallgassunk.

- Én végighallgattam önt, Mr. Freemantle, önök is hallgassanak végig engem. A sajtót bizonyára a másik fél véleménye is érdekli.

- Már eleget hallottuk az üres mentegetőzéseket.

- Szó sincs mentegetőzésről - jegyezte meg Mel. - A repülőtéri zaj problémájának általános áttekintésére gondolok. Freemantle semmiképp sem szeretne volna, ha valami új, a riport számára érdekes szempont merülne fel, ami elterelné személyéről a figyelmet. De nem akadályozhatta meg.

- Hölgyeim és uraim - kezdte Mel - mikor beléptek ide ma este, elhangzott valami az egyenes, tiszta beszédről. Mr. Freemantle már megtette a magáét; most én próbálok hasonlóan nyílt lenni. Mindnyájan tudják, vagy tudniok kellene, milyen intézkedéseket tettünk a Lincoln International repülőtéren azért, hogy a közelben lakók életét minél kevésbé zavarja a gépek zaja.

- De beismerte, hogy ezek az intézkedések hatástalanok - vágott közbe máris Elliott Freemantle.

- Semmi ilyesmit nem ismertem el - csattant fel Mel. -

Csak azt, hogy ma este a rendkívüli körülmények miatt más a helyzet. Őszintén megmondom, ha pilóta lennék, és ilyen időben kellene felszállást végrehajtanom, vonakodnék rögtön felszállás után csökkenteni a hajtóerőt, és ugyanakkor meredek emelkedésbe vinni a gépet. Hasonló körülmények pedig néha előfordulnak.

- Mindig!

- Nem, uram! És engedje meg, legyen szíves, hogy befejezzem! - Mel szünetet sem tartva beszélt tovább. Ismertette a légikikötők intézkedéseit a zaj csökkentésére, és elmondta, hogy jóformán alig van már mit tenni ezen a téren. Ugyanakkor a jetek egyre újabb és erősebb típusai kerülnek használatba, melyek a beszerelt zajredukáló berendezések ellenére sokkal hangosabbak, mint az előző típusok voltak. A Boeing 747-esek után olyan behemót gépek következnek, mint a Lockheed 500, a Concorde és a többiek. Az újságírók lázasan jegyezték a szavait.

- Higgyék el nekem, hogy eljön az idő, amikor majd visszasírjuk a ma estihez hasonló, egyszerű zajszínttel járó korszakot - állapította meg végül.

- Tehát azt mondja az ügyfeleimnek - kérdezte Freemantle gúnyosan - hogy a legokosabb, ha már most bevonulnak a diliházba, mielőtt még ön és behemótjai odajuttatnák őket?

- Nem - válaszolt Mel határozottan. - Nem ezt mondom. Csupán azt, hogy nem szolgálhatok olyan ígéretekkal, amelyeket a repülőtér képtelen betartani. Véleményem szerint a repülőtéri zaj nemhogy csökkenne, hanem még nagyobb lesz. Szeretném emlékeztetni önöket arra, hogy a probléma nem új. Az első vonatok indulásával kezdődött, folytatódott a kamionok, buszok, személygépkocsik megjelenésével, a la-

kott területeken áthaladó autópályák építésével; és a repülőterek létesítésével és továbbfejlesztésével csak fokozódott. Tudomásul kellett és kell vennünk, hogy a kamionok, vonatok, autópályák, repülőgépek meg a többi életformánk részét képezik, és ha nem akarjuk megváltoztatni ezt az életet, akkor bele kell törődnünk a gépek által keltett zajba is.

- Tehát ügyfeleim életük hátralevő részére mondjanak le a zavartalan alvásról, magánéletről, a csendről, a nyugalomról.

- Nem - mondta Mel. - Azt hiszem, végül is el kell költözniük. Ezt természetesen nem hivatalosan mondom, de meggyőződésem, hogy ez a repülőtér, meg a többi is, előbb-utóbb sok milliárd dolláros telekvásárlásra kényszerül a környező lakott területeken. Helyükre jórészt ipari létesítmények kerülnek majd, ahol nem számít a zaj. És azok, akik házaik elhagyására kényszerülnek, természetesen megfelelő ellenszolgáltatásban részesülnek.

Elliótt Freemantle felállt, és intett a társainak is.

- Utolsó megjegyzése az első ésszerű dolog, amit ma este hallottam - mondta Melnek. - Csakhogy a kártalanítás hamarabb is megtörténhet, mint gondolná, és az összege is nagyobb lehet. - Kurtán biccentett. - Még hallani fog rólunk. Találkozunk a tárgyalóteremben.

Kiment; a többiek utána. Mel az ajtóhoz lépett és becsukta.

- Nagyon sajnálom ezt a közjátékot - mondta Cindynek. Most, hogy újra kettesben maradtak, jóformán már nem is tudta, van-e valami mondanivalójuk egymásnak.

- Egy repülőteret kellett volna feleségül vened - jegyezte meg fagyosan Cindy. Már talpon volt, a kesztyűjét húzta fel. - Te ezt élvezed, ugye? Sokkal inkább, mint engem, az otthonodat, a gyerekeket, a normális társasági életet.

- Megint kezdted? Semmi értelme, hogy tovább veszekedjünk. Már megegyeztünk, nem?

- Meg - mondta Cindy. - Nem felejtettem el.

Bizonytalan csend következett. Mel törte meg.

- Nézd, mindkettőnk számára elég nagy dolgot jelent a válás, nem beszélve Robertáról és Libbyről. Ha kétségeid lennének . . .

- Ezt is megbeszéltük már.

- Igen; de ha akarod, még ötvenszer is megbeszélhetjük.

- Nem akarom - rázta fejét határozottan Cindy. - Nincsenek kétségeim. És neked sincsenek, igaz?

- Attól tartok, hogy igaz.

Cindy mondani akart valamit, de meggondolta magát. Lionel Urquhartról akart beszélni Melnek, aztán úgy határozott,

hogy inkább nem. Éppen elég ideje lesz rá férjének, hogy később magától is rájöjjön. Ami Derek Edent illeti, noha gondolatai jórészt egész idő alatt körülötte jártak, az ő létezését nem akarta elárulni sem Melnek, sem Lionelnek.

Kopogtak az ajtón.

- Úristen! - mormogta Cindy. - Hát itt lehetetlen egyedül maradni?

- Ki az? - szólta ki Mel ingerülten. Kinyílt az ajtó.

- Csak én - mondta Tanya Livingston. - Mel, tanácsra lenne szükségem . . . - Mikor megpillantotta Cindyt, hirtelen abbahagyta. - Elnézést. Azt hittem, egyedül vagy.

- Az nemigen szokott vele előfordulni - mondta Cindy.

- Kérem - pirult el Tanya - később is visszajöhetek.

Nem tudtam, hogy zavarok, Mrs. Bakersfeld.

Cindy tekintete végigfutott Tanya egyenruhás alakján.

- Azért egy dologra kíváncsi lennék. Honnan volt olyan biztos benne, hogy ki vagyok?

Tanya egy pillanatra zavarba jött, de aztán halványan elmosolyodott.

- Azt hiszem, kitaláltam.

- És nekem is ezt kéne tennem? - kérdezte Cindy felvont szemöldökkel, és Melre pillantott.

- Nem - mondta Mel. Bemutatta őket egymásnak.

Észrevette, hogy Cindy kutatva vizsgálja Tanya Livingstont. A legkevésbé sem kételkedett abban, hogy felesége máris véleményt alkotott Tanyáról és róla; már nagyon régen megtanulta, hogy Cindy ráérzései hátborzongatóan pontosak szoktak lenni. Még azon se lepődött volna meg, ha Cindy kitalálta volna Tanyával későbbre megbeszélte randevújukat.

Nos, akármit tud vagy gondol Cindy, nem számít. Végül is ő javasolta a válást. Mi köze hát hozzá, ki más van Mel életében, sokat vagy keveset jelent-e számára Tanya, főleg amikor még ő maga sem tudja biztosan?

Sejtése beigazolódt.

- Milyen jó neked - szólta hozzá Cindy megjátszott kedvességgel - hogy nem csak unalmas küldöttségek fordulnak hozzád problémáikkal. - Szembenézett Tanyával. - Magának is problémája van?

- Azt mondtam, hogy tanácsra lenne szükségem - válaszolt Tanya.

- Ó, ne mondja! Miféle tanácsra? Szolgálati vagy magánügyben?...

- Cindy - szólta rá Mel élesen - elég volt! Semmi alapod rá . . .

- Mire? - Felesége hangja gunyoros volt. Mel úgy érezte, Cindy élvezte a helyzetet. - Nem azt hajtogatod állandóan,

hogy nem érdeklődöm eléggé a munkád iránt? Egészen izgalomba hozott a barátnőd ügye . . . már ha egyáltalán létezik ilyen.

- A Kettes Járatról van szó - mondta Tanya metsző éllel, majd hozzátette: - A Trans America római járata, Mrs. Bakersfeld. Félórája indult.

- Mi van a Kettes Járatnál? - kérdezte Mel.

- Az igazat megvallva - Tanya tétovázott - nem tudom pontosan.

- Folytassa csak - mondta Cindy. - Találjon ki valamit.

- Ugyan, hallgass már! - csattant fel Mel, és Tanyához fordult. - Mi van?

Tanya Cindyre pillantott, majd elmesélte Standish vámfelügyelővel folytatott beszélgetését. Megadta a gyanús aktatáska tulajdonosának személyleírását, aki Standish véleménye szerint rejteget valamit.

- Felszállt a Kettes Járatra?

- Igen.

- Akkor, ha tényleg csempész az illető, Olaszországba viszi az árut - mutatott rá Mel. - Ez nem izgatja az Egyesült Államok vámhatóságát.

- Tudom. Körzeti főnökünk is így látja a dolgot. - Tanya elmondta főnökével folytatott eszmecserejét, amely a dühös, de határozott "elfelejteni!" utasítással végződött.

- Akkor nem értem . . . - mondta Mel tétován.

- Mondtam, hogy nem vagyok biztos benne, és lehet, hogy hülyeség az egész. De gondolkoztam a dolgon, és ellenőrizni kezdtem.

- Mit?

Mindketten megfeledkeztek Cindyről.

- Standish felügyelő azt mondta, hogy az aktatászkás férfi majdnem utolsónak ment a fedélzetre - folytatta Tanya. - Így kellett hogy legyen, mert a kijáratnál voltam, és nem vettem észre egy öregasszonyt . . . - Kijavította magát. - Ez most nem érdekes. A lényeg az, hogy néhány perccel ezelőtt elkaptam a Kettes Járat jegykezelőjét, és átnéztük az utasnévsort meg a jegyeket. Nem emlékezett az aktatászkás férfira, de őt névre szűkítettük a kört.

- És aztán?

- Pusztán előérzetből végigtelefonáltam a jelentkezési pultjainkat, hátha valaki emlékszik valamire az öt emberrel kapcsolatban. A repülőtéren semmi. De a belvárosi kirendeltség egyik alkalmazottja emlékezett az aktatászkásra. Úgyhogy tudom a nevét, ráillik a személyleírás . . . meg minden.

- Még mindig nem értem, mi ebben a rendkívüli.

- Az alkalmazott azért emlékszik rá - mondta Tanya - mert a férfinál az aktatáskán kívül nem volt poggyász. És arra is felfigyelt, hogy rendkívül idegesen viselkedett.

- Sok ember ideges, ha . . . - kezdte Mel, majd hirtelen abbahagyta. - Poggyász nélkül repül Rómába?

- Pontosan. Csak az aktatáska van nála, amelyre Standish is felfigyelt.

- Ilyen utazásra nem szoktak poggyász nélkül indulni. Érthetetlen.

- Erre gondoltam én is - Tanya újból tétovázott, - Érthetetlen, hacsak . . .

- Hacsak?

- Hacsak az ember nem tudja előre, hogy a járat, amelyre felül, soha nem ér a rendeltetési helyére. Akkor nincs szüksége poggyászra.

- Tanya - mondta Mel halkán - mit akarsz mondani?

- Nem vagyok biztos benne - válaszolt Tanya kelletlenül.

- Ezért jöttem ide. Hülye melodrámának tűnik, ha rá gondolkok, csakhog . . .

- Folytasd.

- Hát, tegyük fel, hogy a szóban forgó férfi nem csempész. Tegyük fel, hogy más rejtegetnivalója van. Tegyük fel, hogy tudjuk az okát, miért nincs poggyásza, miért viselkedett idegesen, miért tartotta úgy a táskáját, ahogy azt Standish felügyelő megfigyelte . . . tegyük fel; hogy holmi csempészáru helyett . . . bombát rejteget.

Az első pillanatban Mel számára is túlzottnak, nevetségesnek tűnt a Tanya által felvetett ötlet. Csakhogy . . . a múltban néhányszor megesett ilyesmi. Az a kérdés, hogyan döntheti el az ember, hogy nem arról van-e szó? Az aktatáskás férfi esete könnyen ártalmatlannak bizonyulhat. És ha ez a felhajtás nyomán derülne ki, akárki kezdi a felhajtást, bolondot csinál magából. De hát ha a gép és utasai biztonságáról van szó, számít az, hogy valaki bolondot csinál magából? Nem. Csakhogy az egyszerű lehetőségnél erősebb bizonyítékok kellene ahhoz, hogy megtegyék a bombaveszéllyel kapcsolatos drasztikus intézkedéseket. Létezik-e vajon valami konkrét ok a gyanúra?

Kapásból egyet sem talált.

De valamit azért leellenőrizhet. Csak egy telefonhívásba kerül. Az ötletet Vernon Demeresttel történt ma esti találkozása és a Repülőtérvé Vezetőségi Tanácsa előtt történtek felidézése adta.

A repülőtérvé telefonhálózat egyik készülékén felhívta a központi csarnok biztosítási kötvény-árusító pultját. Egy lány válaszolt; Mel jól ismerte, régi alkalmazott volt.

- Marj - kérdezte, miután bemutatkozott - sok kötvényt állítottak ki ma este a Trans America Kettes Járatára?

- Néhánnyal többet, mint máskor, Mr. Bakersfeld. De minden járatnál ez a helyzet; az időjárás az oka. A Kettes Járatra legalább egy tucatot állítottam ki, és tudom, hogy Bunnie is - ő a másik lány velem - kiállított legalább ugyanennyit.

- Arra szeretném kérni - mondta Mel - hogy olvassa be nekem az összes nevet, az összegekkel együtt. - Érezte, hogy a lány tétovázik. - Ha muszáj, felhívom a főnökét, és engedélyt kérek tőle. De hát maga tudja, hogy úgymint megkapnám. Ne vesztegessük az időt.

- Rendben van, Mr. Bakersfeld; ha maga mondja, oké. De beletelik néhány percbe, amíg összeszedem a kötvényeket.

- Várok.

Mel hallotta, hogy a vonal túlsó végén asztalra helyezik a kagylót, s a lány elnézést kér valakitől, hogy nem foglalkozik egy darabig vele. Papírzörgés hallatszott, majd egy másik lány hangja: Valami baj van? - Mel befogta kezével a telefonkagylót, és Tanyához fordult.

- Mi az a név, az aktatáskás férfi neve?

Tanya elővett egy cédulát és megnézte.

- Guerrero vagy Buerrero; kétféleképpen írták - mondta. Látta, hogy Mel hirtelen összerenzen. - Utónevek kezdőbetűi: D. Ó.

Mel még mindig befogva tartotta a kagylót. Az agya dolgozott. Az asszonyt, akit félórása az irodájába hoztak, Guerrónak hívták; Ordway hadnagy mondta, emlékezett rá. A repülőtéri rendőrség szedte fel, amint céltalanul kószált az épületben. Ned Ordway szerint az asszony kétségbe volt esve és sírt; semmi értelmeset nem tudtak kiszedni belőle. Melnek kellett volna megpróbálnia szóra bírni, de erre nem került sor. Látta, hogy az asszony akkor távozott az előszobájából, amikor a meadowoodi küldöttség bejött hozzá. Persze semiféle összefüggés nem lehet . . .

- Tanya - mondta halkán - úgy húsz perccel ezelőtt egy asszony ült az előszobámban, középkorú, lomposan öltözött, teljesen átázva. Elment, amikor bejött hozzám egy küldöttség, de lehet, hogy még itt van valahol a környéken.

Nézz körül, s ha meglátod valahol, hozd be. - Tanya zavartnak látszott, mire Mel hozzátette: - Mrs. Guerrero a neve. Mikor Tanya elhagyta a helyiséget, a vonal másik végén jelentkezett a biztosítótársaság tisztviselőnője.

- Itt van valamennyi kötvény, Mr. Bakersfeld. Olvashatom a neveket?

- Igen, Marj, mehet.

Figyelmesen hallgatta. Az utolsó nevek egyikénél hirtelen feszültség fogta el. Először lett sürgető a hangja.

- Ezt a kötvény maga állította ki?

- Nem. Bunnie. Adom, hogy beszéljen vele.

Meghallgatta, mit mond a másik lány, majd feltett neki két-három kérdést. Beszélgetésük rövid volt, s Mel már egy másik számot tárcsázott, mikor Tanya visszatért. Azonnal jelentést is tett.

- A félemeleten senki. A földszinten meg még mindig millióan vannak, képtelenség megtalálni valakit a tömegben. Kerestessük a hangosbeszélőn?

- Megpróbálhatjuk, bár nem nagyon reménykedem. -

Lehet, gondolta, hogy az asszony már nincs is a repülőtéren, hanem úton van a város felé. Szemrehányást tett magának, hogy meg sem próbált beszélni vele, de hát ott volt a többi dolog: a meadowoodi küldöttség, Keith gondja meg aztán Cindy. Büntudattal rezzent össze, mikor észrevette, hogy Cindy már elment.

Az asztalán levő hangosbemondó mikrofonja után nyúlt, és Tanya elé tolta.

Az előbb tárcsázott szám jelentkezett, a repülőtéri rendőrpáncsnokság. Mel hangja határozott volt.

- Ordway hadnaggyal akarok beszélni. A repülőtér épületében van még?

- Igen, uram. - Az ügyeletes őrmester ismerte Mel hangját.

- Hajtsa fel, amilyen gyorsan csak tudja; tartom a vonalat. És mondja csak, mi volt annak a Guerrero nevezetű asszonynak a keresztnéve, akit ma este felszedett az egyik emberük?

- Azonnal, uram. Megnézem. - Pillanatnyi szünet után jelentkezett. - Inez, Inez Guerrero. És már hívtuk is a hadnagyot a csipogóján.

Mel tudta, hogy sok más repülőtéri emberhez hasonlóan Ordway hadnagy zsebében is ott lapul egy rádióvevő, amely csipogó hangot ad, ha sürgősen keresik a gazdáját. Ordway hadnagy most egészen biztosan telefonhoz siet valahol.

Rövid utasításokat adott Tanyának, majd lenyomta a hangosbemondó kapcsológombját, kiiktatva ezzel a repülőtéren működő összes hasonló berendezést. Az iroda nyitott ajtaján keresztül hallotta, hogy az American Airlines járatának indulását bejelentő közlemény mondat közepén megszakad. Nyolc éve, mióta a repülőtérrel vezeti, csak két alkalommal használta ezt a készüléket. Az első eset mélyen emlékezetébe vésődött; akkor Kennedy elnök halálát jelentette be. Egy évre rá adódott a második alkalom, mikor egy síró gyerek tévedt az

irodájába. Mel ezt a mikrofont használta a kétségbeesett szülők felkutatására.

Intett Tanyának, hogy kezdheti a közleményt. Még mindig nem volt biztos benne, miért is keresik Inez Guerrerót, de előérzete azt súgta, hogy baj van; valami komoly dolog történt vagy fog történni, és ilyenkor a legokosabb gyorsan cselekedni.

- Figyelmet kérek - mondta Tanya tiszta, személytelen hangján, amely most a repülőtér épületének minden részén hallható lett. - Mrs. Inez Guerrero vagy Buerrero szíveskedjék azonnal a központi épületbe, a repülőtér vezetőjének irodájába jönni. A tájékozáshoz kérje akármelyik légitársasági vagy repülőtéri alkalmazott segítségét. Ismétlem . . . Mel telefonja kattant egyet. Ordway hadnagy volt a vonalban.

- Azt az asszonyt keressük - mondta Mel - aki itt volt nálam, Mrs. Guerrerót. Most jelentjük be . . .

- Hallom - válaszolt Ordway.

- Sürgősen szükségünk van rá; később megmagyarázom, miért.

- Mikor látta utoljára?

- Amikor magával beszélt az előszobámban.

- Oké. Másvalami?

- Csak annyi, hogy ez nagy ügy lehet. Javaslom, hagyjon abba minden egyebet, dobja be az összes emberét. És függetlenül attól, hogy megtalálta-e vagy sem, jöjjön ide minél hamarabb.

- Igenis. - Újabb kattánás hallatszott, ahogy Ordway letette a kagylót.

Tanya befejezte a közleményt; kikapcsolta a mikrofont.

Mel hallotta, hogy kint újabb bejelentést közölnek.

- Figyelem, Mr. Mainwaring; Mr. Mainwaring és társaságának minden tagja legyen szíves azonnal jelentkezni a központi bejáratnál.

Ordway tehát nem vesztegette az időt.

"Mr. Mainwaring" a rendőrök repülőtéri fedőneve volt.

Ha csak őt szólították, azt jelentette, hogy a megnevezett hely közelében tartózkodó rendőrré van szükség. "Társaságának minden tagja" az épületben szolgálatot teljesítő valamennyi rendőrt jelentette. A legtöbb repülőtéren hasonló kódrendszereket használnak a rendőrség riasztására, hogy ne keltsék fel a közönség figyelmét.

- Hívd fel a főnököt - mondta Mel Tanyának. - Kérd meg, jöjjön az irodámba, amilyen gyorsan csak tud. Mondd azt, hogy fontos.

- Máris jön - mondta Tanya, mikor letette a kagylót.

Mel az iroda ajtajához lépett. Becsukta.

- Még mindig nem árultad el - mondta Tanya mire jöttél rá.

Mel óvatosan válogatta meg szavait.

- Az embered, Guerrero, az, akinek a kis aktatáskán kívül semmi poggyásza nincs, és akiről azt hiszed, hogy esetleg bombát vitt a Kettes Járat fedélzetére, a felszállás előtti utolsó percekben háromszázezer dolláros életbiztosítást kötött. A kedvezményezett fél Inez Guerrero. A férfi valószínűleg utolsó centjeivel fizette ki a kötvényt.

- Úristen! - Tanya elsápadt. - Ó, édes istenem . . . ez nem lehet! - suttogta.

5.

Volt idő - mint ma este is - mikor Joe Patroni hálás volt azért, hogy a repülés karbantartó brancsában dolgozik, nem pedig gazdasági vonalon.

Akkor ötlött fel benne ez a gondolat, mikor a három-nullás kifutópályát eltorlaszoló, megfeneklett Aéreo-Mexican jet alatt és mellett serényen ásó embereket figyelte. A légitársaságok karbantartói - nem úgy, mint a gazdasági vonal és az adminisztráció emberei - szoros egyetértésben működtek, megosztva egymással értesüléseiket, tapasztalataikat, sőt, ha kellett, tőlük telhetőleg segítettek is egymáson.

Ez történt ma is.

Másfél órája, mióta megkezdték a három-nullás kifutó mellett földbe süppedt jet újabb kimozdítási kísérletével kapcsolatos munkálatokat, a Patronit segítő erők majdnem megkészesződtek. Az Aéreo-Mexican kezdettől fogva kis létszámú legénységével és saját cége, a TWA néhány emberével kezdte el a munkát. Most már velük együtt ástak a Braniff, a Pan Am, az American és az Eastern földi legénységének tagjai is. Patroni nehézségeinek híre repülőtérszerte gyorsan elterjedt, és a többi karbantartó részleg kérésre nem is várva rohant segíteni.

A rendkívüli segéderők ellenére az előkészítő munkálatok máris több időt vettek igénybe, mint a Patroni által számított egy óra. A gép első futóműve előtt húzódó árkok ásása és nehéz gerendákkal való kibélelése állhatatosan haladt, de lassan, mert az emberek időnként kénytelenek voltak fedezékbe vonulni, melegedni. A fedezéket meg valamelyes meleget is két legénységi busz biztosította, A buszok és a többi járművek - hóeltakarító gépek, egy tartálykocsi, különféle szervizkocsi és a dübörgő erőgépek - a közeli bekötőpályán gyülekeztek; legtöbbször megkülönböztető fények villogtak. A helyszín reflektorfényben úszott, és úgy hatott a környező

sötétségben, mint egy hófehéren csillogó fénysziget.
A hatalmas jet első futóművének kerekeitől húzódó, fel-
felé emelkedő hat láb széles ikerárkok legmélyebb pontján
sártenger lapult a fehér hóréteg alatt; ez ejtette csapdába a
jó útról letért gépet. Most, hogy az árkok alja lejtősen emel-
kedni kezdett, a sáros latyak egyre vesztett ragacsosságából.
Elkezdtek egy másik, kevésbé mély árok ásását is, az orrke-
rek számára. Amint a gép szilárdabb talajra ér, máris sza-
baddá teszi a három-nullás kifutót, amely fölé most még be-
nyúlt egyik szárnya. Ugyanakkor könnyen elkormányozhat-
ják a szomszédos bekötőpálya biztonságos felületére.
Az előkészítő munka befejezéshez közeledett; a folytatás a
jet pilótáira lesz bízva, akik még mindig a Boeing 707-es pi-
lótafülkéjében tartózkodtak, magasan a földön dolgozók feje
felett. Azt kell majd eldönteniök, mekkora hajtóerőt használ-
hatnak az előremozdításhoz anélkül, hogy orrára állítanák a
gépet.

Megérkezése óta Joe Patroni majdnem egész idő alatt
együtt ásott a többiekkel. Örült, hogy alkalma van dolgozni,
még most, több mint húsz évvel az ökölvívás abbahagyása
után is jobb testi erőben volt, mint sokan a nála fiatalabbak
közül. A földi legénység tagjai élvezettel figyelték a velük dol-
gozó Patronit.

Patroni mindeddig nem beszélt a gép kapitányával és első
tisztjével, hanem Ingramre, az Aéreo-Mexican munkavezet-
tőjére bízta a dolgot, aki interfonon tájékoztatta a pilótákat
arról, hogy mi folyik a földön.

Patroni most odalökte Ingramnek az ásót.

- Még öt perc, és kész. Utána tisztítsa el az embereket és
a járműveket - mondta, majd a behawazott gépre mutatott.
- Ha ez megindul, úgy jön majd kifelé, mint a dugó a pezs-
gősüvegből.

A hidegtől elkínzott Ingram bólintott.

- Amíg maga azzal foglalkozik - mondta Patroni - én el-
dumálok a szárnyas fiúkkal.

A pár órával korábban odavontatott, utasok lejövetelére
szolgáló rámpát nem mozdították el a helyéről, a gép orrától.

Joe Patroni megmászta a vastag hóval borított fokokat, és
benyitott az utastérbe. Előrement a pilótafülke felé, közben
megkönnyebbülten rágyújtott elmaradhatatlan szivarjára.

A pilótafülke csendes volt és kényelmes. Az egyik rádió
halk zenét sugárzott; egy reklámadó hullámhosszára állítot-
ták. Patroni megjelenésére az ingujjra vetkőzött első tiszt egy
gombnyomással kikapcsolta.

- Hagyja csak. - A zömök karbantartó főnök megrázta
magát, hogy öltözékéről lerázza a rengeteg havat. - Semmi

harag, ha könnyen veszik a dolgokat. Végül is nem várhattuk el maguktól, hogy lejöjjenek lapátolni.

A jól megtermett, barna bőrű, Anthony Quinnre emlékeztető mexikói kapitány megfordult a bal oldali ülésben.

- Mindenki csinálja csak a maga munkáját - mondta me-reven.

Hibátlan angolsággal beszélt.

- Helyes - felelte Patroni. - Csak ott a baj, hogy a mi munkánkat összezavarták, és még tettek is hozzá. Mások.

- Ha az itt történekről beszél - mondta a kapitány - csak nem gondolja, hogy szándékosan vittem sárba ezt a gépet?

Medre de Dios!

- Nem gondolom. - Patroni eldobta a szétrágott szivart, újat dugott a szájába, és meggyújtotta. - De mivel mégis benne van a sárban, biztos szeretnék lenni abban, hogy kiszedjük a következő próbálkozásra. Mert ha nem sikerül, sokkal mélyebbre süpped a gép, és mi is nyakig leszünk a szószban, magával együtt. - Fejével a kapitány széke felé intett. - Mit szólna hozzá, ha odaülnék és kivezetném a gépet?

A kapitány elvörösödött. Kevesen akadtak a légitársaságoknál, akik olyan közvetlen modorban beszéltek a négystráfosokkal, mint Patroni.

- Nem, köszönöm - válaszolt ridegen a kapitány. Jesu-cristo y por la amor de Dios! - dühöngött magában.

- Odakint egy csomó, félig összefagyott fickó teszi magát tönkre ezért a gépért - erősködött Patroni. - Trükkösen kell kiszabadítani. Már csináltam ilyesmit. Talán megengedi, hogy most is megpróbáljam.

- Tudom, hogy kicsoda maga, Mr. Patroni - mondta gögösen a kapitány - és úgy hallottam, tud segíteni rajtunk abban, ami másoknak nem sikerült, hogy elmozdulhassunk erről a rossz talajról. Tudom, hogy ért a gépek vezetéséhez. De hadd emlékeztessen arra, hogy ketten is vagyunk itt, akit ennek a gépnek a vezetéséért fizetnek. Tehát a kormányoknál maradunk.

- Ahogy tetszik - vont a vállát Patroni, és szivarjával a kormányberendezés felé intett. - Csak az a lényeg, hogy amikor mondom, adjanak teljes gázt. De teljes gáz legyen ám végig, semmi gatyázás.

Kiment a fülkéből, mit sem törődve a két pilóta dühös pillantásaival.

Lent befejezték az ásást; az utolsó váltás emberei a legénységi buszokban melegedtek. A hajtóművek beindításához szükséges erőgép kivételével a járműveket - a két buszt is beleértve - eltávolították a jet közeléből.

Joe Patroni becsukta maga mögött az utastér ajtaját, és le-

ment a rámpán.

- Minden kész - fogadta Ingram.

Patroni a hajtóművekre mutatott.

- Oké, gyűjtsuk be mind a négyet.

Néhány ember visszatért a buszokból. Négyen nekifeküdtek a gép mellett álló rámpának és eltolták. Kettő a munkavezető "Indítás kész!" kiáltására válaszoltak. Egyikük a jet előtt, az erőgép közelében helyezkedett el. A fülén levő telefon a repülőgéphez volt kapcsolva. A másik, bot alakú jelzőlámpákkal a kezében, még előbbre ment, hogy láthassák a gép orrában ülő pilóták.

Patroni a telefonos férfihoz csatlakozott. A földi személyzet többi tagja kikászálódott a buszokból. Figyelték, mi következik.

Fent, a gép orrában ellenőrző listáikat töltötték ki a pilóták.

Alattuk a földön elkezdődött a jet beindításának szertartása.

- Hajtóművek indítására kész - kezdte a telefonos.

Szünet. A kapitány hangja.

- Indításra kész; nyomás alá a kipufogókat.

Az erőgépből sűrített levegő érte a hármas számú hajtómű légturbina-indítóját. Forogni kezdtek a kompresszorszárnyak, egyre gyorsabban, vinnogva. Tizenöt százalékos fordulatszámnál az első tiszt üzemanyagot adagolt. Amint begyúlt a keroszin, füstfelhő csapott ki a mély bögéssel beinduló hajtóműből.

- Négyes indításra kész.

A hármas számú hajtóművet követte a négyes. Feltöltődtek mindkét hajtómű generátorai.

A kapitány hangja.

- Átkapcsolás generátorokra. Földi meghajtást kikapcsolni.

Az erőgép felett elektromos vezetékek húzódtak vissza.

- Szétkapcsolva. Kettes indítására kész.

Beindult a kettes számú. Már három hajtómű működött.

Mindent beborító dübörgés. Kavargó hó a háttérben.

Az egyest is működésbe hozták.

- Levegőt kikapcsolni.

- Kikapcsolva.

A sűrített levegő köldökzsinór-szerű vezetéke visszacsúszott.

A munkavezető elkormányozta az erőgépet a helyszínről.

A gép előtt felállított reflektorokat elvitték az útból.

Most Patroni lépett telefonkapcsolatba a pilótákkal.

- Itt Patroni. Ha készek rá ott fent, kezdhetjük a kigördítést.

A gép orra előtt álló férfi magasra emelte a világító rudakat, készen arra, hogy irányítsa a gépet. Ugyanakkor futásra is felkészült, ha a sárból kiszabadult 707-es a kelleténél gyorsabban venné feléje az irányt.

Patroni leguggolt az orrkerék közelében. Ha túl gyorsan mozdul ki a gép, őt is veszély fenyegeti. Egyik kezét az interfon csatlakozóján tartotta, hogy szükség esetén szétkapcsoljon. Minden figyelmét a fő futóműre összpontosította, a mozdulás első jelére várva.

A kapitány hangja.

- Indítok.

A jetmotorok tempója nőni kezdett. A gép mennydörgés-szerű zaj közepette megrázkódott; a talaj is remegett alatta. De a kerekek nem moccantak.

Patroni kezeivel tölcseért formált az interfon mikrofonja köré.

- Több erőt! Végig be a gázt!

Erősödött a hajtóművek dübörgése, de nem sokat. A kerekek kissé megemelkedtek, de egy helyben maradtak.

- Az istenfáját! Mindent bele!

A hajtóművek pár másodpercig tartották előbbi tempójukat, majd hirtelen lelassultak. A kapitány hangja recsegett az interfonban; gúnyos éle volt.

- Patroni, por favor; ha végig benyomom a gázt, fejre áll a gép. Egy megfeneklett 707-es helyett egy roncsot kapunk. A futómű felvette előbbi helyzetét; Patroni megvizsgálta a kerekeket meg a talajt körülöttük.

- Kijön ez, én mondom! Csak nem szabad beszarni. Teljes gázt!

- Törődjön a saját alsójával - csattant fel a kapitány. -

Leállítom a motorokat.

- Hagyja őket, tegye üresjáratba! - ordított Patroni a mikrofonba. - Felmegyek! - Előresietett a gép orra alatt, és intett, hogy tegyék vissza helyére a rámpát. De mire elkészültek vele, a négy hajtómű lecsendesedve megállt.

Mikor a pilótafülkébe ért, a pilóták éppen biztonsági öveiket kapcsolták ki.

- Bemajréztak! - esett nekik Patroni.

A kapitány meglepően simán reagált.

- E possibile. Talán ez az egyetlen értelmes dolog, amit ma este tettem. - Aztán a forma kedvéért megkérdezte. - Átveszi a gépet a maguk karbantartási részlege?

- Oké - bólintott Patroni. - Átvesszük.

Az elsőtiszt órájára pillantott, és feljegyzést készített a fedélzeti naplóba.

- Ha valami úton-módon kihúzzák a gépet - mondta az

Aréeo-Mexican kapitánya - légitársaságuk bizonyára kapcsolatba lép a cégemmel. Addig is buenos noches.

Amíg a két pilóta nehéz nagykabátját nyakig gombolva elhagyta a fülkét, Patroni rutinos gyorsasággal ellenőrizte a műszereket. Pár pillanat múlva követte a pilótákat.

Ingram, az Aéreo-Mexican munkavezetője a rámpa aljánál várakozott. Komoran mutatott a fő futóműre. Most aztán még mélyebben benne van.

Ettől félt Joe Patroni.

A gép törzse alatt meggörnyedve a futóműhöz ment, és szemügyre vette a kerekeket; Ingram zseblámpával világított. A kerekek legalább egy lábbal mélyebben süppedtek a sáros talajba, mint azelőtt. Patroni átvette a lámpát, és a szárnyak alá világított vele. A négy hajtómű burkolata nyugtalanítóan közelre került a talaj szintjéhez.

- Most már csak egy helikopterdaru segíthet rajta - mondta Ingram.

A karbantartó főnök fontolóra vette a helyzetet, aztán megrázta a fejét.

- Van még egy dobásunk. Mélyebbre kell ásni, a kerekek jelenlegi szintjéhez passzítjuk a gerendákat, és újból bekapcsoljuk a hajtóműveket. De most én vezetem majd a gépet.

- Mit mondjak, maga az orvos - hagyta helyben Ingram, és összerázkódott. Nem bizakodott. - Inkább maga, mint én. És a még ott levő busz felé indult, szólni az embereknek. Az egyik busz a repülőtéri épülethez vitte az Aéreo-Mexican pilótáit.

Patroni gyors számításba kezdett; még egyórai munkára van szükség, hogy újból megpróbálhassák kimozdítani a gépet. A három-nullás kifutó még egy óra hosszát használhatatlan marad.

Visszament a rádióval felszerelt önrakodó teherkocsihoz, hogy leadja jelentését a légi irányítóközpontnak.

6.

Inez Guerrero a taxisofőrrel, aki a repülőtérre hozta, a belvárosban hét dolláros fuvardíjban állapotodott meg. Mikor megérkeztek, Inez tízdollárossal, úgyszólván utolsó pénzével fizetett, és várta a visszajáró aprót. A sofőr mormogott valamit, hogy nincs aprópénze, de majd szerez, és elhajtott. Inez tíz gyötrelmes percen át várta, a csarnok órájának 11-eshez közeledő mutatóit figyelve, míg végül megvilágosodott előtte, hogy a sofőrnek esze ágában sincs visszajönni. Nem jegyezte meg sem a kocsiszámát, sem a sofőr nevét. De még ha megjegyezte volna is, Inez Guerrero nem az a fajta volt, aki panaszt emel a hatóságnál, mert becsapta valaki.

Ha nem várakozik annyi ideig a visszajáró pénzre, még elérte volna indulás előtt a Kettes Járatot. De így már csak a tovaördülő gépet láthatta, mikor a felszállóhelyhez érkezett. Még így is maradt annyi lélekjelenléte, hogy megérdeklődje, a gépen tartózkodik-e férje, D. Ó. A negyvenhetes kijárat-tól, ahol indulása előtt a Kettes Járat állt, egyenruhás alkalmazott készült elmenni. Inez megállította.

A Trans America tisztviselőnőjétől telefonon kapott tanács-hoz híven nem tett fel kérdést neki, hanem azt mondta: Fér-jem az éppen most induló gépen van. Elpanaszolta, hogy el-késett, és nem tudott elbúcsúzni férjétől, de szeretne megnyu-godni afelől, hogy rendben feljutott a fedélzetre. Inez szét-hajtogatta a részletfizetési szerződés másolatát, amelyet D. Ó. ingei közt talált, és megmutatta a Trans America alkalm-a-zottjának. Az jóformán meg se nézte, csak átfutotta a kezében levő papírokat.

Inez egy-két pillanatig remélte, hogy téved, és D. Ó. nincs az induló gépen. Még mindig fantasztikusnak tűnt számára a gondolat, hogy férje Rómába utazik. De aztán megszólalt az alkalmazott; igen, van egy D. Ó. Guerrero nevű utas a Kettes Járaton, és nagyon sajnálja, hogy Mrs. Guerrero nem talál-kozható férjével, de a vihar miatt ma este éktelen volt a ka-varodás, és most ne haragudjon, de neki mennie kell . . . Ekkor ébredt rá, miután az alkalmazott otthagyta, hogy a körülötte tolongó embertömegben milyen végtelenül egyedül van, és sírni kezdett.

Siratta a múltat és a jelent; elvesztett otthonát, a gyerekeit, siratta D. Ó.-t, a csődbe ment családfenntartót, a férjet, aki-hez hozzászokott, és aki most elhagyta, és siratta önmagát. Sírta, mert nem volt pénze, s mert a hitvány, svábbogaras bér-lakásból is kirúgják, mert a sofőr lopása után semmi sem ma-radt a szánalmas kis összegből, amellyel másnap talán leke-nyerezhette volna a házigazdát . . . Még abban sem volt biz-tos, hogy maradt elég pénze a városba való visszajutáshoz. Sírta, mert a cipő sértette a lábát; mert ruhája ócska volt és átázott; mert kimerült volt, náthás, és láza egyre emelkedett. Hogy elkerülje a figyelő tekinteteket, könnyeivel küszköd-ve, céltalanul kezdett bolyongani az épületben. Röviddel ez-után talált rá az egyik repülőtéri rendőr, aki rendőrökre nem mindig jellemző tapintattal segíteni akart rajta, és a története-sen a közelben tartózkodó Ordway hadnagyhoz kísért. Ord-way az asszonyt zavart viselkedése ellenére ártalmatlannak ta-lálta, és intézkedett, hogy kísérik a repülőtér vezetőjének iro-dájába, mivel úgy gondolta, az az egyetlen nyugodt hely, ahol később majd - miután Mel Bakersfelddel beszélt - alaposab-ban kifaggathatja.

Inez félig öntudatlanul, de engedelmesen ment kísérője mellett a felvonóhoz, majd végig a magasföldszinten, aztán mikor helyet mutattak neki, csendesen leült. Ha elméje nem is, teste hálásan fogadta a pihenést. Egy darabig ernyedten, gondolatok nélkül ült, aztán egyszerre csak rádöbbsent, hogy nem ülhet ott örökké, akármilyen történt, az élet megy tovább, mennie kell neki is. Felállt és menni készült, bár azt sem tudta pontosan, hogy hol van és hogyan került oda.

Az Ordway hadnagy által kalauzolt meadowoodi delegáció ekkor lépett be Mel Bakersfeld irodájának előszobájába. Az emberek továbbmentek az irodába, Ordway hadnagy pedig visszatért Inez Guerrerohoz. Ekkor pillantotta meg őket Mel, mielőtt becsukta volna irodája ajtaját.

Inez emlékezett rá, hogy nemrég találkozott már a természetes, színes bőrű rendőrrel, aki akkor is ugyanilyen kedves volt hozzá, csendesen kérdezgette, de nem faggatta, és - bár Inez egy szóval sem említette - úgy tűnt, megérti, hogy vissza szeretne jutni a városba, csak nincs hozzá elég pénze. Három egydollároszt csúsztatott Inez kezébe, kikísérte, majd megmutatta az utat, és elmagyarázta, hol tud buszra ülni. Azt is hoztátette, hogy a három dollár bőven elég lesz jegyre a város bármelyik pontjáig.

Mikor a rendőr magára hagyta, Inez úgy tett, ahogy tanácsolták neki, engedelmesen lement a lépcsőkön, s már majdnem a buszmegállóhoz vezető kijárati ajtóhoz ért, amikor megállásra készítette - egy virslipult. Rádöbbsent, hogy összes többi baja mellett ráadásul még éhes is, szomjas is. Vett egy kétféle vágott cipóba tett sült virslit, és papírpohárban kávé. Ülőhelyet is talált a pult közelében, és befészkelte magát a sarokba. Mikor elfogyasztotta a kávé és a virslit, visszatérni készülő öntudata újból kezdte elhagyni. Elszibbadt a körülötte nyüzsgő tömeg zajában. Kétszer is úgy vélte, mint ha saját nevét hallaná a hangszórókból, de tudta, hogy ez csakis képzelődés lehet, mert senki sincs, aki őt hívhatná, vagy egyáltalán tudna arról, hogy a repülőtéren van. Tudta, hogy előbb-utóbb indulnia kell, de úgy gondolta, egy darabig még nyugodtan a helyén maradhat.

7.

A repülőtér vezetőjének irodájába összehívott személyek egy kivételével gyorsan megérkeztek. Mel Bakersfeld és Tanya Livingston hívta össze őket, olyan sürgető hangsúllyal, hogy mindnyájan abbahagyták, amit éppen csináltak, és azonnal elindultak.

Tanya főnöke, Bert Weatherby, a Trans America körzeti szállítási vezetője érkezett elsőnek. Röviddel utána jött Ord-

way hadnagy, aki rendőreivel máris kerestette Inez Guerret, bár még nem tudta, miért. Ordway a központi csarnokban nyüzsgő meadowoodiakat hagyta ott, akik Freemantle ügyvédet figyelték, miként adja elő ügyüket a tévékamerák előtt.

- Miről van szó, Mel? - kérdezte Weatherby azonnal, mihelyt belépett Mel szobájába.

- Nem tudjuk biztosan, Bert, de lehetséges, hogy bomba van a Kettes Járat fedélzetén.

A körzeti vezető kutató pillantást vetett Tanyára, de nem vesztegette az időt azzal, hogy megkérdezze, miért van ott, hanem Melt sürgette:

- Beszélj!

Mel röviden beszámolt arról, amit eddig megtudtak vagy kikövetkeztettek: az aktatáskáját gyanúsan szorongató utasról, aki magára vonta Standish vámfelügyelő figyelmét; arról, hogy Tanya sikerrel azonosította az illetőt mint D. Ó. Guerretot vagy Buerrert; a belvárosi kirendeltség tisztviselőjének közléséről, miszerint Guerrero poggyász nélkül jelentkezett náluk, csupán a már említett aktatáskával, hogy Guerrero háromszázezer dollár értékű biztosítást kötött a repülőtéren, de alig tudta kifizetni, hogy a jelek szerint váltóruha és pénz nélkül indult az ötezer mérföldes utazásra; s végül hogy a biztosítási kötvény egyedüli kedvezményezettje, Inez Guerrero, szemmel láthatólag zavartan és kétségbeesetten bolyongott a repülőtér épületében.

Mialatt Mel beszélt, megérkezett Bunnie Worobin és a még mindig egyenruhát viselő Harry Standish vámfelügyelő. Bunnie bátortalanul lépett az irodába, kérdő tekintettel nézett körül, s mikor felfogta Mel szavainak az értelmét, elsápadt és ideges lett.

Csak a jegykezelő hiányzott, aki a Kettes Járat indulásakor a negyvenhetes kijáratnál teljesített szolgálatot. Tanya néhány perccel előbb beszélt egy személyzeti felügyelővel, aki közölte, hogy az illető munkaideje lejárt, és már útban van hazafelé. Tanya intézkedett, hogy üzenjenek neki, és azonnal telefonáljon, amint hazaérkezik, hátha valaki szeretne néhány kérdést intézni hozzá.

- Mindenkit idehívtam, aki eddig benne van a dologban

- mondta Mel a körzeti szállítási vezetőnek - arra az esetre, ha neked vagy másnak kérdeznivalója lenne. Gondolom, azt kellene eldöntenünk - és ez főleg rád tartozik - van-e rá elég okunk, hogy figyelmeztessük a Kettes Járat kapitányát.

Megint eszébe jutott, ami átmenetileg kiment a fejéből: hogy a járat parancsnoka a sógora, Vernon Demerest.

- Éppen azon gondolkodom - mondta zordan a körzeti vezető, majd Tanyához fordult. - Akárhogyan döntünk, be

akarom vonni a Működtetéseket is. Tudja meg, hogy a bázi-
son van-e még Royce Kettering. Ha igen, gyorsan ide vele.
A Lincoln Internationalen Royce Kettering volt a Trans
America főpilótája; ma a kora esti órákban ő végzett ellenőr-
ző repülést az Aranyhajó-val, mielőtt az Róma felé indult.

- Igen, uram - válaszolta Tanya.

Amíg telefonált, megcsörrent egy másik készülék. Mel vette
fel a kagylót. Az irányítótorony főnöke beszélt.

- Megvan a Trans America Kettesről szóló jelentés, amit
kért. - Mel ugyanis az előbb felhívta a légi irányítóközpont-
ot, és jelentést kért a járat levegőbe emelkedésének időpont-
járól és további haladásáról.

- Mehet.

- Felszállás helyi idő szerint 11.13-kor. - Mel tekintete a
faliórára siklott. Majdnem tíz perccel múlt éjfél; a gép már
közel egy órája levegőben volt. A torony főnöke folytatta. -
Keleti zónaidő szerint 12.20-kor Chicago Központ átadta a
járatot Cleveland Központnak, Cleveland 01.03-kor Toron-
tónak; ez hét perccel ezelőtt volt. Jelenleg Toronto Központ
a gép helyzetét London, Ontario közelében jelöli meg. Ha
akarja, megadhatom a többi adatot is; útirányt, magasságot,
sebességet.

- Egyelőre ennyi is elég - mondta Mel. - Köszönet.

- Még valami, Mr. Bakersfeld. - A torony főnöke röviden
ismertette Joe Patroni legutolsó jelentését a három-nullás ki-
futóról; a pálya legalább még egy óra hosszat használhatatlan
lesz. Mel türelmetlenül hallgatta; pillanatnyilag sokkal fon-
tosabbnak érzett más ügyeket.

Miután letette a kagylót, közölte a Kettes Járat helyzetéről
kapott értesülést a körzeti szállítási vezetővel.

Tanya lépett el a másik készülék mellől.

- Megtalálták Kettering kapitányt - jelentette. - Jön.

- Az asszony, az utas felesége . . . - mondta a körzeti ve-
zető. - Mi is a neve?

- Inez Guerrero - válaszolt Ned Ordway.

- Hol van?

- Nem tudjuk. - A hadnagy elmondta, hogy emberei re-
pülőtérszerte keresik, de lehet, hogy az asszony már elment.
Hozzátette még, hogy riasztották a városi rendőrkapitánysá-
got, és azok ellenőrzik a repülőtérről érkező buszokat.

- Amikor itt volt - magyarázta Mel - még fogalmunk sem
volt róla, hogy . . .

- Lassan járt az eszünk - morogta a körzeti vezető. Ta-
nyára pillantott, majd Standish vámfelügyelőre, aki mind-
eddig meg sem szólalt. Tanya tudta, főnöke nagyon is meg-
bánta korábbi utasítását, hogy felejtsek el a dolgot.

- Valamit feltétlenül kell mondanunk a járat kapitányának. Joga van tudni, amit mi tudunk, még akkor is, ha az csupán találgatás.

- Nem adhatnánk le Guerrero személyleírását? - kérdezte Tanya. - Demerest kapitány talán szeretné észrevétlenül azonosítani.

- Ha leadják; segíthetünk - mondta Mel. - Vannak, akik látták a férfit.

- Rendben - egyezett bele a körzeti vezető - kimunkáljuk a személyleírást. Tanya, közben hívja fel a diszpécserünket. Mondja meg, hogy percekben belül fontos üzenetünk lesz, és fogja be Selcalon a Kettes Járatot. Magánügyként kezeljék, nem szétkürtölni. Legalábbis egyelőre.

Tanya visszament a telefonhoz.

- Maga Miss Worobin? - kérdezte Mel Bunnie-től.

A lány idegesen bólintott; mindenki őt nézte. A férfiak tekintete automatikusan Bunnie terjedelmes kebleire irányult.

- Tudja, kiről van szó? - kérdezte Mel.

- Én . . . nem tudom biztosan.

- Egy D. Ó. Guerrero nevű emberről. Maga adott el neki ma este egy biztosítási kötvényt, nem?

- Igen - bólintott újra a lány.

- Amikor kiállította a kötvényt, jól szemügyre vette azt a férfit?

- Tulajdonképpen nem - rázta a fejét Bunnie. - Nagyon sokan voltak ma a pultnál.

- A telefonban azt mondta, hogy emlékszik rá.

- Nem tudom, hogy őrá emlékszem-e.

Mel zavarba jött. Nem tudta, hogyan folytassa.

- Hadd kérdezzem én, Mr. Bakersfeld - mondta Ned Ordway. Előrelépett; a lányhoz hajolt. - Fél belekeveredni, ugye?

- Nyers rendőrhargonon kérdezte, nem úgy, ahogyan korábban Inez Guerreróval beszélt.

Bunnie összerándult, de nem válaszolt.

- Nos, válaszoljon!

- Nem tudom . . .

- Igenis fél! Nem mer segíteni, mert attól fél, hogy bajba keveredik. Ismerem a fajtáját. - Ordway még nyersebben folytatta. Természetének ezt az oldalát Mel még soha nem látta. - Hát ide füleljen, bébi. Ha a bajtól fél, hát máris benne van. És ha ki akar mászni belőle, felelnie kell a kérdéseinkre. Méghozzá gyorsan! Telik az időnk.

Bunnie reszketett. Tudta, hogy könnyelműen állította ki azt a biztosítási kötvényt, csak azért, hogy a versenyben minél több pontot szerezzen.

- Miss Worobin - szólalt meg ismét Mel - a gép fedél-

zetén majdnem kétszáz ember van veszélyben. Újból megkér-dem. Jól szemügyre vette azt a Guerrero nevű férfit?

Bunnie lassan bólintott.

- Igen.

- Írja le, kérem.

A lány nekifogott. Akadozva, majd egyre magabiztosab-ban. Hallgatói előtt kialakult D. Ó. Guerrero képe: sovány, vékonydongájú; beesett, sápadt arc, előreugró állkapoccsal; hosszú, vékony nyak; keskeny ajkak; kis, homokszínű bajusz; ideges kezek, remegő ujjakkal. Bunnie jó szemű megfigyelő-nek bizonyult.

A körzeti szállítási vezető feljegyezte a személyleírást, és belefoglalta a Kettes Járatnak küldendő üzenetbe.

Mikor Bunnie arról kezdett beszélni, hogy D. Ó. Guerrero-nak alig volt pénze, hogy a férfi idegesen kaparta össze cent-jeit, és egészen izgalomba jött, amikor egyik zsebéből előke-rült egy ötdolláros, a körzeti vezető borzadályal nézett fel.

- Úristen! És maga mégis kiállította a kötvényt. Meg van-nak maguk örülve?

Bunnie arca sápadt volt és megviselt; fejét rázta.

- Bert, ezzel csak az időt vesztegetjük - szólt közbe Mel. Standish vámfelügyelőhöz fordult.

- Harry, van valami hozzátennivalója Guerrero személy-leírásához?

- Nincs - mondta Standish. - Nem kerültem olyan közel hozzá, mint a kisasszony. Én csak azt figyeltem, ahogyan a táskát szorongatta; és annyit mondhatok, hogy ha az van a táskában, amire gondolnak, nehogy megpróbálja valaki elven-ni tőle.

- Nem tudjuk, hogy csakugyan az van-e a táskában. Le-het, hogy emberünk közönséges különc, és csak a pizsamáját tartja az aktatáskában - mondta Mel.

- Ha a véleményemre kíváncsi - válaszolt a vámfelügye-lő - én nem hiszem. Pedig nagyon szeretném hinni, mert az unokahúgom is az Aranyhajó fedélzetén van. Az ösztönöm azt súgja, hogy ez a Guerrero nevű pasas nem különc, hanem veszélyes. Javaslom, Mr. Weatherby, vegye be az Aranyhajó-ra küldendő üzenetbe a "veszélyes" szót.

- Már meg is történt, felügyelő.

Tanya még mindig telefonált; a Trans America New York-i diszpécserével beszélt.

- Igen - mondta - hosszú lesz az üzenet. Kerítsen va-lakit, aki leírja.

Erélyesen kopogtak az iroda ajtaján. Barázdált arcú, ke-mény tekintetű, kék szemű férfi lépett be. Nehéz nagykabát volt rajta, alatta kék szerzből készült, akár egyenruhának is

beillő öltöny. Biccentett Melnek. A körzeti főnök máris megszólalt.

- Kösz, hogy ilyen hamar idejött, Royce. Úgy néz ki, hogy bajban vagyunk. - Átnyújtotta a jegyzetömbre írt üzenetet.

Kettering kapitány, a Trans America helyi bázisának főpilótája figyelmesen elolvasta, s olvasás közben egyre jobban megfeszült az arca.

Megszólalt a másik telefon, csörgése élesen törte meg a pillanatnyi csendet. Mel vette fel a kagylót, majd intett Ned Ordwaynek, hogy őt kéri.

Kettering kapitány befejezte az olvasást.

- Egyetért, hogy elküldjük? - kérdezte a körzeti főnök.

- Selcal-rendszeren létesítettünk kapcsolatot.

- Igen - bólintott Kettering - de szeretném még hozzátenni: "Visszatérést vagy soron kívüli leszállást javasolunk, a kapitány belátása szerint"; a diszpécser pedig közölje velük a legújabb időjárásjelentést.

- Természetesen. - A körzeti főnök kiegészítette az üzenetet, majd átadta Tanyának a jegyzetömböt, aki máris diktálni kezdett a telefonba.

- Ennyit tudunk? - kérdezte Kettering kapitány, és körbehordozta tekintetét a jelenlevőkön.

- Igen - mondta Mel. - Legalábbis eddig.

- Hamarosan többet fogunk tudni - tette hozzá Ordway hadnagy, aki éppen befejezte a telefonálást. - Megtalálták Guerrero feleségét.

A TRANS AMERICA KETTES JÁRAT kapitányának szóló üzenet így hangzott:

MEG NEM ERŐSÍTETT LEHETŐSÉG FENNÁLL, HOGY D. Ó. GUERRERO NEVŰ FÉRFIUTAS JÁRATUK FEDÉLZETÉN TURISTARÉSZLEGBEN ESETLEG ROBBANÓSZERKEZETET BIRTOKOL. UTASNÁL NINCS POGYGYÁSZ, JELEK SZERINT ANYAGIAK SEM. INDULÁS ELŐTT NAGY ÖSSZEGŰ BIZTOSÍTÁST KÖTÖTT. MEGFIGYELTÉK IDEGES VISELKEDÉSÉT. AKTATÁSKA TÍPUSÚ KÉZIPOGGYÁSZT HORDOZ. SZEMÉLYLEÍRÁSA KÖVETKEZIK . . .

A járat potyautasáról, Mrs. Ada Quonsettről szóló korábbi üzenet óta a gép elhagyta a Trans America clevelandi diszpécserkörzetét. A légitársaság üzenetét most a New York-i diszpécser közvetítésével adták át.

A Tanya diktálta szöveget egy New York-i gépíró nő jegyezte le. Ahogy a lány mellett álló Trans America diszpécser ol-

vasni kezdte az első sorokat, azonnal egy direkt kapcsolású telefonkészülék után nyúlt, amely az ARINC, a nagy légitársaságok által fenntartott zárt körű kommunikációs hálózat egyik munkatársával kötötte össze.

Az ARINC telefonkezelője - New York másik részén - újabb vonalat nyitott a Trans America diszpécserkörzetével, majd egy kapcsolótáblán beütötte az N-731-TA gép négybetűs különkódját, az AGFG-t. A jelzést csak a Kettes Járat fedélzetén észlelhették.

Pár pillanat múlva már hallhatták is New Yorkban a kanadai Ontario felett levő Vernon Demerest válaszát.

- Itt a Trans America Kettes, Selcal-hívásra felel.

- Trans America Kettes, itt New York értesítésközvetítő.

Fontos üzenet. Jelezze, ha másolásra kész.

Rövid szünet, majd megint Demerest hangja.

- Oké, New York. Mehet.

- KAPITÁNY, KETTES JÁRAT - kezdte a diszpécser.

- MEG NEM ERŐSÍTETT LEHETŐSÉG FENNÁLL . . .

Inez még mindig az ételpult melletti sarokban üldögélt csendesen, mikor érezte, hogy a vállát rázzák.

- Inez Guerrero! Maga Mrs. Guerrero?

Felillantott. Pár másodpercébe került, míg összeszedte tétova, széthulló gondolatait, de felfogta, hogy egy rendőr magasodik fölé, aki újból megrázta, és megismételte a kérdést.

Ineznek sikerült bólintania. Tudatáig jutott, hogy ez nem az előbbi rendőr. Fehér ember volt, és nem olyan gyöngéd és halk szavú, mint a másik.

- Mozgás, lédi! - A rendőr erősebben szorította a vállát, majd hirtelen talpra rántotta. - Hall engem? Indulás! Az emeleten visítanak magáért, és a bejzli minden zsuruja maga után rohangál.

Tíz perccel később Inez már Mel irodájában ült egy székben, a figyelem középpontjában. Vele szemben Ordway hadnagy. A rendőr, aki Inezt felkísérte, elment.

- Mrs. Guerrero - kérdezte Ordway - miért utazik a férje Rómába?

Inez üres tekintettel nézett vissza rá, és nem válaszolt. A rendőr hangja élesebb lett, de továbbra is jóindulatú maradt.

- Mrs. Guerrero, kérem, nagyon figyeljen rám. Néhány fontos kérdést kell feltennem. A kérdések a férjével kapcsolatosak, és szükségem van az ön segítségére. Megértette?

- Nem . . . nem értem.

- Nem azt kell értenie, hogy miért teszem fel a kérdéseket. Csak azt kérem magától, segítsen a válaszaival. Megteszi?

A körzeti szállítási vezető sűrűn sűrűn közbevágtott.

- Hadnagy, a gép óránként ötszáz mérföldes sebességgel távolodik tőlünk. Legyen kemény, ha kell.

- Ezt bizza rám, Mr. Weatherby - válaszolt határozottan Ordway. - Ha kiabálni kezdünk, kevesebbet tudunk meg, sokkal hosszabb idő alatt.

A körzeti vezető nem szólt többet, de látszott rajta a türelmetlenség.

- Inez - mondta Ordway - . . . megengedi, hogy így szólítsam?

Az asszony bólintott.

- Inez, akar válaszolni a kérdéseimre?

- Igen . . . ha tudok.

- Miért utazik a férje Rómába?

- Nem tudom - hangja erőtlen volt, majdnem suttogó.

- Élnek ott barátai, rokoniak?

- Nem . . . Egy távoli rokonunk él Milánóban, de sohasem találkoztunk.

- A férje szokott levelezni vele?

- Nem.

- Tudna rá valami értelmes magyarázatot, hogy férje miért látogatná meg hirtelen az illetőt?

- Semmit.

Tanya közbeszólt.

- Hadnagy, ha valaki Milánóba akar menni, nem a római járatunkra ül. Az Alitaliának direkt járata van, olcsóbb, és ma este is indult egy Alitalia-járat.

- Akkor talán kizárhatjuk a rokont - bólintott Ordway, majd Inezhez intézte szavait. - Vannak a férjének üzleti ügyei Olaszországban?

Inez a fejét rázta.

- Mivel foglalkozik a férje?

- Vállalkozó . . . volt.

- Miféle vállalkozó?

Inez lassan, de érezhetően kapisgálni kezdte a dolgokat.

- Épületeket, lakóházakat épített.

- Azt mondta, "volt". Most miért nem az?

- Félresikerültek . . . a dolgai.

- Úgy érti, anyagilag?

- Igen, de . . . miért kérdi?

- Inez, kérem, higgye el, alapos okom van rá - mondta Ordway. - A férje és mások biztonságáról van szó.

Inez felnézett. Tekintetük találkozott.

- Anyagi nehézségei vannak a férjének?

Az asszony pillanatnyi tétovázás után válaszolt.

- Igen.

- Súlyosak?

Inez lassan bólintott.

- Tönkrement? Eladósodott?

- Igen - jött az alig hallható válasz.

- Akkor honnan szerzett pénzt a római utazáshoz?

- Gondolom . . . - Inez mondani akart valamit arról, hogy D. Ó. zálogba tette gyűrűjét, aztán eszébe jutott a Trans America részletfizetési szerződése. Elővette az összegyűrdött sárga papírlapot, és Ordwaynek nyújtotta, aki átfutotta. A körzeti vezető is megnézte.

- "Buerrero" névre állították ki - mondta a körzeti vezető. - Bár az aláírást akárhogy lehet olvasni.

- Az utasnévsorunkban is eredetileg Buerrero szerepelt - vetette közbe Tanya.

- Ez most nem fontos - rázta a fejét Ned Ordway. - Régi fogás, ha valakinek nincs rendben a hitelkerete. Elíratják az első betűt, úgyhogy a futólagos ellenőrzés nem mutatja ki a hitelképtelenséget. Később, ha rájönnek a hibára, mindent rá lehet kenni arra, aki az űrlapot kitöltötte.

Kezében a sárga papírlappal Inezhez fordult.

- Miért egyezett bele ilyesmibe, mikor tudta, hogy férje ezzel csal?

- Nem tudtam róla - tiltakozott az asszony.

- Akkor hogy lehet a birtokában ez az űrlap?

Akadozva elmondta, hogyan talált rá az este, és hogyan jött ki a repülőtérré, abban reménykedve, hogy még indulás előtt feltartóztathatja a férjét.

- Tehát ma estig fogalma sem volt férje utazási szándékáról?

- Nem volt, uram.

- És most sem talál magyarázatot férje elutazására?

Inez tagadóan ingatta fejét.

- Férjénél ma este egy táská volt - folytatta Ordway csendesen. - Kis méretű aktatáska, különös gonddal vigyázott rá. Mit gondol, mi lehetett benne?

- Nem tudom, uram.

- Inez, az előbb azt mondta, hogy a férje vállalkozó volt, építkezési vállalkozó. Használt a munkája során valaha dinamitot?

Annyira előkészítés nélkül hangzott el a kérdés, hogy hirtelen feszültség támadt a szobában.

- Ó, persze - mondta Inez. - Gyakran.

Ordway észrevehetően várt a következő kérdése előtt.

- Férje sok mindenhez értett a robbanóanyagokkal kapcsolatban?

- Azt hiszem. Mindig szeretett velük dolgozni. De . . . - hirtelen abbahagyta.

- De mi, Inez?
- De . . . nagyon óvatosan kezeli őket. - Idegesen körülnézett a szobában. - Kérem . . . miről van szó?
- Inez, maga sejti, igaz? - kérdezte Ordway halkán. Mivel nem kapott választ, szinte közönyösen tette fel a következő kérdést. - Hol lakik?
- Inez megadta a South Side-i lakás címét; a rendőr feljegyezte.
- Férje ezen a címen tartózkodott ma a kora esti órákban?
- Az asszony bólintott; teljesen erőt vett rajta a rémület. Ordway odaszólt Tanyának.
- Kérem, hívja fel a városi rendőrkapitányságot. - Számot firkantott egy jegyzetömbre. - Ezt a melléklet kérje. Szóljon, hogy tartsák a vonalat.
- Tanya gyorsan Mel íróasztalához lépett. Ordway újból Inezhez beszélt.
- Tartott a lakásban robbanóanyagot a férje? - Az asszony habozott, ezért Ordway hirtelen erősen csapott le rá.
- Eddig az igazat mondta, most ne kezdjen hazudni! Tartott?
- Igen.
- Milyen fajtát?
- Némi dinamitot . . . meg gyutacsokat . . . régebből maradtak.
- Még a vállalkozások idejéből?
- Igen.
- Beszélt valaha ezekről magának? Elmondta, mire tartogatja?
- Inez nemet intett.
- Csak annyit, hogy . . . ha ért hozzá az ember . . . nem veszélyesek.
- Hol tartotta a robbanóanyagot?
- Egy fiókban.
- Hol az a fiók?
- A hálószobában. - Hirtelen megdöbbenés suhant át Inez Guerrero arcán. Nem kerülte el Ordway figyelmét.
- Gondolt valamire! Mi volt az?
- Semmi!
- Igenis gondolt valamire! - Ordway közel hajolt az asszonyhoz. Ebben a helyiségben ma este már másodszor beszélt nyers hangon. - Meg ne próbáljon hazudni! Mondja meg, mire gondolt. - Inez nyöszörögni kezdett. - Hagyjuk a siránkozást! Beszéljen!
- Ma este . . . előbb nem is gondoltam rá . . . azok a dolgok . . .
- A dinamit és a gyutacsok?

- Igen.

- Ne húzza az időt! Mi van velük?

- Eltűntek - suttogta Inez.

Tanya szól közbe halkan.

- Felhívtam a kapitányságot, hadnagy. Vonalban vannak.

Ordway még mindig Inezre szögezte tekintetét.

- Tud róla, hogy férje ma este, mielőtt gépe elindult volna, nagy összegre, igen nagy összegre szóló életbiztosítást kötött, és magát nevezte meg mint kedvezményezettet?

- Nem, uram. Esküszöm, semmiről sem tudok . . .

- Inez Guerrero, jól figyeljen rám. Szerintünk a robbanóanyag, amiről beszélt, a férjénél van, a római járat fedélzetén, és meg akarja semmisíteni a gépet, önmagával együtt. Most még egy kérdésem van, és mielőtt válaszolna rá, jól gondolja át; jussanak eszébe az ártatlan emberek, akik szintén a gépen tartózkodnak. Inez, maga ismeri a férjét: bárkinél jobban ismeri. Képes lenne . . . a biztosítási összegért, magáért . . . képes lenne megtenni azt, amit az imént mondtam?

Könnyek patakozottak Inez Guerrero arcán. Már-már úgy látszott, teljesen összeroppan, de aztán lassan bólintott.

- Igen - mondta elfúló hangon. - Igen, azt hiszem, képes lenne rá.

Ned Ordway megfordult. Átvette Tanyától a telefonkagylót, és halkan, sebesen beszélni kezdett. Beszéd közben egyszer Inez Guerrerohoz fordult.

- Átvizsgálják a lakásukat. Házkutatási parancsot is szerezhetünk, ha szükséges. De egyszerűbb, ha beleegyezik. Rendben?

Inez kábán bólintott.

- Oké - folytatta Ordway a telefonba. - Beleegyezik.

Egy jó perc múlva letette a kagylót. A körzeti szállítási vezetőhöz és Melhez intézte szavait. - Összeszedjük a lakásban levő bizonyítékokat, ha van egyáltalán valami. Ennél többet pillanatnyilag nem tehetünk.

- Legfeljebb imádkozhatunk - mondta zordan a körzeti vezető. Elgyötört arccal újabb üzenetet kezdett fogalmazni a járatnak.

8.

A Kettes Járat pilótái elfogyasztották a Vernon Demerest által rendelt előételt. Rövidesen felszolgálják nekik ugyanazt az ízletes főételt és desszertet is, amellyel első osztályú utasait látja el a légitársaság, csak bort és pezsgőt nem kapnak a pilóták.

Demerest a gombás-homáros lepény utolsó falatjait nyelte le, amikor működésbe lépett a Selcal-hívást jelző csengő, és

felvillant a rádiópanelen a figyelmeztető fény.

Anson Harris felvonta szemöldökét. Egy Selcal-hívás is szokatlannak számított; kettő, még hozzá alig egy órán belül, rendkívüli számba ment.

- Veszem - mondta Demerest, és bekapcsolta a rádiót.

A Kettes Járat és a New York-i diszpécser közti kölcsönös azonosítást követően Vernon Demerest egy ellenzős lámpa fényénél jegyzetömbre másolta az üzenetet; a Lincoln International körzeti szállítási vezetője küldte, és így kezdődött: MEG NEM ERŐSÍTETT LEHETŐSÉG FENNÁLL . . .

Ahogy kezdett kibontakozni a szöveg, úgy váltak egyre feszesebbre Demerest vonásai. Végül gyorsan igazolta a vételt, és megjegyzés nélkül kilépett a vonalból.

Átnyújtotta Harrisnek az üzenetet, aki egy mellette levő fényforráshoz hajolva elolvasta. Halkan füttyentett egyet. Válla fölött átadta Cy Jordannek a jegyzetömböt.

VISSZATÉRÉST VAGY SORON KÍVÜLI LESZÁLLÁST JAVASOLUNK, KAPITÁNY BELÁTÁSA SZERINT - végződött az üzenet.

Mindkét kapitány tudta, dönteniük kell. Jóllehet, ma este Anson Harris vezeti a gépet mint kapitány, és Demerest látja el az első tiszti teendőket, Vernon Demerest - mint ellenőrző pilóta - teljhatalommal rendelkezhetett.

Most, Harris kérdő tekintetére válaszolva, Demerest hirtelen kitört.

- Te ülsz baloldalt. Mire várunk?

Harris jóformán gondolkodás nélkül válaszolt.

- Visszatérünk, de fokozatosan, széles ívben kanyarodva; így nem veszik észre az utasok. Aztán megbízzuk Gwen Meighent, szűrje ki azt a fickót, aki miatt aggodalmaskodnak, mert ha valamelyikünk megjelenne az utastérben, holtbiztos, hogy felfigyelne rá és gyamút fogna. - Vállat vont. - Aztán majd meglátjuk, mit csinálunk.

- Oké - hagyta helyben Demerest. - Te végzed a hátraarcot, én fedezem az utasteret. - Lenyomta a stewardessek hívógombját, a Gwent szólító hármass jelet használva. A már korábban használt hullámhosszon Anson Harris az útvonal-ellenőrzést hívta.

- Itt Trans America Kettes. Úgy látszik, baj van. Szabad visszautat kérek Lincolnra, és radarvektort jelenlegi pozíciótól Lincolnig - jelentette szűkszavúan.

Harris eleve kizárta egy másik repülőtéren történő, soron kívüli leszállás lehetőségét. Eligazításkor értesültek, hogy Ottawa, Toronto és Detroit repülőterét a vihar miatt lezárták, s a gyanús férfi kezeléséhez is időre volt szükség. Ezért kellett a Lincoln Internationalre visszatérni.

Nem kételkedett benne, hogy Demerest is ugyanerre a következtetésre jutott.

Több mint hat mérföldnyire alattuk, a Toronto Légi Útvonal-ellenőrző Központból egy légi irányító hangja válaszolt.

- Trans America Kettes, vétel. - Rövid szünet. - Megkezdhetik a balra kanyarodást kettő-hetes-nulla irányba. Magasságváltoztatásra felkészülni.

- Vétel, Toronto. Elkezdjük a kanyarodást. Fokozatosan szeretnénk, széles ívben.

- Trans America Kettes. Széles ív jóváhagyva.

Nyugodt hangnemben folyt a párbeszéd, mint hasonló esetekben mindig. Kérdések nem hangzottak el. A Kettes Járat kérésének természetéből az irányító azonnal felfogta a potenciális vagy meglévő sürgősségi állapot tényét. Utazási magasságban haladó jetek nyomós ok nélkül nem változtatnak hirtelen útirányukon. És az irányító azt is tudta, hogy ha a kapitány érkezettnek látja az időt, hivatalosan bejelenti a kérés okát is.

A földi gépezet máris megindult. A Toronto Légi Útvonal-ellenőrző Központ épületében a Kettes Járat rádióadását vevő megfigyelő értesítette az egyik felügyelőt. A felügyelő összeköttetést teremtett más szektorokkal, szabaddá téve az utat a Kettes Járat előtt, valamint elővigyázatosságból az alatta levő légifolyosókat is. Ugyanakkor riasztották Cleveland Központot, akitől korábban átvették a járatot, és most újból az ő gondjaikra lesz bízva. Chicago Központot is értesítették, mert Cleveland után az ő feladatuk lesz a gép ellenőrzése. A Kettes Járat pilótafülkéjében az útvonal-ellenőrzés újabb üzenetét fogták.

- Ereszkedést megkezdeni kettő-nyolcas-nulla repülési magasságig. Jelentsék három-három-nulla magasság elhagyását. Anson Harrís nyugtázta a vételt.

- Toronto Központ, itt Trans America Kettes. Elkezdjük az ereszkedést.

Jordan másodtiszt Harris utasítására rádión közölte a Trans America diszpécserközpontjával döntésüket, hogy viszszafordulnak.

Kinyílt az első utastérbe vezető ajtó, és Gwen Meighen lépett a fülkébe.

- Ide figyeljenek - kezdte - ha előételt kérnének még, sajnálom, de nem kaphatnak többet. Ha nem vették volna észre, jó néhány utas van a fedélzeten.

- Nem kajáról van szó, Gwen - mondta Demerest. -

Bosszantó pácban vagyunk. Egy utast kell megkeresned. Nem szabad észrevennie, hogy róla van szó. Itt a személyleírása.

Jobb lesz, ha elolvasod az egészét. - Odaadta a Selcal-üzene-

tet. A lány közelebb lépett, s az ellenzós lámpa alá tartotta a jegyzetömböt.

A gép enyhe ringásától Gwen keze Vernon Demerest vál-lához súrlódott. Érezte a lány közelségét, az ismerős parfüm enyhe illatát. Oldalra pillantva kivehette Gwen félhomályban kirajzolódó profilját. Komoly arc kifejezéssel olvasott, de nem rémülten; ez arra a nőiességét egyáltalán nem csökkentő erő-re emlékeztette a férfit, amelyet annyira megcsodált már ma este. A másodperc röpké töredéke alatt átvillant az agyán: Gwen ma kétszer is kijelentette, hogy szereti. Most ösztönő-sen érezte, hogy ő is mérhetetlenül szereti a lányt.

Hirtelen vad harag fogta el: Gwen és Nápoly talán elma-rad. De erőt vett magán. Most egyedül a hivatásával szabad foglalkoznia. Mellesleg a jelenlegi események csupán késlel-tetik a dolgot; talán huszonnégy órával a Lincolnra való visz-szatérés után a járatot valószínűleg újra indítják. Fel sem me-rült benne a lehetőség, hogy ne tudnák gyorsan elhárítani a bombaveszélyt.

Anson Harris a gépet alig megdöntve végezte a nagy ívű kanyart. Kifogástalan, pontosan végrehajtott fordulás volt; ezt mutatták a pilóták előtt levő, a repülés őskorából megma-radt műszerek, az iránytű és a giroszkóp, melyeket ugyanúgy használnak a modern jeteken, mint Lindbergh Spirit of St. Loctis-án vagy a még régebbi gépeken. A mutató kibillent, a gömb pontosan közepén maradt. Csak az iránytű és girosz-kóp árulkodott a fordulás méretéről, hogy a Kettes Járat száz-nyolcvan fokos ív végéhez közeledik. Az utasok az irányvál-tozást legfeljebb a hold és a csillagok állásának megváltozá-sából vehetnék észre, de ezt a rizikót vállalni kellett. Szeren-csére a felhőtakaró miatt lehetetlenség volt meglátni és felis-merni az alatt fekvő városokat. Most Harris alig észrevehe-tően visszafogta a gázt, és a gép orrát kissé lefelé fordítva ereszkedni kezdett; a hajtóművek zaja alig vesztett erősségé-ből.

Gwen visszaadta a jegyzetömböt.

- Arra kérlek, menj vissza, és keresd meg ezt az embert - mondta Demerest. - Nézd meg, mi a helyzet a táskájával, milyen esélyeink vannak rá, hogy elvehessük tőle.

- Igen, értem - válaszolta Gwen. - De szükségtelen, hogy visszamenjek.

- Miért?

- Mert tudom, hogy hol van a pasas. Tizennégy-A ülés - mondta csendesen.

Demerest kutató tekintettel mérte végig.

- Nem kell mondanom, mennyire fontos ez. Ha nem vagy egészen biztos benne, menj vissza, és győződj meg róla.

- Egészen biztos vagyok.

Jó félórája, magyarázta Gwen, miután az első osztályon felszolgálták a vacsorát, hátrament segíteni a turistarészlegbe. Baloldalt az egyik ablak melletti ülés tulajdonosa elbóbiskolt. Gwen hozzá intézett szavaira riadt fel. Térdén kis akatátáskát tartogatott, és Gwen azt ajánlotta, hogy átveszi tőle, amíg megvacsorázik. Az utas nem volt hajlandó átadni a táskát, s később, ahelyett hogy lehajtotta volna az előtte levő ülés hátáról az asztalkát, a táskára helyezte az ételestálcát. Gwen, ismerve az utasok különcségeit, nem törődött többé vele, viszont a férfi megmaradt az emlékezetében. Pontosan ráillik az üzenetben közölt személyleírás.

- A másik dolog, amiért emlékszem rá, az, hogy a potyautas hölgy mellett ül.

- Ablak melletti ülésben, azt mondod?

- Igen.

- Akkor még nehezebb odanyúlni és elvenni tőle a táskát - mondta Demerest. Eszébe jutottak a körzeti szállítási vezető üzenetének szavai: **HA FELTÉTELEZÉS IGAZ ROBBANÓTÖLTET KIOLDÓJA VALÓSZÍNŰLEG TÁSKÁN KÍVÜL VAN KÖNNYEN ELÉRHETŐ HELYEN; TÁSKA ERŐSZAKOS MEGSZERZÉSÉT CSAK MAXIMÁLIS ÓVATOSSÁGGAL PRÓBÁLNI.**

Most először hatolt el tudatáig egy érzés; nem a félelemé, hanem a bizonytalanságé. Lehetséges lenne, hogy csakugyan veszélyben vannak? Bár éppen elégszer gondolkodott meg beszélgetett efféle helyzetekről, igazából sosem hitte, hogy vele is előfordulhat ilyesmi.

Anson Harris olyan észrevétlenül fejezte be a kanyarodást, ahogyan elkezdte. Már teljesen ellenkező irányba haladtak. Újból megszólalt a Selcal csengője. Demerest intett Cy Jordannek, aki bekapcsolta a vevőt, és válaszolt a hívásra, majd elkezdte jegyezni az üzenetet.

Anson Harris megint a Toronto Légi Útvonal-ellenőrző Központtal beszélt.

- Azon gondolkodom - szólt Demerest Gwenhez - hogyan távolíthatnánk el Guerrero mellől a másik két utast. Ha egyedül maradna a hármas ülésben, talán valamelyikünk hátulról megközelíthetné. Felette áthajolva hirtelen meg lehetne ragadni a táskát.

- Gyanút fogna - mondta Gwen nyomatékosan. - Biztos vagyok benne, hogy gyanút fogna. Máris ideges. Ha eltávolítanánk mellőle a másik két utast, akármilyen indoklással, tudná, hogy valami nincs rendjén, és résen lenne.

A másodtiszt átadta a Selcal-üzenet szövegét. A Lincoln körzet szállítási vezetője küldte. Az ellenzős lámpa fényénél

Gwen és Demerest együtt látott neki az olvasásnak.

ÚJ ÉRTESÜLÉS SZERINT KORÁBBI LEHE-
TŐSÉG, HOGY GUERRERO UTAS BIRTOKÁ-
BAN ROBBANÓSZERKEZET VAN, MÁR
ERŐS VALÓSZÍNŰSÉG, ISMÉTELEM, ERŐS
VALÓSZÍNŰSÉG. UTAS ZAVART ELMÉJŰ
KÉTSÉGBEESETT. ELŐBBI FIGYELMEZTE-
TÉST ISMÉTELEM MEGKÖZELÍTÉSÉT CSAK
MAXIMÁLIS ÓVATOSSÁGGAL PRÓBÁLNI.
SOK SZERENCSÉT.

Pár másodpercig a szokott zajtól eltekintve csend borult
a pilótafülkére.

- Ha valami mód lenne rá . . . - kezdte lassan Demerest
- valami mód, hogy becsapjuk, és engedje el a táskát. Csak
néhány másodpercre volna szükségünk, hogy rátehessük a ke-
zünket és elszedjük tőle . . . két másodpercre, ha gyorsak va-
gyunk.

- Még csak le sem akarta tenni - emlékeztette Gwen.

- Tudom! Tudom! Csak gondolkodom. - Elhallgatott. -

Kezdjük előlről. Guerrero mellett két utas ül. Egyikük . . .

- Egyikük férfi; az övé a szélső ülés. Középen az öreg
hölgy, Mrs. Quonsett ül. Majd Guerrero.

- Szóval Nagyi pontosan Guerrero mellett van; a táska
mellett.

- Igen, de ez mennyiben segít? Még ha közölnénk is vele,
képtelen lenne . . .

Demerest élesen közbevágott.

- Eddig még nem beszéltél a Nagyival? Nem tudja, hogy
felfedeztük?

- Nem. Te mondtad, hogy ne szóljak neki.

- Csak biztosan akartam tudni.

Megint hallgattak. Vernon Demerest erősen koncentrált,
mérlegelte a lehetőségeket. Végül óvatosan beszélni kezdett.

- Van egy ötletem. Lehet, hogy nem válik be, de pilla-
natnyilván ez látszik a legjobbnak. Figyelj, pontosan elmon-
dom, mit kell tenned.

A Kettes Járat turistarészlegének legtöbb utasa már befejez-
te vacsoráját, és a stewardessek fürgén gyűjtögették össze a
tálcákat. Ma este a szokottnál gyorsabban zajlott le az étke-
zés. Ennek egyik magyarázata az volt, hogy a felszállás elha-
lasztása alatt némelyik utas már megvacsorázott a repülőté-
ren, és most, ebben a késői órában nem akartak enni, vagy
csak csipegették az ételt.

A turistarészleg egyik szőke stewardesse lépett a hárm-
as üléshez, ahol Mrs. Ada Quonsett még mindig új barátjával,
az oboistával csevegett.

- Elvihetem a tálcákat, befejezték?

- Igen, kisasszony, befejeztem - válaszolt az oboista.

Mrs. Quonsett melegen mosolygott.

- Köszönöm, aranyos - mondta - elviheti az enyémet is. Nagyon finom volt.

A Mrs. Quonsett balján ülő morcos férfi szó nélkül adta vissza tálcáját.

Csak ekkor vette észre a San Diegó-i kicsi öreg hölgy, hogy még egy stewardess áll az ülések közti folyosón.

Mrs. Quonsett előzőleg látta már néhányszor a lányt, aki minden jel szerint a többieket irányította. Fekete haja volt és vonzó, kiálló csontú arca; kemény fekete szemével hidegen nézett Ada Quonsettre.

- Elnézést, asszonyom. Láthatnám a jegyét?

- A jegyemet? Természetesen. - Mrs. Quonsett a meglepettet játszotta, bár azonnal tudta, mi rejlik a kérdés mögött. Gyanítják, vagy talán már fel is fedezték, hogy potyautas. De soha nem adta meg magát könnyen, és most is összeszedte az eszét. A kérdés az: mennyit tud a lány?

Mrs. Quonsett kinyitotta kezitáskáját, és úgy tett, mintha papírjai közt keresgélne.

- Tudom, hogy megvolt, kedvesem. Itt kell lennie valahol. - Ártatlan tekintettel felnézett. - Hacsak nem vette el a jegyszedő, mikor beszálltam. Talán nála maradt, és észre sem vettem.

- Nem - mondta Gwen - nála nem maradhatott. Ha menettérti jegye volna, most felmutatná a visszaútra jogosító szelvényt. És ha egyáltalán lett volna jegye, meglenne az ellenőrző szelvény és a borítója.

- Nos, ez igazán különös . . . - Mrs. Quonsett tovább kotorászott a táskájában.

- Megnézhetem? - kérdezte Gwen ridegen. Mióta elkezdte a beszélgetést, nyomát sem mutatta szokásos kedvességének. - Ha van jegy a táskában, én megtalálom. Ha nincs, akkor nem vesztegetjük hiába az időnket.

- Nem nézheti meg - válaszolt Mrs. Quonsett szigorúan, majd engesztelően hozzátette: - Értem én, kedvesem, hogy nem akar maga rosszat, de itt magánjellelű papírok is vannak. Maga angol, tisztelhetné a diszkréciót. Ugye, igazam van, hogy maga angol?

- Nem érdekes, hogy mi vagyok. Jelenleg az ön jegyéről beszélünk. Már ha egyáltalán van. - Gwen emelt hangon beszélt; szavait ülésekkel arrább is hallhatták. Utasok fordultak feléjük.

- Ó, van jegyem. Csak az a kérdés, hol. - Mrs. Quonsett lekötelezően mosolygott. - Ami az angolságát illeti, attól a

pillanattól kezdve tisztában voltam vele, mikor megszólalt. Az angolok - mint maga is, kedvesem - olyan elragadóan beszélnek nyelvünket. Boldogult férjem szokta mindig mondani...

- Nem érdekes, hogy mit szokott mondani. Mi van a jegyével?

Gwennek nehezebbre esett ilyen nyersen, kíméletlenül viselkedni. De Vernon nagyon is világos utasításokkal látta el. Mrs. Quonsett kissé megütközött.

- Én türelmes voltam magával, ifjú hölgy: De ha megtalálom a jegyemet, lesz egy pár szavam a magatartásával kapcsolatban . . .

- Komolyan, Mrs. Quonsett? - Gwen látta, hogy az öreg hölgyet megrázta nevének említése, és először mutatkoznak rajta a gyengülés jelei. - Vagy talán nem ön Mrs. Quonsett? A kicsi öreg hölgy ajkaihoz érintette csipke zsebkendőjét, majd sóhajtott egyet.

- Ha már úgyis tudja, hogy az vagyok, semmi értelme a tagadásnak, nem igaz?

- Mindent tudunk önről. Szép kis bűnlajstroma van, Mrs. Quonsett.

Egyre több utas figyelte őket; néhányan elhagyták ülésüket, hogy közelebb kerülhessenek. Szemmel láthatóan az öreg hölgygel rokonszenveztek, és helytelenítették Gwen magatartását. A folyosó felőli helyen ülő férfi kényelmetlenül fészkelődni kezdett és megszólalt.

- Ha valami félreértésről van szó, talán segíthetek . . .

- Nincs itt semmi félreértés - mondta Gwen. - Együtt van ezzel a hölgygel?

- Nem.

- Akkor ne avatkozzék bele, uram.

Gwen mindaddig nem nézett az ülés túlsó ablak melletti helyét elfoglaló férfira, akiről tudta, hogy Guerrero. Az sem nézett rá, bár fejtartásából a lány látta, hogy feszülten figyel minden szóra. Azt is megfigyelte, hogy a férfi végig erősen markolta a térdén fekvő kis aktatáskát. Hirtelen jeges félelem fogta el a gondolatra, hogy mit tartalmazhat a táska. Olyan előérzete támadt, hogy valami rettenetes dolog készül. Rohanni szeretett volna, vissza a pilótafülkébe, és megmondani Vernonnak; intézze maga az ügyet. De nem tette.

- Azt mondtam, mindent tudunk önről, és ez így igaz - biztosította Mrs. Quonsettet; - Ma már egyszer elkapták jegy nélkül az egyik Los Angeles-i járatunkon. Felügyelet alá helyezték, de sikerült meglépnie. Azután csalással feljutott erre a gépre.

- Ha már ennyi mindenről tud, nem érdemes vitatkozni

róla - mondta élénken a San Diegó-i kicsi öregasszony. Nos, állapította meg magában, aggodalomra semmi ok. Végül is számított rá, hogy felfedezik; de előtte jó kis kalandban volt része, és vacsorát is kapott. Különben is mit számít? Még a Lincolnon beismerte az a vörös hajú nő, hogy a légitársaságok sosem indítanak eljárást a potyautasok ellen.

De azért kíváncsi volt, mi jön még ezután.

- Visszafordítják a gépet? - kérdezte.

- Ahhoz az ön személye nem elég fontos. Majd landolás után átadjuk az olasz hatóságoknak. - Vernon Demerest figyelmeztette, tartson ki a látszat mellett, hogy Róma felé haladnak, és nehogy elárulja, hogy máris visszafelé megy a gép. Azt is határozottan az agyába véste, hogy durván kell bánnia az idős hölgygel. Szükség volt rá, hogy előkészíthessék Demerest következő lépését.

Guerrerónak fogalma sem volt róla - és ha minden jól megy, nem is tudja meg, csak akkor, amikor már késő lesz és úgysem számít - hogy kizárólag érte rendezték a színjátékokot.

- Most pedig velem jön - utasította Gwen Mrs. Quonsettet. - A kapitányt értesítették önről. Beszélni akar önnel, mielőtt megírja a jelentését. - A szélen ülő férfihoz fordult.

- Lenne szíves kiengedni ezt az asszonyt?

Mrs. Quonsett tétova mozdulattal oldotta ki biztonsági övét. Bizonytalanul megállt az ülések közti folyosón, miután a boldogtalan oboista arrébb mozdult, hogy helyet engedjen neki. Gwen a karjánál fogva penderítette előre az öreg hölgyet; menet közben érezte, hogy ellenséges pillantások kísérik minden irányból.

Gwen ellenállt a kísértésnek, hogy hátraforduljon, és megnézzé az aktatáskás férfit, vajon az is figyeli-e őket.

- Demerest kapitány vagyok. Kérem, fáradjon be - mondta Vernon Demerest. - Gwen, csukd be az ajtót, hátha beférünk mindannyian. - Rámosolygott Mrs. Quonsettre. - Attól tartok, nem éppen vendégfogadásra tervezik a pilótafülkéket.

A San Diegó-i öreg hölgy vaksin pislogott Demerest felé. Szemei még nem alkalmazkodtak a fülke félhomályához. Csak több tucat, vörösén fénylő műszerlappal körülvett, ülő árnyalakokat látott. A hang viszont félreérthetetlenül barátságos volt. Tónusa távolról sem olyan, amilyenre felkészült. Cy Jordan felemelte az Anson Harris mögötti ülés kartámaszát, Gwen pedig - előbbi viselkedésével ellentétben - gyengéden odavezette az idős hölgyet és leültette.

- Mrs. Quonsett - kezdte Demerest - akármilyen történt az előbb odakint, felejtse el. Nem azért hozták ide. - Gwen-

hez fordult. - Elég durva voltál velem?

- Attól tartok, igen.

- Miss Meighen az én utasításaim szerint járt el így. Tudtuk egy bizonyos személyről, hogy mindenre nagyon figyel. Azt akartuk, hogy jól megjássza, alapos okunk legyen idehozni önt.

Ada Quonsett egyre tisztábban kezdte kivenni a jobb oldali ülésből beszélő alakot. Kedves ember, gondolta. Természetesen fogalma sem volt róla, miről beszél a férfi. Körülnézett. Nagyon érdekes volt minden. Még soha nem ült pilótafülkében. Sokkal szűkebb, zsúfoltabb helyiség volt, mint várta volna. Ráadásul meleg is volt, és a három férfi, akiket már elég jól látott, ingujjra volt vetkőzve. Ez már határozottan valami, amit elmesélhet majd lányának, ha egyáltalán elér valaha New Yorkba.

- Nagymama - mondta a férfi, aki kapitányként mutatkozott be - könnyen szokott megijedni?

Furcsa kérdés; gondolkodott, mielőtt válaszolt volna rá.

- Azt hiszem, nem nagyon. Néha elfog az izgatottság, de nem annyira, mint régen. Minél öregebb az ember, annál kevesebb dolog van, amitől félhet.

A kapitány fürkésző tekintettel vizsgálta.

- Úgy döntöttem, elmondok önnek valamit, és a segítségét kérem. Túl sok időnk nincs, úgyhogy el is kezdem. Gondolom, észrevette a maga mellett ülő férfit. Az ablak mellett.

- Azt a soványt, a kis bajuszkával?

- Igen - mondta Gwen. - Azt.

Mrs. Quonsett bólintott.

- Furcsa ember - mondta. - Nem áll szóba senkivel, és van egy kis táskája, a világért sem engedné el. Azt hiszem, nyugtalanítja valami.

- Mi is nyugtalanok vagyunk - mondta Vernon Demerest csendesen. - Okunk van azt hinni, hogy bomba van abban a táskában. El akarjuk venni tőle. Ehhez kellene az ön segítsége.

Meglepő, hogy milyen csend van itt a pilótáknál, gondolta éppen Ada Quonsett, amikor meghallotta, hogy az ülése feletti mikrofon rádióüzenetet közvetít.

- Trans America Kettes, itt Toronto Központ. Pozíciójuk tizenöt mérföld Kleinburg irányjelzőtől keletre. Közöljük magasságukat és szándékaikat.

A bal oldali első ülést elfoglaló férfi válaszolt, az, akinek még nem látta az arcát.

- Toronto Központnak Trans America Kettes. Magasságunk kettő-kilenc-nulla alatt. Újabb kérésünkig további lassú ereszkedést kívánunk. Szándékunk változatlan, visszaté-

rünk Lincolnra.

- Vétel, Trans America. Szabad utat biztosítunk. Folytat-
hatják az ereszkedést.

Egy másik férfi, aki tőle jobbra egy kis asztalka mellett ült,
és még több műszer vette körül, odahajolt ahhoz, aki beszélt.

- Egy óra tizenhét percre számítom, figyelembe véve az
előrejelzett légmozgásokat. De ha a vártnál gyorsabban mo-
zog a front, hamarabb is odaérhetünk.

- Visszafelé megyünk? - Mrs. Quonsett alig tudta lep-
lezni hangjában az izgatottságot.

- De rajtunk kívül egyedül ön tud erről - mondta De-
merest. - És egyelőre titokban kell tartani, főleg Guerrero,
az aktatáskás férfi előtt nem szabad elárulnia.

És mindez tényleg vele történik, gondolta Ada Quonsett
izgatottan. Annyira izgalmas, mintha csak a tévében látná.
Talán kissé ijesztő is, de elhatározta, erre nem gondol többet.
Fő az, hogy itt van, barátkozik a kapitánnyal, közös titkaik
vannak, és mit szól majd mindehhez a lánya.

- Nos, akar segíteni?

- Ó, természetesen. Gondolom, azt akarják, próbáljam
meg elvenni tőle azt a táskát . . .

- Nem! - mondta Vernon Demerest határozottan; még
jobban hátrafordult ültében, és áthajolt az ülés támlája felett,
hogy még nagyobb nyomatékot adjon szavainak. - Még a
táska közelébe se vigye a kezét.

- Ahogy parancsolja - válaszolt Mrs. Quonsett engedel-
mesen.

- És ne felejtse, Guerrerónak sejtelve sincs, hogy tudunk
a táskájáról és arról, ami benne van. Most pedig pontosan el-
magyarázom, mit csináljon, ha visszamegy az utastérbe. Ké-
rem, nagyon figyeljen.

Mire befejezte, a San Diego-i kicsi öreg hölgy röpke mo-
solyt engedett meg magának.

- Ó, igen - mondta - igen, azt hiszem, meg tudom tenni.
Gwen már nyitotta a kabinajtót, hogy induljanak, mikor
Demerest utánuk szólt.

- Azt mondják, New Yorkba akart menni azzal a Los
Angeles-i járáttal. Miért?

Az öreg hölgy elmondta, hogy a nyugati parton néha elfog-
ja az egyedüllét, és olyankor meg szokta látogatni lányát, aki
keleten él férjével.

- Nagymama - mondta Vernon Demerest - ha ez a hú-
zásunk sikerül, személyesen garantálom, hogy elsimul a zúr,
amibe belemászott, és ráadásul a légitársaság megajándékoz-
za egy New Yorkba szóló, első osztályú menettérti jeggyel.
Mrs. Quonsett annyira meghatódott, hogy majdnem elsírta

magát.

- Ó, köszönöm! Köszönöm! - Most az egyszer nehezebbre esett a beszéd. Milyen nagyszerű férfi, gondolta; kedves, drága ember!

Gwen Meighen karjánál fogva vezette vissza a csipke zsebken-dővel szeméit törölgető, elkeseredettségét hihetően alakító, zokogó öreg hölgyet. Mrs. Quonsettnak ma este ez volt a második alakítása. Első szerepét a repülőtér épületében játszotta el a fiatal légitársasági alkalmazott, Peter Coakley számára.

Ha akkor sikerült, miért ne sikerülne most is?

A teljesítmény olyan élethűnek bizonyult, hogy az egyik utas hevesen rászólt Gwenre.

- Kisasszony, muszáj ennyire durván bánnia vele?

- Kérem, uram, ne avatkozzék bele - vágott vissza csípősen Gwen, tudva, hogy Guerrero hallótávolságába értek. Mikor beléptek a turistarészlegbe, Gwen behúzta az első osztályú utastértől elválasztó függönyt. Ez is Vernon tervéhez tartozott. A pilótafülke ajtaja résznyire nyitva volt, s Gwen tudta, hogy mögötte Vernon vár és figyel. Amint elfüggönyözte a két utasteret elválasztó átjárót, Vernon azonnal kilép a pilótafülkéből, és a függöny mögé áll, hogy hasadékan keresztül átnézhesen a turistarészlegbe. Ha elkövetkezik a megfelelő pillanat, félrelöki a függönyt, és gyorsan a helyszínen terem.

Arra a gondolatra, hogy mit hozhat az elkövetkezendő néhány perc, Gwent jeges félelem kerítette hatalmába. De sikerült leküzdenie. A személyzet és az utasok iránti felelősségére emlékezve - akik nem is sejtették, hogy dráma játszódik le közöttük - a helyére kísérte Mrs. Quonsettet.

A Guerrero nevű utas felpillantott, majd elfordította tekintetét. Gwen látta, hogy ugyanúgy szorongatja a térdén fekvő aktatáskát. A szélén ülő férfi - az oboista, Mrs. Quonsett jobb oldali szomszédja - felállt, hogy együttérző arckifejezéssel helyére engedje az idős hölgyet. Gwen feltűnés nélkül elébe lépett, megakadályozva a visszaülésként. A szélső helynek szabadnak kellett maradnia, amíg Gwen a helyszínen van. A behúzott függöny mögött mozgást látott. Vernon Demerest elfoglalta helyét, és készen áll.

- Kérem szépen! - Mrs. Quonsett, még mindig az ülésüket elválasztó folyosón állva, könnyezve kezdte kérlelni Gwent. - Könyörgök magának, kérje meg a kapitányt, gondolja meg. Nem akarom, hogy átadjanak az olasz rendőrségnek...

- Ez hamarabb is eszébe juthatott volna - rivalált rá Gwen.

- Különbömben sem én mondom meg a kapitánynak, hogy mit tegyen.

- De megkérheti! Magára hallgatni fog.

D. Ó. Guerrero a jelenet felé fordult, majd megint másfelé nézett.

Gwen megragadta az öreg hölgy karját.

- Azt mondom magának, üljön vissza abba az ülésbe!

- Csak azt kérem, vigyenek vissza. - Ada Quonsett siránkozása jajveszékeléssé változott. - Adjanak át otthon a rendőrségnek, nem egy idegen országban!

Gwen háta mögött az oboista tiltakozott.

- Kisasszony, nem látja, mennyire izgatott a hölgy?

- Kérem, ne szóljon bele - csattant fel Gwen. - Ennek az asszonynak itt semmi keresnivalója. Potyautas.

- Bánom is én, hogy micsoda. Akkor is egy idős hölgy - mondta felháborodottan az oboista.

Figyelemre se méltatva a férfit, Gwen lökött egyet Mrs.

Quonsetten, hogy az megtántorodott.

- Nem hallotta! Üljön le, és maradjon csendben.

Ada Quonsett bezuhant a helyére. Sikoltozott.

- Fáj! Ne bántson!

Néhány utas felháborodva állt fel.

D. Ó. Guerrero továbbra is mereven maga elé nézett. Gwen látta, hogy a táskán tartja kezeit.

Mrs. Quonsett jajveszékelt.

- Hisztériás - mondta Gwen hidegen. Azzal behajolt az ülések közé, és erősen arcul ütötte Mrs. Quonsettet. Az utasok elhültek. Megjelent két stewardess. Az oboista megragadta Gwen karját, de ő kiszabadította magát.

Ami ezután következett, olyan gyorsan ment végbe, hogy még a legközelebb állók sem tudták pontosan követni a történeteket.

Mrs. Quonsett ültében a balján levő D. Ó. Guerreróhoz fordult.

- Könyörgök, uram, segítsen! - kérlelte. - Segítsen rajtam!

A férfi rá se nézett.

Az öreg hölgy hisztérikus mozdulattal fonta karjait a férfi nyaka köré.

- Könyörgök! Könyörgök!

Guerrero testét elfordítva próbált szabadulni. Sikertelenül.

Ada Quonsett még szorosabban ölelte a nyakát.

- Ó, segítsen!

Guerrero kivörösödött arccal, majdnem fuldokolva, két kézzel akarta lefejtetni magáról a szorító karokat. Ada Quonsett engedett a szorításból, és könyörögve megragadta a férfi kezeit.

Abban a pillanatban Gwen Meighen az ablak melletti ülés-

hez hajolt. Egyetlen, még sietősnek sem mondható mozdulat tal megfogta és elvette a Guerrero térdén levő táskát. Mális az ülések közti folyosón volt vele.

Az első osztályt elválasztó függöny félrelebbent, s Vernon Demerest sietett a helyszínre.

Megkönnyebbült arccal a táska után nyúlt.

- Remekül ment, Gwen. Add ide.

Ezzel az incidens - eltekintve Guerrero további kezelésétől - be is fejeződhetett volna. Hogy nem így történt, az egyedül Marcus Rathbone-nak tulajdonítható.

Rathbone mindaddig egy ismeretlen utas volt a sok közül, és a folyosó jobb oldalán, a tizennégy-D ülést foglalta el. Bár senki sem vett róla tudomást, magát nagyra tartó, öntelt férfi volt.

Egy iowai városkában élt és vezette kiskereskedését; mindenki úgy ismerte, hogy mindig és mindent kritizál. Akárki tett vagy javasolt valamit a városkában, Marcus Rathbone ellenvéleményen volt. Tiltakozásai legendássá váltak. Kifogásolta a városi könyvtár könyvmegrendeléseit, a helybeli antennahálózat kiépítésének tervét, egy középület festéséhez használt festék színét, s röviddel mostani útja előtt elérte, hogy elvessek a város főutcájának szépítését szolgáló cégtáblarendezési javaslatot. Szokásos "dorongolásai" ellenére soha nem hallottak tőle egyetlen építő javaslatot sem.

Marcus Rathbone másik jellemzője az volt, hogy - saját feleségét is beleértve - megvetette a nőket. Következésképpen Mrs. Quonsett megaláztatása hidegen hagyta, de az már nem, hogy Gwen Meighen elvette D. Ó. Guerrero táskáját.

Ez Marcus Rathbone számára azt jelentette, hogy egy egyenruhás hatósági személy - ráadásul egy nő! - egy hozzá hasonló átlagutas jogaiba tipor. Felháborodottan állt Gwen és Demerest közé.

Abban a pillanatban a kivörösödött, összefüggéstelen szavakat hadaró D. Ó. Guerrero kiszabadította magát Ada Quonsett karjaiból, és elhagyta helyét. Mire a választófolyosóra ért, Marcus Rathbone kikapta Gwen kezéből az aktatáskát, és udvarias fejbólintás kíséretében odanyújtotta a gazdájának. Guerrero örülettől csillogó szemekkel csapott le rá, mint egy ragadozó.

Vernon Demerest előrelendült, de későn. Nem tudta elérni Guerrerót, a szűk folyosón tömörülő többi személy - Gwen, Rathbone és az oboista - akadályozta. D. Ó. Guerrero átfurakodott köztük, és a gép végébe igyekezett. Az utasok felugráltak.

- Állítsák meg azt az embert! Bomba van nála! - kiáltotta elkeseredetten Demerest.

A kiáltást sikolyok követték, az utasok elhagyták helyeiket, és még jobban eltorlaszolták a folyosót. Csak a kapálózó, lökdösődő, karmoló Gwen Meighen maradt a farokrész felé tartó Guerrero közelében.

A turistarészleg végébe érve Guerrero úgy fordult meg, mint egy sarokba szorított állat. A gép farokrészétől a három hátsó mosdó választotta el; világító jelek mutatták, hogy egy közülük foglalt, kettő szabad. Háttal a toalettajtóknak, Guerrero maga elé emelte a táskát, egyik kezével a fogantyút tartotta, a másikkal pedig a fogantyú alatt jól látható, zsinegből kötött hurkot. Vicsorogva megszólalt:

- Megállni! Ne merjenek a közelembe jönni!

Vernon Demerest kiáltott át az emberek feje felett.

- Guerrero, hallgasson rám! Hall engem?

A beálló csendben senki sem moccan, csak a jetmotorok vijjogása hallatszott. Guerrero pislogott, gyanakvó tekintettel méregette a többieket.

- Tudjuk, hogy kicsoda - kiáltotta Demerest - és tudjuk, mit akar. Tudunk az életbiztosításáról és a bombáról. A földön is tudják mindezt, vagyis semmit sem ér a biztosítása. Érti? A biztosítása érvénytelen, visszavonták, értéktelen. Ha felrobbantja a bombát, hiába öli meg magát. Senki nem nyer vele, legkevésbé a családja. Sőt őket fogják hibáztatni! Gondolkozzon.

Egy nő felsikoltott. Guerrero tétovázott. Demerest tovább sürgette.

- Guerrero, hagyjuk leülni ezeket az embereket. Aztán, ha akarja, beszélgetünk. Kérdéseket tehet fel. Ígérem, senki nem megy a közelébe. - Demerest úgy számított, hogy ha sikerül elég hosszú ideig lekötnie Guerrero figyelmét, az ülések közti folyosót ki lehet üríteni. Utána megpróbálja rávenni, adja át a táskát. Ha ezt megtagadná, még mindig marad egy lehetőség: rávetheti magát, és elragadhatja a táskát, mielőtt még Guerrero felrobbanthatná a bombát. Iszonyúan kockázatos, de nincs jobb megoldás.

Az emberek idegesen kezdték elfoglalni helyeiket.

- Most, hogy elmondtam, tudunk mindenről, semmi értelme tovább folytatnia, Guerrero. Arra kérem, adja ide azt a táskát. Ha megteszi, amit kérek, ünnepélyesen szavamat adom, hogy senki nem nyúl magához ezen a gépen.

D. Ó. Guerrero szemeiben félelem tükröződött. Nyelvével megnedvesítette vékony ajkait. Gwen Meighen állt hozzá legközelebb.

- Nyugalom, Gwen - mondta halkán Demerest. - Próbálj leülni valahova.

Guerrero mögött kinyílt a foglalt toalett ajtaja. Sok diopt-

riás szemüveget viselő, bagolyszemű fiatalember lépett ki rajta. Megállt, rövidlátóan szétnézett. Nyilvánvalóan semmit sem hallott a történetekből.

Egy utas felordított.

- Kapja el a táskás fickót! Bomba van nála!

A toalettajtó nyitására kattanására Guerrero félig hátrafordult. Most hirtelen előrelendült, félrelökte a szemüveges férfit, és beugrott a szabaddá vált mellékhelyiségbe.

Guerreróval egy időben Gwen Meighen is megmozdult, s szoroson a nyomában maradt. Pár yardnyira mögöttük Vernon Demerest küzdötte előre magát a folyosón álldogáló utasok között.

Mire Gwen odaért, már csukódott az ajtó. Egyik lábát a nyílásba tette, és nyomni kezdte az ajtót, amely nem csukódott be, de nem is engedett. Guerrero súlya nyomta belülről. D. Ó. Guerrero agyában zavaros ködként kóválygott az elmúlt néhány perc. Képtelen volt felfogni a történeteket, és nem is hallott mindent abból, amit Demerest mondott. De egyvalami elérte a tudatát. Megértette, hogy ez a terve is félresikerült. Valahol valamit rosszul csinált. Egész élete sikertelen volt, s most a halála is az lesz.

Hátával nyomta a toalettajtót. Érezte, hogy nem bírja sokáig tartani. Fejvesztetten babrált a táskával, a fogantyú alatt levő zsineg után kaparászott, amely elmozdítja a plasztiklapocskát, működésbe hozza a ruhaszárító csipeszből készített kapcsolót, és felrobbantja a táskába rejtett dinamittöltetet. Amikor megtalálta és megrántotta a zsineget, csak arra volt kíváncsi, vajon csődöt mond-e saját készítésű bombája is. Élete, értelme utolsó másodperctörédékekében D. Ó. Guerrero megtudta, hogy nem.

9.

D. Ó. Guerrero rögtön meghalt; a robbanás középpontjában volt, teste megsemmisült. Egy pillanattal előbb még létezett, aztán már csak néhány apró, véres cafat maradt belőle.

A repülőgép testén rést szakított a robbanás.

Gwen Meighent, aki legközelebb volt D. Ó. Guerrerohoz, arcán és mellén érte a robbanás ereje.

Miután a dinamittöltet feltépte a gép burkolatát, az utastérben azonnal csökkenni kezdett a nyomás. A bent levegő tornádósebességgel, bömbölve süvített a résen keresztül a kinti nagy magasság majdnem légüres terébe. Sötét, mindent elnyelő porfelhő söpört végig az utastéren, a gép vége felé. Vele együtt, mint szalmaszál az örvényben, tárgyak repültek, minden, ami mozdítható, lett légyen az könnyű vagy súlyos - papírok, tálcák, italosüvegek, kávécsészék, kézipoggyá-

szok, ruhadarabok, az utasok holmija - úgy pörögtek a levegőben, mintha gigászi porszívó szippantaná magába őket. Függönyök szakadtak le. A pilótafülke, a raktár és a mellék-helyiségek ajtói sarkukból kiszakadva engedtek az ellenállhatatlan szívásnak, és repültek a többi tárgy után.

Néhány utast ütések értek. Akik nem kötözték be magukat az ülésbe, kétségbeesetten kapaszkodtak, mert a légáram és szívóhatás kérlelhetetlenül a gép vége felé kényszerítette őket. Minden ülés felett kinyíltak a vészrekeszek. Sárga oxigén-álarcok buktak ki belőlük, rövid műanyag csöveik egy központi oxigéntartályra voltak kapcsolva.

Hirtelen csökkent a szívóhatás. A repülőgép belsejét köd és kegyetlen, metsző hideg töltötte meg. Mindent beborított a hajtóművek és a szél zúgása.

- Használják az oxigént! - ordított Vernon Demerest, aki még mindig a turistarészleg folyosóján állt, és egy ülés támlájába kapaszkodva tartotta magát. Megragadott egy oxigén-álarcot.

Tudta azt, amit mások nem: az utastérben már olyan ritka a levegő, mint odakint, és ez elégtelen az életben maradáshoz. Tizenöt másodperc múlva mindenki elveszti öntudatát, ha nem használják azonnal a gép vészberendezése szolgáltatotta oxigént.

Oxigén nélkül már öt másodperc is elég, hogy bekövetkezen az ítélőképesség csökkenése.

A következő öt másodpercben beálló euforikus állapotban sokan már nem is fognak törődni az oxigénnel; önkívületbe zuhannak.

Akik ismerték a dekompRESSZÍÓ veszélyeit, régóta sürgették a légitársaságokat, hogy a felszállást megelőző bejelentések során nagyobb hangsúlyt helyezzenek az oxigénálarcok használatának elmagyarázására. Minden utassal meg kellene értetni: Amint megjelenik önök előtt az oxigénálarc, fogják meg, és illesszék kérdezősködés nélkül az arcukra. Nem vesztegethetnek egyetlen másodpercet sem.

A légitársaságok azonban, abból a meggondolásból, hogy a légzőkészülékek használatának hangsúlyozása megrémítheti az utasokat, kitartottak az ártalmatlan bejelentések mellett.

A mosolygó stewardessek csak úgy mellékesen mutatták be a készüléket, mialatt egy láthatatlan személy hangja ilyen frázisokat szajkózott: "Arra a valószínűtlen esetre . . . és . . . a hivatalos szabályok értelmében tudatjuk önökkel..."

Ennek eredményeként az utasok annyira közönyössé váltak az oxigénálarcok iránt, hogy néha egy-egy járaton, ha véletlenül kinyíltak a készülékek dobozai, és oxigénmaszkok hullottak elébük, a legtöbben csodálkozva bámulták és meg

sem próbálták használni azokat. Most ugyanez történt a Kettes Járat fedélzetén, pedig valóban veszélyhelyzet állt be. Vernon Demerest mélyet lélegzett az oxigénből. Tudta, hogy vissza kell jutnia a pilótafülkébe.

A turistarészleg minden ülése felett négy légzőkészülék függött - három az ülést elfoglaló utasoknak és egy arra az esetre, ha valaki éppen az ülések közti folyosón tartózkodik. Demerest is ilyen pótkészüléket használt.

De ahhoz, hogy elérje a pilótafülkét, meg kellett válnia ettől az oxigénálarctól, hordozható légzőkészüléket kellett használnia, hogy szabad mozgását biztosítsa.

Tudta, hogy valamivel arrább két hordozható oxigénpalack van az első osztályú utastér válaszfala melletti felső polcon. Ha valahogy eljut odáig, az egyik palack tartalma elég lesz a válaszfal és a pilótafülke közti távolság megtételéhez.

Megindult a válaszfal felé, egyik üléstől a másikig, mindegyiket a pótoxigénálarcot használva.

Látta, hogy pár üléssel előtte mind a négy oxigénálarcot használják; mindhárom utas - egyikük egy tizenéves lány - arcán maszk volt, a negyedik álarcot a lány tartotta egy csecsemő arcán, aki édesanyja ölében feküdt. A lány szemmel láthatólag átvette az irányítást, és a közelben ülőknek mutatta, mit tegyenek. Demerest átlendült a másik oldalra, arcára szorított egy másikat, mélyet szippantott az oxigénből, továbblépett és a következő készülék után nyúlt. Sikerült megfognia, és újabb mély lélegzetet vett. Még csak a turistarészleg felénél tartott.

Újabb mozdulatot tett előre, mikor érezte, hogy a gép élesen jobbra perdül, majd meredeken bukni kezd.

Az elmúlt másodpercek eseményei még váratlanabban hatottak a pilótafülkében, mint az utastérben. Gwen Meighen, Mrs. Quonsett, majd Vernon Demerest távozása után Anson Harris és Cy Jordan másodtisztt semmit nem tudott arról, hogy mi történik a hátuk mögött levő utastérben, amíg robbanás nem rázta meg a gépet. A fülkét is megtöltötte a sűrű, sötét porfelhő, amely azonnal kiszívódott, amint a fülke ajtaja kiszakadt a sarkából és hátrarepült; a mozdítható tárgyakat innen is felkapta a forgószél.

A fedélzeti mérnök asztala alatt ritmikus időközökben figyelmeztető duda harsant. Mindkét első ülés fölött ragyogó sárga fények gyúltak ki. A duda és a fény veszélyesen alacsony nyomást mutatott.

Halálosan hideg, finom köd foglalta el a porfelhő helyét.

Anson Harris dobhártyái fájdalmasan megfeszültek.

De sokéves gyakorlata és tapasztalata segítségével azonnal cselekedett.

Mindkét pilóta ülése mögött baseballvédő maszkjára hasonlító oxigénálarc függött. Harris gyakorlott mozdulattal letépte fejeről a rádió fülhallgatóját, és az ülés támlája mögé nyúlt az álarcért. Megrántotta, engedett a tartócsat, és arcára tette az álarcot. Azon kívül, hogy a gép oxigénkészletével volt összekötve, mikrofont is építettek az álarcba. Harris átkapcsolt egy szelektort, amely a feje fölött levő hangszórót működtette.

Mögötte Cy Jordan hasonló mozdulatokkal ugyanezt cselekedte.

Másik reflexmozdulatával Anson Harris az utasokról gondoskodott. Nyomáscsökkenés esetén az utastér oxigénellátó hálózata automatikusan kezdett működni; de óvatosságból a pilóták feje felett is elhelyeztek egy biztonsági kapcsolót. Ez mindenképpen szabaddá tette az utastérben lévő maszkokat, és biztosította azok folyamatos oxigénellátását. Harris elbillentette a kapcsolót.

Jobb kezével visszafogta a gázt mind a négy hajtóműben.

A gép veszített sebességéből.

És még jobban le kell lassítani.

A gázt szabályozó karoktól balra volt a fék fogantyúja.

Harris egészen maga felé húzta. A szárnyak felső felületén felemelkedtek a féklapok, és légellenállást okozva tovább lassították a gépet.

Cy Jordan kikapcsolta a figyelmeztető dudát.

Eddig automatikusan tettek minden mozdulatot. Elérkezett a döntések ideje.

Biztonságosabb, alacsonyabb repülési szintet kellett találni. A jelenlegi huszonnyolcezer láb magasságról úgy három és fél mérföldet kell ereszkedniük, sűrűbb levegőrétegekbe, hogy az utasok és a személyzet oxigénálarcok nélkül is tudjon lélegezni.

Harrisnek azt kellett eldöntenie, hogy lassan vagy hirtelen, meredeken végezze az ereszkedést.

Néhány évvel ezelőtt robbanásos dekompresszió esetére egyetlen utasításuk volt a pilótáknak: azonnali bukórepülés. Azonban legalább egy esetben az utasítás végrehajtása tragikusan végződött; a gép szétzúzódott, holott a lassú ereszkedés megmenthette volna. Manapság figyelmeztetik őket: strukturális károsodást ellenőrizni először. Ha súlyos a károsodás, meredek ereszkedés csak ronthat rajta, ilyenkor fokozatosan kell végezni. De még ez az elv is tartalmazott kockázatot. A Kettes Járat kétségtelenül strukturális károsodást szenvedett. Ezt bizonyította a hirtelen dekompresszió. Más körülmények közt Harris hátraküldte volna Cy Jordant, vizsgálja meg a károsodás mértékét, de mivel Demerest nem volt a helyén, Jor-

dan maradt.

De bármilyen komoly legyen is a károsodás, volt még egy, talán még inkább sürgető körülmény. A külső hőmérséklet mínusz ötven Celsius fok volt. A bénító hideget érezve Harris arra következtetett, hogy a gép belsejében is majdnem ilyen alacsony a hőmérséklet. Ilyen hideget védőöltözet nélkül csak percekig bír ki az ember.

Tehát mi kevésbé kockázatos - biztosan megfagyni, vagy vállalni a gyors ereszkedést?

Harris döntött; helyességéről csak a későbbi események tanúskodhatnak. Interfonon szólt Cy Jordannek.

- Figyelmeztess az útvonal-ellenőrzést! Bukórepülésbe megyünk!

Élesen jobbra döntötte a gépet, és kiengedte a futószerkezetet. A futómű kiengedésével újabb fékezési felületet nyertek, tovább csökkentve a gép sebességét, lehetővé téve a meredek ereszkedést.

Harris a feje feletti hangszóróból Cy Jordan hangját hallotta.

- Veszélyhelyzet, veszélyhelyzet! Itt Trans America Kettes. Robbanásos dekompresszió. Bukórepülés, bukórepülés. Harris egészen előretolta a vezérlőkart. Hátraordított Jordannek.

- Tízest kérj!

- Tízezer láb magasságot kérünk - tette hozzá Jordan.

Harris SOS adásra, hetvenhetesre állította a radarjelzőt. Ettől kezdve a földi központok megfigyelőernyőin kettős "célpont" mutatja azonosságukat és veszélyhelyzetüket.

Sebesen ereszkedtek; az altiméter úgy pörgött, mint megvadult rugó mozgatta óramutató . . . Huszonhatezer láb . . . huszonnégy . . . huszonhárom . . . A műszerek percenként nyolcezer láb ereszkedési sebességet mutattak . . . A felső hangszóróban Toronto Útvonal-ellenőrző Központ jelentkezett . . . - Alul minden magasság szabad. Jelezzék szándékukat, ha végeztek. Segítünk. - . . . Harris bevégezte a kanyart, és egyenesen ereszkedett . . . Nincs idő a hideggel törődni; ha elég gyorsan sikerül megfelelő magasságba ereszkedni, az a túlélést jelentheti, ha közben a gép nem esik darabjaira . . . Harris máris észrevette, hogy baj van a kormány- és emelőszerkezettel; kormánymozgás merev; az automatikus irányki-egyenlítő nem működik . . . Huszonegyezer láb . . . húsz . . . tizenkilenc . . . A kormányberendezés működéséből érezni lehetett, hogy a farokrészben okozott kárt a robbanás; hogy milyen mértékben, az alig egy percen belül kiderül, mikor egyenesbe kell hoznia a gépet. Az lesz a legfeszültebb pillanat. Ha akkor bármilyen kritikus mozzanat jelentkezik, to-

vább zuhannak . . . Tizennyolcezer láb . . . tizenhét . . . Tizen-
négyezer lábnál Harris be akarta fejezni a bukórepülést, re-
mélve, hogy tízezernél vízszintesre állíthatja a gépet . . . El-
hagyták a tizenöttezret . . . tizennégy . . . Ki a bukásból, most!
A kormányberendezés nehezen bár, de reagált . . . Harris
erősen hátrahúzta a kormányrudat. A zuhanás íve laposodni
kezdett, a kormányfelületek tartottak, a gép engedelmeske-
dett . . . Tizenkétezer láb; még enyhébben ereszkedtek . . . ti-
zenegyezer . . . tíz és fél . . . tíz!

Vízszintesen vannak! Eddig minden összeállt. Itt légzésre
alkalmas a levegő, nincs szükség külön oxigénre. A külső hő-
mérséklet hőmérője mínusz öt fokot mutatott; ez már nem az
előbbi magasság gyilkos hidege.

A bukórepülés időtartama két és fél perc volt.

Megelevenedtek a felső hangszórók.

- Trans America Kettes, itt Toronto Központ. Hogy van-
nak?

Cy Jordan igazolta a vételt. Harris közbevágot.

- Magasság tízezer, visszatérés kettő-hetes-nulla irányba.

Robbanás következtében strukturális károsodást szenvedtünk,
mértéke ismeretlen. Helyzetjelentést kérünk időjárásról és ki-
futópályákról, Toronto, Detroit Metropolitan és Lincoln vo-
natkozásában. - Harris magában máris képet alkotott azok-
ról a repülőterekről, amelyek elég nagyok a Boeing 707-es be-
fogadására, és biztosíthatják a különleges leszállási feltétele-
ket, melyekre szükség lesz.

Vernon Demerest kapaszkodott a pilótafülke kiszakadt aj-
tókeretébe. Sietve belépett, és elfoglalta helyét a jobb oldali
ülésben.

- Hiányoztál - mondta Harris.

- Vezethető a gép?

Harris bólintott.

- Talán lesz olyan szerencsénk, hogy nem válik le a fa-
rokrész. - Beszámolt az iránykiegyenlítő és a kormánybe-
rendezés hibájáról. - Mi az, mégis elpukkantottak valamit ott
hátról?

- Átkozott nagy lyukat csinált. De nem álltam oda meg-
mérni.

- Jó volt az a terv, Vernon - mondta tapintatosan Har-
ris. - Sikerülhetett volna.

- Sikerülhetett volna, de nem sikerült. - Demerest a má-
sodtiszthez fordult. - Menj hátra a turistákhoz. Mérd fel a
kárt, és jelentkezz interfonon. Aztán tégy meg minden lehető-
t az emberekért. Tudnunk kell a sérültek számát és hogy meny-
nyire súlyos a sérülésük. - Először engedte át magát a gyöt-
relmes gondolatnak. - És tudd meg, mi van Gwennel.

Toronto Központból beérkezett az Anson Harris által kért repülőtéri jelentés: Toronto repülőtere még mindig zárva; vastag hó és hótorlaszok minden kifutón. Detroit Metropolitan nem fogad gépeket, de kényszerleszállás esetén lehókékeztetik a bal hármaskifutópályát; öt-hat hüvelyknyi, egyenletes hóréteg borítja, alatta jég. Látási viszonyok: hatszáz láb, hófúvásban. Lincoln International összes kifutója megtisztítva, használható állapotban; a három-nullás ideiglenesen lezárva, torlasz miatt. Látási viszonyok: egy mérföld; harminc csomó sebességű északnyugati szél, szélökésekkel.

- Nem szándékszem kifolytatni az üzemanyagot - mondta Harris Demerestnek.

Demerest beleegyezően bólintott. Feltéve, hogy ellenőrzés alatt képesek tartani a gépet, nehéz és bonyolult lesz landolniuk a nagy mennyiségű üzemanyag-rakomány miatt, amelynek rendes körülmények között Rómaig kellett volna kitaratania. Viszont jelenlegi helyzetükben még nagyobb kockázatot jelentene az üzemanyag-felesleg kifolytatása. A farkrészben történt robbanás nyomán esetleg rövidzárlat keletkezhetett, vagy szikrát okozhatnak az egymáshoz dörzsölődő, szétroncsolt fémrészek. Ha repülés közben üzemanyagot folytatnak el, egyetlen szikra is elég, hogy lángba borítsa a gépet. A kapitányok ésszerűbbnek találták a tűzveszély elkerülését, és vállalták a körülményes landolást.

De ez a döntés azt is jelentette, hogy csak végszükség esetén próbálhatnak landolni a legközelebbi nagy repülőtéren, Detroitban. Nagy súlyuk miatt gyors landolást kell végrehajtaniuk, és szükségük lesz a kifutópálya teljes hosszára az utolsó lábig, meg az utolsó csepp fékezőerőre. A bal hármaskifutót - a leghosszabbat, amelyet a detroiti Metropolitanen használhatnának - hóval borított jégréteg fedi, s ez jelen körülmények közt a legrosszabb kombináció.

Legbiztosabb landolási lehetőséget a Lincoln International nyújt. De a Lincoln elérése legalább egyórás repülést kívánt. Jelenlegi kétszázötven csomónyi sebességük sokkal kisebb volt a robbanás előttinél, és Anson Harris nem növelte a sebességet, hogy elejét vegye a gép további károsodásának. Tíz-ezer láb magasan repültek, a viharzóna légörvényei erősen dobálták a gépet.

A döntő kérdés az volt: képesek-e még egy órán át levegőben maradni?

Mindannak ellenére, ami történt, alig öt perc telt el a dekompresziót kiváltó robbanás óta.

Megint az útvonal-ellenőrzés jelentkezett.

- Trans America Kettes, közöljék szándékaikat.

Vernon Demerest válaszolt a hívásra, egyenes útvonalat

kért Detroit irányába, míg felméri a károsodást. Landolási szándékaikat - legyen az Detroit Metropolitan vagy más hely - néhány percen belül közölni fogják.

- Vétel, Trans America Kettes. Detroit értesítve, hóékék tisztítják a bal hármast. Ellenkező tudósításig készek a kényeszerleszállás fogadására.

Megszólalt az interfon csengője. Demerest válaszolt; Cy Jordan beszélt a gép hátsó részéből, megpróbálta túlkiabálni a szél harsogását.

- Kapitány, nagy rés van itt hátul, úgy hat láb szélességben, a hátsó ajtó mögött. A konyha és a mellékhelyiségek körül szinte minden romokban. De amennyire meg tudom ítélni, nem esik szét semmi. A kormányerősítő porrá ment, de a hozzá tartozó kábelek okénak látszanak.

- Mi van a kormánylapokkal? Látsz valamit?

- Úgy néz ki, behorpadt az iránykiegyenlítő burkolata, ettől ragadhatott be. Ezenkívül néhány lyuk és csúnya horpadás látszik, gondolom, a hátrarepülő tárgyak okozták. De nem lazult meg semmi, láthatóan legalábbis. Mondhatnám, nagyrészt kiment a robbanás ereje.

Ezzel a hatással nem számolt D. Ó. Guerrero. Bután mellé fogott, elejétől kezdve. A robbanást is elügyetlenkedte.

A legnagyobb hibája az volt, hogy nem ismerte fel a legfőbb dolgot: a repülőgép belseje és a külső atmoszféra közti légnyomáskülönbség miatt a robbanás erejének nagy része egyből szétfoszlik, amint rés keletkezik a gép burkolatán. Arra sem gondolt, milyen masszívra építik a modern jeteket. Egy utasszállító jet mechanikai rendszereit megkettőzik, úgyhogy egyetlen szerkezeti hiba vagy károsodás nem okozhatja az egész pusztulását. Bombával meg lehet semmisíteni egy repülőgépet, de csak akkor, ha a bomba - véletlenül vagy tervszerint - valamelyik sebezhető helyen robban. Guerrero ilyen tervet nem készített.

- Kibírunk még egy órát a levegőben? - kérdezte Cy Jordant Demerest.

- Gondolom, a gép kibírja. Az utasokban nem vagyok biztos.

- Hány sérült van?

- Még nem tudom. Először a gépet ellenőriztem, ahogy mondtad. De úgy látom, rosszul állnak a dolgok.

- Maradj ott, ameddig szükség van rád - rendelkezett Demerest. - Tégy, amit lehet. - Tétovázott, mert rettegett a választól, de megkérdezte: - Gwenből láttál valamit?

Még mindig nem tudta, kirepítette-e vagy sem Gwent a gépből a robbanás ereje. Másokkal a múltban megesett ilyesmi, stewardesseket is beleértve, akik közel álltak a robbaná-

sos dekompreszió helyéhez.

- Gwen itt van, de azt hiszem, nagyon rossz állapotban. Három orvosunk van, foglalkoznak vele, és a többiekkel is. Jelentek, amint tudok.

Demerest visszatette az interfont. Utolsó kérdése és az arra kapott válasz ellenére sem engedte át magát saját gondolatainak vagy érzelmeinek; később majd jut rá idő. Első a szakmai döntések hozatala, a gép és a vele kapcsolatos dolgok biztonsága. Röviden tájékoztatta Anson Harrist a másodtiszt jelentéséről.

Harris végiggondolta a hallottakat, mérlegelte az összes tényezőket. Vernon Demerest még mindig nem mutatta, hogy át akarná venni a parancsnokságot, és nyilván helyesnek tartotta Harris eddigi döntéseit, különben szólt volna. Úgy látszott, a landolás helyének megválasztását is Harrisre bízta.

- Megpróbáljuk Lincolnt - mondta Harris.

Demerest beleegyezően bólintott, és nekifogott értesíteni elhatározásukról Toronto Központot; néhány perc múlva Cleveland Központ veszi át őket. Demerest kérte, hogy a detroiti Metropolitan álljon készenlétben egy hirtelen tervmódosítás esetére, bár ez nem valószínű. Riasztani kell a Lincoln Internationalt, hogy a Kettes Járatnak egyenes sürgősségi bevezetésre lesz szüksége.

- Vétel, Trans America Kettes. Már értesítettük Detroitot és Lincolnt.

Útirány-módosítás következett: A Huron-tó nyugati partvonalára felé közeledtek.

Tudták a pilóták, hogy lent a Kettes Járat van a figyelem középpontjában. A szomszédos útvonal-ellenőrző központokban légi irányítók, ellenőrök munkálkodnak megfeszítetten; egybehangoltan terelik el a gép útjából a forgalmat, közeledésükről előre értesítik az érdekelt szektorokat, és megtisztítják a légifolyosókat. Bármilyen kérdésük lenne, mindenekelőtt azzal foglalkoznának.

Amint átrepülték a határt, Toronto Központ kijelentkezett, egy végső megjegyzéssel. "Jó éjszakát, sok szerencsét." Rögtön ezután Cleveland Útvonal-ellenőrző Központ jelentkezett a hívásukra.

A pilótafülke ajtaja helyén tátongó nyíláson keresztül hátrapillantó Demerest mozgó alakokat látott az utastérben; nem tudta tisztán kivenni őket, mert Cy Jordan csökkentette az első osztály világítását, hogy ne okozzon tükröződést a fülkében. Úgy látszott, előreterelik az utasokat, és ez arra mutatott, hogy hátul intézkedik valaki, feltehetőleg Cy Jordan, aki bármelyik pillanatban újból jelentkezhethet. Metsző hideg volt még mindig a pilótafülkében; hátul sokkal rosszabb lehet a

helyzet. Egy gyötrelmes másodpercig Demerest megint Gwenre gondolt, de erőt vett magán, és következő teendőire koncentrált.

Bár csak percekkel ezelőtt határozták el, hogy egy újabb órára a levegőben maradnak, a Lincoln International megközelítését és a landolást már most el kellett tervezniük. Miközben Harrist lekötötte a gép kezelése, Vernon Demerest kiválasztotta és térdére terítette a megfelelő megközelítési és kifutópálya-térképeket.

Lincoln International volt mindkét pilóta támaszpontja, és a legapróbb részletekig ismerték a repülőteret, kifutóit és légtérét. De gyakorlatból és biztonsági okokból ellenőrizni és frissíteni kellett a memóriát.

A térképek igazolták, amit már mindketten tudtak.

A súlyos terhelés mellett nagy sebességgel végrehajtandó landoláshoz a lehető leghosszabb kifutó szükséges; a bizonytalan kormányműködés miatt a legszélesebbnek is kell lennie, s egyenesen szélirányban kell húzódnia. Mindeme követelménynek csak a három-nullás kifutó felelt meg.

- A három-nullásra van szükségünk - mondta Demerest.

- Az utolsó jelentés szerint torlasz miatt ideiglenesen lezárták - emlékeztette Harris.

- Hallottam - dörmögte Demerest. - Már órák óta torlasz van azon az istenverte kifutón, egy bedöglött mexikói jet áll rajta. - Összehajtogatta és csiptetővel a kormányrúdhöz erősítette a Lincoln egyik megközelítési térképét, majd mérgesen felkiáltott. - Átkozott torlasz!

Ahogy Demerest lenyomta mikrofonján az adógombot, hogy értesítse az útvonal-ellenőrzést, falfehér arccal, megrendülve Cy Jordan másodtiszt lépett a pilótafülkébe.

10.

A Lincoln International Központi épületében Freemantle ügyvéd zavarban volt. A repülőtéri hatóság mindaddig nem tiltakozott a meadowoodi polgárok egyre zajosabb tüntetése miatt. Amikor korábban engedélyt kért egy nyilvános tiltakozó gyűlés megtartására, a fekete rendőr hadnagy határozottan elutasította. Mégis itt vannak, körülöttük kíváncsi bábáskodók, de rendőr sehol!

Ez teljesen érthetetlen, gondolta Freemantle.

Az ügyvéd nem tudta - honnan is tudhatta volna? - hogy amióta Mel Bakersfeldnél járt a küldöttség élén, a repülőtér vezetőinek más gondjuk akadt. A Trans America Kettes Járatáért kezdtek aggódni. A repülőtéren levő összes rendőrt Inez Guerrero felkutatására mozgósították, így terelődött el a figyelem a meadowoodiak tüntetéséről.

Ordway rendőr hadnagy még Inez megtalálása után is Mel Bakersfeld irodájában maradt, lefoglalta a veszélyhelyzet megtárgyalása.

Ennek eredményeképp kezdett aggódni Elliott Freemantle. Lehet hatásos a tüntetés, de - hiába a riporterek és a tévékamerák - rendőri beavatkozás nélkül nem lesz sok értelme. Az isten szerelmére, gondolta, hol a repülőtéri rendőrség, miért nem teljesítik kötelességüket?

Az adminisztratív félemeletről ekkor érkezett a földszintre Ordway hadnagy és Mel Bakersfeld, miután befejezték a megbeszélést. Inez Guerrero kihallgatása és a második figyelmeztető rádióüzenet elküldése után nem volt értelme az együtt maradásnak. Tanya Livingston a Trans America körzeti szállítási vezetőjével és a főpilótával visszatért a légitársaság repülőtéri irodáiba, hogy ott várják az újabb híreket. A többiek - Inez Guerrero kivételével, akit a városi rendőrség nyomozóinak megérkezéséig visszatartottak - visszatértek saját munkájukhoz. Tanya megígérte, hogy minden újabb fejleményről azonnal tájékoztatja Standish vámfelügyelőt, aki nagyon aggódott a Kettes Járat fedélzetén levő unokahúgáért.

Elsőnek Ordway hadnagy vette észre a tüntető meadowoodiakat és Elliot Freemantle ügyvédet.

- Átkozott ügyvédje! Megmondtam neki, hogy itt nem lesz semmiféle tüntetés. Azonnal szétszórom őket.

- Talán éppen erre számít - figyelmeztette Mel. - Hogy hős legyen belőle.

Ordway utat tört magának a tömegben.

- A repülőtéri vezetés ma esti ígéretei ellenére a dobtárhelyhasogató légi forgalom ebben a késői órában is tovább folytatódik - szónokolt Freemantle. - Még most is . . .

Ned Ordway a szavába vágott.

- Elég! Már megmondtam magának, hogy nem lesz tüntetés a repülőtéren.

- De, hadnagy, ez nem tüntetés - mondta az ügyvéd. -

Szavai tisztán hallatszottak; mert mikrofonba beszélt. - Csak beszámolok az embereknek a repülőtér vezetőségével való eredménytelen tárgyalásról . . .

- Számoljon be róla máshol! - Ordway sarkon fordult, szembe a tömeggel. - Gyerünk, oszolni!

Felszólítására ellenséges pillantások és dühös morgolódás volt a válasz. Mikor Ordway visszafordult Freemantle-hez, fotósok vakui kezdtek villogni. Végre, gondolta az ügyvéd, mégiscsak beavatkozott a rendőrség.

- Hadnagy - mondta Freemantle Ned Ordwaynek - minden tisztelem az öné és egyenruhájáé. De szeretnék rámutatni, hogy akárhol gyűlünk össze, a repülőtéri zajtól nem

halljuk egymás szavát.

- Mr. Freemantle, én nem vitatkozom - vágott vissza Ordway. - Ha nem teszi, amit mondok, letartóztatom. Azonnal vigye innen ezt a gyülekezetet.

- És ha nem megyünk? - kiáltotta valaki a tömegből.

- Maradjunk! Mindnyájunkat úgysem tud letartóztatni - kiáltotta egy másik hang.

- Nem! - Elliott felemelte a kezét. - Barátaim, ez a rendőrtiszt úgy rendelkezett, hogy álljunk el szándékunktól, és távozzunk el. Teljesítjük a parancsot, amelyet egyébként a szólásszabadság durva megsértésének tekintek, és az épületen kívül tartok sajtótájékoztatót.

- Egy pillanat! - vágott közbe élesen Mel Bakersfeld hangja. - Hadd beszéljek én is ezekkel az emberekkel. Kérem azt a mikrofont.

Az emberek felfigyeltek.

- Szó sincs róla! - rázta meg eltökélten a fejét Freemantle. Ma este egyszer már alábecsülte ezt a Bakersfeld nevű embert; nem szeretne volna megismételni ezt a hibát. Egy meadowoodi férfinak adta a mikrofont, és az erősítőberendezésre mutatott. - Szereljék szét, és indulás.

Ned Ordway néhány rendőr segítségével oszlatni kezdte a tömeget; a központi csarnok rendje helyreállt. A hordozható hangerősítő berendezést szétszerelték és eltávolították. A tévések is szedelőzködni kezdtek.

Mel Bakersfeld látta; hogy az ügyvéd észbe kapott: nem akarja valamennyi jelenlevő meadowoodi előtt is lejáratni magát. Elég volt neki, hogy a küldöttség előtt alulmaradt a repülőtér vezetőjével szemben.

Egy meadowoodi asszony lépett Melhez. Kemény, intelligens arcú, vállig érő barna hajú nő volt.

- Uram - mondta csendesen az asszony - nem tudom, hogy ön kicsoda, de a fellépéséből úgy látom, hogy valami vezető a repülőtéren. Meg kell mondanom, hogy szeretnék egyszer valami olyat hallani, amivel megnyugtathatom síró gyerekeimet, mikor azt kérdik, mikor szűnik meg végre a zaj, hogy alhassanak.

Mel sajnálkozva ingatta a fejét. Tudta, hogy képtelen az asszonynak kielégítő választ adni. De úgy érezte; valamit mondania kell neki. De még mielőtt megszólalhatott volna, észrevette, hogy a Trans America irodái felől Tanya siet feléje, feldúlt arccal. Megdermedt.

Tanya egy összehajtogatott papírdarabot nyomott a kezébe. Széthajtogatta és elolvasta a sietősen gépelt szöveget.

"2 járat levegőben felrobbant.

strukturális kár - sérülések.

ide tartanak kényszerleszállás
hozzáv. érk. 01.30. kapit. üzeni
három nullás kifutó szükséges. torony:
jelenti kifutón mindig torlasz."

11.

A Kettes Járat turistarészlegének kegyetlenül szétroncsolt végében dr. Milton Compagno általános orvos tudása legjavát összeszedve próbálta megmenteni Gwen Meighen életét. Nem volt biztos a sikerben.

A D. Ó. Guerrero dinamitbombája okozta robbanás központjához - Guerrerótól eltekintve - Gwen állt a legközelebb. A mosdó ajtaja és Guerrero teste választotta el a robbanástól. Egyik sem nyújtott hatásos védelmet; de a kettő együtt elég volt, hogy a robbanás kezdeti erejét a másodperc töredékére felfogja.

Ez a másodperctöredék pedig elég volt arra, hogy a repülőgép burka felszakadjon, és bekövetkezzék a robbanásos dekompresszió.

A robbanás elérte és hátravágta a súlyosan megsérült, vérző Gwent, de erejét a külső, ritka atmoszféra azonnal fellépő szívóhatása csökkentette, mivel a gép testének hátsó részén nyílás keletkezett. A dekompresszió a robbanás erejét kiszippantotta a nagy magasság sötét éjszakájába. Ezért nem történt tömeges sérülés.

Gwen Meighen, a legsúlyosabb sérült, eszméletlenül hevert az üléseket elválasztó folyosón. Mellette állt kábultan, csúnyán vérezve, de eszméleténél a bagolyszerű fiatalember, aki a mosdóból kijövet megriasztotta Guerrerót. A közelben ülő vagy álló fél tucat utas vágásokat és zúzódásokat szenvedett a robbanás szilánkjaitól, másokat a robbanásos dekompresszió által a gép farokrészébe szippantott repülő tárgyak ütöttek meg, de az utóbbiak közül senki sem sérült meg komolyan.

Azokat, akik nem voltak bekötve üléseikbe, a gép farokrészében tátongó nyílás felé sodorta a dekompresszió. Leginkább Gwen Meighen volt kitéve ennek a veszélynek. De úgy esett el, hogy egyik karja - véletlenül vagy ösztönösen - egy ülés lába köré fonódott, megakadályozta továbbssodródását, s a többiek az ő testében akadtak meg.

A kezdeti, erőteljes légeltávozás után csökkent a szívóhatás. Utána mind a sérültek, mind a sértetlenek számára az oxigénhiány jelentette a legnagyobb veszélyt.

Az oxigénálarok azonnal kiszabadultak ugyan rekeszeikből, de csak egy maroknyi utas ragadta meg azonnal és tette az arcára őket. De mielőtt még túl késő lett volna, az erre is kiképzett stewardessek légzőkészülékek után nyúltak, és ez-

zel másoknak is példát mutattak. Egy utószezonban induló turistacsoport tagjai közt három orvos is utazott a feleségével, ők mindhárman feltették az oxigénálcokat, és sietős utasításokat adtak a körülöttük ülőknek. Standish vámfelügyelő tizennyolc éves unokahúga, Judy, légzőkészüléket helyezett saját és a mellette utazó kisbaba arcára, majd a kisbaba szüleinek és a szomszéd utasoknak is jelt adott oxigénálc használatára. Mrs. Quonsett, az idős potyautas hölgy, aki illegális utazásai alkalmával sokszor volt szemtanúja oxigénálc-bemutatóknak, tudta, mi a teendő. Használni kezdte az előtte függő álcot, a másikat pedig átnyújtotta új barátjának, az oboistának, akit maga mellé rántott az ülésre. Mrs. Quonsett nem tudhatta, hogy életben marad-e vagy sem, emiatt nem is nagyon izgatta magát; de mindenesetre az utolsó pillanatig tudni akarta, mi történik.

Valaki oxigénálcot lökött a Gwen közelében álló sebesült fiatalembernek. Bár alig állt a lábán és alig volt tudatában a történeteknek, sikerült arcához tartania a légzőkészüléket.

A kritikus idő, tizenöt másodperc elteltével így is csak körülbelül az utasok fele használt oxigént. A többiek álmos érzéketlenségbe zuhantak; újabb tizenöt másodperc múlva a legtöbben eszméletüket veszítették.

Gwen Meighen nem jutott oxigénhez, és rögtön segítséget sem kapott. Sérülései okozta eszméletlensége csak mélyült. Ekkor döntött úgy a pilótafülkében Anson Harris - vállalva a gép további károsodásának vagy teljes megsemmisülésének veszélyét - hogy bukórepülést hajtott végre nagy sebességgel. Ezzel mentette meg Gwent és a többieket a fulladásos haláltól.

Az ereszkedés huszonnyolcezer lábánál kezdődött; két és fél percbe telt, mire tízezer láb magasságban befejeződött. Az ember három-négy percig bírja az oxigénhiányt agya károsodása nélkül.

Tizennyolcezer láb magasságig, az ereszkedés első egy és egynegyed percéig továbbra is ritka, az élet fenntartására alkalmatlan volt a levegő. E szint alatt már egyre növekvő mennyiségű oxigén tette lehetővé a lélegzést.

Tizenkétezer láb magasságban már megvoltak a rendes légzés feltételei. Mire tízezer láb magasságba ért a gép, Gwen kivételével mindenki visszanyerte eszméletét a Kettes Járat fedélzetén. Legtöbben észre sem vették, hogy elvesztették öntudatukat.

Fokozatosan elmúlt az első megrázkódtatás hatása, az utasok is, stewardessek is kezdtek úrrá lenni a helyzeten. A rangban Gwen után következő stewardess - hetyke, szőke

lány az illinoisi Oak Lawn-ból - a farokrészben levő sebészek felé sietett.

- Kérem, van önök közt orvos? - nézett körül sápadt arccal.

- Igen, kisasszony. - Dr. Compagno már a kérdés elhangzása előtt elhagyta ülőhelyét. A kis termetű, éles vonású, fűrge mozgású férfi, aki brooklyni kiejtéssel beszélt, gyorsan felmérte a helyszínt. Már érezte a gép testén tátongó nyíláson süvöltve betörő szél harapós hidegét. A mosdók és a hátsó konyha helyén összegömbült, szétroncsolódott, megszenesedett, vérrel szennyezett fém- és fatörmelék volt. Az utastér végében látni lehetett a gép farokrészének belsejét, az irányítókábelekkel meg a többi szereléssel együtt.

Az orvosnak kiabálnia kellett, hogy hangja úrrá lehessen a szél és főleg a hajtóművek dübörgésén, mely minden egyéb zajt elnyomott, mióta megszűnt az utastér elszigeteltsége.

- Azt ajánlom, tereljen lehetőleg mindenkit a gép elejébe.

Próbálják melegen tartani őket. A sérülteknek takaróra volna szükségük.

- Megpróbálom, talán találok néhányat - mondta nem nagy meggyőződéssel a stewardess. Szokás szerint az ülések feletti polcokon tárolták a takarókat, de az utasok levetett ruhadarabjaival és egyéb holmijaival együtt ezeket is kisodor-ta a dekompRESSzió keltette légáramlat.

A turistacsoportból még két orvos csatlakozott dr. Compagnohoz. Egyikük odaszólt egy másik stewardessnek.

- Hozza ide az összes elsősegélydobozt.

Műszertáska csak dr. Compagnonál volt, aki máris Gwen mellett térdelt.

Jellemző volt Milton Compagnora, hogy a legszükségesebbeket tartalmazó táskát mindenhova magával vitte. Így aztán ő vette át az irányítást, bár csak általános orvos volt, szakmailag nem olyan rangos, mint két kollégája, mind a kettő belgyógyász szakorvos.

Milton Compagno állandóan szolgálatban levőnek tekintette magát. Harmincöt éve, hogy a New York-i nyomornegyedből felverekedett fiatalember szerény orvosi névtáblát rakott ki Chicago olasz negyedében, Kis-Itáliában, a Milwaukee és a Nagy Sugárutak közelében. Azóta - ahogy ezt felesége szokta rezignáltan mondani - csak alvás közben nem folytatta mestersége gyakorlását. Élvezte, hogy szükség van rá. A nap bármelyik szakában keresték fel vagy hívták házhoz, soha nem utasította el a pácienseket. Sohasem hajtott el a balesetek mellett, ahogy legtöbb orvostársa teszi, attól félve, hogy szakszerűtlen kezelés miatt perbe fogják; mindig megállt, kiszállt a kocsiából, és megtette, ami módjában állt. Az évek óta halogatott római utazás szülei szülőhelyének

meglátogatását jelentette volna. Dr. Compagno egy hónapig szándékozott felesége társaságában távol maradni, s mivel már kezdett öregedni, beleegyezett, hogy ezt az időt teljes pihenéssel tölti. Ugyanakkor felkészült rá, hogy valahol útközben vagy éppen Olaszországban szükség lehet a tudományára. Nem érdekelte, hogy ott érvénytelen a működési engedélye. Ha történik valami, ő készen áll. Így aztán nem érte váratlanul, hogy a segítségét kérték.

Először Gwenhez lépett, mert kétségkívül ő volt a legsúlyosabb sérült.

- Lássák el a többieket - szólt oda válla fölött kollégáinak.

Dr. Compagno kicsit megfordította a szűk folyosón heverő Gwent, és föléje hajolt. Azt vizsgálta, lélegzik-e. Lélegzett, de csak gyengén.

- Oxigént kérek, ide - szólt a szőke stewardessnek. Mialatt a lány meghozta a hordozható légzőkészüléket, az orvos Gwen szájüregét ellenőrizte, hogy szabad utat biztosítson a légzésnek. Kitérő fogakat és nagy mennyiségű vért távolított el belőle. Meggyőződött róla, hogy vérzés nem akadályozza a légzést.

- Tegye rá a maszkot - mondta a stewardessnek. Sziszegett az oxigén. Egy-két perc múlva színesedni kezdett Gwen baljóslatúan elfehéredett bőre.

Közben megvizsgálta az arcán és a mellén levő hatalmas sebeket, hogy csillapítsa az erőteljes vérzést. Gyorsan dolgozott; ércsüvegével elszorította az arc egyik szétroncsolódott artériáját - a külső vérzést elsősorban ez okozta - a többi helyen szorítókötést alkalmazott. Gyanította, hogy a bal oldali kulcscsont és felkarcsont is eltörött, ott majd sínpólyát kell alkalmaznia. Aztán a bal szembe került szilánkok vonták magukra aggódó figyelmét; a jobb szem állapotában sem volt biztos.

Jordan másodtiszt óvatosan megkerülte Gwent és dr. Compagnot, és utasításokat kezdett osztogatni a többi stewardessnek, ellenőrizve az utasok előreköltöztetését. Annyi turistát helyeztek el az első osztályon, ahányat csak lehetett, ketten is ültek egy-egy ülésben; másokat az első osztály félkör alakú kis társalgójába irányítottak, pótülésekbe. A megmaradt ruhadarabokat - tulajdonosukra való tekintet nélkül - azok közt osztották szét, akiknek szemmel láthatóan leginkább szükségük volt rá. Mint hasonló helyzetekben mindig, szívesen, önzetlenül segítettek egymáson az emberek.

A másik két orvos a kisebb sérüléseket szenvedett utasokat látta el. A robbanás pillanatában Gwen mögött álló szemüveges fiatalember egyik karján mély, de gyógyítható seb volt.

Arcán és vállán is voltak kisebb sebek. A karjára ideiglenes szorítókötést tettek, morfiuminjekciót adtak neki, és a lehető legkényelmesebben, legmelegebben helyezték el.

Az orvosok munkáját és az utasok elköltöztetését nehezítette, hogy az aránylag alacsonyan haladó gépet erősen dobálták a viharos légtömegek. Az állandó hánykolódást szinte percenként hirtelen süllyedések és oldalirányú mozgások tarkították. Néhány utas bajához még légibetegség is járult. Miután a pilótafülkében megtette második jelentését, Cy Jordan visszatért dr. Compagnohoz.

- Doktor, Demerest kapitány megkért, hogy mondjak köszönetet önnek és társainak azért, amit tesznek. Ha lesz egy szabad perce, szívesen venné, ha előrejönne a pilótafülkébe, és elmondaná neki, mit közölhet rádión a sérültekről.

- Tartsa ezt a kötést - rendelkezett dr. Compagno. -

Nyomja le erősen, pontosan ott. Most pedig segítsen sánt készíteni. Egy olyan bőr folyóirattartót fogunk használni, alatta törülközővel. Keresse meg és hozza ide a legnagyobbat, és a magazint is hagyja benne. - Egy pillanat múlva folytatta. - Odamegyek, mihelyt tudok. Mondja meg a kapitánynak, hogy véleményem szerint jó lenne, ha szólna az utasokhoz. Az emberek túl vannak az első megrázkódtatáson. Elkelve náluk egy kis megnyugtatás.

- Igen, uram. - Cy Jordan lenézett az eszméletlen Gwenre. Beesett arca a szokottnál is aggodóbb volt. - Van számára esély, doktor?

- Esély van, fiam, bár nem mondhatnám, hogy a legjobb. Attól függ, mennyire erős.

- Azt hiszem, van erő benne.

- Szép lány volt, ugye?

- Nagyon.

Compagno csendben maradt. Bármilyen történik is, a padlón fekvő lány plasztikai műtét nélkül soha többé nem lesz szép.

- Átadom az üzenetét a kapitánynak, uram. - Cy Jordan a szokottnál is betegebnek látszott, ahogy előreindult a pilótafülke felé.

Pár pillanat múlva Vernon Demerest nyugodt hangját sugározta az utastér hangosbeszélője.

- Hölgyeim és uraim, Demerest kapitány beszél . . . - A szél és a motorok zúgása miatt Jordan maximális hangerőre állította a készüléket. Minden szava tisztán hallatszott. - Mint tudják, bajba kerültünk, komoly bajba. Nem akarom szépíteni a helyzetet. Tréfálkozni sem fogok, mert itt a pilótafülkében nem látunk semmit, amin tréfálkozni lehetne, és gondolom, önök is ugyanígy vannak vele. Olyasmin mentünk keresztül, ami még a személyzet tagjaival sem fordult elő, és re-

mélem, többé nem is fog. De keresztülmentünk rajta. Kézben tartjuk a gépet, visszafordultunk, és körülbelül háromnegyed óra múlva a Lincoln International-en landolunk.

A két utastérben, amelyet már semmi nem választott el egymástól, megszűnt a mozgás és beszélgetés. A tekintetek akaratlanul is a mennyezeti hangszórók felé fordultak, mint-ha mindenki vigyázott volna, nehogy egyetlen szót is elszalasszon.

- Természetesen tudják, hogy a gép megsérült. De az is igaz, hogy sokkal erősebben is megsérülhetett volna. Kezében a hangosbemondó mikrofonjával, Vernon Demerest azon töprengett a pilótafülkében, hogy mennyit mondhat el őszintén. Repülései alkalmával a lehető legritkábban s mindig csak keveset szólt az utasokhoz. De most érezte, hogy többet kell mondania, mint rendes körülmények közt; az utasoknak joguk van megtudni az igazságot.

- Nem titkolom - folytatta - hogy még várnak ránk bizonyos nehézségek. Nehéz lesz a landolásunk, és azt sem tudjuk biztosan, milyen mértékben befolyásolja majd a gép károsodása. Mindezt azért mondom el önöknek, mert amint véget ér ez a bejelentés, a személyzet utasításokat fog adni, hogyan üljenek, hogyan kapaszkodjanak landoláskor. Arról is tájékoztatják majd önöket, hogyan hagyják el a lehető leggyorsabban a gépet földet érés után, ha erre szükség lenne. Bármi történne, kérem önöket, hogy higgadtan, de gyorsan cselekedjenek, és hajtsák végre a személyzet bármely tagjának utasításait.

Szeretném megnyugtatni önöket, hogy a földön mindent megtesznek, hogy segítsenek nekünk. - Eszébe jutott a három-nullás kifutó; remélte, hogy állítása arra is érvényes. Úgy döntött, hogy a beragadt iránykiegyenlítő problémáját nem említi meg, az utasok többsége úgysem értené, miről van szó. Valamelyest könnyedebb hangnemben folytatta. - Egy szempontból szerencsénk van ma este. Véletlenül nem egy, hanem két tapasztalt kapitány tartózkodik a pilótafülkében. Harris kapitány és jómagam. Mindketten régi motorosok vagyunk, annyi repüléssel töltött évvel a hátunk mögött, hogy néha nem is jó rágondolni, kivéve az ilyen pillanatokat, amikor igen nagy hasznát vesszük együttes tapasztalatainknak. Segítünk egymásnak, és a munkából Jordan másodtiszt is kiveszi részét, aki ideje egy részét ezután önökkel fogja tölteni. Az önök segítségét is kérem. Ha megteszik, ígérem, mindnyájan biztonságban kerülünk ki ebből a helyzetből. Demerest visszatette helyére a mikrofont.

- Nagyszerű volt. Politikusnak kellene menned - jegyezte meg Anson Harris, nem véve le tekintetét a műszerekről.

- Senki sem szavazna rám - mondta fanyarul Demerest.
- Az emberek többsége nem szereti az őszinte beszédet és az igazságot.

Keserően gondolt vissza a Lincoln International Repülőtér Vezetőségi Tanácsának ülésére, mikor a légi utasbiztosítás repülőtéri forgalmazásának beszüntetését követelte. Őszintén beszélt ott is, de hiába. A Tanács tagjai, Köztük önelégült sógora, D. Ó. Guerrero biztosításkötéséről és örült tervéről - hogy megsemmisíti a Kettes Járatot - bizonyára azt mondják majd, szokott derűs nyugalmukkal, hogy: Ami történt, rendkívüli; nem valószínű, hogy megismétlődjék. Nos, feltéve, hogy a Kettes Járat épségben visszaér a repülőtérre, függetlenül attól, hogy mit mondanak és mit nem, az biztos, hogy ő újabb hatalmas patáliát fog rendezni a repülőtéri biztosításkötés miatt. Ez alkalommal kétségtelenül többen fognak odafigyelni a szavaira. A ma esti majdnem-katasztrófa egészen biztosan élénk visszhangot kelt a Sajtóban: ő mindenestre minden tőle telhetőt elkövet ennek érdekében. Kíméletlen megállapításokat tesz majd az újságírók előtt a légi utasbiztosításról, a Lincoln repülőtér vezetőiről, és nem utolsósorban drága sógoráról, Mel Bakersfeldről. Persze a Trans America propagandistái mindent megtesznek majd, hogy kijelentéseit a lapok "a társaság érdekeinek védelmében" ne közöljék. Hát csak próbálják meg!

Megreccsent a rádió.

- Trans America Kettes, itt Cleveland Központ. Lincoln értesít, három-nullás kifutó átmenetileg még mindig használhatatlan. Érkezésükig megpróbálják szabaddá tenni. Ha nem sikerül, a kettő-ötösre landolnak.

Bősz kifejezés ült ki Harris arcára, mialatt Demerest a vélt igazolta. A kettő-ötös kifutó kétezer lábbal rövidebb, és ennek megfelelően keskenyebb is a másiknál, ráadásul rossz oldalszelet kapnának rajta. Ez csak növelné a máris meglevő kockázatot.

Demerest arcán is tisztán látszott, milyen reakciót váltott ki benne az üzenet.

Szüntelenül erősen dobálta őket a vihar. Harrist jóformán teljesen lefoglalta a gép valamelyes nyugton tartása. Demerest a másodtiszthez fordult.

- Cy, menj vissza az utasokhoz, vedd át az irányítást.

Nézz utána, hogy a lányok mutassák be a landolási gyakorlatot, s hogy mindenki érti-e. Szemelj ki néhány megbízható kulcsembert. Győződj meg róla, hogy tudják, merre vannak a vészkijáratok, és hogyan kell használni azokat. Ha leszaladnánk a kifutóról, ami biztosan megtörténik, ha a kettő-ötöst használjuk, esetleg minden darabokra esik, méghozzá gyorsan.

Ha ez történne, mindannyian hátramegyünk majd segíteni, csak nem biztos, hogy lesz rá elég időnk.

- Igen, uram. - Cy Jordan megint elhagyta a fedélzeti mérnök helyét.

Demerest szeretett volna maga hátramenni, mert nyugtalanította Gwen állapota, de ebben a helyzetben sem ő, sem Harris nem hagyhatta el a pilótafülkét.

Ahogy Cy Jordan elment, megérkezett dr. Compagno. Mióta Jordan eltávolította a kiszakadt fülkeajtó maradványait, könnyebb lett a ki-be járás.

- Kapitány, itt a sérültekről szóló jelentésem, amit kért - mondta Milton Compagno, miután bemutatkozott Demerestnek.

- Hálásak vagyunk önnek, doktor. Maga nélkül . . .

- Ezt hagyjuk későbbre - intett a kezével Compagno. Kinyitotta bőrkötéses noteszét ott, ahol egy vékony aranyceruza volt a lapok közé téve. Jellemző, hogy már tudta minden sebesült nevét, sérülése természetét és kezelésük módját. - A legsúlyosabb sérült Miss Meighen, a stewardessük. Arcán és mellén kiterjedt tépett-zúzott sebek vannak, s erős vérzést okoznak. Baloldalt nyílt felkarcsonttörés, és természetesen sokk. És kérem, értesítsék a földön intézkedőket, hogy leszállás után azonnal szemsebészre is szükség lesz.

Vernon Demerest nála szokatlanul sápadt arccal jegyezte be a fedélzeti naplóba az orvos jelentését. Most hirtelen megdöbbenve abbahagyta az írást.

- Szemsebészre? Úgy érti . . . a szemeit is? . . .

- Attól tartok, igen - válaszolt komoran dr. Compagno, majd helyesbített. - Legalábbis a bal szemében szilánkok vannak, hogy fa vagy fém, nem tudhatom. Csak szakorvos a megmondhatója, mennyire érintett a recehártya. Megítélésem szerint a jobb szeme sértetlen.

- Úristen! - Demerest arcára szorította kezét. Fizikai rosszullétet érzett.

- Korai még következtetéseket levonni - rázta a fejét dr. Compagno. - Rendkívüli dolgokra képes a modern szemsebészet. De az idő nagyon fontos.

- A Társaság rádióján adjuk le, amit mondott - biztosította Anson Harris. - Lesz idejük felkészülni.

- Akkor talán elmondom a többit is.

Az orvos jelentésének hátralevő részét Demerest gépiesen jegyezte. Gwen sérüléseihez mérten a többi jelentéktelen eset volt.

- A legokosabb, ha megyek is vissza - mondta dr. Compagno - hátha történt valami változás.

- Ne menjen - szólalt meg hirtelen Demerest.

Az orvos kíváncsian megállt.

- Gwen . . . vagyis Miss Meighen . . . - Demerest hangja még saját maga számára is furcsán, erőltetetten csengett - állapotos . . . állapotos volt. Jelent ez valamit?

Látta Anson Harris meglepett oldalpillantását.

- Ezt nem tudhattam - mondta az orvos. - Korai stádiumban lehet.

- Igen - mondta Demerest, kerülve a másik férfi tekintetét. Percekkel korábban úgy határozott, hogy nem teszi fel a kérdést, aztán meggondolta magát.

Milton Compagno fontolgatta, mit mondjon.

- Ez természetesen nem érinti felépülésének lehetőségeit.

Ami a gyereket illeti, nem károsodhatott, mert az anya csak rövid ideig volt oxigén nélkül . . . akárcsak a többiek. Hastáji sérülései nincsenek. - Megállt, majd fontoskodva folytatta.

- Így semmi hatás nem érte a gyereket. Amennyiben Miss Meighen életben marad - és rögtöni kórházi kezelés esetén nagyon is jó esélyei vannak rá - teljesen egészséges gyereket hozhat világra.

Demerest némán bólintott. Dr. Compagno pillanatnyi této-vázás után elment.

A két kapitány hallgatott egy darabig. Anson Harris törte meg a csendet.

- Vernon, szeretnék pihenni landolás előtt. Átvennéd egy időre?

Demerest bólintott; kezei, lábai automatikusan átvették a gép irányítását. Hálás volt, hogy Gwennel kapcsolatban nem hangzott el kérdés vagy kommentár. Akármit gondolt vagy találgatott Harris, volt annyira tapintatos, hogy megtartotta magának.

Harris az orvos jelentését tartalmazó füzet után nyúlt.

- Továbbítom - mondta. Rádión hívta a Trans America diszpécserét.

Vernon Demerest számára az imént átélt lelki megrázkód-tatás után fizikai megkönnyebbülést jelentett a gép irányítá-sa. Talán Harris is erre számított, bár az is lehet, hogy nem. A landolást végző pilótának mindenképpen takarékoskodnia kell energiájával.

Bármilyen kockázatos lesz, Anson Harris magától értető-dőnek találta, hogy végre tudja hajtani a landolást. Harris eddigi teljesítménye alapján Demerestnek semmi oka nem volt ebben kételkedni.

Harris bevégezte a rádióüzenetet, és ülése támláját hátra-hajtva átadta magát a pihenésnek.

Mellette Vernon Demerest megpróbált a vezetésre összp-on-tosítani. Nem sikerült. Gyakorlott, tapasztalt pilóta számára

a vízszintes repülés még a jelenlegi nehéz körülmények között sem szokott problémát jelenteni. Csakhogy Demerest gondolatai minduntalan visszatértek Gwenre.

Gwen . . . akinek "nagyon is jó esélyei vannak" az életben maradásra, aki ma este ragyogó volt és gyönyörű és ígéretes, s aki most már nem mehet Nápolyba, ahogyan azt eltervezték . . . Gwen, aki egy-két órája mondta azon a tiszta, édes hangján: Történetesen szeretlek . . . Gwen, akit ő is szeret. Fájdalmas gyötrődéssel képzelte maga elé - sebesülten, eszméletlenül és az ő gyermekét hordozva; azt a gyermeket, akit ő nemkívánatos kölyökként el akart távolíttatni . . . S az ő nyomására végül is beleegyezett. Nos, azt hiszem, az ésszerű megoldást választom. Az abortuszt.

Most már nem lesz abortusz. A kórházban, ahova Gwen kerül, szó sem lehet ilyesmiről, csak akkor, ha az anya és a meg nem született gyermek élete közt kell választani. Dr. Compagno szavaiból ítélve ez nem valószínű; utána pedig már késő lesz.

Tehát ha Gwen megmarad, a gyermek is megszületik. Megkönnyebbült, vagy sajnálja? Vernon Demerest maga sem tudta biztosan.

De másvalakire is emlékezett, amit Gwen mondott. Abban különbözünk egymástól, hogy neked már volt gyereked . . . Valahol van valaki, aki te vagy.

Az ő gyermekéről beszélt, a lányáról, akinek ő még a nevét sem tudja, aki a Trans America hárompontos programja értelmében azonnal és örökre eltűnt a szeme elől. Ma este Gwen kérdéseire bevallotta, hogy időnként gondol a gyerekekre. Csak azt nem árulta el, hogy milyen gyakran; sokkal gyakrabban, mint szeretné.

Lánya, akit nem ismer, már tizenegy éves. Demerest tudta születése dátumát, s noha igyekezett nem visszaemlékezni rá, minden évben eszébe jutott. Ugyanazt kívánta mindig: bár csak tehetne érte valamit, legalább egy üdvözlő lapot küldhetne . . . Valószínűleg azért volt ez, mert - bár mindketten szerették volna - Sarah nem szült neki gyermeket, akinek örömet okozott volna a születésnapján . . . Más alkalmakkor olyan kérdéseket tett fel magának, melyekről tudta, hogy megválaszolhatatlanok: Hol van a lánya? Milyen lehet? Boldog vajon? Az utcán néha elnézte a gyerekeket; ha olyan korúak voltak, mint a lánya, találgatni kezdett, hátha esetleg . . . aztán leszidta magát ostobaságáért. Néha olyan gondolatok üldözték, hogy lányával rosszul bánnak, hogy segítségre volna szüksége, és ő erről nem tud, és nem is tehet semmit . . . Az ösztönös visszaemlékezéstől Vernon Demerest kezei megfeszültek a kormányrúdon.

Először döbbsent rá: képtelen lenne még egy ilyen bizonytalanságot elviselni. Természete a bizonyosságot kívánta. Végig akarta és végig is csinálta volna az abortusszal járó dolgokat, mivel eredményük végleges és biztos lett volna; álláspontján még Anson Harris abortusszal kapcsolatos véleménye sem változtatott. Lehet, hogy később kétségei támadtak volna, talán meg is bánta volna a dolgot, de nem maradt volna egy újabb gyermekkel kapcsolatban bizonytalanságban. Gondolatait hirtelen a feje fölött levő hangszóró hangja zavarta meg.

- Trans America Kettes, itt Cleveland Központ. Fordulás balra, kettes-nulla-ötös irányba. Ha készek rá, ereszkedést megkezdeni hatezerig. Jelezzék tízes elhagyását.

Demerest visszafogta a gázt, a gép ereszkedni kezdett. Beállította a légifolyosó indikátorát, és megkezdte a kanyart.

- Trans America Kettes rátér kettes-nulla-ötös irányra - közölte Harris Cleavelanddel. - Megkezdjük tízezerről az ereszkedést.

Ahogy vesztek magasságukból, erősödött a gép himbálózása, de minden perc közelebb vitte őket végcéljukhoz, a biztonság reményéhez. Ugyanakkor közeledtek a légi választóvonalhoz is; Cleveland bármelyik pillanatban átadhatja őket Chicago Központnak. Ezután már csak harminc perc repülés, és elérik a Lincoln International érkezésbevezetési körzetét.

- Vernon, gondolom tudod, mennyire sajnálom Gwent - szólalt meg Harris csendesesen. Tétovázott, mielőtt folytatta volna. - Akármilyen legyen is köztetek, nem tartozik rám, de ha tehetek valamit mint barát . . .

- Nincs mit - válaszolt Demerest. Nem akarta felfedni magát Anson Harris előtt, aki véleménye szerint hozzáértő pilóta létére vénkisasszony módjára viselkedik. Már megbánta, hogy az előbb annyira kiadta magát. Most ismét szokott, komor arckifejezésével próbálta leplezni érzelmeit.

- Nyolcezeret elhagytuk - jelentette Harris az útvonal-ellenőrzésnek.

Demerest folyamatos ereszkedésben tartotta a gépet. Szemei szabályos időközönként végigpásztázták a műszereket. Eszébe jutott valami tizenegy évvel ezelőtt született gyerekeivel kapcsolatban. Születése előtt hetekig azon tanakodott magában, nem kellene-e bevallania hűtlenségét Sarah-nak, azaz az ajánlással, hogy fogadják örökbe a gyermeket. Végül is nem volt hozzá bátorsága. Rettegés felelése döbbsent reagálásától; félt, hogy Sarah nem tudná befogadni a gyermeket, aki nek a jelenléte miatt állandó szemrehányás lenne.

Később, de már túl későn rájött, hogy igazságtalanul ítélte meg Sarah-t. Igaz, megdöbbsent, sértett lett volna, mint most

is lenne, ha Gwenről értesülne. De később egészséges valóságérzéke győzedelmeskedett volna. Mert Sarah-ban szenvedése; vélt szellemi tompasága, villanegyedbeli kispolgári ténykedései - a klub, a műkedvelő festegetés - ellenére egészséges valóságérzék rejtőzött. Talán éppen ezért maradtak házasok; Demerestet még most sem foglalkoztatta a válás gondolata.

Sarah minden bizonnyal kimódolt volna valamit. Egy darabig, talán elég sokáig, gyötörte és kínoztta volna a férjét, de végül is beleegyezett volna az örökbefogadásba, és egyvalaki mentesült volna minden szenvedéstől: a gyerek. Sarah ilyen ember volt. Bárcsak . . .

- Az élet tele van istenverte "bárcsakokkal" - mondta ki hangosan Demerest.

Hatezer láb magasságnál vízszintesre állította a gépet, gázt adagolt a sebesség tartására. A hajtóművek vijjogása tetőfokra hágott.

Harris a hullámhosszváltással foglalatoskodott - éppen elhagyták az átadási pontot - és Chicago Központnál jelentkezett.

- Mondtál valamit? - kérdezte. Demerest a fejét rázta.

A viharos légtömegek jobban dobálták a gépet, mint valaha.

- Trans America Kettes, radarkapcsolat létrejött - re-
csegtet egy új hang Chicago Központból.

Harris továbbra is a közleményekkel foglalkozott.

Gwen dolgát illetően akár most is dönthet, gondolta Demerest.

Rendben van, határozta el magát, vállalja Sarah könnyeit és vádjait, talán dühét is, de bevallja neki Gwent.

Vállalja Gwen terhességéért a felelősséget.

Ez néhány napos hisztériát vált ki majd otthon, utóhatásai hetekig, hónapokig fognak tartani. Őt is nagyon megviseli majd a dolog, szenvedni fog. De ha túljutnak a nehezén, együtt bizonyára kitalálnak valamit. Furcsamód - és ez Sarah-ba vetett bizalma mellett szólt - a legkevésbé sem kételkedett benne, hogy sikerülni fog nekik.

Fogalma sem volt róla, mit találhatnak majd ki; sok minden múlik Gwenen is. Annak ellenére, amit Gwen állapotának komolyságáról mondott az orvos, Demerest meg volt győződve róla, hogy a lány életben marad. Gwen bátor és szívós, még önkívületi állapotban is harcolni fog az életéért, és bármilyen fogyatékosággal marad is a baleset után, majd alkalmazkodik hozzá. Ugyanakkor saját elképzelései lesznek a gyerekről. Egyáltalán nem vagy csak nehezen fog lemondani róla. Gwen nem az a fajta ember, aki kényszeríteni vagy

irányítani engedi magát. A saját esze után szokott menni. Az eredmény az lesz, hogy egy nő helyett kettővel marad, meg ráadásul egy gyerekkel. Lesz min törnie a fejét.

Úristen, micsoda gubanc!

De most, hogy meghozta az első döntést, meggyőződése volt, hogy csakis valami jó következhet. Kerül, amibe kerül, gyötrődésben és pénzben, nem érdekes, gondolta komoran. A magasságmérő szerint tartották a hatezer lábat.

Ami a gyereket illeti, természetesen nem hagyja, hogy hatalmába kerítse a szentimentalizmus, mint másokat - például Anson Harrist - ha gyerekről-van szó; de végül is az ő gyereke lesz.

Mit is mondott Gwen ma este a kocsiban, a repülőtérre mentet? . . . Egy icurka-picurka Vernon Demerest van bennem. Ha fiunk lenne, Vernon Demerest Juniornak hívhatnánk.

Talán nem is olyan rossz ötlet. Felkuncogott.

- Min nevensz? - nézett rá oldalról Harris.

- Nem nevetek! - robbant ki Demerestből. - Min nevetnék? Mi a fenén nevetetne itt akármelyikünk?

- Mintha úgy hallottam volna - vontá meg a vállát Harris.

- Már másodszor hallasz olyasmit, ami nincs. Ajánlom, hogy ha vége lesz ennek az ellenőrző repülésnek, nézsed meg a füledet.

- Azért nem kell mindjárt gorombáskodni.

- Ne mondd! - Demerest dühödten éber lett. - Ha nincs több hülye kérdésed, vedd vissza a vezetést, hadd beszéljek azokkal a földi fafejűekkel.

- Ahogy óhajtod. - Anson Harris előrecsúszott az ülésen. Bólintott. - Átvettem.

Demerest a rádió mikrofonja után nyúlt. Jobban érezte magát, erősebbnek, hogy túljutott a döntésen. Most a közelebbi teendőkkel kell megküzdenie. Nyers hangon szólalt meg.

- Chicago Központ, itt Demerest, a Trans America Kettes kapitánya. Fülelnek még ott lent, vagy altatót vettek be és abbahagyták?

- Itt Chicago Központ, kapitány. Hallgatjuk, és nem adta fel senki. - Szemrehányás bujkált az irányító hangjában; Demerest nem vett róla tudomást.

- Akkor mi a fenéért nem sürgölődnek? Komoly bajba került ez a járat. Segítségre van szükségünk.

- Kérem, tartsa. - Kis szünet után új hang szólalt meg.

- Itt a felügyelő, Chicago Központból, Trans America Kettesnek. Kapitány, hallottam az utolsó üzenetét. Kérem, értse meg, hogy minden lehetővé megteszünk. Mielőtt átvettük volna a járatát, egy tucat emberünk már terelni kezdte a forgalmat.

Még mindig csinálják. Biztosítottuk az elsőbbséget, külön hullámhosszat és egyenes utat Lincolnig.

- Az nem elég - csattant fel Demerest. Elhallgatott, hüvelykujját a mikrofon adógombján tartva, majd folytatta. - Felügyelő, Chicago, nagyon figyeljen. Semmit nem ér Lincolnig az egyenes út, ha a kettő-ötös vagy bármelyik másik kifutóhoz vezet, és nem a három-nulláshoz. Ne is mondja, hogy a három-nullás használhatatlan; ezt már hallottam, az indoklással együtt. Most pedig írja, amit mondok, és tegyen róla, hogy Lincoln is értse meg: ez a gép súlyosan meg van terhelve, és nagyon gyorsan fogunk vele landolni. Mellesleg strukturális károsodást is szenvedtünk, beleértve azt is, hogy az iránykiegyenlítő használhatatlan és a kormányozgás bizonytalan. Ha a kettő-ötösre visznek, akkor egy órán belül roncs leszünk, egy csomó halottal. Szóval hívja Lincolnékat, mister, és húzza meg a csavarjukat. Mondja meg nekik, engem nem érdekel, hogyan csinálják - ha kell, robbantsák fel azt a torlaszt a három-nulláson - de az a kifutó kell nekünk.

Megértette?

- Igen, Trans America Kettes, nagyon jól értettük - hangzott a felügyelő higgadt válasza. - Üzenetét máris továbbítjuk Lincolnnek.

- Helyes. - Demerest folytatta az adást. - Még egy üzenet. Címzett: Mel Bakersfeld, a Lincoln repülőtér vezetője. Adják át neki az előző üzenetet, és ezt is tegyék hozzá, a sógora részéről, személyesen: "Elősegítetted ezt a bajt, te fattyú, mikor nem hallgattál rám a repülőtéri biztosítás-kötés dolgában. Most azzal tartozol nekem és mindenkinek ezen a járaton, hogy felemeled a nyavalyás seggedet, és megtisztítod azt a kifutót."

- Trans America Kettes, leírtuk az üzenetet. - A felügyelő hangjában kétkedés érződött. - Kapitány, biztos, hogy ezeket a szavakat akarja használni?

- Chicago Központ, igenis ezeket a szavakat! - csattant fel Demerest hangja. - Utasítom, hogy szó szerint továbbítsa az üzenetet, gyorsan, hangosan, érthetően!

12.

Gyorsuló kocsija rádióján Mel Bakersfeld hallhatta a földi irányítóközpont repülőtéri mentőjárműveknek sugárzott üzeneteit.

- Földi irányítás, központi huszonötösnek.

Huszonötös volt a repülőtéri tűzoltóparancsnok hívójele.

- Itt központi huszonötös, mozgásban. Földi központ mehet.

- További tájékoztatás. Hozzávetőleg harmincöt percen belül másodfokú veszélyhelyzet. Szóban forgó járat sérült, és

a három-nulláson landol, ha megnyitják. Ellenkező esetben a kettő-ötöst használja.

A repülőtéri irányítók, amikor csak tehették, rádióadásokban kerülték a sérült vagy potenciális balesetet szenvedett járatok megnevezését. A "szóban forgó járat" kifejezést álcázásként használták. A légitársaságok érzékenyek voltak ebben a tekintetben; azt a nézetet vallották, hogy minél ritkábban említik a nevüket hasonló összefüggésben, annál jobb. Ezzel együtt Mel tisztában volt vele, hogy a ma este törtéteknek valószínűleg világszerte visszhangja lesz.

- A Központi huszonötös földi irányításnak, A pilóta nem kér habot a kifutóra?

- Hab nélkül. Ismétlem, hab nélkül.

Ez azt jelentette, hogy a gép használható futóművekkel rendelkezik, és nem hason végzi a landolást.

Mel tudta, hogy minden mentőjármű - fecskendőkocsik, mentővontatók és mentőkocsik - a tűzoltóparancsnokot fogja követni, aki külön hullámhosszon tartja velük a kapcsolatot. Veszélyhelyzet bejelentésekor senki sem várakozik. Szem előtt tartják az elvet: inkább hamarabb, mint később. Mentőegységek helyezkednek el a két jelzett kifutó között, készen rá, hogy szükség esetén bármelyiket elérjék. A művelet nem improvizált. Hasonló esetekre minden egyes lépést részletesen előír a repülőtéri mentési tervzet.

Két adás közt beálló szünetben Mel bekapcsolta saját rádiója adógombját.

- Egyes jármű földi központnak.

- Mehet, egyes jármű.

- Értesítették Joe Patronit a három-nullás kifutón vesztelő gépnél a veszélyhelyzetről?

- Egyértelműen. Rádiókapcsolatban állunk vele.

- Mit jelent Patroni? Hogy haladnak?

- Számítása szerint húsz percen belül elmozdítják az akadályt jelentő repülőgépet.

- Biztos a sikerben?

- Nem.

Mel Bakersfeld kivárt, mielőtt folytatta volna az adást. Ma este már másodszor ment ki a reptérre; egyik kezével a gépkocsi volánját tartotta, a másikkal a rádió mikrofonját. Olyan gyorsan hajtott, amilyen gyorsan csak mert a szünet nélkül zuhogó hóban, a korlátozott látási viszonyok mellett. Guruló- és kifutópályákat jelző fények villantak fel a sötétben, mutatva az utat. Mellette, a kocs első ülésén ült Tanya Livingston és Tomlinson, a Tribune riportere.

Pár perccel korábban, mikor Tanya átadta Melnek a Kettes Járaton történt robbanásról és a járat Lincoln Internatio-

nalen tervezett landolásáról tudósító üzenetét, Mel szó nélkül otthagya a meadowoodi nőt, aki eléje állt, és Tanyával együtt a felvonókhöz sietett, hogy két szinttel alább az alagsori garázsban álló repülőtéri szolgálati gépkocsijába szálljon. Most a három-nullás kifutón a helye, gondolta, hogy szükség esetén átvehesse az irányítást. Miközben utat tört maguknak a központi csarnokban nyüzsgő tömegben, megpillantotta a Tribune riporterét, aki a meadowoodiak tüntetéséről akarta tudósítani lapját.

- Tartson velünk - szólt oda neki röviden. Nem árt, gondolta, ha a riporter látja, hogy alapos okuk volt nem foglalkozni a tüntetni akaró meadowoodiakkal. - Nem bánja meg - tette hozzá. Tomlinson kérdés nélkül mellészegődött. Most, hogy már a kocsiban ültek, és Mel ott előzte a kigördülő gépeket, ahol csak lehetett, Tanya elismételte a Kettes Járatról szóló hírek lényegét.

- Hadd tisztázzak valamit - mondta Tomlinson. - Csak egyetlen megfelelő irányú és hosszúságú kifutó létezik?
- Csak - válaszolta komoran Mel. - Pedig kettő kellene.
- Három éven keresztül ismételtén előállt a javaslattal, hogy a három-nullás mellé építsenek egy párhuzamos kifutót. Már három évvel ezelőtt szükség lett volna rá a forgalom volumene miatt és a járatok biztonsága érdekében, nem is szólván arról, hogy egy kifutó megépítése legalább két évig tart. De más befolyások érvényesültek, s pénz hiányában az új kifutópálya építése elmaradt. Mel újabb és újabb javaslatai ellenére még a tervezetét sem hagyták jóvá.

Melnek sok esetben sikerült maga mellé állítania a Repülőtér Vezetőségi Tanácsát. Az új kifutó javaslata esetében egyenként dolgozta meg a Tanács tagjait, akik biztosították is támogatásukról, de később visszavonták ígéretüket. A Tanács tagjaira elméletileg nem hatott politikai nyomás; gyakorlatban viszont állandó kapcsolatot tartottak a polgármesterrel, és legtöbbszörük maga is aktívan foglalkozott politikával. Ennek az volt a következménye, hogy az új kifutóra szükséges pénzt nem szavazták meg, de a több szavazatot ígérő tervek finanszírozását igen. A repülőtéri gépkocsiparkoló-terület háromszorosra növelését például vita nélkül megszavazták, nem azért, mert ez a fejlesztés szükséges volt, hanem azért, mert látványos.

Mel ezt az állapotot mindaddig csupán magánbeszélgetésekben érintette, de most a riporter előtt is ecsetelte, a politikai mellékzöngéket is érintve.

- Felhasználhatom ezt az anyagot úgy, hogy magát nevezem meg forrásként? - kérdezte izgatottan Tomlinson, aki jó sztorit szimatolt. - Megengedi?

Mel tisztában volt vele, hogy ha ez nyomtatásban megjelenik, elszabadul a pokol; szinte már hallotta a Városházáról hétfőn érkező méltatlankodó telefonhívásokat. De egyszer csak ki kell mondania valakinek, hadd tudja meg a közvélemény, mennyire komoly a helyzet.

- Meg - válaszolt Mel. - Akár szó szerint is idézhet.

Már régóta nem volt ilyen szókimondó hangulatban, mint ma este.

Tanya, aki olyan közel ült hozzá, hogy szinte érezte teste melegét, halkán megszólalt.

- Folyton csak . . . a kifutókról, a közvéleményről, Meadowoodról meg hasonlókról beszélünk . . . Nekem a Kettes Járaton levőkön jár az eszem. Vajon hogyan érezhetik magukat? Félnék?

- Félnék bizony - mondta Mel. - Feltéve, hogy van egy csepp eszük, és tudják, mi történik. Én is félnék a helyükben. Eszébe jutott, hogy félt, mikor annak idején a tengerbe zuhant haditengerészeti gép foglya lett. Mintegy az emlék hatására fájdalom hasított régi lábsebébe. Az utóbbi órák sok izgalomban eddig nem vett róla tudomást, de a fáradtság és túlfeszítettség végül is érezte hatását. Fájdalmában összeszorította a száját.

A föld-föld rádióüzenetek közt beálló újabb szünetre várt.

Az első adódó alkalommal azonnal lenyomta mikrofonján a gombot.

- Egyes jármű földi központnak. Kaptak jelentést róla, hogy mennyire van szüksége szóban forgó járatnak a három-nullás kifutóra?

- Egyes jármű, úgy értettük, nagyon nagy szüksége van rá. Mr. Bakersfeld, ugye?

- Igen, az.

- Tartsa a vonalat, uram. Újabb információt kapunk.

Mel izgatottan várta az adás folytatását. Már közeledett a három-nullás kifutóhoz. A következő üzenetek fogják eldönteni, hogy szükség lesz-e részéről a drasztikus beavatkozásra.

- Földi központ egyes járműnek. Következő üzenet érkezett Chicago Központon keresztül szóban forgó járatról.

Az üzenet kezdődik. Lincoln kettő-ötös kifutójára nem jó a bevezetés. Gép túlterhelve, landolása gyors lesz . . .

A kocsni három utasa feszülten hallgatta Vernon Demerest üzenetét. Annál a résznél, hogy "Ha a kettő-ötösre visznek, egy órán belül roncs leszünk, egy csomó halottal", Mel hallotta, hogy Tanya lélegzete elakad és a teste összerándul. Igazolni akarta a vételt, de a földi központ újból jelentkezett.

- Egyes jármű, Mr. Bakersfeld, kiegészítés az előbbi üze-

nethez, személy szerint az ön részére, a sógorától. Telefonközelbe tudna kerülni?

- Lehetetlen - mondta Mel. - Kérem, olvassa be.

- Egyes jármű - érezhető volt, hogy az irányító tétovázik - a szöveg megfogalmazása nagyon személyes hangú. Melhez hasonlóan az irányító is tudta, hogy repülőtérszer-
te sok fül figyel rájuk.

- Összefügg a jelenlegi helyzettel?

- Egyértelműen.

- Akkor olvassa be.

- Igenis, uram. Üzenet kezdődik. Elősegítted ezt a bajt, te fattyú, mikor nem hallgattál rám a repülőtérszer-
tés dolgában . . .

Mel arca megfeszült, de kivárta az üzenet végét, és kommentár nélkül igazolta a vételt.

- Vétel, végeztem.

Biztos volt benne, hogy Vernon nagy élvezettel adta le ezt az üzenetet, és még jobban élvezné, ha tudná, hogy ő az egész repülőtérszer-
űzenetre nem volt szükség. Mel már az első üzenet hallatán elhatározásra jutott.

Kocsija már a három-nullás kifutón robogott. Látótávolságba kerültek az elakadt Aéreo-Mexican 707-est körülvevő járművek és reflektorok. Mel elismerően nyugtázta magában, hogy a kifutó felületét csupán vékony hóréteg borítja. A hó-
ekék az eltorlaszolt rész kivételével megtisztították.

A repülőtérszer-
karbantartók hullámhosszára váltott.

- Egyes jármű Hóellenőrző Szolgálatnak.

- Itt Hóellenőrző Szolgálat. - Danny Farrow hangja fáradtan csengett, és ez nem is volt meglepő. - Mehet.

- Danny - kezdte Mel - szüntesd meg a Conga Vonalat.

Az Oshkosht és a nehéz hóekékét irányítsd a három-nullásra, az elakadt jethoz. Ott várjanak újabb utasításra. Azonnal indítsd őket, és hívjál vissza.

- Értve, vétel - Danny mintha kérdezni szeretett volna valamit, de a jelek szerint meggondolta magát. Egy pillanat múlva az egyes jármű utasai hallhatták, hogy ugyanazon a hullámhosszon utasítja a Conga Vonal konvojvezetőjét.

A Tribune riportere előrehajolt Tanya mellett.

- Próbálom összerakni a részleteket - mondta Tomlinson.

- Az a szöveg a légi utasbiztosításról . . . A sógora fejes a Pilótaszövetségben, ugye?

- Igen. - Mel fékezett; kocsijuk néhány lábnyira állt meg a földbe süppedt, hatalmas jetet megvilágító reflektoroktól.

Látta a lázas tevékenységet; a gép teste alatt mindkét oldalon serényen ástak. Észrevette az utasításokat osztogató Joe Pat-

roni tömzsi alakját is. Hozzá készült pár pillanat múlva csatlakozni, miután Danny Farrow visszahívta.

- Azt hiszem, még régebben hallottam erről valamit - folytatta elgondolkozva a riporter. - Mintha a sógora akciót indított volna annak idején a kötvények repülőtéri forgalmazásának megszüntetésére, maga pedig a sógora ellen fordult.

- Nem fordultam ellene. A Tanács volt ellenvéleményen, én pedig a Tanács mellett álltam.

- Ha nem kényelmetlen a kérdésem, a ma este történetek nem változtattak álláspontján?

- De hát ez nem a legalkalmasabb időpont . . . - tiltakozott Tanya.

- Válaszolok rá - mondta Mel. - Álláspontom nem változott, legalábbis még nem. De gondolkodom rajta.

Ha egyáltalán változtat a véleményén a repülőtéri biztosításkötést illetően, gondolta Mel, akkor azt nem most; nem a jelenlegi izgalmak s a fenyegető tragédia nyomására teszi meg. Egy-két nap múlva helyesebben lehet majd megítélni a ma este történeteket. Ráér majd akkor eldönteni, követelje-e vagy sem a Tanács döntésének megváltoztatását. Ugyanakkor senki sem tagadhatja, hogy a történetek Vernon Demerest és a Pilótaszövetség érveit igazolják.

Talán kompromisszumos megoldás is lehetséges, gondolta Mel. A Pilótaszövetség egyik szóvivője egyszer elárulta neki, hogy a pilóták maguk sem remélik, hogy a repülőtéri biztosításkötést ellenző kampány gyors és teljes sikerre vezet; évekre telhet a győzelem, a problémát "szeletelni kell, mint a szalámit". Az első ilyen "szelet" lehetne a felügyelet nélküli kötvényárúsító automaták megszüntetése a Lincoln Internationalen, más repülőterek példájára. Colorado államban törvényerejű rendelet tiltja az automaták használatát, de Mel tudott róla, hogy más államok is foglalkoznak hasonló intézkedés hozatalával. Az automatákat a Lincolnon is betilthatnák, bár D. Ó. Guerrero ma esti nagyösszegű életbiztosítását nem automatánál kötötte. De évek múltán, ha sikerült a közvéleményt megdolgozni, további intézkedések is következhetnek.

A karbantartók hullámhosszára állított rádióból földi járművek egymás közti üzenetváltásait hallhatták. Most őket hívták.

- Hószolgálat egyes járműnek.

- Mehet, Danny - válaszolt Mel.

- Négy hóeke, három egyengető és a konvojvezető utasítás szerint a három-nullás kifutó felé halad. Újabb utasítás?

Mel gondosan válogatta meg szavait; tudta, hogy valahol

az irányítótorony alatti útvesztőben szalagra rögzítik beszélgetésüket. Később talán meg kell magyaráznia intézkedéseit. Ugyanakkor vigyázott, nehogy félreérthetőek legyenek utasításai.

- Egyes jármű Hóellenőrző Szolgálatnak. Valamennyi munkagép álljon készenlétben a három-nullás kifutót eltorlaszoló Aéreo-Mexican gép mellett, a konvojvezető irányításával. ügyelni, hogy ne akadályozzák, ismétlem, ne akadályozzák a repülőgépet, mely perceken belül saját erőből megpróbál kimozdulni. Ha nem sikerül a kísérlet, akkor a hóékék és egyengetők utasításra félretolják a gépet, utána letisztítják a kifutót. Ez az utasítás mindenáron a lehető leggyorsabban végrehajtandó. Hozzávetőlegesen harminc percen belül használhatóvá kell tenni a kifutót; ez alatt az idő alatt a torlaszt képező jetnek és a munkagépeknek is el kell hagyniuk a környéket. Ha szükségessé válik ez a művelet, a kezdés időpontját egyeztetni fogom a légi irányítóközponttal. Igazolja a vételt és azt, hogy minden érthető.

Tomlinson, a kocsiban ülő riporter halkán füttyentett.

Tanya Mel felé fordult, kutató tekintettel vizsgálva arcát.

Pár másodpercnyi szünet után ismét Danny Farrow hangja szólalt meg a rádióban.

- Azt hiszem, értem. De jobb lesz megbizonyosodnom róla. - Visszaolvasta az üzenetet; Mel maga elé tudta képzelni az izzadó Dannyt.

- Vétel - mondta Mel. - De egy dolgot tisztázzunk. Ha szükség lesz a hóékék és egyengetők bevetésére, én adom ki az utasítást, senki más.

- Világos - válaszolt Danny. - Inkább te, mint én. Mel, gondolom, el tudod képzelni, mit csinálnak majd a gépeink azzal a 707-essel.

- Elmozdítják - válaszolt Mel tömören. - Jelenleg ez a legfontosabb.

Tudta, hogy a repülőtéren karbantartóknak más gépesített egységei is vannak; amelyek éppen az ilyen munkák végzésére alkalmasak; de biztosabb és gyorsabb lesz a kifutókon dolgozó Conga Vonal gépeit használni a 707-es nagy erőt követelő elmozdítására. Kilépett a vonalból, és helyére akasztotta a mikrofont.

- Úristen! - hitetlenkedett Tomlinson. - Hóékékkel tolni félre egy hatmillió dolláros repülőgépet! Darabokra fogják tépni! A gép tulajdonosai meg a biztosítók utána ugyanezt teszik majd magával.

- Nem lennék meglepve - mondta Mel. - Persze sok függ attól, milyen szempontból nézzük a dolgot. Ha a tulajdonosok meg a biztosító emberei ülnének azon a beérkező járaton,

ujjonganának.

- Hát - adta meg magát a riporter - mondhatom, vannak intézkedések, melyekhez ugyancsak kurázsi kell.

Tanya lenyúlt és megfogta Mel kezét.

- Örülök . . . annak, amire elhatároztad magad - mondta halk, megindult hangon. - Bármilyen történet is utána, ezt nem felejttem el.

Már meg is jelentek a hóékék és egyengetők, megkülönböztető jelzőfényeiket villogtatva, sebesen haladtak a kifutón.

- Talán nem kerül rá sor. - Mel megszorította Tanya kezét, mielőtt elengedte volna, hogy kinyissa a kocsi ajtaját. -

Húsz percig reménykedhetünk benne.

Joe Patroni lábaival toporogva próbálta felmelegíteni magát, mikor Mel Bakersfeld hozzálépett. Noha bélelt csizma és vastag anorák volt rajta, próbálkozása teljesen eredménytelennek bizonyult. Az Aéreo-Mexican kapitánya és első tisztje távozását megelőző rövid időtől eltekintve, amelyet Patroni a gép fedélzetén töltött, az ideérkezése óta eltelt több mint három órát végig a szabadban töltötte a hóviharban. A hideg, az egész napi erőfeszítések okozta fáradtság, valamint a megfelleklett jet sikertelen kimozdítási kísérlete miatt egyre ingerültebb lett.

Mel szándékainak hallatán majdnem ki is robbant.

Ha bárki másról lett volna szó, Patroni dühöngve ordított volna. De mivel Mel közeli barátja volt, csak kivette szájából a meggyújtatlan szivart, amelyet rágcsált, és hitetlenkedve nézett szembe vele.

- Hóékékkal lelapátolni egy sértetlen repülőgépet!? Elment az eszed?

- Nem - felelte Mel. - Nincs elég megfelelő kifutóm.

Mel hirtelen elkeseredést érzett a gondolatra, hogy rajta kívül senki illetékes nem érti meg a három-nullás kifutó szabaddá tételének sürgősségét, bármi legyen is az ára. Nyilván utólag is kevesen fogják helyeselni a lépést, amelyre elszánta magát. Rengetegen lesznek viszont már holnap is a bölcsek - beleértve az Aéreo-Mexican embereit is - akik bizonygatni fogják, hogy ezt vagy azt kellett volna tennie, vagy hogy a Kettes Járatnak mindennek ellenére a kettő-ötös kifutón kellett volna landolnia. Nyilvánvalóan egyedül marad majd döntésével. Ez azonban nem változtatott meggyőződésén, hogy helyesen döntött.

Tőlük jobbra a kifutón vonalba felfejlődött hóékék és egyengetők láttán Patroni elhajította szivarját. Morogva másikat vett elő.

- Megóvlak a hülyeségtől, amit el akarsz követni. Csak tartsd távol tőlem meg a géptől a csecsebecsédet. Tizenöt

perc, vagy még annyi sem, és kimozdítom a gépet. Mel megpróbálta túlkiabálni a szél és a körülöttük dübörgő gépek zúgását.

- Joe, tisztázzunk valamit. Ha ideszólnak a toronyból, hogy kiszaladtunk az időből, nincs több vita. Emberéletekről van szó azon a beérkező járaton. Ha működnek is a hajtóművek, le kell állítani őket. Ugyanakkor minden felszerelést és az embereket is azonnal el kell távolítani. Jó előre bizonyosodj meg róla, hogy ezt megértették az embereid. Az én utasításomra indulnak meg a hóékék. Időveszteség nélkül, ha sor kerül rá.

Patroni komoran bólintott. Előbbi kitörése ellenére a karbantartó főnök szokásos hetyke magabiztossága, úgy látszik, alábbhagyott, gondolta Mel.

Mel visszatért a kocsijához. Tanya és a riporter kabátjukba burkolózva kint álltak a szabadban, és a gép körül folyó ásási munkálatokat figyelték. Vele együtt visszaültek a kocsiba, jólesett a bent levő meleg.

Mel a földi központot hívta. Ez alkalommal az irányítótorony főnökét kereste, aki rövid várakozás után jelentkezett is. Mel pár szóban közölte szándékát. Arra kérte a légi irányítókat, közöljék hozzávetőlegesen, mennyit várhat, mielőtt beindítaná a hóékéket és egyengetőket. Utána már csupán percek kérdése, és félrelökik a kifutót eltorlaszoló gépet.

- Jelenleg úgy néz ki - mondta a torony főnöke - hogy a szóban forgó járat hamarabb ideér, mint számítottuk. Chicagó Központ tizenkét perc múlva adja át az érkezésbevezetésünknek. Földet érés előtt nyolc-tíz percig mi irányítjuk a gépet; a landolás időpontja ezek szerint legkésőbb 01. 28. Mel megnézte óráját a műszerfal gyenge világánál; éjfél után 1.01-et mutatott.

- Legkésőbb öt perccel landolás előtt meg kell adnunk nekik a használandó kifutót - folytatta az irányítótorony főnöke. - Utána már irányban lesznek, nem tudjuk visszafordítani őket.

Ez azt jelenti, számította ki Mel, hogy tizenhét perc múlva, esetleg hamarabb, végleg döntenie kell; attól függ, mikor adja át Chicago Központ a gépet a Lincoln érkezésbevezetésének. Talán még annyi idejük sem marad, amennyit Joe Patroninak mondott.

Mel érezte, hogy előnti a verejték.

Figyelmeztesse újból Patronit? Tájékoztassa a megrövidült időről? Úgy határozott, hogy nem. A karbantartók főnöke ugyanis a lehető leggyorsabb ütemet diktálta embereinek.

Semmi értelme tovább molesztálni.

- Egyes jármű földi központnak. Folyamatosan értesítse-

nek a közeledő járat pontos helyzetéről. Nyitott maradhat ez a hullámhossz?

- Egyértelműen - válaszolt a torony főnöke. - Már intézkedtünk, hogy a rendes forgalom más hullámhosszra álljon át. Folyamatosan értesítjük.

Mel visszaigazolt, majd megszakította a vonalat.

Tanya szólalt meg mellette.

- Mi lesz most? - kérdezte.

- Várunk. - Mel újra órájára pillantott.

Eltelt egy perc. Kettő.

Látták, hogy még mindig lázasan ásnak a megfeneklett gép orra és két oldala mellett.

Felvillanó fényszórókkal újabb teherkocsi érkezett; raketerületéről emberek ugráltak le, és gyorsan csatlakoztak a többiekhez. Patroni tömzsi alakja állandóan mozgásban volt, utasított és buzdított.

A Conga Vonal gépei felsorakozva várakoztak. Mint a prédára váró keselyűk, gondolta Mel.

A kocsiban Tomlinson, a riporter törte meg a csendet.

- Éppen azon gondolkozom, hogy nem is olyan régen, amikor még gyerek voltam, itt jórészt csak mezők voltak. Nyáron tehenekkel, kukoricával, árpával. Volt egy kicsi, füves reptér is; senki nem gondolta volna, hogy ennyire kinövi magát. Akkoriban a városban levő repülőteret használták.

- Ezzel jár a repülés - mondta Tanya. Pillanatnyi megkönnyebbülést érzett, hogy képes másra is gondolni, másról is beszélni, nem csak arról, amire vártak. Folytatta. - Valakitől azt hallottam egyszer, hogy hosszabbnak tűnik az élet, ha az ember a repülésben dolgozik, mert ott gyakran és gyorsan változik minden.

- Minden azért nem változik olyan gyorsan - vetette ellen Tomlinson. - Ami a repülőtereket illeti, nem eléggé gyors a változás. Mr. Bakersfeld, igaz, hogy három-négy éven belül beüt a káosz?

- A káosz mindig viszonylagos - mondta Mel; még mindig a kint folyó tevékenységet figyelte, már amennyit a kocsi szélvédő üvegén keresztül láthatott belőle. - Nem egy szinten sikeresen együtt élünk vele.

- Mintha kitérne a válasz elől.

- Igen - ismerte be Mel. - Azt hiszem, csakugyan kitérek.

Ez nem is volt meglepő. Pillanatnyilag inkább a kinti események kötötték le Mel érdeklődését, mint a repülés filozófiája. De érezte, hogy Tanyának szüksége van a benne levő feszültség levezetésére; megértette a nő lelkiállapotát. Emlékeztette magát arra, hogy az egyik Trans America járat sikeres vagy sikertelen landolására várnak, és Tanya a Trans

America munkatársa, jelen volt a járat indításánál is. Hármójuk közül őt érinti leginkább a dolog.

Erőlködve próbált Tomlinson szavaira koncentrálni.

- Mindig is úgy volt - jelentette ki - hogy inkább a levegőben fejlődött a repülés, mint a földön. Időnként azt hittük, fel tudunk zárkózni; a hatvanas évek közepe táján majdnem sikerült is. De teljes mértékben soha nem leszünk képesek rá. A jelek szerint a legtöbb, amit tehetünk, annyi, hogy igyekezzünk nem túlságosan lemaradni.

- Tehetnénk valamit egyáltalán a repülőterekkel? - kérdezte az újságíró. - És ha igen, mit?

- Sokkal szabadabban, sokkal nagyobb képzelőerővel kellene gondolkodnunk. Meg kellene szabadulnunk a vasútállomás-szintű szemlélettől.

- Maga szerint ez még nem történt meg?

- Sajnos nem, méghozzá jóformán sehol. Első repülőtereink egytől egyig pályaudvarokat utánoztak, mert a tervezőknek el kellett indulniuk valahonnan, és addig csak vasúti tapasztalataik voltak. S ez a szokás a későbbiekben is megmaradt. Ezért van manapság annyi "egyenes vonalú" repülőterünk, ahol mérföldeket kell bejárniuk az utasoknak.

- És nem várható e téren változás? - kérdezte Tomlinson.

- Csak nagyon lassan és nem mindenütt. - A feszült helyzet ellenére Mel, mint mindig, most is belemelegedett a témába. - Építettek már néhány kör alakú repülőteret; a gépko-csiparkolók, ahelyett hogy valahol messze a szélen lennének, középen vannak; az utasokat nagy sebességű mozgójárdák szállítják, nem kell sokat gyalogolniuk; a repülőgépeket hozták ezzel közelebb az utasokhoz, és nem ellenkezőleg. Ez azt jelenti, hogy a repülőteret végre speciális egységnek tekintik, különálló részek összessége helyett. A legkülönösebbnek látszó ötletek is meghallgatásra találnak. Los Angeles számára hatalmas tengeri repülőteret javasolnak; Chicagóban ember alkotta repülőtérszigetet a Michigan-tavon; ezeken sem gúnyolódik senki. Az American Airlines hatalmas hidraulikus emelőszerkezetet tervez, a gépek egymás fölé helyezhető ki-és berakodására. De a változások lassúak, és nincsenek összehangolva sem; olyan fantáziátlanul építjük a repülőtereket, mintha különböző darabokból varrnánk össze egy ágyterítőt. Olyan ez, mintha minden telefon-előfizető saját maga tervezné készülékét, amelyet aztán egy világszerű hálózatba kapcsolnak be.

Hirtelen a rádió szakította félbe Mel szavait.

- Földi központ egyes járműnek, valamint központi huzsonötösnek. Chicago utolsó becslése szerint a szóban forgó járat átadásának időpontja 01.17 lesz.

Mel órája 01.06-ot mutatott. Az értesítés szerint a Kettes Járat máris egy perccel előbb volt, mint azt az imént a torony főnöke számította. Egy perccel kevesebb az idő Joe Patroni számára, és tizenegy perc Mel végső döntéséig.

- Egyes jármű, van változás a három-nullás kifutón?

- Válasz nemleges, minden változatlan.

Mel töprengett; nem engedi-e vajon túlságosan hajszálon múlni a dolgokat? Kísértést érzett, hogy azonnal elindítsa a hóékéket, de fékezte magát. A felelősség óriási, ha egy földön veszteglő hatmillió dolláros repülőgép majdnem teljes megsemmisítésére kell utasítást adni. Még mindig van rá esély, hogy Joe Patroninak sikerül a kimozdítás, bár ez a lehetőség minden egyes másodperccel csökken. Mel látta; hogy a gép orra elől eltávolítják a reflektorokat és a felszerelés egy részét. De a hajtóműveket még nem indították be.

- Beszélt a tervezőkről - kíváncsiskodott Tomlinson.

- Kik azok?

- Nehéz lenne felsorolni őket - válaszolt Mel, alig figyelve oda.

A kinti eseményeket figyelte. Az elakadt 707-es Aéreo-Mexican jet elől már elhordtak minden felszerelést; a járműveket is elirányították az útból. Patroni behavazott, tömzsi alakja mászni kezdett a gép első ajtajához tolt rámpán. Patroni már majdnem fent volt, amikor megállt, megfordult és gesztikulálni kezdett; úgy látszott, kiabál valamit az alatta állóknak. Most kinyitotta az ajtót, és belépett; majdnem ugyanabban a pillanatban egy másik, vékonyabb alak mászott fel a rámpán, és követte Patronit a gép belsejébe. Az ajtó bezárult. Elhúzták a rámpát.

A kocsiban újból megszólalt az újságíró.

- Mr. Bakersfeld, meg tudna nevezni néhányat azok közül, akik a legtöbb képzelőerővel foglalkoznak a repülőterek jövőjével?

- Persze - mondta Tanya - hogyan tudna.

Mintha társasjátékot játszanának egy égő házban, gondolta Mel. Rendben van, adta meg magát, ha Tanya ezt kívánja tőle, részt vesz a játékban.

- Eszembe jutnak néhányan - mondta. - Fox Los Angelesből; a houstoni Joseph Foster, aki most az Amerikai Légiszállítási Szövetségnél van; Alan Boyd a kormányban, Thomas Sullivan New York Légikikötő hatóságánál. A légitársaságoknál pedig Halaby a Pan Amtól; Herb Godfrey a Unitedtől. Kanadában John C. Parkin. Európában Pierre Cot az Air France-tól és a német Castell gróf. Vannak még mások is.

- Köztük Mel Bakersfeld - tette hozzá Tanya. - Ne felejtse ki a sorból.

- Őt már felírtam - dűnnyögte jegyzetelés közben Tomlinson. - Mondani se kellett.

Mel mosolygott. De vajon csakugyan mondani se kell? Egyszer, nem is olyan nagyon régen, ez még így volt, de tudta, hogy már letűnt az országos élvonalból. Ha az ember bármilyen okból elhagyja a főáramlatot, gyorsan elfelejtik; később, még ha akarná is, nem mindig sikerül visszakerülni. Nem mintha kevésbé fontos tevékenységet végezne a Lincoln Internationalen, vagy nem csinálná jól, amit csinál; tudta, hogy mint repülőtérvezető egyike a legjobbaknak. De az egykori nagy tervek, melyek valamikor elérhetőnek látszottak, ma már nem azok. Rájött, hogy ma este nem először ötlött fel benne ez a gondolat. Számít ez? Érdeklí? Igen, vallotta be önmagának, igenis érdeklí!

- Nézzék! - kiáltotta Tanya. - Indítják a hajtóműveket.

A riporter felkapta fejét; Mel izgatottsága fokozódott. Az Aéreo-Mexican 707-esének hármask számú hajtóműve mögött szürkésfehér fűstgomolyag jelent meg. Hirtelen megnövekedett, majd szertefoszlott, mikor begyulladt és működni kezdett a motor. A jetmotor léglökésétől hátrafelé kavargott a hó.

Most a négyes számú hajtómű mögött jelent meg a fűstfelhő, majd villámgyorsan az is elröppent, hófergeteggel a nyomában.

- Földi központ egyes járműnek és városi huszonötösnek. Olyan váratlanul szólalt meg a rádió, hogy Mel érezte, Tanya ijedten összerándul mellette. - Chicago Központ értesít, hogy szóban forgó járat átadásának ideje módosult, 01.16 lesz . . . hét perc múlva.

Mel megértette, hogy a Kettes Járat vártnál nagyobb sebességgel közeledik. Ismét veszettek egy percet.

Megint a műszerfal fényeihez tartotta óráját.

A kocsiival szemközt, a kifutópálya melletti puha talajon álló gép kettes számú hajtóművét is beindította Patroni. Az egyes következett.

- Még megcsinálhatják - mondta halkan Mel. Aztán eszébe jutott, hogy már kétszer is beindították a hajtóműveket, és a megfeneklett gép kimozdítására tett mindkét kísérlet sikertelenül végződött.

A földbe süppedt 707-es orra előtt, kezében rúd alakú jelzőlámpákkal, magányos alak tartott arra a helyre, ahonnan jól láthatták a pilótafülkéből. A feje fölé emelte a jelzőlámpákat, szabadot mutatva. Mel hallotta és érezte a jetmotorok dobogását, de erejük növekedését nem érzékelte.

Hat perc maradt. Miért nem indít Patroni?

- Nem bírom tovább ezt a várakozást - mondta Tanya

idegesen.

- Én is izzadok - fészkelődött mellette a riporter.

Joe Patroni indít! Ez az! Mel minden érzékszervével érzékelte a hajtóművek felerősödött, mindent elnyelő dübörgését. A veszteglő Aéreo-Mexican jet mögött hatalmas hőtömegek kavarogtak.

- Egyes jármű - szólalt meg élesen a rádió - itt földi központ. Változott a három-nullás kifutó állapota?

- Mel órájára pillantva kiszámította, hogy három perce maradt még Patroninak.

- Nem mozdul a gép - mondta Tanya, aki feszülten figyelte a szélvédő üvegen keresztül. - Mind a négy hajtómű működik, de a gép nem mozdul.

Mel még a kavargó hóesésen keresztül is láthatta, mennyire erőlködik a gép. De Tanyának igaza volt. Meg sem mozdult.

A hóekék és nehéz egyengetők közelebb húzódtak egymáshoz; jelzőfények villogtak.

- Állj! - szólt Mel a rádió mikrofonjába. - Állj! Ne irányítsák azt a járatot a kettő-ötösre. Így vagy úgy, de percenként belül megváltozik a három-nullás helyzete.

Átkapcsolt a Hóellenőrző Szolgálat hullámhosszára, készen rá, hogy beindítsa a hóekéket.

13.

Rendes körülmények közt éjfél után kissé csökkenni szokott a légi irányítók megterheltsége. De ezen az estén nem csökkent. A vihar miatt több órás késéssel indították járataikat a Lincoln Internationalen működő légitársaságok; az érkezések időpontjai is összezavarodtak. A késések tovább növelték a bekötőpályákon és kifutókon már amúgy is meglevő zsúfoltságot.

Éjfélkor a legtöbb légi irányító, befejezve nyolcórás megfigyelő tevékenységét, fáradtan hazament. Helyüket a következő váltás tagjai foglalták el. Néhány irányítót azonban túlórázásra jelöltek ki a betegségből és egyéb okokból adódó létszámcsökkenés kiegyensúlyozására. Ezek munkaideje hajnali kettőkor ér véget. Közéjük tartozott az irányítótorony főnöke, Wayne Tevis, a radarmegfigyelők felügyelője, valamint Keith Bakersfeld is.

Bátyjával történt, hirtelen félbeszakadt találkozása óta, vagyis másfél órája, Keith az előtte levő radarernyőre való koncentrációban keresett szellemi menedéket. Ha sikerül továbbra is összpontosítania - életében utoljára - akkor gyorsan eltelik a hátralevő idő. Még mindig a keleti érkezéseket fogadta, balján egy fiatal radarkisegítővel. Wayne Te-

vis texasi csizmás lábaival még mindig ide-oda hajtotta kezeikkel felszerelt magas székét a radarteremben.

Keith-nek bizonyos értelemben sikerült a koncentráció, de furcsamód nem egészen. Mintha elméje két síkon dolgozott volna, s ő egyszerre mindkét szinten jelen volt. Az egyik, a keleti érkezéseket irányította, zökkenőmentesen. A másik szinten gondolatai személyesek voltak, befelé fordultak. Ez az állapot nem lehetett tartós, de Keith elméje, kialudni készülő villanykörtehez hasonlóan, a legerősebb fényét adta utolsó pillanataiban.

Személyes gondolatai érzelemmentesek, nyugodtabbak voltak, mint korábban; talán a Mellel való találkozás váltotta ki ezt a hatást, ha nem sikerült is meggyónnia neki. Mindent rendezettnek, elintézettnek talált. Szolgálat véget ér; elmegy innen, s röviddel utána vége lesz minden gyötrődésnek. Úgy érezte, élete máris elvált a többiekétől; nem tartozik már se Natalie-hoz, se Melhez, se Brianhoz, se Theohoz . . . és az életük sem hozzá. Ő már az eltávozottakhoz tartozik, Redfernékhez, akik Beech Bonanzájuk roncsai közt lelték halálukat; a kis Valerie-hez . . . az az ő családja. Hideg fejjel mérlegelte, hogy nem elmebajos-e; azt szokták mondani, hogy az öngyilkosok idegbetegek. De már ez sem számít, akár igaz, akár nem. Kín és megbékélés közt kellett választania; és mielőtt még megvirradna, elérkezik a megbékélés. Ahogy az elmúlt órákban többször is, ismét a zsebéhez nyúlt, és megtapogatta az O Hagan Inn 224-es szobájának a kulcsát.

A másik szinten elméje a keleti érkezésekkel birkózott.

Fokozatosan tudatosult benne a Trans America Kettes Járatának válságos helyzete.

Majdnem egy órája, hogy a Lincoln légi irányítóközpontját értesítették a Kettes Járat hazatérési szándékáról; másodpercekkel azután, hogy ismertté vált Anson Harris kapitány döntése. Telefonon, "Forró dróton" keresztül jött az értesítés Chicago Központból, miután Cleveland és Toronto Központokat figyelmeztették. A Lincolnon kezdetben nem sok tenni-való akadt az ügyben, azon kívül, hogy a Hóellenőrző Szolgálaton keresztül közölték a repülőtér vezetőségével, hogy a járat a három-nullás kifutót kéri.

Később, mikor Chicago Központ átvette Clevelandtól a járatot, megkezdték a konkrétabb előkészületeket.

Riasztották Wayne Tevist, a radarmegfigyelők felügyelőjét; a torony főnöke személyesen ment le a radartermbe, hogy tájékoztassa Tevist a Kettes Járat állapotáról, hozzávetőleges érkezési idejéről és a kétségről, hogy melyik pályát - a kettő-ötöst vagy a három-nullást - használják majd landolásra.

Ezzel egy időben a földi irányítóközpont értesítette a repülőtéri mentőalakulatokat, hogy készüljenek fel, majd röviddel utána utasította őket, vonuljanak járműveikkel a reptérre. Egy földi irányító Joe Patronit hívta fel rádión, hogy ellenőrizze, van-e tudomása a három-nullás kifutó iránti sürgős igényről. Patroni tudott róla.

Ekkor tartalékhullámhosszon rádiókapcsolatot létesítettek a torony és a kifutópályát eltorlaszoló Aéreo-Mexican jet pilótafülkéje között. Erre azért került sor, hogy mire Patroni a gép kormányberendezése mögé ül, azonnali kapcsolatba lehessen lépni vele.

Mikor Wayne Tevis a radarteremben meghallotta a torony főnökének híreit, első reakciója az volt, hogy Keith-re pillantott. Mivel kijelölték túlórázásra, ő lesz az, aki a keletről érkező Kettes Járatot átveszi Chicago Központtól, és elvégzi a gép bevezetését.

- Ne tegyünk másvalakit Keith helyébe? - kérdezte halkan Tevis a torony főnökétől.

Az idősebb férfi tétovázott. Eszébe jutott a korábbi veszélyhelyzet, a Légierő KC-135-ösével. Akkor bizonyos ürüggyel felmentette Keith-t a szolgálatból, de később eszébe jutott, hogy talán túlságosan elhamarkodottan határozott. Ha valaki önbizalma elvesztésének határán van, akaratlanul is könnyen rossz irányba lehet fordítani. Ráadásul az a kellemetlen érzése is volt, hogy tapintatlanul megzavarta Keith és Mel Bakersfeld bizalmas beszélgetését a folyosón. Pár percig még kettesben hagyhatta volna őket, de nem hagyta.

A torony főnöke maga is fáradt volt, nemcsak a ma esti, kemény próbára tevő szolgálattól, hanem az előző napoktól is. Eszébe jutott, nemrég olvasta valahol, hogy a 70-es évek közepe táján elkészülő új légi közlekedésirányító berendezések felére csökkentik majd a légi irányítók munkáját, enyhítve a foglalkozás okozta fáradtságot, és csökkentve az ebből eredő idegösszeroppanások számát. Szkeptikusan fogadta a hírt. Nem hitte, hogy valaha is csökkenne a légi irányítással járó feszültség; ha egyik irányban könnyebbedés mutatkozott, a másokban emelkedett a nyomás. Együttértzett azokkal, akik a sovány, sápadt Keith-hez hasonlóan a szolgálat áldozatai voltak.

- Mentsem fel? - kérdezte újból halkan Wayne Tevis.

A torony főnöke tagadóan rázta fejét. Ő is halkan válaszolt.

- Ne háborgassuk. Maradjon, de figyelni kell.

Keith látta, hogy két felettese összedugott fejvel tanácskozik, s ekkor sejtette meg, hogy valami kritikus helyzet adódott. Végül is régi ember volt, ismerte a fenyegető veszélyre

utaló jeleket.

Az ösztöne súgta meg azt is, hogy a beszélgetés részben róla folyik. Meg tudta érteni, miért. Biztos volt benne, hogy néhány percen belül felmentik a munka alól, vagy, kevésbé fontos pozícióhoz irányítják. De egyáltalán nem érdekelte.

Meglepetésként hatott, mikor Tevis - anélkül hogy őt felváltotta volna valakivel - figyelmeztetni kezdte az összes radarpozíciót a Trans America Kettes Járatának várható érkezéséről, állapotáról, valamint soron kívüli kezeléséről.

Figyelmeztették az indulásirányítást: tereljék jó messzire a felszálló gépeket a járat előre megállapított bevezető útjától.

Tevis elmagyarázta Keith-nek a kifutó problémáját, a bizonytalanságot, hogy melyik pályát használják majd landolásra, valamint azt, hogy a legutolsó pillanatra kénytelenek használni a döntést.

- Dolgozz ki tervet magadnak, fiú - utasította Tevis vonatott texasi orrhangján. - És ha megkaptad a gépet, tarts ki vele. Minden egyéb gondot leveszünk rólad. - Keith beleegyezően bólintott; nem lett nyugtalanabb, mint volt. Gépiesen számíthatni kezdte az alkalmazandó tervet. Ezeket a terveket mindig fejben készítették el, soha nem volt idő papírra vetni őket; egyébként néha rögtönözni is kellett.

Amint átvette Chicago Központtól a járatot, úgy gondolta, nagyjából a három-nullás kifutó felé fogja irányítani, elég tűréssel ahhoz, hogy balra lehessen fordítani a gépet - nem hirtelen, mivel kis magasságban halad - amennyiben mégis a kettő-ötös pálya használatára kényszerülnének.

Számítása szerint körülbelül tíz perc múlva kerül érkezés-bevezetéshez a gép. Tevis már tájékoztatta, hogy valószínűleg csak az utolsó öt percben lesznek pontos értesüléseik a használandó kifutópályáról. Ez izzasztóan hajszálpontos időzítést jelent, mind a radarteremben, mind a levegőben. Éppen csak hogy meg lehet csinálni. Keith fejben még egyszer átmételte a kigondolt tervet.

Akkorra már szivárogni kezdtek a konkrét hírek, nem hivatalos úton, az irányítótorony közvetítésével. Amennyire munkájuk engedte, az irányítók átadták egymásnak értesüléseiket . . . A gépen robbanás történt. Bukdácsolva közeledik, strukturális károsodása van, fedélzetén sebesültek . . . Kormányberendezése bizonytalanul működik. A pilóták a leg-hosszabb kifutót akarják, amely lehet, hogy használható lesz, lehet, hogy nem . . . Demerest kapitány figyelmeztetését ismételték . . . A kapitány "nekivadult" üzenetet küldött a repülőtér vezetőjének. A vezető most kint van a három-nulláson, megpróbálja szabaddá tenni a kifutót . . . S egyre csökken a rendelkezésre álló idő. Az irányítók a szokottnál is feszülteb-

bek, idegesebbek lettek.

A Keith mellett ülő kisegítő egyenként közölte a hozzáérkező értesüléseket. Ezzel párhuzamosan Keith-ben egyre nőtt az aggodalom. Nem, ebben nem akar részt venni! Semmit sem akar bizonyítani, nem is tud, semmit sem nyerhet, még ha jól oldja is meg a helyzetet. És ha nem sikerül, ha eltolja, akkor még egy repülőgép-rakomány embert küld a másvilágra, ahogyan azt egyszer már megtette.

A radarterem másik oldalán Wayne Tevis közvetlen kapcsolású telefonon a torony főnökének hívására válaszolt. Pár perccel korábban a főnök lement az alattuk levő szinten levő toronyfülkébe, hogy a földi irányító mellett maradjon.

Tevis letette a kagylót, és Keith felé gördítette székét.

- Az öregnek most szólt a központ. Trans America Kettes - három perc múlva átadás.

A felügyelő továbbgurult az indulásirányítókat ellenőrizni, hogy a kimenő forgalmat teljesen eltereljük a közeledő járat útjából.

Keith balján a kisegítő jelentette, hogy kint a reptéren kétségbeesetten próbálják elmozdítani a kifutópályát eltorlaszoló megfeneklett jetet. Beindították a hajtóműveket, de a gép meg se moccan. Keith bátyja - mondta a kisegítő - átvette az irányítást odakint, és ha a gép magától nem mozdulna, kész arra, hogy darabokra törje, de felszabadítja a kifutót. Csak az a kérdés: elég lesz-e rá az idő?

Ha Mel úgy találja, biztosan elég lesz, gondolta Keith. Mel küzdött, dolgai mindig sikerültek. Keith nem tudott küzdeni, legalábbis nem mindig, és sohasem úgy, mint Mel. Ez volt köztük a különbség.

Majdnem két perc telt el.

Keith mellett halkán megszólalt a kisegítő.

- Bejöttek a képbe.

A radarszkóp szélén Keith megpillantotta a veszélyhelyzetet jelentő kettős radarképet. Félreérthetetlenül a Trans America Kettes.

Keith ki akart szállni! Ezt képtelen végigcsinálni! Vegye át valaki más; Wayne Tevis maga is átvehetné. Még van hozzá idő.

Keith elfordult az ernyőtől; tekintete Wayne Tevist kutatta. A felügyelő háttal állt Keith-nek, az indításirányítás pozíciójánál.

Keith kitérte száját, hogy szóljon. Rémségére nem jött ki hang a torkán. Újra megpróbálta de hiába.

Rájött, hogy az történik vele, ami lázámaiban, hangja cserbenhagyta . . . Csakhogy ez nem álom; ez valóság! Vagy nem? Pánik lett úrrá rajta.

A radarernyő fölött levő panelen felvillanó fehér fény je-

lezte, hogy Chicago Központ van a vonalban. A kisegítő vette a hívást.

- Mehet, Központ - mondta. Elfordított egy kapcsolót, működésbe hozva egy fejük fölött levő hangszórót, hogy Keith is hallhassa az üzenetet.

- Lincoln, a Trans America Kettes harminc mérfölddel délkeletre van a repülőtértől. Iránya kettő-ötös-nulla.

- Vétel, Központ. Radarkapcsolatban vagyunk vele. Állítsassák át a hullámhosszunkra. - A kisegítő visszatette a telefonkagylót.

Tudták, hogy a Központ most utasítja a járatot, váltson hullámhosszat, és valószínűleg jó szerencsét kíván nekik. Általában így szokott történni, ha bajba került egy gép; ez volt a legkevesebb; amit a földi biztonságból tehettek érte. Ebben az elszigetelt; kellemesen fűtött helyiségben, ebben a csendben nehéz volt elképzelni, hogy odakint valahol a magasban, a sötét éjszakában, szél és vihar által dobálva megnyomorodott repülőgép küszködik hazafelé, és nem biztos, hogy sikerül hazajutnia.

A keleti érkezések hullámhosszán nyers hang, félreismerhetetlenül Vernon Demerest hangja szólalt meg; eddig a pillanatig Keith nem is gondolt rá.

- Lincoln bevezetés, itt Trans America Kettes, tartjuk a hatszáz lábat, irány kettő-ötös-nulla.

A kisegítő várakozott. Keith-en volt a sor, hogy válaszoljon és átvegye a képet. Csakhogy ő menni akart! Wayne Tevis még mindig háttal állt! S Keith nem tudott megszólalni.

- Lincoln bevezetés - recsegett újból a Trans America Kettesről a hang - hol a pokolban vannak?

Hol a pokolban . . .

Miért nem fordul meg Tevis?

Keith hirtelen dühöngeni kezdett. Átkozott Tevis! Átkozott légi irányítás! Átkozott Wild Blue Bakersfeld, aki olyan hívásra nevelte fiait, amelyhez Keith-nek kezdettől fogva nem volt kedve! Átkozott Mel, azzal a dühítő, önelégült hozzáértésével! Átkozott, átkozott minden!

A kisegítő kíváncsian nézett Keith-re. A Trans America Kettes minden pillanatban újból jelentkezhet. Keith tudta, hogy csapdába esett. Lenyomta mikrofonján a gombot, hátha sikerül megszólalnia.

- Trans America Kettes - kezdte. Sikerült! - itt Lincoln érkezésközpont. Elnézést a késésért. Még mindig reménykedünk a három-nullásban; három-öt perc múlva már biztosat tudunk.

Morgó válasz.

- Vétel, Lincoln. Értesítsen továbbra is.

Keith már koncentrált; elméje második szintje bezárult. Feledte Tevist, apját, Melt, önmagát. A Kettes Járaton kívül semmi más nem létezett többé számára. Tisztán, nyugodtan beszélt.

- Trans America Kettes, jelenleg huszonöt mérföldnyire keletre vannak a külső határvonaltól. Belátásuk szerint megkezdhetik az ereszkedést. Jobbra kanyarodást megkezdeni kettő-hatos-nulla irányba . . .

Keith alatt egy emelettel az üvegfalú toronyfülkében a földi irányító értesítette Mel Bakersfeldet, hogy Chicago Központtól átvették a gépet.

Mel rádión válaszolt.

- Utasítottam a hóékéket, induljanak, és tolják el az Aéreo-Mexican gépét. Szóljanak Patroninak, azonnal állítsa le a hajtóműveket. Mondják meg, próbáljon elmenni, de ha nem sikerül, kapaszkodjon erőssen. Várják az értesítést a szabaddá tett kifutóról.

Másik hullámhosszon a torony főnöke máris értesítette Patronit.

14.

Joe Patroni már az értesítés előtt tudta, hogy kiszaladt az időből.

Szándékosan csak a legutolsó pillanatban kapcsolta be az Aéreo-Mexican 707-esének hajtóműveit, mert azt akarta, hogy minél tovább tartsanak a gép alatt és mellett végzett tisztogató munkák.

Mikor már nem várhatott tovább, még egy utolsó ellenőrzést tartott. Amit látott, határozottan aggodalommal töltötte el.

A futómű körül még mindig nem volt úgy eltisztítva a hóval keveredett sár, ahogyan kellett volna, A kerekek jelenlegi szintjétől a közeli bekötőpályáig emelkedő árkok sem voltak eléggé szélesek és mélyek. Még tizenöt percre lett volna szüksége.

Patroni tudta, hogy nem rendelkezik ennyi idővel.

Kelletlenül mászott fel a rámpán, hogy másodsorra próbálkozzon a beragadt gép kimozdításával; ez alkalommal ő ül a kormányberendezés mögött.

- Mindenki tűnjön el az útból! - kiáltotta Ingramnek, az Aéreo-Mexican munkavezetőjének.

A gép teste alól kezdtek kimászni az emberek.

Még mindig havazott, de már nem olyan erősen, mint pár órával ezelőtt.

Joe Patroni újból lekiáltott a rámpáról.

- Kell még valaki mellém a pilótafülkébe, de vigyázzunk

a súlyra. Küldjétek egy sovány gyereket, aki ért a műszerekhez!

Belépett a gép ajtaján.

Bentről, a pilótafülke ablakán keresztül Mel Bakersfeld repülőtéren látott; az autó ragyogó sárga színe a sötétben is világított. A kifutópályán parkolt, baloldalt. Középen sorakoztak a hóékek és egyengetők, emlékeztetőül - ha egyáltalán volt szüksége emlékeztetőre - hogy csupán percek állnak rendelkezésére.

Patroni döbbszerűen fogadta Mel bejelentését, hogy szükség esetén erővel söpri le az Aéreo-Mexican gépet a kifutóról. Reakciója természetes volt, és nem a Kettes Járat fedélzetén levők biztonsága iránti közönyből fakadt. A repülőgépek biztonsága Joe Patroni életének részét jelentette, mindennap ezért dolgozott. Egyszerűen képtelen volt felfogni a gondolatot, hogy ócskavashalommá változtatnak egy teljesen ép gépet. Az ő szemében egy repülőgép - minden repülőgép - áhítatot, hozzáértést, műszaki tudást, munkával töltött órákat és néha szeretetet jelentett. Majdnem minden egyébbe beletörődött volna, csak egy gép szándékos elpusztításába nem. Majdnem mindenbe.

Patroni meg akarta menteni a gépet.

Háta mögött kinyílt, majd becsapódott az utastérbe nyíló ajtó.

Alacsony, vékony, fiatal szerelő sietett a pilótafülkéhez.

Joe Patroni már kibújt anorákjából, elfoglalta a bal oldali ülést, és a biztonsági övet kapcsolta be.

- Mi a neved, fiam?

- Rolling, uram.

- Szóval guruló - kuncogott Patroni. - Erre akarjuk rávenni a gépet is. Lehet, hogy a neved jó előjel.

Míg a szerelő levetette anorákját és becsusszant a jobb oldali ülésbe; Patroni kinézett a bal válla mögötti ablakon. A rámpát elgördítették a gép mellől.

Felcsörrent az interfon. Patroni jelentkezett. Ingram, a munkavezető közölte:

- Ha megvannak, indításra kész - mondta.

- Minden a helyén, fiú? - kérdezte Patroni oldalra pillantva.

A szerelő bólintott.

- Hármast indítót bekapcsolni - indítás földről.

A szerelő elfordított egy kapcsolót; ezt Patroni utasítása követte interfonon.

- Nyomás alá a kipufogót!

Egy lenti erőgépből süvöltve indult meg a sűrített levegő.

A karbantartók főnöke üresjáratra állított egy indítókart; a

fiatal szerelő a műszereket figyelte.

- Hármás begyúlt - jelentette. A hajtómű hangja állhatos dübörgésre váltott.

Sima egymásutánban következett a négyes, a kettes és az egyes hajtómű.

Az interfonban alig hallatszott Ingram hangja, annyira elnyomta a szél és a hajtóművek vijjogása.

- Erőgép elvontatva. Lent minden tiszta.

- Oké - kiáltotta Patroni. - Interfont szétkapcsolni, és maga is pucoljon a pokolba. Tartsd magad, fiam, és kapaszkodj - szólt oda társának. Szivarját, amelyet a szabályok ellenére pár percre meggyújtott, szája sarkába tolt. Majd tömpe ujjait szétterpesztve előretolta a négy indítókart.

A maximális hajtóerő felénél felerősödött a motorok zaja.

Lent, a gép orra előtt a földi legénység egyik tagját látták; a hóban állva rúd alakú jelzőlámpákat emelt magasba. Patroni vigyorgott.

- Remélem, jó futó a gyerek, ha tán gyorsan indulnánk el.

Kiengedték a fékeket; a szárnylapokat kissé leeresztették, hogy felhajtóerő keletkezzen. A szerelő hátrahúzva tartotta a kormányrudat. Patroni felváltva dolgozott a kormánylapokkal, abban bízva, hogy az oldalnyomás is előresegíti a gépet. Balra pillantott; Mel Bakersfeld kocsija előbbi helyén állt.

Korábbi számításából tudta Patroni, hogy csak percek . . . talán nem is egy egész perc áll rendelkezésére.

Az erő háromnegyedére növekedett. A hajtóművek elvékonyodott sívítása nagyobb erőt jelzett, mint amekkorát az Aéreo-Mexican kapitánya adagolt korábbi kimozdítási kísérlete során. A rázkódás szintén erre utalt. Ebben a fázisban rendes körülmények között a gép akadálytalanul, sebesen gördült volna a kifutón. De mivel nem így történt, erősen remegett; egész felső része előrefeszült, a futóművek földhözköttőségével küzdve. Előfordulhatott, hogy orrára áll a gép. A szerelő kényelmetlenül nézett másfelé.

- Ha most nem mozdul ki a nyavalyás, lőttek neki.

A gép nem mozdult.

Patroni csökkentette, majd újból növelte a hajtóerőt, hát ha egy hirtelen rántással sikerül kiszabadítani a kerekeket.

A gép még mindig nem mozdult.

Patroni szájában kialudt a szivar. Eldobta, és újat akart elővenni. De zsebe üres volt.

Káromkodott egyet, majd jobb kezét visszahelyezte az indítókarakra, és még jobban előretolta őket.

- Kifelé! Kifelé, szukafajzat! - vicsorogta.

- Mr. Patroni - figyelmeztette a szerelő - többet nem bír el a gép.

A rádió hangszórói hirtelen megelevenedtek. A torony főnöke beszélt.

- Joe Patroni, az Aéreo-Mexican fedélzetén. Itt földi központ. Üzenet Mr. Bakersfeld részéről: Nincs több idő. Hajtóművet leállítani, ismétlem, leállítani.

Patroni kinézett, és látta, hogy már meg is indultak a munkagépek. Tudta jól, hogy amíg működnek a hajtóművek, nem jönnek közelebb. De Mel figyelmeztetésére is emlékezett: Ha ideszólnak a toronyból, hogy kiszaladtunk az időből, nincs több vita!

Ki vitatkozik? - gondolta.

Megint a rádió, sürgetve.

- Patroni, hall engem? Igazolja a vételt.

- Mr. Patroni! - kiáltott a szerelő. - Hallotta? Le kell állni!

- Egy szót sem hallottam, fiú! - kiáltott vissza Patroni.

Túl nagy a zaj.

Megveszekedetten kívánt egy szivart. Hirtelen eszébe jutott valami. Mel Bakersfeld egy doboz szivarban fogadott vele, hogy nem képes kimozdítani ma este ezt a gépet.

- Ebben a mókában én is érdekelt vagyok - kiáltotta oda kisegítőjének. Azzal teljesen előrenyomta a karokat.

A láрма és a remegés minden eddigit felülmúlt. A gép úgy rázkódott, mintha darabjaira akarna esni. Patroni újból erősen rátaposott a kormánypedálokra.

A pilótafülkében körös-körül felvillantak a hajtóművek túlterhelésére figyelmeztető jelzőfények. A szerelő izgatottan ordította:

- Kipufogógáz hőmérséklete hétszáz fok.

A hangszórók tovább harsogták a rádióutasításokat, többek közt valami olyasmit is hallott, hogy: "Patroni, tisztuljon a gépről." Keze megfeszült, készen a hajtóművek leállítására.

A gép hirtelen előremozdult. Először lassan, majd ijesztő sebességgel kezdtek gurulni a bekötőpálya felé. A szerelő figyelmeztetően felkiáltott. Patroni mind a négy hajtóműben visszafogta a gázt, és kiadta az utasítást:

- Szárnylapok fel!

A gépből kinézve előttük és alattuk elmosódott, rohanó alakokat véltek látni.

Ötvenlábnyira voltak a bekötőpályától; és még mindig nagy sebességgel gurultak. Ha nem kezdenek rögtön kanyarodni, a gép átvág a pálya betonfelületén, és belevágódik a túloldalt felhalmozott hóba. Amint betont érzett a kerekek alatt, Patroni baloldalt erősen fékezett, jobb oldalon pedig gázt adott. Fékek és hajtóművek reagáltak mozdulataira, a gép élesen, kilencvenfokos ívben balra fordult. A kanyar felénél Patroni

jobbaldalt is levette a gázt, és mindkét oldalon fékezett. Az Aéreo-Mexican 707-ese egy kicsit még előregördült, majd lelassult és megállt.

Joe Patroni vigyorgott. Elegánsan sikerült megállnia a három-nullás kifutó melletti gurulópályán.

A három-nullás kifutó szabad volt.

- Sikerült neki! Sikerült! - kiáltott fel Tanya Mel Bakersfeld kocsjában.

Mellette Mel máris rádiókapcsolatba lépett a Hóellenőrző Szolgálattal, és elrendelte a hóékék visszavonulását.

Néhány másodperccel előbb még dühödten követelte az irányítótornytól, hogy azonnal állítsassák le Joe Patronival a gép hajtóműveit. Közölték vele, hogy továbbították üzeneteit, de Patroni nem vett róluk tudomást. Tudta, hogy komoly kellemetlenséget okozhatna Joe Patroninak, mert veszélyhelyzetben nem vette figyelembe a repülőtér vezetőjének utasításait, de azt is tudta, hogy erre nem fog sor kerülni. Patroninak sikerült a dolog, és ilyen siker láttán épeszű ember nem áll oda vitatkozni. Ma este újabb fejezettel bővült a Patroni-legenda. A hóékék és egyenetlők máris mozgásba lendültek.

Mel visszakapcsolta rádióját az irányítótorony hullámhosszára.

- Egyes jármű földi központnak. A három-nullás kifutót eltorlaszoló repülőgépet eltávolították. Követik a munkagépek. Törmelékek után kutatok.

Mel bekapcsolta kocsjaja egyik reflektorát, és végigpásztázta vele a kifutópályát. Tanya és Tomlinson, a riporter is mesztgette a szemét. De az egyenetlen hórétég felületén semmi sem akadt a fénykéve útjába.

Az utolsó hóékék fordultak be a legközelebbi kereszteződésnél. Mel indított, gyorsított és követte őket. Mindhármukat kimerítette az elmúlt néhány percben átélt feszültség, de tudták, hogy még ennél sokkal nagyobb izgalmak előtt állnak.

Miközben balra fordultak, Mel újból jelentett.

- Három-nullás kifutó szabad és használható.

15.

A Trans America Kettes Járata, az Aranyhajó tíz mérföldnyire, ötszáz láb magasságban, felhők közt repült.

Újabb rövid pihenő után ismét Anson Harris vezette a gépet.

A Lincoln International érkezésbevezetője - akinek a hangja valahogy ismerős volt Vernon Demerest számára - több útírányt adva vezette őket idáig, miközben enyhe kanyarokat írva le, egyre ereszkedtek.

Mindkét pilóta észrevette, milyen hozzáértéssel vezetik őket a földről, úgy, hogy végső döntéstől függően minden különösebb manőverezés nélkül a két lehetséges kifutó közül bármelyiket használhassák. A döntésnek pillanatokon belül meg kellett születnie.

A pillanat közeledtével együtt nőtt a pilóták feszültsége. Pár perccel korábban - Demerest utasítására - Cy Jordan másodtiszt megjelent a pilótafülkében, hogy hozzávetőlegesen kiszámítsa a landolási bruttó súlyt, az elhasznált és megmaradt üzemanyag mennyiségét figyelembe véve. Aztán visszatért a kényszerleszállás időtartamára kijelölt űrhelyére, az első osztályú utastérbe.

Demerest és Anson Harris elvégezték a landolás előtti kiegyensúlyozó műveleteket a nehezen működő iránykiegyenlítő berendezéssel.

Mire elkészültek, dr. Compagno jelent meg mögöttük.

- Gondoltam, nem árt, ha tudják, hogy stewardessük, Miss Meighen tartja magát. Ha sikerül gyorsan kórházba juttatnunk, egészen biztosan átvészeli a dolgot.

Demerest, aki alig tudta fékezni érzelmei kitörését, nem válaszolt. Anson Harris szólalt meg, félig hátrafordulva.

- Köszönjük, doktor. Már csak néhány percig repülünk.

Mindkét utastérben megtették a biztonsági intézkedéseket.

A sérülteket Gwen Meighen kivételével beszíjajzták az ülésekbe. Két orvos Gwen mellett maradt, készen arra, hogy landolás közben segítségére legyenek. A többi utasnak megmutatták, hogy biztosítsák magukat a rendkívül nehéznek ígérkező, kiszámíthatatlan következményekkel járó földet érés során.

Mrs. Quonsett, az idős potyautas hölgy végül mégiscsak kissé ijedten kapaszkodott oboista barátja karjába. A rendkívül eseménydús nap fáradalmi is megviselték.

Röviddel ezelőtt egy stewardess bátorító üzenetet hozott neki Demerest kapitánytól. A kapitány köszöni mindazt, amivel segítségükre volt, mondta a stewardess; mivel Mrs. Quonsett a maga részéről állta az egyezséget, Demerest kapitány is megtartja szavát, és elintézi számára a New York-i utat. Milyen csodálatos ember, gondolta Mrs. Quonsett, hogy erre is emlékszik, mikor annyi minden egyébre kell gondolnia! . . .

Csak az a gondolat nyugtalanította, hogy lesz-e még egyáltalán alkalma megtenni azt az utat?

Standish vámfelügyelő unokahúga, Judy, korábban újból magához vette a mellette ülő házaspár csecsemőjét. Most visszaadta édesanyjának a bébit, aki - legkevésbé lévén tudatában az eseményeknek - elaludt.

A pilótafülke jobb oldali ülésében Vernon Demerest ellen-

őrizte a másodtisztól kapott súlykimutatást, és összehasonlította a műszerfalon levő terhelés--repülősebesség táblázattal.

- Berekülő sebesség százötven csomó - mondta röviden.

Harris bólintott. Komoran nyúlt előre, hogy beállítsa repülősebesség-mérőjén a figyelmeztető mutatót. Demerest ugyanezt tette.

Landolásuk még a leghosszabb kifutón is kockázatos lesz.

Az óránkénti százhetven mérföldet meghaladó sebesség sokkal gyors volt a leszálláshoz. Mindkét pilóta tudta, hogy földet érés után rendkívül bosszú távot kell lassú sebességcsökkentéssel megtenniük, mivel nagyon súlyos a gép. Ugyanakkor ha csak valamivel is lassabban közelednének a Demerest által kiszámított sebességnél, az egyet jelentene az öngyilkossággal; a sebességét veszített gép irányíthatatlanul zuhanna a földre.

Demerest a rádióadó mikrofonjáért nyúlt.

Mielőtt megszólalhatott volna, Keith Bakersfeld hangja jelentkezett.

- Trans America Kettes, fordulás jobbra, irány kettesnyolcas-ötös. Három-nullás kifutó nyitva.

- Hála istennek! - mondta Demerest. - Az utolsó pillanatban!

Bekapcsolta mikrofonját, és igazolta a vételt.

A két pilóta átfutotta a landolás előtti ellenőrző listát.

Tompa puffanás rázta meg a gépet, ahogy kiengedték a futóművet.

- Alacsonyra megyek - mondta Harris - hogy mielőbb földet érjünk. Még azon a kifutón is szükségünk lesz minden lábnyi távolságra.

Demerest helyeslően morgott. Előre nézett, a sötétségen, felhőkön keresztül próbálta mielőbb megpillantani a repülőtéri fényeket. Csak látszólag volt nyugodt, gondolatai egyre a gép károsodásán jártak. Még mindig nem tudták pontosan a károsodás mértékét, és azt sem, hogy egyenetlen repülésük során mennyivel romlott az állapotuk. Ott van az az átoknagy rés; és következik a túlterheléssel végzett gyors landolás . . . Úristen! Az egész farokrész leválhat . . . Százötven csomós sebességnél ez végzetes lehetne . . . Ó, az a nyomorult Guerrero! Kár, hogy nem maradt életben! Szerette volna a kezei közé kapni, hogy személyesen szorítsa ki belőle a lelket. Mellette Anson Harris műszeres leszállásbevezetésre készülődött; az ereszkedés mértékét percenkénti hétszáz lábról nyolcszázra növelte.

Demerest elkeseredetten kívánta, bárcsak ő vezethetné a gépet. Ha Harris helyén egy fiatalabb vagy nem ilyen rangidős kapitány ülne, át is venné tőle a vezetést. De Harris még

egyetlen hibát sem követett el . . . Remélte, hogy landoláskor se fog . . . Gondolatai visszatértek az utastérbe. Gwen, majdnem megérkeztünk! Tarts ki! Meg volt győződve róla; hogy a gyereket illetően ő, Gwen meg Sarah találnak valami megoldást.

- Trans America Kettes, ereszkedésük és irányuk nagyon jónak látszik - jelentette rádión Keith Bakersfeld hangja. - Kifutón vékonytól közepesvastagságig terjedő hóréteg. Északnyugati szél, harminc csomó. Elsőnek landolnak.

Néhány másodperc múlva kikerültek a felhőrétegből, és szembetalálták magukat a kifutópálya jelzőfényeivel.

- Lincoln bevezetés - jelentette Demerest - látjuk a kifutót.

- Vétel, Kettes Járat. - Az irányító hangján érezni lehetett a megkönnyebbülést. - Torony szabad leszállást biztosít; ha készek, álljanak át a hullámhosszokra. Sok szerencsét, végeztem.

Demerest kétszer lenyomta mikrofonján a gombot, a repülők nyelvén mondva köszönetet.

- Leszállófényeket bekapcsolni - rendelkezett erélyesen Anson Harris. - Szárnylapok ötven fokra.

Demerest engedelmeskedett.

Sebesen ereszkedtek.

- Kormánynál segítségre lehet szükségem - figyelmeztette Harris.

- Rendben. - Demerest a kormánypedálokra helyezte a lábait. Sebességük csökkenésével a megrongálódott kormányberendezés merev lesz, akár egy meghibásodott gépkocsié, csak sokkal nagyobb mértékben. Landolás után mindkét pilóta erő kifejtésére szükség lesz, hogy tarthassák a gép irányát.

Elzúgtak a repülőtér széle felett; a kifutó fényei a messzeségben található gyöngysoroknak tűntek. Kétoldalt hóhalomok, mögöttük sötétség. Harris olyam alacsonyan repült, amilyen alacsonyan csak mert; a föld közelsége láthatóvá tette rendkívül nagy sebességüket. Az egy és háromnegyed mérföld hosszú kifutópálya soha nem tűnt ilyen rövidnek a két pilóta számára.

Harris kikapcsolt, egyenesbe hozta a gépet, és lezárta mind a négy hajtóművet. A gyengülő motordüörgést a szél erőteljes sívítása váltotta fel. Mikor a kifutó elejéhez értek, Vernon Demerest csomóba tömörült repülőtéri mentőjárművek elmosódott körvonalait vélte megpillantani. Tudta, hogy követni fogják őket a kifutón. Átoknagy szükségünk van rájuk! gondolta. Kitartás, Gwen!

Még levegőben voltak; sebességük alig csökkent valamit.

Aztán földet ért a gép. Súlyosan. Még mindig nagy sebességgel.

Harris gyorsan megemelte a szárnyfelületek légellenállását növelő lapokat, és visszakapcsolva fékezett a motorokkal.

A megfordított hajtóművek ereje dörögve szegült szembe a gép haladási irányával.

Maguk mögött hagyták a kifutó hosszának háromnegyedét, s még mindig nem eléggé lassultak.

- Jobb oldali kormánylap! - kiáltotta Harris. A gép balperdült. Harris és Demerest együttes erővel tartották az irányt. De a kifutópálya vége - mögötte hókupacokkal és sötétséggel - gyorsan közeledett.

Anson Harris erősen rátaposott a fékpedálokra. Fém csörömpölt, gumifelületek csikorogtak. Egyre jobban közeledett a sötétség. Aztán lassulni kezdtek . . . egyre lassabban és lassabban gurultak . . .

A Kettes Járat a kifutó végétől háromlábnyira állt meg.

16.

A radarerem órája szerint még félóra volt hátra Keith Bakersfeld meghosszabbított munkaidejéből.

Hátralökte székét a radarernyő mellől, kikapcsolta fejhallgatóját és felállt. Körülnézett: tudta, hogy utoljára teszi.

- Hé! - szólt rá Wayne Tevis. - Mi van?

- Nesze - mondta Keith. - Másvalakinek még szüksége lehet rá. - Kezébe nyomta Tevisnek a fejhallgatót, és kiment.

Ezt már évekkel ezelőtt meg kellett volna tennie.

Furcsamód tisztának érezte a fejét, s mintha megkönnyebbült volna. A folyosóra érve tűnődni kezdett, mi lehet ennek az oka.

Semmi esetre sem az, hogy bevezette a Kettes Járatot; ilyen illúziói nem voltak. Hozzáértően csinálta, az igaz, de a szolgálatban levők közül akárki ugyanígy, vagy talán még jobban megcsinálta volna.

Az sem lehet oka a megkönnyebbülésnek, hogy az előbb sikerült leküzdenie szellemi rövidzárlatát. Végeredményben az nem volt olyan nagy dolog.

Lehet, gondolta, hogy a megtisztító hatást annak bevallása váltotta ki, amit eddig még soha nem vallott be önmagának: hogy gyűlöli és mindig is gyűlölte a repülést. Most, tizenöt év múltán azt kívánta, hogy bárcsak korábban szembenézett volna ezzel a ténnyel.

Benyitott a légi irányítók öltözőjébe. Kinyitotta a szekrényét és átöltözött. Néhány személyes tárgya hevert a polcokon. Nem vett rólok tudomást. Csak Natalie színes fényképére volt

szüksége; óvatosan leszedte a fémszekrény ajtajának belső oldaláról. Natalie, bikiniben, nevetve, tündérien pimasz kis arcán szeplőkkel, vállára omló hajával . . . Majdnem elsírta magát. A kép mögött ott volt a cédula, amelyet kincsként őrizgetett:

Örülök, hogy nekünk jutott még
Szerelem és szenvedély.

Keith a képet és a cédulát zsebre tette. A többi holmit dobja ki másvalaki. Nem akarta, hogy bármi is emlékeztesse erre a helyre.

Megtorpant.

Rádöbönt, hogy önkéntelenül új elhatározásra jutott. Nem volt biztos az elhatározás következményeiben, nem tudta, mi lesz holnap és hogyan alakul az élete. Ha mégsem bírja, még mindig ott a kiút - a zsebében lapuló gyógyszeresdoboz.

Csak azt tudta, hogy ma este nem megy az O Hagan Innbe. Hazamegy.

És még valamit tudott. Ha van még jövő a számára, akkor annak semmi köze nem lesz a repüléshez. Nem lesz könnyű szakítani a légi irányítással, de szakítani fog, méghozzá holnap.

Az emlékek - a Lincoln Internationalen, Leesburgban és másutt történetek emlékei - persze akkor is megmaradnak.

A Redfern család . . . a kicsi Valerie Redfern pusztulásának emléke . . . soha nem fogja elhagyni.

De az emlékezet alkalmazkodik az idő múlásához, a körülményekhez, az itt most valóságához. Redfernék halottak.

Ami történt, megtörtént. Mostantól kezdve a Redfern család szomorú emlék lesz, de ő minden erejét az életnek - Natalie és a gyerekek életének - fogja szentelni. Nem biztos, hogy sikerülni fog. Régen volt, amikor még biztos tudott lenni valamiben. De megpróbálja.

Beszállt a felvonóba.

Kint a szabadban, útban a hivatalos parkolóhely felé, hirtelen megállt. Kivette zsebéből az orvosságosdobozt, és tartalmát kiszórta a hóba.

17.

A Trans America Kettes Járatának pilótáit utasították, hogy gépüket vezessék a negyvenhetes gépálláshoz, ahol orvosi segítség, mentőkocsik és repülőtéri személyzet várja őket. A földi irányítás hullámhosszára állított rádióból Mel hallotta, hogy leállítják a bekötőpályákon gördülő, kereszteződésekhez közelítő járatokat, szabad utat biztosítva a földön haladó sérült gépnek, amelynek fényei egyre jobban beleolvadtak a háttérben ragyogó repülőtéri csillagképbe.

A repülőtéri mentőjárművek, melyekre végül is nem lett szükség, elvonultak.

Tanya és a Tribune riportere, Tomlinson is útban volt a repülőtéri épület felé. A Joe Patronit szállító kocsiban ültek. Tanya a negyvenhetes kapunál akart lenni, mikor kihajózzák a Kettes Járat utasait. Valószínűnek tartotta, hogy szükség lesz rá. Tomlinson interjút akart kérni a Kettes Járat személyzetétől és Joe Patronitól.

Mielőtt Tanya beszállt volna Patroni kocsijába, megállapodott Mel Bakersfelddel, hogy háromnegyed óra múlva találkoznak a főbejáratnál, és együtt mennek haza - azaz Tanyához.

Patroni és a Kettes Járat személyzete órákon belül hősök lesznek. A járatot sújtó tragédia és a gép bravúros megmentése elhomályosítja majd az ő hétköznapi repülőtéri problémáit, gondolta Mel.

Ámbár lehet, hogy nem egészen. Tomlinson, akivel Mel közölte nézeteit, gondolkodó, intelligens újságíró; a napi szenzációval összefüggésben esetleg felveti a hosszú távra szóló komoly feladatokat is.

Mel nézte, hogy vezetik el az Aéreo-Mexican 707-esét. A gép sértetlennek látszott, de kétségtelen, hogy tüzetes vizsgálaton kell átesnie, mielőtt folytathatná útját Acapulco felé. A gép után a sár ellen folytatott küzdelmének segítői, a különböző szervizkocsik is megindultak.

Melnek sem volt oka rá, hogy tovább maradjon. Indulni készült. Eszébe jutott, hogy néhány órával ezelőtt ezen a helyen tört rá az ösztönös megérzés, hogy valami tragikus esemény van készülőben. Nos, a tragikus esemény valóban bekövetkezett, s hogy nem végződött még tragikusabban, annak nem a repülőtér felkészültsége az oka. Ha a repülőtér felkészültségén múlik a dolog, az Aranyhajó - személyzetével és utasaival együtt - elpusztul.

A Lincoln International repülőtér elavult.

Elavult, gondolta Mel, jó vezetése, a króm és üveg csillogása, sűrű forgalma, rekordokat döntő utasbefogadó képessége, a légi teherszállítmányok Niagarája és a "Világ Légi Útkereszteződése" büszke jelmondata ellenére.

Elavult, miként az ma este is bebizonyosodott.

Egy ember egyedül nem tud ezen a tényen változtatni, de a változásért folytatott harcot nem szabad feladni. Mel Bakersfeld a legutóbbi néhány órában rájött, hogy ő igenis folytatni akarja ezt a harcot. Újra kezdi, amit J. F. Kennedy halála után abbahagyott.

Holnap - helyesebben még ma - hozzálát a Repülőtéri Vezetőség rendkívüli tanácsulása összehívásához. És hét-

főn reggel, amikor a Tanács összeül, követelni fogja a három-nullás kifutóval párhuzamos újabb pálya építési költségeinek jóváhagyását. Tenni fog róla, hogy maga mellé állítsa a sajtót és a közvéleményt.

És ha az új kifutót kiharcolta, újabb tervekkel és követelésekkel áll elő. Ha a Lincoln International valóban a jet-korszak repülőtere akar lenni, sokkal inkább lépést kell tartania a fejlődéssel, mint eddig. Az International elnevezésre annak megfelelő gondolkodásmóddal kell rászorgálni.

Akik egy ideje nem hallottak Mel Bakersfeldről, hamarosan értesülnek majd róla, hogy még mindig a pályán van.

Az intenzív, kedvére való munka segíteni fog saját problémái megoldásában is. Mel legalábbis ezt remélte. Erről eszébe jutott, hogy minél hamarabb - ha ideje engedi, még ma - fel kell hívnia Cindyt, és intézkednie kell személyes holmijay elszállításáról. Remélte, hogy Roberta és Libby nem lesz szemtanúja ennek a nem éppen örömteli mozzanatnak.

Azt tervezte, hogy kezdetben szállodában fog lakni, amíg sikerül berendeznie magának egy külön lakást.

Tudta, hogy Cindyvel ma este hozott döntésük elkerülhetetlen volt. Azzal, hogy házasságuk már nem jelent semmit, mindketten régóta tisztában voltak; ma este csak egy paravánt mozdítottak el, amely mögött nem volt már semmi. További halogatással sem ők, sem a gyerekek nem nyertek volna.

De még beletelik egy időbe, amíg az új életet megszokja.

És Tanya? Melnek halvány sejtelme sem volt róla, hogy egyáltalán mi előtt állnak. Lehet, hogy jól járnának egymással, de házasságról - ha lenne is ilyen - egyelőre még nincs szó.

Mel csak azt tudta, hogy ma este, a hosszú, nehéz munkával töltött nap után melegségre, gyöngédségre, társaságra vágyik. s hogy valamennyi ismerőse közül Tanya az egyetlen, akitől mindezt megkaphatja.

Idővel aztán kiderül, mi másra jutnak egymással.

Mel beindította kocsiját, és külső utakon haladva a repülőtéri épület felé tartott. Tőle jobbra húzódott a három-nullás kifutó.

A felszabadult kifutóra a késői időpont ellenére folyamatosan érkeztek a gépek. Most a TWA egyik Convair 880-as landolt éppen rajta, s fél mérfölddel mögötte már egy másik landolásra készülő gép fényei közeledtek. Nemsokára észre vette, hogy közeledik egy harmadik járat is.

Abból, hogy megláthatta a harmadik gép fényeit is, rájött, hogy felszállt a felhőtakaró. Hirtelen észrevette, hogy a havazás is elállt; déli irányban egy-egy helyen foltokban már látszott a tiszta égbolt. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy elvonulóban a vihar.

VÉGE